

БРЕНДА ДЖОЙС ИГРАТА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Уайтхол, 1562

Кралицата беше изнервена. Обградена от две дузини от своите любими и най-близки придворни, всички до един облечени в коприна и брокат, тя очакваше тан О'Нийл.

Беше много млада — още не бе навършила трийсет — и управляваше едва от четири години. Интуицията ѝ подсказваше, че нейните съветници са прави и че Ирландия трябва да бъде покорена... но това изглеждаше огромна и безнадеждна задача. Ирландските лордове бяха варвари, погълнати от дребнави вражди и кървави схватки и все още отдадени всецяло на своята древна келтска култура. А О'Нийл беше най-ужасният от всички тях. И все пак сега дивият ирландски вожд — един от нейните най-непримирими врагове — най-после идваше да се преклони пред кралската ѝ воля, да коленичи пред нея.

Кралицата изглеждаше великолепно, а и бе всеизвестен факт, че е доста привлекателна. Деколтетото на брокатената ѝ рокля беше квадратно и дълбоко изрязано, но над него огромна яка обрамчваше изваяното ѝ сякаш от слонова кост лице. Мрежа от обръчи, толкова модни напоследък, придържаше полите на дрехата красиво разтворени, а към самата тъкан бяха пришити хиляди дребни бели перли. Златна верига, инкрустирана с перли и рубини, опасваше вместо колан тънкия ѝ кръст. На шията си Елизабет носеше масивна златна огърлица с висящ рубин; рубини проблясваха и по обещите ѝ. Сърцевидната ѝ шапчица беше от черна коприна, бродирана със златни нишки и перли. Макар и само на трийсет години, макар и изнервена заради предстоящата среща с Шон О'Нийл, кралицата имаше властно и решително изражение, изключителна осанка и изобщо, изглеждаше като стопроцентов монарх.

Придворните ѝ, от своя страна, носеха одежди, приказни почти като тези на своята господарка. Нагиздени в пъстри жакети с широки подплънки на раменете и разрязани ръкави, в стегнати панталони с

нарочно уголемени предници; с пръстени, украсени със скъпоценни камъни и дълги златни огърлици, те приличаха на бляскаво и пищно море. А точно до своята кралица стояха тримата ѝ любими съветници: братовчед ѝ Том Бътлър, граф на Ормънд; сър Уилям Сесил — държавен секретар и Робин Дъдли — Управител на кралските конюшни.

Изведнъж придворните се размърдаха и засушукаха. Елизабет чу шума навън и си помисли: боже мой, не мога да повярвам... най-накрая тан О'Нийл се подчинява!

Не, не тан О'Нийл, поправи се тя. Граф Тироун. Той идваше, за да признае върховенството ѝ, да приеме английска титла, да стане част от английското кралство. Сър Хенри Сидни, комендантът на нейните войски в Ирландия, я бе убедил, че единственият начин дивите ирландци да бъдат цивилизовани, е приемане на тяхната капитулация и потвърждаване на властта им. Принудете ги да се предадат, беше казал той, после им гарантирайте правата върху техните земи, но с английски титли, привилегии и задължения. Събраното множество пое дъх.

Елизабет пое дъх.

Тан О'Нийл се бе появил. Висок близо два метра, едър и набит, той носеше къса шафранена наметка, обшита с хермелин и придържана около раменете му от странна, явно келтска катарамата. Под наметката беше облечен само с груба, тъмна, дълга до коленете туника. Прасците, глезените и ходилата му бяха голи. Тежкият му колан беше обкован със злато. В него беше запасан огромен меч, а между гънките на дрехата му проблясваше дълъг, страховит ирландски кинжал. На лявото си рамо О'Нийл носеше ирландска бойна брадва, която изглеждаше почти двуметрова.

Зад него вървяха дванайсет боси мъже с обръснати глави, които бяха почти толкова високи и яки, колкото и самия тан О'Нийл. Те също носеха бойни брадви, но облеклото им се състоеше само от старомодни метални ризници, върху които бяха наметнати вълчи кожи.

Придворните уплашено отстъпиха встрани, към стените на залата. Елизабет усети, че се изпотява. Ако тан О'Нийл се разгневеше и ако наистина бе толкова кръвожаден, колкото се говореше, всички присъстващи без съмнение щяха да бъдат избити до крак.

Внезапно залата се разтърси от оглушителен рев и тан О'Нийл се хвърли по очи в краката на Елизабет.

Кралицата стреснато подскочи. Ормънд и Дъдли пристъпиха едновременно пред нея, за да я защитят и посегнаха към парадните си шпаги. Но Елизабет бързо се успокои, защото си даде сметка, че това бе просто някакъв древен, варварски обичай, по който ирландецът изразяваше подчинението си пред нейната власт. Ала О'Нийл бе започнал да бълва порой от нечленоразделни звуци. Нима беше луд? Тя хвърли въпросителен поглед към Робин Дъдли.

— Говори на келтски, дивакът му с дивак — измърмори Дъдли. Орловото му лице започваше да възвръща цвета си. — Навярно иска да ни стресне с това представление. Знам много добре, че езикът му се справя с английските думи с необичайна лекота. — Той се намръщи. — Подобни номера са напълно в стила на този велик злосторник. Но какво се стреми да постигне?

Елизабет нямаше представа какво би могло да означава странното поведение на О'Нийл, затова не отговори. Не знаеше и какво да направи. Не разбираше нито дума от ломотенето на огромния варварин. Погледна безпомощно към Ормънд и Сесил. Но и те бяха слисани като нея. О'Нийл беше объркал целия протокол.

Внезапно раздвижване върна вниманието ѝ към театъра, който се разиграваше в нозете ѝ. Още около дузина мъже от свитата на ирландеца влязоха в залата след приличните на вълци воители, но останаха до вратата — всички, освен един младеж, който се отдели от групата и се отправи към Елизабет.

Спря се пред нея, точно до прострението в нозете ѝ О'Нийл. На ръст бе почти колкото ирландския вожд, но беше млад, може би на седемнадесет години и широкоплещестата му фигура, макар мускулеста и здрава, имаше още да заяква. Но това, което поразаваше Елизабет, бе лицето му. Гъста и бляскава златиста коса обрамчваше най-красивите черти, които някога бе виждала. Сърцето ѝ заби силно. Изглеждаше и някак познат. Но тогава погледът ѝ срещна студените му сиви очи и тя потрепери. Що за мъж беше този?

Той подви коляно.

— Ваше величество, ако ви е угодно, аз ще превеждам думите на тан О'Нийл

Елизабет се опомни, изпъчи се и погледна надменно младежа.

— Предполагаме, че имате предвид граф Тироун, сър — натърти тя.

Хладният му поглед не се отделяше от нея. Не каза нищо.

Ето, започва се, помисли си кралицата и почувства как по вените ѝ пробягва възбуда. Тан О'Нийл се преструваше, че ѝ се покорява, но мълчанието на младежа ѝ подсказа, че ще последва истинска война на духа и волята. А тръпнещото удоволствие, плъзнало по гръбнака ѝ, нямаше нищо общо с тан О'Нийл. Беше свързано с този необикновен младеж.

— Бихте могъл да ни се представите.

Той се изправи на крака и се поклони.

— Лиъм О'Нийл.

Умът на Елизабет заработи с трескава скорост.

— Нали... нали не искате да кажете, че сте синът на Мери Стенли... синът на тан О'Нийл? — От изненада тя изтърва забранената келтска титла.

Присмехулна усмивка.

— Самият той.

Елизабет рязко пое дъх. Познаваше Лиъм едва ли не от раждането му. Преди много години корабът, на чийто борд Мери Стенли и съпругът ѝ — служител на Короната — пътували за Ирландия, бил нападат от пирати. След като Мери била изнасилена от О'Нийл и забременяла от него, сър Стенли бе разтрогнал брака им и бе изпратил бившата си жена обратно в Лондон при нейните роднини. Кралица Катрин, последната съпруга на Хенри VIII, се бе смилила над нея и от състрадание я беше направила своя придворна дама. През ума на Елизабет пробягнаха образи: първо на едно красиво, но тъжно бебе; сетне на сериозно, самовгълбено момче. Тя тръсна глава, за да се освободи от натрапчивите видения от миналото.

— През коя година вашият баща предяви правата си и ви отведе от Лондон?

Отново присмехулна усмивка.

— Преди седем години. — Гласът му се сниши и ледът в очите му се стопи. — Как я караш, Бес?

Елизабет усети как Дъдли настръхва, видя с крайчеца на околото си как пръстите му се вкопчиха в дръжката на шпагата и докосна леко ръката му.

— Малкото момче е станало мъж — каза тя, успявайки някак си да придаде на тона си нотка на строгост, а не на нежност. Но сърцето ѝ лекичко запърха. — Доста безочлив, при това.

Той се поклонил още веднъж. Изражението му отново бе каменно, топлотата беше изчезнала.

— Превеждай — изсъска Елизабет, разгневена и на него, и на неговия баща-убиец, и на себе си.

— Шон О'Нийл моли за вашата милост — започна Лиъм бързо и безстрастно. — Той е законният и пълноправен син на Бейчъч, докато Матю е син на ключар, женен за жена на име Алисън и всичко, което говори е грозна лъжа. Матю никога не е имал право да наследи титлата. Но правдата възтържествува и се доказва, че има само един законен наследник на въпросните земи, и този законен и пълноправен наследник е тан О'Нийл.

За момент настъпи тишина. Елизабет сведе очи към Шон О'Нийл, който все още лежеше на дървения под, питайки се как да се обърне към него; после отново погледна дръзкия му син.

— Мъртъв ли е Матю? — попита тя, въпреки че вече знаеше отговора. Матю беше убит от Шон О'Нийл. Носеха се и слухове, че мнозина от братовчедите на О'Нийл са били застигнати от странна смърт при злополуки. Говореше се още, че Шон е хвърлил в тъмница собствения си баща, за да узурпира водачеството и земите на клана О'Нийл и че клетият Бейчъч също вече е мъртъв.

— Да — отвърна синът, без да даде повече обяснения и без в очите му да се мерне дори сянка от угризение.

Внезапно Шон се изправи. Елизабет не помръдна, но тримата мъже до нея трепнаха. Тя впи поглед в О'Нийл. Трябваше изпълни решението на Съвета и да го помилва. Но имаше един проблем. Как, за бога, да се обръща към него? Ясно бе, че той щеше да се възпротиви на английската титла „граф“, пък и Елизабет вече не беше убедена, че изобщо трябва да признава властта му. Този човек очевидно беше непокорен — непокорен и опасен. И все пак мирът трябваше да бъде постигнат.

Дъдли се наведе към нея.

— Не бива да го наричаш тан О'Нийл. Но и не бива да го засягаш.

Тя стисна зъби. Сесил прошепна:

— Тъй като той не би приел нашата титла, трябва да измислим друго почиттелно обръщение, нещо, което да му се стори достатъчно внушително.

Елизабет хвърли бърз поглед към двамата ирландци — косматият като мечка баща, прословут убиец, изнасилвач и варварин и снажният, златокос, приличащ на Адонис син. Лицето на Лиъм бе безизразно. Сега тя забеляза, че е облечен точно като баща си — в груба наметка и туника, с боси крака. Припомни си малкото момче, пременено с жакет и панталони, с кожени обувки и червено перо на шапката и усети прилив на жалост. Но тогава погледите им се срещнаха, кралицата видя насмешката в очите му и прогони състраданието. Несъмнено той беше станал дивак като баща си, несъмнено бе опасен и изобщо на трябваше да бъде съжаляван.

Сесил каза тихо:

— О'Нийл Велики. Обзалагам се, че ще му хареса.

— Но едва ли е подходящо — обади се Ормънд. — Не е различно от тан О'Нийл.

— Няма значение — контрира го Дъдли. — Той е тук, готов да се подчини на властта на кралицата, дори падна в краката ѝ.

Елизабет се усмихна на ирландеца.

— О'Нийл Велики — поде тя високо, с кънтящ глас. Изненадата на слушателите и задоволството на Шон бяха повече от очевидни, — братовчед на Свети Патрик и приятел на кралицата на Англия, Ние ви даваме Нашата милост и ви приветстваме топло в Лондон, като ви даваме Нашата благословия.

Усмивката на Шон угасна. Кралицата не бе признала правата му на наследник на властта и земите на клана О'Нийл.

Таверната се състоеше от един-единствен задимен салон. Нощ след нощ, година след година, тя се бе пълнила с твърде много немити тела и твърде често пияните клиенти бяха облекчавали различните си нужди без да си дадат труда да се качат горе или да излязат навън.

В този момент салонът беше претъпкан както винаги, но след пристигането на страховитата орда на Шон вътре не бе останал нито един англичанин. Ирландците гълтаха кана след кана ейл, пееха победни и мръсни песни и опипваха хубавичките сервитьорки.

Лиъм седеше сам в един ъгъл и гледаше веселбата отстрани. Все още бе на първата чаша, но дори от нея отпиваше рядко. Не пееше, не се усмихваше. Погледът му обходи познатите лица, изпълнили таверната и накрая се спря на баща му, сякаш бе търсил именно него.

Шон се беше изправил и обсипваше „коварната“, „малодушна“ кралица с толкова неприлични ругатни, че ако някоя от прислужниците или собственикът на таверната се осмеляха да докладват където трябва за събитията от вечерта, баща му със сигурност щеше да се озове в Тауър. С поведението си Шон наистина можеше да си навлече неприятности, но синът му нехаеше за това. Той бе единственият син на Шон О'Нийл, дошъл на бял свят благодарение на насието, упражнено върху майка му, благодарение на злощастното обстоятелство, че във вените им течеше една и съща кръв. И макар че преди седем години Лиъм бе смятал Шон за непобедим, сега знаеше, че никой не е безсмъртен и че човек, който води такъв опасен живот като баща му, сам си търси смъртта. Лиъм знаеше още и това, че няма да пролее и сълза в деня, в който Шон се срещне със своя Създател, че този ден ще му донесе само облекчение.

С вълча усмивка Шон пресуши десетата си кана за вечерта. Алкохолът не му действаше. Всъщност, нищо не можеше да му подейства. Тостът му бе последван от развеселени възгласи сред компанията. Той протегна ръка и сграбчи една от минаващите сервитьорки толкова неочаквано, че момичето изпищя и изтърва препълнения с чаши поднос. Шон я метна светкавично в скута си и стегна кръста ѝ като в окови с една ръка, докато другата се плъзна в деколтето на роклята, за да измъкне гърдите ѝ. При вида на голата женска плът мъжете избухнаха в смях.

Лиъм се вцепени. Представи си своята майка — бледа, русокоса, тъжна и необикновено красива. Такава я бе видял за последно, когато бе на десет години и когато бащата, когото никога не бе виждал, беше дошъл да го отведе със себе си. Той тръсна глава, за да прогони образа ѝ и се обърна към Шон и сервитьорката. Молеше се момичето да приеме баща му така, както го приемаха ирландските жени. В Ирландия Шон беше герой.

Но сервитьорката изглеждаше ужасена и напразно се опитваше да се освободи. Шон се смееше гръмогласно и мачкаше гърдите ѝ. Момичето се разплака.

Лиъм скочи на крака. Не се боеше от баща си, макар да имаше всички основания за това. Бе изял толкова бой от него, че още преди много години беше забравил какво е страх. Той си проби път през скупчените около масите мъже и се изправи пред Шон.

Когато го съзря, Шон откъсна вниманието си от сервитьорката и вдигна към него предизвикателно блеснал поглед. Момичето също видя Лиъм, престана да се дърпа и впери втренчено очи в него.

— Пусни я — каза Лиъм.

Шон избухна в смях и отблъсна сервитьорката от скута си толкова рязко, че тя тупна на земята. Веднага след това момичето скочи на крака и побягна, докато мъчителят му се изправяше бавно и заплашително.

Лиъм стегна мускули, подготвяйки се за неизбежното. Никой, дори собственият му син не можеше да предизвика тан О'Нийл без да понесе кървавите последици от дързостта си. Шон замахна с месестия се юмрук. Лиъм парира удара, но залитна назад от невероятната му сила. Баща му тежеше сто и десет килограма, но по огромното му тяло нямаше и грам тлъстина. И двамата знаеха, че Шон е много по-силен от Лиъм, но това, което само Лиъм знаеше бе, че един ден везните щяха да се наклонят в негова полза. Той лично щеше да се погрижи за това.

И очакваше с нетърпение този ден.

Беше загубил равновесие. Следващият удар на баща му го улучи право в стомаха. Лиъм се преви надве, но не извика. Множеството удари, които бе понесъл, го бяха научили да понася стоически болката. Още един юмрук, попаднал точно в челюстта му, го отхвърли назад, към една от масите. Лиъм се стовари тежко върху дървения плот и помете каните с ейл и чиниите с храна, които се разлетяха по пода. От устата му шурна кръв.

Шон се наведе над него.

— Е, момченце, може би това не ти стига, а? — каза той подигравателно. — Може би още не усещаш горчивината на поражението?

Лиъм се надигна с усилие и се изправи на крака.

— Един ден — тихо каза той — ще те убия.

Шон се изсмя.

— Ако възнамеряваш ти да си човека, който ще ме прати при моя Създател, ще трябва да побързаш.

Баща и син бяха вперили погледи един в друг. Шон с усмивка, Лиъм — с безизразно лице. Но очите му не бяха безизразни. В тях пламтеше омраза.

Шон се наведе над сина си.

— Ти си нищожество — изрева той. — Да се биеш с мен заради една нищо и никаква жена, заради някаква си английска повлекана! Тя не означава нищо! И ти мислиш да ме наследиш начело на клана О'Нийл? Ха! Нито един ирландец няма да ти се подчини и да те приеме за свой вожд с тази малодушна английска кръв, която тече във вените ти! Не желая да си мой наследник!

Лиъм не отвърна нищо, само изтри с ръкав разкървавената си устна. Грубостите на баща му не можеха да го наранят.

— Остави жълтокосата на мира. Черната няма да има нищо против — тя обслужва нашите мъже цяла вечер.

— Нищожество! — изсумтя презрително Шон. — Аз вземам каквото поискам и когато поискам. Защото аз съм тан О'Нийл!

Той замахна отново с огромния си пестник и главата на Лиъм се взриви от болка. Когато отвори очи видя, че лежи на пода. Пред погледа му танцуваха ярки светлини. Шумовете в таверната — пиянски смехове и песни, дрезгави гласове и разговори — се смесиха в голяма вълна, която заплашваше да го удави. Успя да се надигне бавно, сетне да се изправи, залитайки. Баща му играеше на зарове, притиснал тъмнокосата уличница до себе си. Въпреки болезненото бучене в главата си, Лиъм мрачно се усмихна. Малката руса сервитьорка беше избягала. Това беше малка победа, но все пак победа.

I. ЗАЛОГЪТ

1.

Нормандия, януари 1571

Бяха я забравили.

Катрин знаеше, че не може да има друго обяснение за дето вече почти шест години вежнеше в абатството Сен Пиер — Еглиз. Каменният под на параклиса под коленете ѝ беше твърд и студен като лед. Устните ѝ нашепваха наизустените молитви, но умът ѝ бе зает с мисълта за това как не беше получила отговор на нито едно от писмата, които бе изпратила до баща си у дома, в Мънстър. На нито едно. Най-накрая, вече почти напълно обезверена, миналото лято бе писала и на своята мащеха Елинор. Напразно — отговор така и не дойде.

Имаше чувството, че се задушаваша — и от страх, и от отчаяние. Ранната утринна служба още не бе свършила, новият ден едва започваше, но макар да се молеше смирено заедно с останалите сестри от манастира, Катрин мислеше единствено за това, че именно днес нейният живот трябваше да започне отначало. Днес трябваше да събере цялата си смелост, защото щеше да разговаря с абатисата за своето положение и бъдеще.

Нямаше друг избор. Беше на осемнайсет и остаряваше с всеки изминал миг. Поредната година бе изтекла и само след няколко месеца Катрин щеше да навърши деветнайсет. Не можеше да остарее в този затънт манастир. Не и не! Тя искаше да живее. Искаше да има съпруг, собствен дом, деца. На нейната възраст би трябвало вече един, два, че и три здрави малчугана да играят край полите ѝ. О, господи! Защо бяха забравили напълно за нейното съществуване?

Преди шест години, когато Елинор беше предложила, или по-точно — настояла да я изпратят в манастир, Катрин бе твърде съкрушена от скръб по близките си, за да мисли за това или да се възпротиви. По онова време, след огромните загуби, понесени в битката при Афейн в родната южна Ирландия, в семейството ѝ цареше разруха и нещастие. Триста от най-верните воители на баща ѝ бяха избити от армията на Том Бътлър, граф Ормънд, на брега на река

Блекуотър, а самият ѝ баща, който бе не друг, а графът на Дезмънд, беше ранен и пленен от Бътлър. Но Катрин страдаше не само заради разгрома на своите близки и залавянето на баща си. В онзи ден тя бе загубила своя годеник.

В зловещата битка Хю Бари бе улучен от смъртоносно копие. Той и Катрин бяха сгодени още от люлката. Като деца на близки семейства, при това почти връстници — Хю бе само година по-голям от нея — двамата бяха израснали заедно. Той бе нейният приятел от детинство, нейният любим. Той бе положил първата целувка на устните ѝ. Смъртта му беше разрушила мечтите ѝ и заедно с тях, изглежда — и нейното бъдеще.

Смазана от мъка, Катрин се бе подчинила на своята мащеха, дори беше доволна, че ще намери мъничко покой в някой далечен манастир, преди да ѝ намерят нов жених. Загубата на Хю беше особено мъчителна за нея, защото само година преди битката при Афейн бе починала и собствената ѝ майка. Граф Дезмънд беше третият съпруг на Джоан Фицджералд и Катрин бе единственото им дете. Топлота и обич бе царяла между майка и дъщеря. И до ден днешен Катрин болезнено усещаше липсата на Джоан.

Бе се надявала поне, че бързо ще ѝ намерят нов годеник, че ще прекара само година-две в манастира и сетне, както беше планирано, на петнадесетия си рожден ден ще се омъжи. Но Елинор ѝ бе писала само веднъж, още през първата година, и то за да ѝ съобщи, че е при графа, когото са затворили в Тауър, и че очакват да бъдат помилвани от кралицата. Оттогава бяха изминали пет и половина безкрайни години, без Катрин да чуе и дума за баща си или за мащехата си.

И работата бе там, че се страхуваше.

Краят на молитвата дойде. Катрин се прекръсти, промълви „амин“ и се изправи. Но не тръгна веднага, а остави другите жени да минат пред нея. Всички те произхождаха от благороднически родове като нея самата. Някои бяха вдовици, други бяха твърде бедни, за да могат да се омъжат, или пък в семействата им имаше твърде много дъщери, за да се погрижат за всички. Една по една дамите излизаха от параклиса сред нежното шумолене на рокли от коприна и брокат. Навън бе ужасно студено, затова Катрин се уви добре в своята износена, поръбена с кожи наметка. В трапезарията вече сервираха пресен хляб, топъл кейк, месо и сирене, както и ейл и вино. Но докато

останалите жени бързаха да влязат вътре, Катрин отново изостана, този път на двора.

— Ще го направиш ли?

Катрин потръпна — повече от нервността, която изпитваше при мисълта за това, което се канеше да стори, отколкото от студа — и се извърна. Пред нея стоеше най-близката ѝ приятелка и единствена довереница, Джулиет, която се готвеше да напусне манастира през февруари, въпреки зимните студове. Така бе наредил нейният попечител.

— Да.

Джулиет, чиято кожа бе изненадващо бледа на фона на тъмната ѝ коса и пълните, розови устни, погледна Катрин право в очите.

— Този път абатисата ще ти позволи да си тръгнеш. Как би могла да откаже отново?

Сърцето на Катрин заби по-силно. Пръстите ѝ сграбчиха ръката на Джулиет.

— Много се страхувам да не отхвърли пак молбата ми — призна тя. Вече на два пъти бе умолявала абатисата да и разреши да се прибере у дома. И двата пъти абатисата беше отказала, обяснявайки, че Катрин не само няма позволение от баща си, но и няма кой да я съпроводи до Ирландия.

Джулиет се усмихна.

— Би било прекрасно да пътуваме заедно. О, колко се надявам абатисата да се вслуша в молбата ти и да отсъди справедливо!

Катрин отново трепна. Наистина, от отчаяние бе готова на всичко, но не хранеше особени надежди. Абатисата се държеше с нея мило и добронамерено, а и като цяло имаше благ характер, ала в управлението на манастира проявяваше доста твърдост, каквато и се очакваше от жена, поела грижите и надзора над толкова дами от богати и могъщи семейства. Но сега и Катрин се чувстваше по-силна и потвърда от когато и да било. Трябваше да убеди абатисата, че е дошъл моментът да се върне у дома, макар да няма позволенията на баща си. Бе подготвила своите аргументи. Беше дошла 1571-ва. Нова година. Време за ново начало.

Двете момичета прекосиха вътрешния двор. Докато Катрин бе твърде напрегната, за да говори или даже да обръща внимание на

мразовитото зимно време, Джулиет, напротив, бърбореше неспир за това колко е щастлива, че най-после ще се върне в родния Търлстоун.

Докато жените закусваха, трапезарията ехтеше да смехове и закачки. При движението на ръцете им проблясваха пръстени, инкрустирани със скъпоценни камъни. За да не се налага дамите да стават от местата си за каквото и да било, между масите шетаха множество прислужници, повечето от които бяха дошли в манастира заедно със своите господарки. Край лейди Монтание, графиня Сюр-Риго, се въртяха с изплезени в очакване езици нейните четири малки кученца, чиито къдрави глави бяха украсени с рубинени накити с формата на панделки. Изобщо, всички дами бяха толкова добре облечени и обсипани със скъпоценности, и тънеха в такова охолство, че ако човек не знаеше, че това е манастир, би си помислил, че се намира в салона на някоя знатна аристократка.

Самата Катрин беше една от малкото, които правеха изключение. Роклите ѝ бяха стари и многократно кърпени и преправяни. Не бе имала нова дреха от петнадесетия си рожден ден — годината, в която парите, с които беше пристигнала, бяха свършили.

Отново я обзе страх. При пристигането ѝ в манастира преди шест години, абатисата бе получила щедро възнаграждение и се очакваше да продължат да ѝ изпращат пари за издръжката на младото момиче. Когато първоначалните средства бяха изчерпани, абатисата бе написала писмо до бащата на Катрин, но деликатната ѝ молба за още пари беше останала без отговор. Същата съдба бе сполетяла и последвалите по-настоятелни молби. За щастие абатисата беше проявила щедрост, позволявайки на Катрин да остане в манастира, въпреки че никой не плащаше за това.

Стомахът на Катрин се сви. Всеки път, когато се замислеше за мълчанието на баща си по въпроса за издръжката ѝ в манастира, я обземаше ужасяващо безпокойство.

Познавайки добре характера на своя баща, тя предполагаше, че той отново води война срещу Бътлър. Не беше в стила на Джералд Фицджералд да остави кръвопролитие при Афейн неотмъстено. Сигурно бе прекалено зает, за да мисли за единствената си дъщеря. Може би и Елинор имаше вина за това, че я бяха изоставили. Мащехата на Катрин бе само няколко години по-голяма от нея, беше много красива и Джералд я обожаваше. А тя не харесваше Катрин.

Тревогата ѝ се засили. Знаеше, че баща ѝ няма да остане доволен, когато дъщеря му пристигне в замъка Аскийтън неканена и неочаквана. Може би дори щеше да се ядоса, ако Елинор наистина го бе настроила срещу нея. Но в името на своите мечти Катрин беше готова да рискува и да понесе гнева му. Първо обаче трябваше да убеди абатисата да я освободи от манастира без позволенията на баща ѝ. Мъчна, почти непосилна задача.

Когато закуската приключи, Катрин и Джулиет си размениха заговорнически погледи и се разделиха. Катрин излезе от трапезарията забързано, но не се отправи към спалното помещение, а към преддверието, където беше кабинетът на абатисата. Нервите ѝ се изопваха все по-силно. Толкова много неща бяха заложени на карта при предстоящия разговор. Не можеше да загуби.

Защото не можеше да остане повече в манастира. Животът я подминаваше и това бе крайно несправедливо. Съдбата ѝ не би могла да бъде такава. Съдбата ѝ трябваше да бъде нещо много по-голямо.

Върху пълното лице на абатисата се изписаха тревога и загриженост. Тя въздъхна.

— Искаш да си отидеш у дома.

Катрин се бе изправила пред изящното махагоново писалище, зад което седеше възрастната жена.

— Не мога да остана тук. Този живот не е за мен. Трябва да се върна у дома и да напомня на татко, че съществувам. Тогава той сигурно ще ми намери жених. — Погледът ѝ бе пряк, но и умолителен. — Майко игуменке, винаги съм искала да имам съпруг, собствен дом и деца. Вече съм на осемнайсет. След няколко години никой няма да ме иска.

Абатисата се съмняваше, че ще стане така. Независимо от високия си ръст, Катрин бе необикновена красавица — с идеален овал на лицето, с правилни черти, с безукорна кожа с цвят на слонова кост, със смущаващо зелени очи и червена като старо вино коса. Абатисата се изправи. Пребледнялото ѝ лице постепенно започваше да възвръща цвета си. Беше раздвоена, дяволски раздвоена.

— Наистина, скъпа моя, само след няколко години ще си престаряла и грозна.

Катрин понечи да се възпротиви.

Абатисата вдигна ръка и я накара да замълчи.

— Много добре разбирам, че този живот не е за теб. Разбрах го почти от първия ден, когато пристигна тук и когато беше само едно буйно и опърничаво тринадесетгодишно девойче. Не се съмнявам, че ще бъдеш превъзходна съпруга. Очевидно си надарена от природата да родиш много и здрави синове. Но това, което искаш, е невъзможно. Да те изпратя у дома без позволенията на баща ти? Не мога да го направя! — Но преди още да е изрекла последните си думи, възрастната жена бе пронизана от чувство за вина. Защото знаеше, че Катрин никога няма да получи позволенията на баща си да си тръгне. Знаеше също и каква съдба очаква момичето и се чувстваше ужасно.

Катрин облиза устни, после каза измъчено:

— Не ме разбирайте погрешно. Много съм ви признателна за милостта, която ми оказахте като ми позволихте да остана тук. Нещастна съм, но съм толкова благодарна. Вие винаги сте била мила с мен.

Абатисата трепна, но Катрин изглежда не забеляза това.

— Има още една причина, поради която искам да се върна в Ирландия — продължи бързо Катрин. — Страхувам се, че нещо не е наред. Как може баща ми да забрави да ви изпрати пари за издръжката ми? Това е немислимо. Умолявам ви, майко, трябва да се върна и да разбера защо съм изоставена така. Не мога да остана тук. Може би баща ми се нуждае от мен. Или... може би наистина е прекалено зает, за да се сеща, че има дъщеря.

Абатисата изпита дълбоко съчувствие към младата си повереница.

— Ако баща ти имаше нужда от теб, щеше да изпрати да те вземат, скъпа — отбеляза предпазливо тя.

Не знаеше какво друго да каже или да направи. Пръстите ѝ нервно запревъртаха молитвената броеница. Едва ли имаше подходящ момент Катрин да научи истината, но абатисата се бе съгласила да я укрие от момичето за негово собствено добро. Нямахте голям избор — трябваше или да измами Катрин, или да я остави на улицата без закрила и без средства за препитание. Беше грешка — и преди, и сега — да крие фактите от младото момиче. Но старата жена не се осмеляваше да каже истината. Страхът я възпираше да го

направи — страхът и странното, интуитивно усещане, че не бива да се намесва, че това е работа на Съдбата.

— Тук съм вече от пет години и половина — умоляваше я Катрин. — Когато пристигнах и през ум не ми минаваше, че до година-две няма да бъда изпратена у дома. Моля ви, трябва да си тръгна. Знам, че щом веднъж си отида в къщи, всичко ще бъде наред, че татко веднага ще оправи нещата. — Погледът ѝ срещна този на абатисата. — Мога да се върна с Джулиет. Никога няма да ми се отдаде по-добра възможност.

Възрастната жена се взря в красивото, и решително момиче.

— В подобни случаи бих посъветвала повечето от своите повереници да се уповават на вярата си в бога — каза тя бавно, — и те биха ме послушали. Но не и ти.

— Не мога да ви се подчиня — каза меко Катрин. — Не и ако ми наредите да остана.

И абатисата се реши. Не защото Катрин беше нещастна от много години, а нея я болеше да вижда поверениците си така потиснати. Нито защото смяташе, че ако има жени, заслужаващи да живеят във външния свят, то те бяха жени като тази. А защото разбра точно какво имаше предвид Катрин. Познаваше повереницата си твърде добре. Ако ѝ откажеха позволение да си тръгне, Катрин щеше да избяга. Самата мисъл за това бе толкова ужасяваща, че абатисата усети световъртеж. Боже господи, жена като Катрин да пътува сама и незащитена! Щеше да завърши озлочестена и поругана, може би дори като наложница в харема някой турски големец. Погледите на двете жени се сблъскаха. Ясно беше, че Катрин няма да приеме „не“ за отговор. Тогава другото разрешение бе по-добро и по-безопасно.

Абатисата въздъхна.

— Ще ти позволя да си тръгнеш, Катрин. Но трябва да те предупредя: външният свят не е такъв, какъвто изглежда. Възможно е да останеш горчиво разочарована, когато се прибереш у дома. Дори е възможно баща ти да те върне обратно тук.

— О, майко, благодаря ви. — Катрин се усмихна широко, без да обръща внимание на едва завоалираното предупреждение. — Благодаря ви за загрижеността, но той няма да ме върне обратно, обещавам ви. — Тя импулсивно прегърна абатисата.

— Много добре — каза възрастната жена.

Сияеща, Катрин ѝ поблагодари още веднъж и излезе от кабинета. След като тя си отиде, абатисата се върна на писалището си, взе едно паче перо и го натопа в мастилницата. Вече не се усмихваше. Лицето ѝ се бе изопнало от безпокойство. Беше се държала твърде меко. Трябваше да откаже на повереницата си. Но тогава Катрин щеше да избяга, а абатисата не можеше да позволи това. Манастирът не е затвор, пък и светът едва ли е безопасно място, особено за една красива и беззащитна жена.

През тялото ѝ премина ледена тръпка. Все още не беше късно да каже на Катрин част от истината, или дори цялата истина. Само че... не смееше. Чувстваше се като кукла на конци, която трябва да се подчинява на своите господари. И да вярва в Предопределението.

Тя се наведе над пергамента и започна да пише много внимателно, обяснявайки с най-големи подробности какво се бе случило току-що и какво се готвеше да направи Катрин.

Попечителят на Джулиет беше изпратил шестима мъже, които щяха да я придружат до дома. С тях пристигна и кратко писмо, в което Ричард Хиксли изразяваше неодобрението си от факта, че Катрин ще пътува с племенницата му. На Катрин не и бе трудно да го разбере. Джулиет беше богатата английска наследница. Такава бе и Катрин, но беше ирландка. Не за пръв път се сблъскваше с английската надменност. Някои англичани възприемаха ирландците единствено като народ от диваци.

Това нямаше значение. Важно бе само едно — най-после си отиваше у дома. От месец насам времето се влачеше умопомрачително бавно. Катрин изгаряше от нетърпение да стъпи върху плодородната земя на южна Ирландия. Изгаряше от нетърпение да се прибере вкъщи, в замъка Аскийтън — здрава каменна крепост, построена в далечните средни векове на един от островите по река Дийл.

Манастирът се намираще на по-малко от половин ден път с карета от Шербург, където ги очакваше малкият кораб, с който щяха да прекосят Ламанша. Пътят към Шербург не бе оживен и часовете отново се провлачиха мъчително бавно. Но монотонността на краткото им пътуване бе нарушена към обяд, когато покрай тях мина група пътуващи артисти. Единият от мъжете беше опасно красив и доста

самонадеян и дързък. Очите му не се откъсваха от Катрин. Искаше да се запознае с нея и бе повече от настоятелен. Тя се опита да не му обръща внимание, но беше поласкана и смаяна от интереса му. Накрая, явно демонстрирайки артистичния си талант, той изкриви лице в изражение на дълбока покруса, направи реверанс с украсената си с пера шапка и се отдалечи заедно с трупата.

Момичетата и техните придружители пристигнаха на пристанището и веднага се качиха на кораба. Мъжът, който водеше групата — сър Уилям Редууд, ги посъветва по време на краткото пътуване през пролива да останат в каютата си. После ги информира, че ще отплават на зазоряване и че ако вятърът е благоприятен, ще стигнат до Дувър още през нощта или най-много призори на следващия ден. Джулиет мило му благодари и двете момичета останаха сами в каютата си.

Катрин отиде до страничния люк и се взря в тъмните води на залива. Над пристанището бавно се спускаше здрач. Самотна бледа звезда блещукаше на небето. Тя се разтрепери от вълнение. У дома. Преди това бе само мечта. Скоро щеше да бъде реалност. Беше на прага на ново начало и нямаше търпение да срещне щастливото бъдеще, което несъмнено я очакваше.

Катрин спеше дълбоко, но изведнъж се събуди с вик. Бе сънувала пролетните ливади на Мънстър. В съня ѝ Хю беше жив, а тя бе млада булка. Тръсна глава, за да прогони глупавия сън и едва тогава забеляза ярката слънчева светлина, която струеше през единствения люк на каютата. По нея разбра, че утрото отдавна е отминало. Корабът бе потеглил без нито тя, нито Джулиет да разберат. Катрин усети объркване и смътно безпокойство. Какво я бе накарало да се събуди така внезапно? И какви бяха тези странни, скърцащи шумове над главата ѝ?

Тогава тя чу звук, който не бе чувала никога през живота си. Оглушителен гръм. Нямаше нужда някой да ѝ казва какво е това. Веднага позна. Беше оръдие. Сърцето на Катрин замря. Тя се помоли на Исус, на Господ и на Дева Мария още да е заспала, още да сънува. Но се чу нов гръм, още по-близък и по-силен от предишния и Катрин

разбра — о, мили боже! — че това не е сън. Господи, бяха ги нападнали!

— Джулиет!

Джулиет рязко скочи, а Катрин се завтече към люка, но не видя нищо, освен невероятно яркото зимно слънце, което висеше над безкрайното, изумително спокойно сиво море. Целият пейзаж навън създаваше илюзията за един идеален ден.

Отекна нов гърмеж, този път придружен с трясък на разцепено дърво. Катрин закри ушите си с ръце. Звукът я бе изпълнил с ужасяващото чувство, че някоя от мачтите се е прекършила и е увиснала през борда.

— Нападнати сме — изкрещя тя на Джулиет, която седеше в леглото си неподвижна и бледа като смъртник.

— Кой? — промълви дрезгаво Джулиет. — Кой би нападнал такъв кораб?

Макар и замаян, мозъкът на Катрин започна да работи. Джулиет беше богата наследница, а самата тя — дъщеря на графа на Дезмънд. О, боже! Водите на Ламанша, също както тези около Франция, Испания, Англия и Ирландия, гъмжаха от пирати, които плякосваха всеки ценен товар, дори ако той се състоеше от хора.

— О, господи, имай милост! — прошепна Катрин.

Джулиет се смъкна от леглото и се втурна към люка.

— Катрин?

Катрин стоеше като онемяла. И тогава откъм палубата над тях долетяха панически викове. Мъжете крещяха една-единствена дума: „Пирати!“.

— Нищо не се вижда! — извика Джулиет, надзъртайки през рамото на Катрин.

Нова експлозия разтърси кораба и той подскочи като подивял кон. Двете момичета полетяха към земята. Нещо голямо и тежко се разби в палубата, точно над главите им. Корабът простена като живо същество, пронизано от болка. Сега вече се чуваше мускетен огън и Катрин долови парливия мирис на барут. Тя се помоли изстрелите да идват от мускетите на екипажа, който защитава кораба от нападателите. Изведнъж дочу мъжки глас, който изкрещя: „Пожар на кърмата! Пожар на кърмата!“. Скоро викът беше подет и от около дузина други гласове.

Катрин и Джулиет се прегърнаха. И двете бяха пребледнели от ужас.

— Какво ще правим? — прошепна Джулиет.

Катрин се опитваше да разсъждава, въпреки огромния си, сковаващ страх.

— Трябва да стоим тук долу. Със залостена врата.

Представи си как свирепата орда от мръсни, жестоки пирати се нахвърля върху тях и ѝ се зави свят.

— Но... какво ще стане, ако корабът потъне? Ще се удавим! Ами ако вече потъваме?!

В този момент Катрин осъзна, че се намират в пълна безизходица. Ако корабът потънеше и те останеха в каютата, щяха да умрат. Ако се качаха горе, за да потърсят сър Уилям и останалите, също щяха да намерят смъртта си, както мъжете, които несъмнено бяха избити или продължаваха да бъдат избивани. А, ако корабът бъдеше пленен... Катрин не искаше да мисли за това. Не трябваше да мисли за това, или щеше да изгуби и без това твърде крехкото си самообладание и да се предаде на безумния ужас. Трябваше да бъде спокойна.

— Не потъваме — каза тя възможно най-хладнокръвно. — Ако потъвахме, щяхме да чуем мъжете да крещят ужасени.

— Да, права си — прошепна Джулиет. Ноктите ѝ се бяха впили в китката на Катрин през ръкава на нощницата. — А и корабът възстанови равновесието си.

Катрин се изправи и застана разкрячена, готова за ново внезапно разклащане.

— Ще стоим долу — решително заяви Катрин, когато Джулиет също се изправи. — Докато не се случи нещо, което да ни даде да разберем, че корабът потъва. Тогава ще се качим горе. Заедно. Не преди това.

Джулиет кимна, неспособна да говори и се вкопчи в ръката на приятелката си.

Катрин пое дълбоко дъх, за да възвърне поне част от спокойствието си. Но после се обърна към люка и се вцепени. В ползрението ѝ се беше появил кораб — голям черен галеон с огромни издути бели платна и блестящи черни оръдейни дула. Шаваше право към тях. Никога през живота см не беше виждала нещо, което да изглежда по-заплашително, по-зловещо, по-смъртоносно. Докато

Катрин го гледаше като вкаменена, корабът идваше все по-близо и по-близо.

Джулиет също видя пиратския кораб и захлипа.

Двете момичета стояха пред люка, неспособни да помръднат, сковани от ужас, опитващи се напразно да се преборят с паниката си, заслушани в експлозиите, които разкъсваха кораба им — експлозии, които се чуваха все по-често. Корабът отново започна опасно да се накланя към десния борд. Горе, на палубата изглежда цареше хаос. Битката сякаш щеше да продължи до безкрай. Времето замря.

После оръдията внезапно замлъкнаха.

Катрин и Джулиет бяха стиснали ръцете си здраво, като в белезници. Погледите им се срещнаха и двете рязко разтвориха вцепенените си пръсти.

— Свърши ли? — прошепна Джулиет.

Катрин не знаеше. Но тогава стрелбата на мускетите започна пак с неотслабващо ожесточение. Чува се силни, триумфални възгласи. Корабът им се наклони още повече, сякаш някой го беше блъснал. Внезапно до ушите им долетя зловец звън на шпаги.

— Те са на борда — изкрещя Катрин, вече обезумяла от страх. — Плениха ни!

Джулиет изпищя, закрила уста с ръка. Катрин преглътна мъчително.

— Джулиет, знаеш какво ще ни се случи.

Очите на Джулиет се напълниха със сълзи.

— Но после... ще бъдем откупени.

— Ще искаш ли да живееш без честта си?

Джулиет си пое дъх.

— Не знам. Катрин, аз съм само на петнайсет години. Знаем само, че не искам да умра.

И Катрин не искаше да умира, но бе слушала какви ли не ужасяващи истории и беше убедена, че след няколко часа и двете с Джулиет щяха да предпочитат да са мъртви.

— Нямаме никакво оръжие — каза тя изненадващо спокойно, като само за миг затвори очи.

— Не можем да се бием с пиратите.

— Не за да се бием с тях — заяви Катрин и погледна приятелката си. — А за да свършим със себе си.

Погледите им се срещнаха. Не си казаха нищо повече. Нямахте какво да си кажат. Дори и да можеха да намерят смелост да свършат със себе си преди пиратите да са ограбили кораба им и да са ги пленили, нямаха оръжие, с което да го направят. Нямахте какво друго да сторят, освен да бъдат смели и да очакват участието си.

Час по-късно се започна: някой се опита да отвори вратата на каютата им. След като не успя, той подвижна нещо на неразбираем език. Катрин и Джулиет не говореха, не мърдаха, дори не дишаха от страх да не бъдат разкрити. Натрапникът си замина.

Двете момичета се бяха облекли, защото нямаха желание да бъдат пленени по нощници. Джулиет се обърна към Катрин.

— Той говореше келтски. Дали не е ирландец? Или шотландец?

— Не съм сигурна — каза неуверено Катрин. Внезапно очите ѝ се насълзиха. — Ако мислиш, че това, че съм ирландка, ще ни спаси, лъжеш се. Пиратите не признават нищо и никого, освен себе си, Джулиет. Не може да не знаеш това.

— Шшт! Връща се!

Момичетата замръзнаха, хванати ръка за ръка. Пред каютата се чува мъжки гласове. После нещо се удари във вратата и дървото се разцепи. През треските се подаде острие на брадва.

Катрин придърпа Джулиет по-близо до себе си. Беше по-голяма от приятелката си и някак си се чувстваше отговорна за нея. Щеше да защитава Джулиет, доколкото можеше. Но усещаше ужасна слабост в коленете си. Краката ѝ трепереха.

През дупката в дървото се провря една ръка и махна резето. Вратата се разтвори с трясък и в каютата влетяха двама моряци с черни бричове и прости туники. Бяха грамадни мъже и размахваха саби и ками, изпоцапани с кръв. При вида на момичетата пиратите се заковаха на място.

После се спогледаха. Единият от тях — огромен и плешив мъж, пристъпи напред. Погледът му се премести от Катрин към Джулиет, после отново се върна на Катрин. Катрин застана пред приятелката си и впери напрегнат поглед в плешивия пират в очакваше той да се нахвърли похотливо върху нея. Но той не го направи.

Вместо това се обърна към другия пират и каза нещо на келтски — език, който Джулиет не можеше да разбере, но Катрин разбираше. Думите му бяха:

— Ще ги заведем горе при капитана. Той ще остане доволен.

Сърцето на Катрин се беше качило в гърлото ѝ и биеше с двеста удара в минута.

— Кой е вашият капитан? — попита тя с престорена храброст. — Настоявам веднага да се срещна с него!

Ако морякът се бе изненадал от това, че го е разбрала и че самата тя говори на келтски, той не го показва с нищо.

— Не се тревожи, девойче. Капитанът и без това очаква да се запознае с вас.

Катрин хвана Джулиет за ръка, надявайки се да я окуражи, да ѝ вдъхне сили пред приближаващото изпитание, но пиратите ги разделиха, като всеки сграбчи едно от момичетата. Катрин се разкрещя, опита се да се освободи от мъчителя си, но той здраво хвана лакътя ѝ с ръка и я повлече навън в тесния коридор, сетне нагоре по стълбите. Джулиет и другият мъж ги следваха.

Когато излязоха на палубата, Катрин ахна. Там цареше неестествена тишина и спокойствие. Но навсякъде бе пълно с пирати, облечени в къси бричове, размахващи дълги шпаги. Тя видя, че всички от френския екипаж бяха в окови, а някои от мъжете бяха ранени и то вероятно сериозно. Сър Уилям Редууд и хората му също бяха оковани във вериги и под охрана. Сър Уилям не беше ранен и изглеждаше побеснял. Но очите му се изпълниха с облекчение, когато видя, че с момичетата засега всичко е наред.

Погледът на Катрин обходи кораба. Част от кърмата беше пострадала от огъня, дървената палуба бе овъглена и почерняла, пушекът във въздуха все още не се бе разсеял. Част от парапета на кораба също беше разрушена. Една от най-високите мачти бе пречупена на две и лежеше като огромно скършено крило, покриващо половината от средната палуба, а голямото платно се издуваше около нея. Тогава Катрин вдигна поглед към най-горната палуба и го видя.

Без да ѝ казват, тя разбра, че това е главатарят на пиратите.

Катрин се взря в него с лудо разтуптяно сърце. Той стоеше изправен на бака, облечен в светли стегнати панталони, с високи до бедрата черни ботуши, с широка бяла ленена риза, чиито връзки бяха

развързани и се развяваха свободно около него. Беше огромен мъж, доста по-висок от Катрин, с широки рамене, тесен ханш и дълги, силни крака. Късо подстриганата му коса беше златна, по-светла от слънцето. С ръка върху дръжката на шпагата, той стоеше с небрежна елегантност, сякаш възседнал кораба така, както корабът възсяда морските вълни, и оглеждаше палубата под себе си като властелин, оглеждащ кралството си.

Катрин почувства силата му, видя високомерието му и го намрази заради всичко, което бе направил и което щеше да направи.

Тогава разбра, че той също я наблюдава. През опожарената палуба хладните му пронизващи очи уловиха погледа ѝ. Катрин се вцепени. Никога в живота си не се бе чувствала толкова уязвима. Пиратът продължаваше да я гледа и тя изпита натрапчивото усещане, че е впримчена в невидимо, здраво въже, което я стягаше все по-силно. Дъхът ѝ секна.

Той бавно се усмихна. Катрин се почувства така, сякаш беше жалък, прикован към земята заек, а пиратът — огромен сокол, бавно кръжащ над главата ѝ, готов всеки миг да се спусне върху нея.

Внезапно морякът я хвана за лакътя и я повлече през палубата към главатаря.

— Не! — извика тя. Неудържима паника прогони и последните остатъци от куража, който бе възнамерявала да демонстрира. Неудържима паника и див ужас.

Златокосият пират я наблюдаваше, вече без да се усмихва.

— Не! — извика отново Катрин и се задърпа като муле.

С едва доловимо кимване на златистата си глава той даде знак на моряка и мъжът рязко я бутна напред и я изтласка нагоре по стълбите към горната палуба, където стоеше главатарят. Корабът се клатеше, а Катрин бе изнемощяла — не само от страх, но и поради преживения по време на кошмарната битка ужас — и когато морякът я пусна, коленете най-накрая ѝ изневериха и тя се строполи на палубата, в краката на пирата.

Катрин се вкопчи в дървените дъски на пода, за да се изправи, но тялото ѝ не се подчини и тя не можа да направи нищо друго, освен да вдигне поглед нагоре.

Той се вираше в нея от невероятната си височина. Внезапен порив на вятъра отметна няколко къси, златисти къдри от

изразителното му красиво лице и разкри високи изсечени скули, силна решителна челюст и прав като стрела, прекрасно изваян нос. Широката отворена риза се ветрееше на непрестанния морския бриз и обрисуваше контурите на здравите му мускули. През разхлабените връзки се откриваше голяма ивица от широкия му загорял гръден кош, а финият ленен плат очертаваше дължината на тялото му, гладкия му стегнат корем и тесния му ханш. Развятата риза разкриваше и коравата издупина на неговата мъжественост между бедрата. Катрин преглътна и се помоли той да е от онези мъже, които нарочно уголемяваха предната на панталоните си. В противен случай изнасилването щеше да я убие.

Блестящият му сив поглед срещна нейния — и Катрин не можа да извърне очи, сякаш бе омагьосана.

— Аз съм Лиъм О'Нийл — каза той със сурова, доволна усмивка. — Капитанът на този кораб.

Тя не можа нито да отговори, нито да отмести погледа си от неговия.

Очите му като че ли започнаха да се затоплят. Усмивката му стана по-широка, но не и по-успокоителна.

— Какво е това, което виждам? Какво съм пленил? Такава красива плячка. Същинско съкровище, бисер сред толкова много плява. Ела, скъпа, ела.

И той протегна ръка надолу към нея.

2.

Преди Катрин да успее да реагира, златокосият пират се наведе над нея, сграбчи я в стоманената си хватка и я изправи на крака.

Разширените ѝ очи се впиха в неговите. В зениците му светеше задоволство. Катрин внезапно се опомни и се опита да се отскубне от него. Безполезно — хватката му не се отслаби. Той се усмихна и белите му зъби проблеснаха.

— Пуснете ме! — изкрещя тя истерично.

Сивите му очи се изпълниха с изненада, последвана от веселие.

— Както желаете, госпожице.

В момента, в който я пусна, тя мигновено отстъпи назад и взе да разтърква китката си, без да сваля очи от лицето му. Пиратът я наблюдаваше самоуверено като хищник, който лениво изчаква жертвата да падне в лапите му. Катрин осъзна, че тялото ѝ трепери, и то видимо. Как би могъл да не е сигурен в победата си? Той беше капитанът на пиратите, кралят на тази крадлива сган, а тя бе безпомощен пленник. Погледът ѝ се отклони вдясно, към студените сиви вълни на зимното море.

— Не можеш да избягаш, госпожице — каза меко пиратът. — Освен ако желанието ти не е да се удавиш.

Тази мисъл току-що ѝ бе хрумнала. Но той разбра намерението и в същия миг и когато Катрин се извърна, решена да се хвърли в морската бездна, пиратът с един скок се озова до нея, придърпа я изотзад към мускулестото си тяло и я притисна в обятията си.

Тя се разкрещя от страх, безсилие и гняв, заизвива се в отчаяна борба да избяга. Желязната му хватка само засилваше яда ѝ и я караше да удвои безплодните си усилия да му се противопостави. Напрягаше се толкова силно, че ѝ прилоша и тя се уплаши да не припадне в ръцете му. Накрая той изглежда се отегчи, защото внезапно стегна прегръдката си и Катрин беше принудена да застине абсолютно неподвижно.

— Така е по-добре. — Дъхът му опари шията и ухото ѝ. — Не мога да ти позволя да избягаш, госпожице. Честно казано, успя само

още повече да изостриш апетита ми.

Тя потрепери. Дали ще я изнасили? На палубата? Пред всички?

— Моля ви.

— За какво ме молиш? — Ръцете му още бяха склучени около кръста ѝ. Когато заговори, устата му докосна шията ѝ и разпали там искрите на нежелано усещане. Тялото му, притиснато до нейното, бе прекалено топло, прекалено... твърдо. Никога не беше я прегръщал мъж. Беше шокиращо. Беше ужасно. Катрин почувства, че дъхът ѝ замира.

— Моля ви, пуснете ме. — Усещаше с всеки сантиметър от тялото си мъжкото му присъствие.

Той я завъртя с лице към себе си.

— Хайде, скъпа, няма да те нараня. Не се страхувай.

Катрин отдръпна ръката си от неговата. Внезапно се бе обнадежила и това се изписа в очите ѝ.

Красивата му уста се изви в насмешлива усмивка.

— Погрешно ме разбра. Няма да те нараня, но сигурно не мислиш, че ще ме убедиш да се лиша от прелестите на тялото ти? Не си ли чувала да казват, че в любовта и на война всичко е честно? Не разбираш ли, че победителите получават плячката и че ти си несъмнено най-хубавото съкровище, което съм печелил от доста време насам?

Катрин стоеше съвсем неподвижна.

— Това не е любов.

Той направи кратка, едва доловима пауза.

— Не е.

— И да нападнеш такъв малък кораб не е война. Това е пиратство, това е варварско насилие — изкрещя тя.

Погледът му стана мрачен, но зъбите му отново проблеснаха в усмивка.

— Но аз съм варварин, прекрасна лейди, и войната на думи, ако и да е забавна, не може да ме отклони от прелестите ти и от пъкления ми замисъл.

Катрин не се примири. В гърдите ѝ пламтеше гняв, който се смесваше със страха ѝ.

— Как може да се спори с един варварин?

— Трудна задача — съгласи се пиратът.

— Трябва да ме освободите. Баща ми...

Той я прекъсна.

— Не.

Катрин се вгледа в студените му сиви очи и разбра, че няма да успее да трогне този мъж. Сърцето ѝ се изпълни с ненавист.

— Вървете по дяволите!

Отговорът му беше ново проблясване на бели зъби и кратък, плътен смях.

— И това от устата на една почти монахиня?

— Мислите си, че можете да си играете с живота ми! — изкрещя тя свирепо.

— Възнамерявам да спя с теб, госпожице, не да те убивам.

— То е същото.

Погледът му стана замислен.

— Предпочиташ да се удавиш пред това да легнеш с мен? Или може би след това?

Катрин отново хвърли отчаян взор към морето. Знаеше, че няма кураж да го направи, но излъга.

— Да.

— Самоубийството е по-голям грях от разврата. — Погледът му я прониза.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи.

— Дано поне тогава изпитате някакви угризения.

Пиратът улови брадичката ѝ.

— Колко си глупава. Няма да ти позволя да скочиш в морето. Просто ще ти покажа колко си глупава.

— Не — каза тя и поклати глава. — Не. Каквото и да направите или кажете, не можете да ме убедите да легна с вас.

Усмивката му изгря отново — бавно и ослепително. За момент той замълча.

— На сутринта, Катрин, ще шепнеш в ухото ми думи за вечна любов и ще ме молиш да не си тръгвам от леглото ти.

Катрин ахна. Не можеше да повярва на ушите си. Можеше само да гледа нагоре към красивото му арогантно лице.

Той се обърна към едрият плешив пират, който я беше довел от каютата.

— Придружи дамите до „Морски кинжал“, Макгрегър. И ако само косъм падне от главите им, твоята плешива тиква ще се търкулне в морето без да ми мигне окото.

— Разбрано, капитане — каза Макгрегър, очевидно необезпокоен от заплахата.

Когато якият моряк я хвана за ръка и я поведе през палубата към пиратския кораб, който беше закачен с куки към техния, Катрин почувства облекчение. Първият им сблъсък беше приключил, тя не беше изнасилена, бе оцеляла... поне засега.

Но пиратът бе изразил намеренията си съвсем ясно. Водеха я на пиратския кораб и по някое време тази вечер той щеше да я заведе в леглото си. Беше получила само мимолетна отсрочка.

Но кратка отсрочка беше по-добре от никаква. Част от страха ѝ започна да утихва. Ако успееше да бъде достатъчно умна, сигурно щеше да съумее да избегне съдбата, която я очакваше — съдба, лоша и от смъртта.

Макгрегър остави Катрин и Джулиет сами в каютата на капитана. Катрин беше поразена. Джулиет също гледаше слисано. Нима една пиратска бърлога можеше да изглежда така?

Каятата бе облицована с тиково дърво. По-голямата част от дъбовия под бе покрита с множество красиви килимчета. Под един от петте люка на каютата имаше половин дузина огромни турски възглавници, избродирани и украсени с пискюли. Малък диван, тапициран със смарагдовозелена коприна и също с пискюли, подсказваше, че някой — вероятно пиратският главатар — действително обича да се обляга като мюсюлманите на тези възглавници.

Огромна, почти черна дървена маса за хранене, чийто масивен плот се издигаше върху четири крака с форма на животински лапи украсяваше далечния край на стаята. Обграждаха я шест испански стола с кожени облегалки. Единият край на масата очевидно се използваше за работно бюро, защото бе покрит с карти, чертежи, мастилница, пера и книги.

На едната стена имаше библиотека, висока почти до тавана, която беше претъпкана с томове в кожена подвързия. До другата стена

стоеше изискан гардероб от орехово дърво, а от двете му страни бяха поставени два изящни френски стола с избродирани сини възглавници.

В другия край на стаята имаше легло, което би подходило на някоя от кралските спални в Хемтпън Корт. Горната част на покрива на балдахина беше от пурпурна дамаска, долната — от драпирана златна коприна, а завесите, придържани назад с тежки, червено-златни шнулове — от ярко пурпурно кадифе. Леглото бе покрито с пищна кувертюра също в червено и златисто, а по него бяха разпръснати бродирани възглавнички, подобни на онези, които Катрин бе изработвала в манастира. Гербът на таблата ѝ беше непознат, но тя забеляза цвета на лилията и разбра, че е френски^[1].

Отстрани до леглото пък стоеше голям, красиво издялан сандък. Катрин веднага разпозна келтските знаци върху заключения с катинар капак — този сандък бе дошъл от родината ѝ. Върху стените на каютата имаше и множество картини.

Тя се обърна с лице към Джулиет, която стоеше до вратата.

— Какво е това място?

— Струва ми се, че цялата стая е свидетелство за всички кораби, които пиратът е плячкосал.

Катрин разбра, че Джулиет е права. Тази стая бе доказателство за десетки варварски нападения и кървави обири, извършвани в открито море в продължение на години. Тази стая бе недвусмислено потвърждение на неговата жестокост и безсърдечие.

Тогава Катрин видя леглото.

Естествено, беше го забелязала и преди, но само мимоходом. Сега погледът ѝ се прикова в него. Като хипнотизиран. Представи себе си, захвърлена върху мекия дюшек, а върху нея — пиратът, който я обладава и се смее. От гърдите ѝ се изтръгна вик. Тя се втурна покрай Джулиет към вратата и яростно задърпа бравата. Но вратата беше залостена отвън.

Джулиет отиде до нея и я прегърна.

— Катрин, какво ще правим?

— Не знам. Толкова ме е страх. — Катрин се огледа наоколо и накрая реши да седне на един от тежките испански столове. Но когато понечи да го дръпне, той не помръдна — беше закован за пода. Тя си даде сметка, че най-вероятно всичко в каютата е закрепено по същия начин. Сетне се отпусна се на стола и затвори очи.

Беше дяволски изморена, но сърцето ѝ блъскаше тежко в гърдите в предчувствие на ужаса, който я очакваше. Катрин знаеше, че трябва да продължи да се брани. Не вярваше на изявлението на пирата, че няма да я нарани; подобно твърдение, изречено от такъв човек, беше нелепо. Трябваше незабавно да му каже, че е дъщеря на графа на Дезмънд, реши тя. Сигурно щом веднъж разбере коя е, той щеше да остави целомъдрието ѝ непокътнато и да я върне на баща ѝ срещу солиден откуп.

Припомни си смущаващите сиви очи на пирата. Никога досега не бе срещала мъж, който да я гледа по този начин.

През тялото ѝ премина тръпка. Инстинктът ѝ подсказваше, че той ще си поиграе с нея като котка с мишка, а после ще я обладае независимо от това, че можеше да я размени срещу откуп. Тя се прекръсти, молейки се интуицията ѝ да греша.

След миг пиратският главатар влезе в каютата и затвори тежката врата зад себе си. Катрин рязко се изправи. Джулиет се втурна към приятелката си и застана до нея, но той дори не я погледна. Очите му обходиха Катрин от глава до пети, сякаш я разсъбличаха. Тя задиша тежко, сърцето ѝ заби така, като че ли щеше да изскочи от гърдите. Безочливостта на пирата я накара да се изчерви.

Накрая той извърна очи към Джулиет и я повика с пръст.

— Вие, милейди, елате.

Джулиет се вцепени.

Ужас обзе Катрин. Какви бяха намеренията му спрямо приятелката ѝ? Нима ще ги изнасили и двете? Тя се изправи пред Джулиет.

— Т-тя ще остане с мен.

Пиратът повдигна вежди и се засмя.

— Колко си смела, госпожице. Но ти не можеш да заповядваш на моя кораб. Елате, милейди.

Джулиет не помръдна, а Катрин я сграбчи за ръката, за да ѝ попречи да му се подчини.

— Какво възнамерявате да правите?

Погледът му се впери в нейния.

— Не това, което очевидно си мислиш, скъпа. Нямам нужда от приятелката ти — твоите прелести ще са ми напълно достатъчни за

през нощта. Но тази дама няма да остане тук, освен ако не желаеш публика.

Катрин преглътна и се изчерви още повече. Но не пусна Джулиет.

— К-капитане...

Той изглеждаше развеселен.

— Можете да получите щедър откуп за мен.

Погледът му се премести от очите ѝ към меките ѝ устни, после надолу към гърдите, притиснати от тесния корсет. Зърната ѝ се бяха стегнали от тежкото и забързано дишане. Дали в този момент оглеждаше износената ѝ рокля или прелестите, за които бе говорил преди малко?

— Не съм такава, за каквато ме мислите! — задъхано каза тя. — Не съм прислужница. Аз съм дъщеря на граф!

Едната му светлокафява вежда лекичко се изви нагоре.

— Кълна се в кръста и във всичко свято! — извика като обезумяла Катрин. — Аз съм дъщерята на графа на Дезмънд.

В отговор пиратът попита:

— Лейди Джулиет, искате ли да ви изкарам насила от каютата?

Джулиет поклати глава, освободи се от ръката на Катрин и припряно се отправи към пиратския главатар. Катрин изпадна в паника; беше наясно, че съдбата ѝ щеше да се реши съвсем скоро. Капитанът на „Морски кинжал“ отвори вратата. Там чакаше Макгрегър с изражение на пълна невъзмутимост и незаинтересованост. Джулиет бе предадена на моряка, после вратата се затвори. Пиратът се обърна към Катрин, по лицето му бавно се разля усмивка и той тръгна към нея.

И последните остатъци от самообладанието и се изпариха. Тя се втурна към вратата, но когато се опита да изтича покрай него, той без усилие я улови и миг по-късно Катрин беше притисната към същата тази врата, през която искаше да избяга. Силните му ръце държаха раменете ѝ здраво, приковавайки я към дървото и внезапно едното му бедро най-безцеремонно и интимно се озова между краката ѝ. Тя не можеше да помръдне.

— Колко си глупава, скъпа. Няма да те нараня. Не бих наранил цветете като теб. Да го откъсна — да. Но не и да го нараня.

Катрин се опита да се успокои от неговия нежен, прелъстителен глас — нелека задача, когато беше притисната към силното му тяло.

— Аз наистина съм дъщерята на граф Дезмънд — каза тя отчаяно. — Той ще ви убие заради това, че сте ми посегнал.

— Дезмънд едва ли би могъл да ме убие — отвърна пиратът спокойно. Не изглеждаше никак развълнуван от потеклото ѝ.

— Значи просто не го познавате — настоя Катрин.

— Познавам го — каза той, после вдигна ръка към лицето ѝ. Дланта му погали бузата и брадичката ѝ. Катрин се вцепени и отчаяно се замоли това кадифено нежно докосване да престане.

— А скоро ще опозная и теб — прошепна пиратът и устните му се приближиха към нейните. — Скоро трябва да те опозная.

Катрин потръпна, защото огромният му фалос докосна мястото, където се срещаха бедрата ѝ. Той промърмори:

— Ти си голяма красавица, госпожице — от онези жени, които обсебват мъжките сънища.

Катрин се взря в него. Тялото му продължаваше да се притиска о нейното и тя усещаше с цялото си същество неговата мъжественост и знаеше какво ще се случи скоро, ако не намери някакъв начин да се защита. Но не помръдна, не можеше да помръдне, беше като замаяна.

Внезапно се съвзе ѝ яростно се хвърли срещу него, но пиратът само стегна хватката си.

— Едва ли си ме сънувал, пирате. Нали току-що се запознахме!

Той се ухили.

— Прекалено съм припрян. Намеренията ми не са такива. — Но не се отмести от нея. — Отпусни се, скъпа, отпусни се. Няма как да победиш в любовната игра помежду ни. Аз съм далеч по-обигран от теб. Няма да те нараня. Ще ти доставя удоволствие.

Катрин изтръпна, но не се предаде.

— Мислиш да откраднеш честта ми без да ме нараниш? Това е невъзможно. А и мъж като теб никога не може да ми достави удоволствие, по никакъв начин.

Той се засмя. И докато се смееше, плъзна ръка по гърба ѝ и я придърпа още по-плътно в обятията си. Връхчетата на пръстите му отново докоснаха лицето ѝ, погалиха кожата ѝ.

— Глупава... чиста... неопитна...

Катрин потрепери. Тонът му бе прекалено нежен.

— Пусни ме — прошепна тя.

— Аз мога и ще ти доставя удоволствие, скъпа, по всякакъв възможен начин. — Погледът му я прониза.

Катрин не можеше да знае какво означава това, но се изчерви. През ума ѝ запрепусаха луди, разбъркани видения на сплетените тела на мъж и жена. Мъжът беше висок, безочлив и златокос.

— Само за момент ще изпиташ болка — промърмори той. — А после ще има толкова много наслада, че ще забравиш всичко друго, освен страстното си желание.

— Не! Никога! — изкрещя Катрин, прогонвайки натрапчивите си видения.

Пиратът ѝ отговори с усмивка.

— Опитай вкуса ми — каза той. После се наведе към нея и леко докосна с устни нейните.

Тя се наежи и се опита да го удари по гърдите, но беше невъзможно — пиратът бързо улови китките ѝ я обездвижи напълно. Устата му бе настойчива, но нежна. Катрин осъзна, че е спряла да диша. Но не се поддаде на упорството му и стисна здраво челюст. Тогаваш започна много лекичко да хапе плътната ѝ долна устна. При това през цялото време твърдият му член пулсираше между краката ѝ.

Собственият ѝ пулс се ускори толкова, че ѝ се стори, че сърцето ѝ ще се пръсне.

Накрая тя отвори уста, за да поеме въздух, защото дробовете ѝ не можеха да издържат повече. С дълбок, гърлен звук пиратът плъзна език между устните ѝ. Катрин изкрещя и отново започна да се дърпа, но напразно. Езикът му проникна дълбоко в нея. Това беше зашеметяващ израз на притежание.

Коленете ѝ се огънаха и тя се олюля, но стоманената му прегръдка ѝ попречи да се строполи на пода. Внезапно той откъсна устни от нея.

Зашеметена, Катрин се вторачи в него. Още не можеше да помръдне. Никой никога не ѝ беше казал, че има и такива целувки.

После осъзна, че се е вкопчила в широките му рамене и мигновено се опита да го отблъсне. Той ѝ позволи да остави малко разстояние между пламналите им тела. За да прогони усещането за горещото му магическо присъствие, Катрин заговори:

— Баща ми няма да ти плати откуп, ако ме изнасилиш — каза тя, макар да знаеше, че не е вярно.

Пиратът се усмихна, наведе глава и я целуна по шията. От гърдите ѝ се изтръгна възкликание. Устните му започнаха да се движат около гърлото ѝ, описвайки с целувки въображаема огърлица. Сърцето ѝ заби по-силно, толкова силно, че той сигурно го чуваше. Пиратът вдигна глава и отново се усмихна.

— Няма да има изнасилване, скъпа. Никога не бих изнасилил жена като теб.

— Ти не ме възприемаш сериозно! — извика тя.

— Напротив, възприемам те твърде сериозно — промърмори той като задържа поглед върху нея.

Катрин не успя да разбере какво има предвид, но усети, че в думите му има много повече, отколкото би могла да си представи.

— Тогава ме освободи без да ми причиняваш зло — каза тя.

Блестящият му поглед премина по лицето, после по гърдите ѝ.

— Не мога.

Катрин почувства прилив на гняв.

— Защо? — изкрещя тя.

Той стисна челюст. Беше станал напълно сериозен. Трудно ѝ бе да повярва, че само преди няколко минути се е усмихвал. Пръстите му още веднъж докоснаха лицето ѝ.

— Защото си най-красивата жена, която съм виждал и защото ужасно много те искам.

Катрин не можеше да повярва на ушите си.

— Но не можеш да ме имаш! Аз не съм красива червена ябълка, която можеш да откъснеш и да изядеш просто ей така. Аз съм Катрин Фицджералд, дъщерята на графа на Дезмънд, родена и откърмена аристократка. Не можеш да ме имаш!

Пиратът не сваляше своя блестящ като диамант поглед от лицето ѝ. Измина цяла минута, преди да проговори.

— Напротив, не само мога да те имам, но и ще те имам — каза той. — Изглежда не разбираш. Не сме в Дезмънд. Намираме се на моя кораб. В открито море. Тук аз съм крал и господар на всички и на всичко, което виждаш. От момента, в който попадна в моите ръце, ти ми принадлежиш. Катрин, нямам намерение да те нараня. Не

изнасилвам девици. Сега се страхуваш от мен, но още преди нощта да е свършила, ще ти докажа, че страхът ти е неуместен.

Тя се взря в него за миг, онемяла. Точно зад рамото му се виждаше голямото легло.

— Помисли си за откупа, който мога да ти донеса! Със сигурност си заслужава много повече от една мимолетна наслада!

Тъгълчетата на устните му се повдигнаха съвсем леко.

— И дума ли не чу от това, което казах? Нямам намерение да искам откуп за теб. — Той повдигна брадичката ѝ и премести поглед върху устните ѝ. — Откупът е последното нещо, за което мисля.

Катрин осъзна, че пиратът възнамерява да я целуне отново и изкрещя:

— Пусни ме! Моля те!

Пиратският главатар се взря в нея и нещо в зениците му трепна. Пръстът му отново се плъзна по бузата ѝ. После той я погледна право в очите.

— Ти не разбираш. Съжалявам, Катрин, че се налага да научиш фактите тъкмо от мен, но трябва да ти кажа, че дори ако имах желание да получа откуп за теб — а аз нямам такова, — това е невъзможно.

Тя замръзна, внезапно уплашена много повече от преди. Гласът ѝ се превърна в едва доловим шепот.

— Какво говориш?

Той се поколеба, после отвърна рязко:

— Твоят баща е пленник на кралицата, и то от много години.

Катрин се втренчи в него, неспособна да издаде и звук, неспособна даже да диша.

Погледът му потърси нейния.

— Фицджералд беше осъден за държавна измяна, а земите и титлата му бяха отнети. Всъщност няма никакъв граф на Дезмънд, няма никакво графство — има само един затворник, изпаднал в немилост.

Тя го гледаше ужасена и невярваща.

[1] цвета на лилията (фр. Fleur-de-lis) — гербът на френския кралски двор. — Б.пр. ↑

3.

Съзнанието и отчаяно крещеше: не може да е истина!

Пиратът прекъсна мислите ѝ.

— Така че сама виждаш, Катрин — баща ти нито може да плати откуп, нито да ти помогне.

Тя срещна погледа му. Зелените ѝ очи пламтяха яростно.

— Не ти вярвам. Лъжеш!

Той остана невъзмутим.

— Не лъжа. Казвам това, което е известно на цял свят. Такива са фактите.

Катрин отказваше да му повярва. Не можеше да му повярва. Баща ѝ — пленник на Короната, лишен от земите и титлата си! О, боже! Не, не беше възможно.

Гласът му стана по-нежен.

— Но баща ти е жив, Катрин. Не е обесен. Доколкото знам, все още се намира в Саутуърк, където е под домашен арест.

Катрин трепна. Гърдите ѝ се надигаха задъхано.

— Саутуърк? — Тя онемя. Саутуърк, не Дезмънд. Баща ѝ беше пленник на Короната, принуден да стои в Лондон. В изгнание.

— Напълно разбирам шока ти — каза пиратът, като я наблюдаваше съсредоточено.

Мразеше го. Мразеше го заради неговото безразличие, заради намеренията му, за това, че знаеше и че ѝ бе разкрил тези грозни новини. За това, че ѝ беше разкрил ужасяващата истина.

— Не разбираш нищо — озъби му се тя. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Махни се от мен!

Пиратът стисна челюст и се извърна настрана. Катрин веднага се свлече покрай стената и започна да трепери. Ако баща ѝ наистина бе пленник на Короната, лишен от всичко, което притежава, значи заминаването ѝ от манастира е било напразно. Ако баща ѝ беше в немилост и в изгнание, значи самата нея също я очакваха немилост и изгнание. Защото никой мъж нямаше да я поиска без титла и без

зестра. Внезапно вече нямаше бъдеще, нямаше мечти, нямаше надежда. Внезапно бе станала госпожица Никоя.

— Изпий това.

Тя вдигна поглед като обезумяла и видя, че пиратът ѝ подава чаша бренди.

— Не.

— Колко си твърдоглава — каза нежно той. — Не ставай глупава. Изпий го. — Пръстите му уловиха брадичката ѝ и доближиха ръба на чашата до устните ѝ.

Катрин се задави, когато той наклони чашата и успя да излее няколко капки от пламтящата течност в гърлото ѝ. Тя блъсна ръката му настрана и брендите се разля по загорялата му кожа. Пиратът стисна устни. В очите му се изписа гняв.

— Аз не съм нежен човек. Нито пък мил и добър. Но се опитвам да бъда внимателен и търпелив с теб — каза той. — Да те укротя, както бих укротил дива кобила. Нямам желание да те пречупвам, Катрин. Независимо от факта, че страстта ми остава огромна.

Катрин си пое дълбоко дъх

— Не съм кон, та да ме опитомяваш и дресиращ.

— Но си жена, при това без закрилник, и като всяка жена се нуждаеш от мъж, който едновременно да те защитава и да те води със здрава ръка.

— И мислиш, че ти ще си този мъж? Че ще бъдеш мой закрилник? — изкрещя тя освирепяла. — Че ще ме направляваш така, както намериш за добре?

— Не ти оставям никакъв друг избор.

Вбесена, Катрин се опита да го заобиколи, но той я хвана с мощната си ръка и я придърпа към гърдите си. Сетне остави брендите на пода, без да я пуска. Мускулите ѝ мигновено се стегнаха. Последното място, където искаше да бъде, бе в неговите ръце, притиснатата към силното му, възбудено тяло. Тя се замята, за да се освободи от него.

— Аз съм много страстен по природа — каза тихо пиратът. — И подозирам, че много ще си подходяме.

— Не си подходяме! Насочи страстта си другаде — изсъска Катрин.

— Не.

Тя се вгледа в настойчивите му сиви очи и го разбра напълно. Той не се интересуваше от нея и от чувствата ѝ. Знаеше, че сега тя няма семейство и име, които да я защитят. Беше безсъвестен и щеше да се възползва от тежкото ѝ положение. Нищо не можеше и нямаше да го спре да я погуби, когато решише. Беше просто въпрос на време.

Щеше ѝ се да може да разсъждава трезво. Трябваше да продължи да се бори, въпреки хаоса от ужас, неверие и страх в душата ѝ. Не може да няма изход от това затруднение. В края на краищата, тя беше Катрин Фицджералд. Сигурно бе останало нещо — някакво малко количество скътани пари, някое скрито парче земя. Бяха останали чичовците ѝ и роднините. И гордото ѝ, древно име.

— Пусни ме — каза Катрин.

Той я послуша.

С ясното усещане, че пулсът ѝ отново препуска ожесточено, Катрин веднага се отдръпна от него. Пиратът не помръдна. Гледаше я с очи едновременно горещи и студени. Тя знаеше, че студенината идва от липсата на сърце. Горещината беше от похотливостта му.

Катрин се отмести зад тежката маса за хранене и се вкопчи в облегалката на един от испанските столове. Все пак, имаше някаква възможност той да лъже. Но тя вече не мислеше така. Това обясняваше защо през последните три и половина години не бе получавала издръжка, защо баща ѝ не отговаряше на запитванията на абатисата. Не, Катрин трябваше да научи всичко, каквото и да е то.

— Разкажи ми за баща ми.

Пиратът повдигна изящно рамене и тръгна към нея. Тя настръхна, но той не я докосна. Просто подпря бедро на масата и я погледна.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко. — Гласът ѝ затрепери. — Не мога да повярвам, че е бил осъден за предателство. Че е затворник... в немилост.

Пиратът я гледаше съсредоточено, толкова съсредоточено, че Катрин извърна очи. Накрая той заговори.

— След битката при Афейн Бътлър затвори баща ти в Клонмел. Кралицата изпрати и двамата на съд и баща ти веднага беше хвърлен в Тауър. Остана там две години, докато кралицата и Съветът решат какво да правят с него. Тя, разбира се, беше бясна на Том Бътлър заради враждата им с баща ти, но той беше опростен.

— Естествено — каза гневно тя. Том Бътлър, графът на Ормънд, беше не само омразен враг на баща ѝ, но и братовчед на кралица Елизабет и по този повод — неин любимец.

Катрин се наведе напред към капитана на пиратите и разпростря ръце на масата, като почти докосна неговите.

— Но защо? — извика тя разпалено. — Баща ми и преди е вършил прегрешения, но винаги е бил опрощаван! Защо кралицата не го е опростила, щом е простила на Ормънд?

— Кралицата беше по-млада, когато опрощаваше баща ти — отвърна Лиъм. — А и предполагам, че тогава просто не е искала да се нагърбва с ирландските проблеми. Но този път е почувствала, че е крайно време да накара ирландските лордове да ѝ се подчинят, особено баща ти, който отказваше да признае властта ѝ над земите си. Не забравяй, че Ормънд е верен поданик на Короната. Независимо от това, съветниците на Елизабет не бяха единодушни по въпроса. Оформиха се две крила. Едното, водено от Дъдли и сър Уилям Сесил, настояваше баща ти да бъде опростен и върнат в Дезмънд. Другото, водено от Ормънд, искаше отстраняването му винаги.

Катрин се вкопчи в масата.

— И черният Том Бътлър е спечелил.

Той кимна.

— Но не без помощта на баща ти. След две години, прекарани в Тауър, му разрешили да се установи в Саутуърк, под охрана и с известни ограничения. Както сама разбираш, той се опитал да избяга, но капитанът, който трябвало да му помогне, го предал. Доколкото познавам кралицата, тя е била много щастлива, че най-сетне имат съществено обвинение срещу Дезмънд, чрез което можели да се освободят от него. Започнат бил процес и го осъдили за предателство, а земите и титлата му и без това вече били отнети. Ако не се лъжа, той все още е под охрана в Селинджър Хаус в Саутуърк.

Катрин беше зашеметена от разказа му, зашеметена и ужасена. В мозъка ѝ натрапчиво се повтаряше една-единствена мисъл: сега тя беше госпожица Никоя, госпожица Никоя.

— Искаш да кажеш, че баща ми е затворник още от Афейн насам?

Той кимна и продължи да я гледа.

— Необходимостта южна Ирландия да се подчини на Короната в крайна сметка победи. Тъй като баща ти беше най-могъщия и най-непреклонния лорд в Ирландия, съдбата му бе решена още от момента, в който Бътлър го плени при Афейн.

Катрин затвори очи и се предаде на отчаянието. Значи баща ѝ е бил в затвора още откакто бе тръгнала от южна Ирландия за Франция. Вече шест години той бе затворник. И беше загубил всичко. Каква несправедливост!

— Не мога да повярвам — прошепна тя. — Господи, не мога. — Сега Катрин също бе загубила всичко. Никой благородник нямаше да я поиска. Никой въобще нямаше да я иска... освен този пират.

— Трябва да погледнеш истината в очите, ако смяташ да оцелееш. — Резкият му тон я накара да вдигне поглед към лицето му. Очите му я пронизваха. — Вслушай се в думите на човек, който знае повече от теб. Аз съм моряк без потекло и родина и за да оцелея, трябва винаги да знам всичко важно, което се случва по широкия свят и да се ръководя в действията си от това.

Тя го гледаше без да мига.

— Ти си О'Нийл. Не те разбирам. Имаш потекло, имаш родина. Ако си избрал другото, то е било поради собствената ти глупост.

Пиратът се усмихна мрачно.

— Баща ми беше ирландец като теб, но майка ми е англичанка. Изобщо няхах възможност да избирам. Глупостта няма нищо общо с отношенията между родителите ми. Единственото, което ги свързва, е насилието. За О'Нийл аз съм толкова англичанин колкото е и самата кралица. А за англичаните съм дивак като баща си.

Говореше спокойно, без да се самосъжалява и без огорчение. Катрин се взря в него, развълнувана дълбоко от думите му. Положението им в живота беше сходно. Също като нея той носеше едно безполезно име и нямаше могъщ род зад гърба си. Беше оцелял, защото бе приел истината и защото се бореше упорито с всяка буря, връхлетяла живота му. И я съветваше да се бори по същия начин с бурята в собствения ѝ живот.

— Значи сега мога да оцелея само като те приема в леглото си — каза тя горчиво. — В края на краищата излиза, че съм идеалната жертва за мъж като теб. Каквото и да ми сториш, никой няма да ти потърси сметка; никой няма да те накара да платиш, когато ме

поругаеш. Няма да се разрази политическа буря заради това, че си ме отвлякъл и си ме изнасилил.

В очите му заблестя неподправен интерес.

— Интелигентна жена — промърмори той. — Красива, твърдоглава и интелигентна — колко рядко срещано съчетание.

Противно на волята си, Катрин се изчерви. Не бе възможно думите му да са ласкателство, нищо че звучаха така. Идеалната жена не беше нито твърдоглава, нито умна, а скромна, въздържана и готова да се подчинява във всичко. Но пиратът ѝ се усмихваше, сякаш бе напълно доволен от откритието си. Тя вирна брадичка.

— Няма да бъда твоя жертва. Не вярвам да съм останала без нито един закрилник на света. Не вярвам, че можеш да направиш това с мен и да се измъкнеш безнаказано след такова отвратително деяние.

Той стисна челюст и се изправи в целия си грамаден ръст.

— Ти си жертва, Катрин. Жертва на политическите обстоятелства. — Погледът му беше твърд. — Но не аз реших съдбата на баща ти. Не аз се произнесох относно вината му и не аз го осъдих за това. Не обвинявай мен за необмислените действия на Фицджералд и за решението на кралицата да сложи край на непокорството му. Не съм аз човекът, отнел твоето наследство, името ти и положението ти в живота.

— Аз те обвинявам за твоите необмислени действия — извика презрително тя, стиснала юмруци.

На устните му проблесна усмивка.

— Аз никога не действам необмислено. — Той тръгна покрай масата към нея. Катрин се отдръпна назад към стената с разтуптяно ръце. Пиратът спря пред нея. Усмивката му беше заплашителна. — Но ти си права за едно нещо.

Тя не искаше да знае какво е то и затова остана безмълвна.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ.

— Ти имаш закрилник, Катрин, един-единствен закрилник в този свят и това съм аз.

Катрин се ококори.

— Но ти няма да ме защитиш от себе си!

Тогава пиратският главатар избухна в гърлен, весел смях.

— Разбрала си всичко погрешно. Няма нужда някой да те защитава от мен. Аз нямам намерение да те нараня. Напротив,

възнамерявам сам да те защитавам от останалия свят, да ти давам това, от което се нуждаеш, да ти доставям удоволствие. Искам само да дойдеш при мен с желание. Няма какво друго да сториш, Катрин. Нямах друг избор в живота. — Погледът му помръкна. — Още щом те видях, разбрах, че ще бъдеш моя любовница.

— Не — каза твърдо Катрин. — Отговорът ми е „не“. Няма да стана твоя любовница. — Беше ѝ извънредно трудно да произнесе тази ужасна дума.

— Ще промениш мнението си, когато се успокоиш, когато имаш възможност да се примириш със съдбата и с обстоятелствата.

— Никога няма да променя мнението си! Баща ми може и да е затворник, но мечтите ми още са живи! — Катрин знаеше, че това е самата истина. Нищо не можеше да убие мечтите ѝ — нито жестоките житейски факти, нито този жесток човек.

— Мечтите ти са мъртви — каза меко той. — Убити от обстоятелствата. Убити от съдбата.

— Не! — Горещи сълзи изпълниха очите ѝ. Пиратът я гледаше, но Катрин почти не го виждаше. — Проклети да са Бътльрови! — каза горчиво тя. — Проклет да е Съветът, проклета да е кралицата!

— Катрин! Света Богородице! Какво ти е сторил? — извика Джулиет.

При вида на сълзите по лицето на Катрин, пиратът я беше оставил сама. Накрая, изтощена от плач, тя се бе свила на кълбо върху леглото, което беше решила да отбягва. Не бе усетила колко време е минало, нито че Джулиет е влязла в стаята. Сега, когато бе в прегръдките на приятелката си, Катрин бавно се надигна и седна. Главата я болеше от дългия спор с пирата и от мъчителните усилия да се отбранява срещу него. Изтощението ѝ се дължеше и на това, че откакто бе останала сама, беше прекарала всеки миг в напрегнато обмисляне на възможностите и алтернативите, които ѝ оставаха. Засега не изглеждаше да разполага с кой знае какъв избор.

Тя също прегърна Джулиет и прошепна:

— Добре съм. — Това далеч не отговаряше на истината. — Той не... — Гласът ѝ секна. — Той не отне честта ми.

— Става богу — въздъхна Джулиет с потъмнял от тревога поглед. Тя отмахна къдравата червена коса от лицето на приятелката си. — Той... нарани ли те?

Катрин се поколеба.

— Всъщност, не. — Все още беше смаяна от коварната чувственост на тялото си. Дори сега не можеше да прогони от ума си златния лик на пирата. — А ти добре ли си? Всичко наред ли е? — попита тя.

Джулиет кимна.

— На хората от екипажа е наредено да стоят настрана от нас.

Катрин трепна изненадано.

— Толкова се страхувах, Катрин. Но очевидно тези дяволи все пак имат нещо като душа. Плешивият, Макгрегър, ми каза, че капитанът поначало не позволява безчинства и изнасилване на жени и че специално ние с теб не бива да се тревожим. Всъщност френският кораб беше освободен. Казаха ми, че никой от екипажа не е пострадал.

Катрин я изгледа скептично.

— Искаш да кажеш, че не е наредил да хвърлят всички през борда? Не вярвам!

Джулиет изглежда не я чу. На лицето ѝ се бе изписало напрежение.

— Какво готви той за нас, тогава? Откуп?

Катрин си спомни какво ѝ бе разказал Лиъм О'Нийл и стисна зъби.

— Джулиет, баща ми е изгубил земите и титлата си и е пленник на кралицата.

Джулиет се сепна.

— О, Катрин!

Лицето на Катрин се сгърчи.

— Не мисля, че ме излъга. — Опита се да си представи могъщия Джералд Фицджералд лишен от всичко, което е имал и примирен с безславно заточение. Опита се и не успя. Сигурно баща и, нейният смел и умен баща, имаше план как да си възвърне всичко изгубено. Сигурно нещата не стояха точно така, както казваше пиратът. — Боя се, че за мен няма да има никакъв откуп.

— Но какво ще прави с теб, тогава, щом не иска да се възползва от теб? — попита Джулиет.

Катрин погледна приятелката си в очите.

— Не разбираш. Той има намерение да се възползва от мен.

Джулиет се взря в нея и веждите ѝ се извиха — явно беше, че не може да разбере.

Катрин бе забравила колко наивна и лековерна е Джулиет.

— Той смята да ме прелъсти, да ме превърне в доброволна пленница на страстта си.

Джулиет зяпна. По бузите ѝ се разля руменина.

— Какво ще правиш? — извика тя.

— Не знам — отговори Катрин. Сетне мрачно добави: — Ще се боря.

Внезапно двете момичета замръзнаха, защото чуха, че резето се отмества. После впериха очи във вратата и видяха как тя бавно се отваря. Но в каютата влезе само едно момче на не повече от десет-единнадесет години, което държеше в ръце покрит поднос. Очевидно им носеше храна. Ароматът на сочна телешка пържола накара двете приятелки да се изправят. Бяха яли за последно лека вечеря в каютата си на френския кораб предишната нощ, а от небето вече се спускаше мрак.

Хлапакът ги погледна.

— Капитанът ми нареди да ви донеса нещо за ядене. — Акцентът му издаваше, че е французин. Той постави подноса върху масата за хранене и махна ленената кърпа, която го покриваше. — Ако се нуждаете от нещо, аз съм Ги.

Катрин се взираше в него, отвратена от това, че пиратът е могъл да вземе на кораба си толкова малко момче. По всяка вероятност някой от моряците го беше отвлякъл от дома му и после го бе предал на капитана. Беше твърде слабичко, за да е здраво. И така като го гледаше, тя се съмняваше, че е щастливо.

— Благодаря ви, господин Ги.

Хлапето се намръщи.

— Просто Ги.

— Ги! — извика Катрин преди момчето да си тръгне. — Накъде пътува корабът?

— На север. — То се обърна и се отправи към вратата.

На прага ѝ стоеше Лиъм О'Нийл. Катрин се стресна. Не го беше чула да влиза. Погледите им се задържаха впити един в друг малко по-

дълго от необходимото, сякаш бяха любовници, а не непознати и врагове. Катрин се изчерви и извърна очи.

Лиъм отиде до масата, но не седна.

— Заповядайте, дами. Тук имаме храна в изобилие. Телешко по бургундски, червено вино, пресен хляб, изпечен току-що от готвача и горещ ябълков пай.

Катрин искаше да откаже. Джулиет също изглеждаше разколебана. Но и двете момичета умираха от глад и мигом скочиха на крака. Катрин прекоси каютата с гордо изпъната снага, последвана от Джулиет, като внимаваше да гледа право пред себе си, а не към пирата. Усещаше, че той я наблюдава — само нея. Не се заблуждаваше. Знаеше, че между двамата им се води сериозна война — война, която тя трябваше да води докрай и да спечели. Почувства как настръхва, как дори косите на тила ѝ се изправят от напрежение. Защото току-що бе осъзнала, че войната едва е започнала.

Тя се свлече на стола със свито сърце. Пиратът изчака двете с Джулиет да се настанят и едва тогава зае мястото си начело на масата.

— Къде ни водиш? — попита Катрин.

Той едва доловимо се поколеба.

— На север, към острова, на който живея.

Катрин загуби всякакъв интерес към храната. Очите ѝ се взряха в него с омраза. Лиъм отвърна на погледа ѝ.

— А какво ще правите с мен? — прошепна Джулиет, нарушавайки възцарилата се на масата тишина.

Пиратът дори не я погледна.

— Ще ви върна в Корнуол — каза той.

Катрин бутна чинията си настрана. Небето беше потъмняло и на него се бяха появили първите звезди. Скоро Лиъм О'Нийл щеше да я отведе в леглото си. После — на своя остров.

Трябваше да избяга.

Когато приключиха с вечерята и чиниите им бяха вдигнати, в каютата настъпи неловко мълчание. Катрин се осмели да вдигне поглед. Пиратът държеше чаша с бренди, отпиваше от нея и гледаше Катрин изпод дълги тъмни мигли. Очите му блестяха като разтопено сребро под златистата светлина на лампите. Зад главата му ясно се виждаше покритото с балдахин легло.

Катрин отмести поглед, но твърде късно.

— Дами, разбрах, че вие двете идвате от манастир.

Тя вдигна очи само за миг.

— Да.

— Сигурно идеята да се върнеш у дома не е била на семейството ти?

Катрин знаеше, че говори само на нея. Какво го интересуваше? Враждебността ѝ се засили.

— Не беше. Но сега знам защо баща ми ме е забравил. Той има толкова тежки проблеми. — Все още беше разстроена, че нито Джералд, нито Елинор бяха счели за нужно да ѝ съобщят ужасната новина за осъждането му и за хвърлянето му в затвора.

— Аз бях повикана да се прибера у дома — намеси се Джулиет. — И за Катрин беше удобно да пътува с мен.

— Необичайно е една дама да реши да напусне манастира без позволението на семейството си, нали? — Пиратът я гледаше изпитателно.

Катрин се вбеси.

— Реших да взема съдбата си в свои ръце. Нямах намерение да остарее в манастира.

— Да, наистина — промърмори той. Гласът му погали кожата ѝ като перо.

Катрин се изчерви, внезапно осъзнала, че сигурно изглежда ужасно непокорна, невъзпитана и независима. Разбира се, нямаше значение какво мисли той. Но тонът ѝ прозвуча отбранително.

— Татко не отговаряше на писмата ми. Не знаех за тежкото му положение. Знаех само, че трябва да се върна в Ирландия.

— Много дами не желаят нищо повече от спокойния, лишен от изненади манастирски живот.

Тя го погледна.

— Не и аз.

Лиъм ѝ се усмихна. Моментът беше поразителен. Изражението на пирата бе нежно, топло.

— Радвам се — каза той. — Ти несъмнено си най-интригуващата жена, която съм срещал, Катрин.

Тя скръсти ръце на скута си и заби поглед в тях, останала без дъх. Този мъж дори не се опитваше да скрие желанието си. Не го интересуваше, че Джулиет е свидетел на неговите намерения. Беше

неморален, покварен... и Катрин се страхуваше, независимо че се опитваше да не го показва.

И знаеше, че едва ли е интригуваща.

Погледът му галеше сведената ѝ глава. Катрин рязко вдигна очи и погледите им се сблъскаха. Паника заклоочи в гърдите ѝ. Зад смуцаващо красивото му лице тя продължаваше да вижда леглото. Как би могла да избегне неминуемото? Как?

Той се усмихна.

— Лейди Джулиет, позволете да ви придружа до каютата ви.

Джулиет изправи гръб и не помръдна от мястото си.

Катрин се вкопчи в масата с разширени, обезумели очи.

— Джулиет ще остане тук и ще спи с мен.

Пиратът лениво се изправи в целия си грамаден ръст. Усмихна се вяло. Но блясъкът в тъмните му очи далеч не беше вял.

— Лейди Джулиет?

Джулиет стана и отправи уплашен поглед към Катрин.

— Моля те. Нека Джулиет да остане тук. С мен.

Погледът му се плъзна от лицето към тялото ѝ. Не благоволи да ѝ отговори. Вместо това хвана Джулиет за ръката и я поведе към вратата на каютата. Катрин гледеше ужасена. Той отвори вратата и извика на моряка. Джулиет хвърли последен отчаян взор към приятелката си, после изчезна. Пиратът затвори вратата и бавно се обърна с лице към нея.

— Какво ще правиш с мен сега? — извика Катрин, без повече да скрива паниката си.

Той скръсти ръце и се облегна на вратата.

— Ще те съблазня, Катрин.

Тялото ѝ се изопна в напрегнато очакване. Лиъм внезапно тръгна към нея. Не бързаше, но пък и нямаше защо да бърза — беше уверен в крайната си победа.

Катрин ненавиждаше надменността му толкова, колкото и всичко друго у него. Тя стисна юмруци. Мина ѝ през ума, че ако удари красивото му лице, ще изпита огромно удовлетворение.

— Няма да те убия — прошепна той. Гласът му беше станал мек като коприна.

— Не, просто искаш да ме унищожиш.

Пиратът се усмихна и протегна ръка към лицето ѝ.

Катрин вдигна юмруци и замахна към бузата и челюстта му.

Той се наведе. Беше толкова бърз, че пръстите ѝ дори не одраскаха кожата му. Секунда по-късно китките ѝ бяха стегнати в желязната му хватка и Катрин се оказа напълно обездвижена. В очите му се изписа изумление.

Тя не помръдна, не проговори, не смееше дори да диша. Гърдите ѝ трептяха. Гледаше го в лицето и се опитваше да отгатне какво ще последва. Знаеше, че Лиъм внимателно обмисля възможностите си.

Но пиратът я изненада. Бърз като змия, той я хвана през коленете и я вдигна на ръце. Катрин видя, че се отправя към леглото и започна бясно да се съпротивлява. Всичко се развиваше прекалено бързо!

Все още с Катрин на ръце, Лиъм се отпусна върху плюшената покривка.

— Шшт — каза той. — Стой мирна. Само ще те целуна.

Лъжеше, разбира се, а и да не лъжеше, Катрин нямаше намерение да му се подчини. Тя отметна глава назад така, че устните му намериха вдлъбнатината на шията ѝ, вместо нейните устни. Но веднага разбра, че това беше фатална грешка.

Необикновени усещания, които далеч не бяха неприятни, преминаха като вълна през нея, когато пиратът започна нежно да хапе и да целува чувствителната кожа на шията ѝ. Катрин с мъка се въздържа да не изстене от удоволствие. Чу го да се смее и изведнъж се вцепени — беше докоснал гърдите ѝ. Зърната ѝ веднага се втвърдиха. Тя извика и се опита да отмести ръката му.

Той пренебрегна опитите ѝ да го възпре, както би пренебрегнал бръмчаща муха и я положи по гръб на леглото. Сетне се наведе над нея и преди Катрин да успее да помръдне или да запротестира, устните му потърсиха нейните. Тя започна да се бори още по-ожесточено, забивайки нокти в ключицата му, за да го държи на разстояние от себе си. Но Лиъм изглежда не забеляза това. Беше безкрайно търпелив. Устните му, извънредно нежни и ненастойчиви, докосваха нейните устни леко, галеха ги и ги дразнеха. Колко бе обигран! Неусетно съпротивата на Катрин започна да утихва и накрая окончателно престана. Пръстите ѝ се отпуснаха, тялото ѝ ставаше все по-податливо. Той се възползва мигновено от това и върхът на езика му се стрелна към нейния. Устните ѝ неволно се разтвориха.

От гърлото на Лиъм се изтръгна плътно възбудено ръмжене. Тя измърка доволно, когато твърдата му мъжка тежест се намести върху нея и целувката му се задълбочи. Катрин пламна в огън, който я обхвана цялата — от натежалите крайници до вибриращите слабини. Тялото я болеше, кръвта ѝ пулсираше бясно, а умът и отказваше да работи.

Той разбра и се засмя с чувствен, дълбок, дрезгав смях. Устните му започнаха да се движат бавно, провлачено, да я гаят. Катрин отметна глава назад, откъсна устни от неговите и от гърдите ѝ се изтръгна стон. Лиъм се притисна към нея още по-страстно, още по-опасно.

— Катрин — прошепна той — Скъпа... — Ръката му се беше промъкнала под палите и фустите ѝ и галеше бедрото ѝ през тънкия плат на срязаните ѝ при чатала долни гащи. После дланта му се плъзна застрашително нагоре и докосна нежната, набъбнала кожа на влагалището ѝ.

Катрин беше зашеметена, но ласките му я върнаха обратно към разума. Мили боже! Сега той прокарваше палец по линията между срамните и устни, докосваше голата ѝ плът.

В главата ѝ се оформи една-единствена ясна мисъл. Трябваше да устои. Ако не устоеше сега, пиратът щеше да направи много повече от това да я гали там, където никой досега не бе пристъпвал. Щеше да отнеме честта ѝ преди дори да разбере.

Той откъсна устни от нейните и отново промълви името ѝ.

— Катрин!

Катрин пое дъх и с усилие прогони нежеланата наслада. Двата ѝ юмрука се стовариха върху широките му рамене.

— Не!

Тялото му се скова от изненада. Тъмносивият му поглед беше някак нефокусиран и объркан, когато срещна нейния.

Тя се опита да го отмести от себе си и когато не успя, насочи коляно към слабините му. Пиратът моментално прозря намерението ѝ и измести ханш точно навреме, за да избегне удара. Но при рязкото движение изгуби равновесие и Катрин го блъсна силно, след което се претърколи на пода до леглото.

Самата тя беше замаяна и останала без дъх. Спря се само за миг, но той се оказа достатъчен. Преди да успее да скочи на крака и да

побегне, Лиъм протегна ръка надолу и сграбчи кичур от косата ѝ. Катрин изпищя.

Той се наведе от леглото и дръпна косата ѝ като юзда. Лицето му се приближи до нейното. Очите му се бяха разширили — невярващо, разярено. Устните му, напротив, бяха свити в сърдита черта. Катрин сви устни не по-малко гневно, но очите ѝ се напълниха със сълзи.

И когато тези нежелани, обидни за гордостта ѝ сълзи започнаха да капят, пиратът отслаби хватката си. Изражението му се промени. Той изруга ядосано и я пусна. Катрин се строполи на пода.

Чу го да се изправя на крака. Междувременно полагаше неимоверни усилия да възвърне самообладанието си и накрая успя. Тя обгърна раменете си с ръце и вдигна очи. Грешка. Беше невъзможно да не забележи колко огромен е станал членът му. Катрин се изчерви и отчаяно отмести поглед. Щеше ѝ се да забрави възбудата, която той незнайно как бе успял да разпали в собственото ѝ тяло, щеше ѝ се да не обръща внимание на непознатото, неравномерно пулсиране на сърцето си.

— Мразя те — каза тя дрезгаво.

— Преди малко не ме мразеше.

Гневът и напрежението в тона му я накараха да вдигне отново поглед към него. Сивият огън в очите му я уплаши. Никога досега не беше виждала такава безумна жажда. Катрин се сви назад, към крака на леглото, без да успее да отвърне очи. И тъй като усети, че в нея припламва нещо, на което бе решила да не обръща внимание, нещо силно и парещо, тя извика:

— Мразех те и тогава, точно както те мразя сега, О'Нийл!

На устните му се изписа зловеща усмивка.

— Превръщаш приятното съблазняване в нещо далеч по-лошо.

— Приятно съблазняване?

— Да, съблазняване, приятно и за двама ни. — Погледът му видимо помръкна. — Не се опитвай да отричаш.

Изведнъж Катрин проумя какво точно има предвид той.

— Какво искаш да кажеш с това „нещо далеч по-лошо?“ С изнасилване ли ме заплашваш?

Ноздрите му трептяха.

— На някои дами им харесва мъжът да упражни малко сила. Вероятно ти си от тях.

Катрин го зяпна слисано.

— Не се прави на толкова изненадана. Всъщност, забравям, че си била затворена в манастир цели шест години. — Той се усмихна мрачно. — Както и да е, нека ти кажа преди да си изпаднала в истерия, че аз не изнасилвам. Нито преди, нито сега, никога. Нито дори когато ме предизвикват да го направя.

Тя не му повярва и възнамеряваше да се изсмее презрително, но вместо това издаде приглушен, жалостив звук.

— Ти току-що каза, че си щастлив, когато подчиняваш онези жени, които... — Не можа да продължи. Все още беше шокирана от мисълта, че някои жени наистина харесват мъжът да бъде груб, брутален. Въображението ѝ рисуваше ярки картини — картини, в които този златокос пират обладаваше непозната жена, а жената бе възбудена и горяща от нетърпение.

— Мога да бъда груб, мога да бъда и нежен. Трябва само да ми кажеш какво искаш. — Очите му се задържаха върху нейните.

— Аз... аз искам... да излезеш и да ме оставиш.

Той дрезгаво се засмя.

— Ти искаш да вляза в теб, скъпа.

Арогантността му я изуми, но само за миг.

— Ти си варварин, пират, човек, който се нахвърля върху по-слабите от него. — Тя се сви на пода и се взря в него. — Измъчваш мен, точно както си измъчвал и другите жени. Не те искам!

— Другите жени винаги са ме посрещали с радост в обятията си. Катрин се изсмя.

— Значи са били проститутки и уличници.

Вбесен, Лиъм се наведе над нея.

— Не спя със сифилистични курви. Последната ми любовница беше овдовяла графиня.

Тя го погледна недоверчиво, но той изглеждаше толкова искрено ядосан, че вероятно казваше истината. Как ли е прелъстил графиня? Умът ѝ просто отказваше да го побере — нищо, че пиратът бе така поразително привлекателен.

— Някои жени не се страхуват от страстта — каза той, като внимателно я наблюдаваше. Гърдите му дишаха тежко. — Но те, естествено, не са възпитани в манастир ревливи девственици.

Катрин извика и скочи разярена на крака, без да обръща внимание на тъничкия вътрешен глас, който ѝ казваше да мълчи.

— Не се страхувам от страстта — изкрещя тя. — Няма нещо, което да искам повече от това да бъда с мъж — благороден, добър мъж, — мъж, който да ми е съпруг.

Пиратът се втренчи в нея безмълвно, с внезапно вкаменено лице. Накрая каза:

— И кой е този образец за подражание?

Катрин вирна брадичка.

— Още не съм го открила.

Той се засмя студено и жестоко. Подигравателно.

Вбесена от присмеха му, тя изкрещя:

— Прекарах шест години в манастира, така че не бих могла да го открия. Но трябва да знаеш, че не жадувам за неблагочестив, покварен, кръвожаден пират.

Огън лумна в очите му. Ръката му стискаше бутилка бренди и сега той я вдигна я към устните си и отпи от нея не веднъж, а няколко пъти. Но през цялото това време загадъчният му поглед не се откъсна от Катрин. Тя съжали за думите си. Знаеше, че го е засегнала твърде много и се страхуваше, че пиратът може да се превърне отново в див звяр и да я подчини на волята си.

Той я гледаше студено.

— Трябва да съм полудял — каза накрая. — Да се забъркам с такава като теб.

— Тогава ме освободи.

— Не — отвърна Лиъм без никакво колебание.

— Моля те.

Той не отговори.

Катрин пое дъх

— Тогава ме изнасилвай и да приключваме.

Погледът му я прониза. Лицето му се изкриви. Бутилката полетя през стаята, разби се в едната стена и брендито се разля по нея. Катрин трепна и извика. После, за неин ужас, той се спусна към нея.

Колко съжеляваше за прибързаните си глупави слова, за това, че го бе предизвикала. Тя изпищя, когато пиратът се наведе над нея, вдигна я и я метна на леглото. Катрин светкавично се изправи и отскочи встрани. Но ръката му се стрелна, сграбчи я за крака, дръпна я

силно и тя падна по лице. После той се озова отгоре ѝ и я прикова на място.

Катрин се вкамени. Лиъм също застина неподвижно, като се изключат пулсирането на тялото му върху нейното и учестеното накъсано дишане, което надигаше гърдите му.

— Да те изнасия ли и да приключваме? — прошепна той в ухото ѝ.

Дъхът му лизна плътта ѝ. Катрин поклати глава ужасена и напълно съзнаваща колко лесно би било за него да вдигне полите ѝ и да го направи. Но страхът не можа да надмогне горещото, възбуждащо усещане за кожата му, прилепнала към нейната.

— Да те изнасия ли и да приключваме? — настоя той.

— Не.

Лиъм се отмести от нея и стана от леглото.

Катрин веднага се надигна, хвърли се към най-отдалечения край на леглото и се сви до облицованата с дърво стена.

Той я гледаше без да мига. Внезапно я заслепи блясък на стомана.

Дъхът ѝ секна. Погледът ѝ се закова като хипнотизиран в дългото смъртоносно острие на кинжала, който се бе появил в ръката му.

Никой от двамата не помръдваше, никой от двамата не отронваше и звук. Изведнъж кинжалът излетя от ръката му и се заби в стената до главата на Катрин, на сантиметри от бузата и. Тя се вторачи в трептящото острие. Страхът се плъзна по тялото ѝ в тънки ручейчета пот. После Катрин премигна и погледите им се срещнаха. Неговите очи святкаха диво.

Внезапно той се извърна, прекоси стаята с големи крачки, разтвори вратата и след миг я затръшна с ритник от външната страна. Катрин чу как резето изщраква и я оставя заключена вътре.

Тя обърна глава и впери поглед в кинжала, забучен в стената. Сетне закри лицето си с ръце. Цялото ѝ тяло се тресеше. Обещанието на пирата беше напълно недвусмислено.

4.

Знаеше, че не бива да го предизвиква.

Беше късно. Нямаше представа колко точно е часът, но предположи, че е някъде около полунощ. Въпреки изтощението си, Катрин не спеше. Нямаше и как да заспи, след като бе наясно, че пиратът ще се върне и трябваше да се подготви за поредната битка с него. Вместо да спи, тя седеше в далечния край на леглото с притиснат към стената гръб — точно както той я беше оставил.

Преди няколко минути Лиъм се бе върнал в каютата. Застанала нащрек, Катрин го наблюдаваше безмълвно, но той прекоси стаята без изобщо да я погледне. Гъвката му походка беше по-отпусната от обикновено. Стори ѝ се, че долавя мириса на бренди. Пиян ли беше? Не я бе грижа, но от детството си в Аскийтън помнеше какво прави алкохолът с мъжете и тази мисъл увеличи напрежението ѝ още повече.

Пиратът продължаваше да не я поглежда. Вместо това отвори гардероба и с едно рязко движение съблече ризата си. Катрин едва съумя да сдържи възклицанието си пред голотата на широкия му, загорял и мускулест гръб. Но не можеше да не забележи как бричовите прилепваха на високите му, стегнати хълбоци.

— Какво правиш? — извика уплашено тя.

Той се обърна към нея. Погледът му беше пряк, но и някак странно мек.

— Сменям си ризата.

Катрин не искаше да гледа неговите твърди като скала гърди, леко обрасли със златистокафяви косми, нито пък гладкия му, стегнат корем. Но не можеше. За голямо нейно облекчение, Лиъм надяна снежнобяла туника. Миризмата на бренди очевидно идваше от ризата, която той небрежно бе захвърлил настрана.

Сега очите ѝ бяха приковани в него. Пиратът спря в средата на каютата с крака, разтворени в моряшка стойка.

— Ти и аз трябва да постигнем разбирателство — каза той.

Не заваляше думите. Катрин почувства още по-голямо облекчение. Беше трезвен или почти. Тя предпазливо го погледна, все

още без да отговаря. Вече знаеше, че не бива да провокира нито избухливостта му, нито страстта му.

Погледът му затрептя върху лицето ѝ.

— Ти си много, много хубава, Катрин. Знаеш ли, че те сънувам?

Катрин се поизправи, осъзнала, че той все пак е пиян — нали я беше срещнал едва тази сутрин.

— Има много хубави жени по света.

— Вярно е — каза той и съгласието му кой знае защо я разочарова. Сетне Лиъм постави ръце върху тесните си бедра, издавайки, че самият той е леко напрегнат. — В света има много красавици, но коя от тях е решителна и интелигентна?

Погледът ѝ се стрелна към очите му.

— Подиграваш ли ми се?

Тогава пиратът се засмя с плътен, топъл смях.

— Не, скъпа, не ти се подигравам.

Катрин изтръпна. Не ѝ харесаха нито смехът му, нито гальовните му думи. Тялото ѝ се прилепи още по-плътно към стената.

— Ти продължаваш да се страхуваш от мен. — Челюстта му се стегна. Погледът му вече не беше така мек. — Трябва да ти се извиня за държанието си.

Очите ѝ се ококориха. Пиратът ѝ се извиняваше заради безобразното си поведение?

— Ти си прекалено съблазнителна, но аз все пак трябваше да се овладея. Единственото, което мога да кажа за свое оправдание е, че не очаквах да проявиш такъв дух. — Погледът му я прониза.

— Това не е оправдание. Един джентълмен никога не би се нахвърлил върху мен както стори ти.

Ъгълчетата на устата му се извиха, но изражението му изглеждаше изпълнено със самоирония.

— Но както ти каза, аз съм варварин.

— Можеш ли да го отречеш?

— Няма даже да се опитвам. — Погледът му беше потъмнял. — Много те бива да предизвикваш гнева ми. Никога не съм срещал жена, която да ме е вбесявала толкова. — Слепоочията му пулсираха, лицето му се сгърчи мъчително. — И никога не бях си позволявал да докосвам жена, когато съм така ядосан.

Катрин не можа да не се изсмее презрително. Той беше не просто пират, но и О'Нийл. А О'Нийл бяха кръвожаден клан, почти отделна раса, която населяваше най-отдалечените краища на северна Ирландия. Тя се сети за прословутия Шон О'Нийл, водач на клана до смъртта си преди няколко години. Катрин го бе виждала само веднъж, когато беше деветгодишна, но още си спомняше колко огромен, черен и грозен бе той, колко страшен и свиреп.

— И това го казва един О'Нийл? — извика тя. — О'Нийл се славят навред с това, че насилват жени!

Погледът му, остър като бръснач, улови нейния. Катрин притисна гръб още по-силно към стената. Трябваше да се контролира! Не трябваше да го предизвиква!

Той мълчеше. Пое дълбоко дъх, после ѝ обърна гръб. Ръцете му, свити в юмруци, все още лежаха върху бедрата. Когато накрая отново се извърна към нея, гласът му бе тих и напрегнат.

— Не искам да воювам с теб. Не те плених, за да воювам с теб.

Катрин преглътна с усилие. Много добре знаеше за какво я бе пленил.

— Катрин, нека прекратим тази война. Напълно безсмислено е да продължаваме така. Ти отчаяно се нуждаеш от закрилник, а аз съм повече от готов да бъда такъв. Сигурно вече си разбрала, че нямаш друг избор. А и след като поживееш малко с мен, ще видиш, че това далеч не е неприятно преживяване.

Тя пропъди потока от образи, които я връхлетяха, образите на двама им — разгорещени, с прилепнали тела. Пропъди и чувствата, които не желаше да си спомня, усещанията, които не беше изпитвала никога до този момент. Копнееше да ги забрави завинаги.

— Искам да си отида у дома.

Сивият му поглед омекна и той се поколеба.

— Ти нямаш дом.

Катрин преглътна буцата в гърлото си. Помисли си за замъка Аскийтън, за Касълмейн и Шанид.

— Искам да отида при баща си.

Гласът ѝ потрепери и тя си помисли, че сигурно изглежда като глупаво, уплашено дете.

Пиратът я гледаше. Очите му се изпълниха с чувство, което Катрин не можеше да определи.

— Значи искаш да се върнеш при Фицджералд и да живееш с него и с красивата му жена в изгнание, в бедност и в немилост?

Сърцето ѝ се сви.

— Искам да се омъжа. Искам да се омъжа за ирландец и да се върна в Ирландия. Искам собствен дом и деца. Баща ми ще ми намери подходящ съпруг. Сигурна съм.

— Наистина ли? — попита нежно Лиъм.

— Да!

— А какъв брак можете да сключите сега, госпожице Фицджералд? Нима желаете да се омъжите за селянин или занаятчия?

Тя не можеше да си представи, че ще се омъжи за селянин или занаятчия; самата мисъл за това бе толкова стряскаща, че Катрин не успя да проговори в продължение на цяла минута. А и как ѝ се щеше той да престане да я гледа така, сякаш изпитваше съчувствие към злочестината ѝ.

— Баща ми ще ми уреди брак, който подхожда на моето знатно потекло.

— Знатното ти потекло вече го няма.

Тя обгърна раменете си с ръце.

— Спри! Настоявам да ме освободиш, за да мога да отида при него.

— Но ти си моята награда — отвърна ѝ пиратът сериозно, без да се усмихва. — Награда, която спечелих в опасна морска битка. Сега принадлежиш на мен. И аз не мога да се откажа от теб.

Катрин се отчая.

— Защо?

Единственият му отговор беше непроницаем поглед. Тя сви юмруци и удари по завивката на леглото.

— Дяволите да те вземат!

Усмивка озари лицето му.

— Израснала си в манастир, а отново ругаеш? Хайде, Катрин, това изобщо не подхожда на една дама.

Тя го изгледа войнствено.

— Върни се при овдовялата си графиня.

Лиъм продължаваше да се усмихва.

— Мислиш си, че ще ме разубедиш, като ми показваш лошия си характер? Тази тактика е обречена.

Сега вече погледът ѝ се изпълни с ужас.

— Значи ще ме задържиш против волята ми?

Той не сваляше очи от нея.

— Възнамерявам да променя волята ти, Катрин.

— Ти си варварин! Пират! Проклет, кръвожаден О'Нийл! — извика тя. — Никога няма да промениш мнението ми за теб! Може би след време ще поробиш тялото ми...

Не можа да продължи. По бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

Изражението му беше сурово, челюстта му — стисната, очите му — два черни пламъка.

— Може да съм варварин, пират и О'Нийл, но сега ти си моя и нямаш друг избор.

— Не! Отказвам да повярвам в това.

Накрая той се приближи към нея и се надвеси над леглото.

— Аз съм твоята съдба, Катрин. Как да те убедя в това?

— Трябва да видя със собствените си очи, че Дезмънд вече не съществува. Трябва да чуя със собствените си уши, че не е възможно да бъде откупена.

Лиъм я изгледа продължително и замислено.

— Тогава така да бъде, Катрин.

Докато лодката се носеше през развълнуваното море, Катрин се бе сгушила в обточената си с кожи пелерина. Последните часове на нощта бяха ужасно студени. Имаше гъста мъгла. Трима мъже съпровождаха нея и пирата. Двамата от тях гребяха с огромните весла. Макгрегър от своя страна седеше до нея, вероятно за да ѝ попречи да направи нещо лекомислено или глупаво. Но Катрин изобщо нямаше намерение да дири смърт сред вълните, не и сега, когато късметът ѝ най-сетне бе проработил. Нито пък възнамеряваше да се опитва да бяга. Сега щеше да чака баща ѝ да откупи свободата ѝ.

Лиъм О'Нийл стоеше изправен на носа, сякаш забравил за студа, за мрака, за подскачащата палуба. Изглеждаше като слят с морето, слят с лодката. Катрин се вираше в широкия му, покрит с наметало гръб и не можеше да престане да се пита що за човек е той. После си каза, че това е без значение. Скоро щеше да се освободи от него и щяха да ѝ останат само неприятните спомени.

Устието на Темза, където се срещаха различни течения, беше ужасяващо бурно. Катрин трябваше да прехапе устни, за да не се разпиши, когато малката лодка яхна гребена на една вълна и подскочи високо във въздуха, след което внезапно се спусна към дълбините на морето. Тя се вкопчи в седалката, на която стоеше, когато лодката отново се издигна. За нейно удивление и ужас, О'Нийл не беше и помръднал от носа. Стоеше там, напълно безразличен към опасностите на пътуването. Веднъж се обърна и я погледна. Въпреки тъмната, мъглива нощ, Катрин видя, че той се усмихва, сякаш се забавляваше. Белите му зъби проблясваха сред мрака и гъстите сенки.

Катрин сведе глава и започна да се моли. Този мъж беше луд, всички те бяха луди и тя, изглежда, скоро щеше да загине. Но след малко осъзна, че лодката вече не се люлее така бясно. Наистина, движеше се почти ритмично. Катрин вдигна глава и отвори очи. Вече плаваха по реката и големите вълни се бяха укротили.

Скоро килът на лодката заора в пясъчното дъно. Моряците скочиха във водата и започнаха да теглят лодката към безопасния бряг. О'Нийл също беше скочил. Той се обърна и зачака палубата да се изравни с него. Катрин бавно се изправи. Ръцете му се протегната, сграбчиха я и я прехвърлиха върху глинестата земя.

Тя се изтръгна от обятията му и се огледа, зачудена къде ли се намира. Естествено, далеч от Лондон, който беше на много километри от устието на реката. Катрин си даде сметка за дързостта на пирата. Ако го заловяха в Англия, щеше да бъде изправен пред съда за многобройните си престъпления и осъден на смърт. При повече късмет щяха просто да го обезглавят. В противен случай щеше да бъде обесен, изтърбушен и разчекнат. Колко смело бе от негова страна да припари до английския бряг — колко смело и колко глупаво.

Но Катрин знаеше, че той не е глупав. Погледна го крадешком. Лиъм говореше на хората си с тих, рязък тон. Лицето му изглеждаше като изсечено от камък. Профилът му бе прекрасен и решителен. Моряците начаса се втурнаха да изпълнят заповедите му. Той беше пират, мъж, когото тя ненавиждаше, но несъмнено умееше да командва хора. Катрин реши, че неговото високомерие и самонадеяност са напълно достатъчни, за да обяснят смелостта му да дойде на брега.

Лиъм кимна на Макгрегър и шотландецът я поведе след пирата нагоре по брега. Другите двама моряци останаха зад тях. Внезапно от

гъстата мъгла недалеч от тях изскочи назъбеният покрив на някакъв замък. Докато приближаваха, мъглата периодично се разсейваше, разкривайки и каменните външни стени на замъка. Небето започваше да просветлява. Скоро щеше да се зазори.

Катрин, която съвсем не бе сигурна, че би ѝ било от полза, ако ги заловят, прошепна тихичко:

— Къде сме, О'Нийл?

— Това, което виждаш, е замъкът Тилбъри — отвърна той също толкова тихо. — Чакай тук с Мак.

— А ти къде отиваш?

Без да ѝ отговори, Лиъм изчезна сред сенките. Изминаха много минути. Катрин знаеше, че той не може да влезе в замъка, защото портите щяха да бъдат затворени до изгрев слънце. Но наблизко вероятно имаше село. Пиратът несъмнено бе отишъл там да потърси превоз, за да продължат пътя си. Тя отново си помисли колко е дързък — да краде коне и карети под носа на кастелана и хората от замъка. Беше удивена. Може и да бе нагъл и самонадеян, но макар и неохотно, Катрин трябваше да признае големия му кураж.

О'Нийл обаче се върна без каквато и да било карета. Възседнал едър тъмен кон, с развято наметало, той изглеждаше като среднощен разбойник. Други два оседлани коня пръхтяха в юздите си зад гърба му. Преди да усети, Катрин бе качена на по-дребния жребец, а след още миг вече препускаше по пътя за Лондон.

— Можеш ли да яздиш? — попита Лиъм. Коляното му докосна нейното.

— Не е ли малко късно да питаш? — отговори Катрин и се намести удобно върху коня. Беше благодарна, че ще язди по мъжки, а не странично на седлото.

Той ѝ се усмихна.

— Ирландка като теб трябва да може да язди, Катрин. В противен случай щях да съм крайно разочарован.

За един кратък миг тя срещна погледа му и си помисли, че този човек трябва да е луд, за да се забавлява от цялата тази история. После обаче реши да се съсредоточи върху непосредствената си задача. Като дете беше добра ездачка, но оттогава бяха минали много години. А и все още бе доста тъмно и пътят почти не се виждаше. В крайна сметка Катрин остави конят да я води и се замисли.

Ами ако ги срещнеше някой? Колко ли съмнително би му се сторило това предутринно пътешествие? Тя хвърли поглед през рамо към изчезващия в далечината замък. По гърба ѝ полази хлад. Какво щеше да стане, ако ги заловяха хората на кралицата? Дали това нямаше да означава спасение за нея? Мисълта бе интригуваща.

Но баща ѝ беше пленник. Какво би сторила Елизабет с нея — дъщерята на граф, смятан за предател? Дали нямаше да я прати в затвора на Джералд в Саутуърк? Дали ако я пленяха, това не би довело до загуба на собствената ѝ свобода, до разрушаване на бъдещето ѝ?

За всеки случай Катрин реши да не прави опити да привлече вниманието върху себе си и върху придружителите си. Засега.

Яздиха усилено и бързо в продължение на няколко часа. Мъглата изтъня. Слънцето изпълзя върху посивялото небе като пламтяща оранжева топка. Скоро пред тях изплува Лондон със своите островърхи кули, с множеството покриви и комини, пронизали безоблачното небе и с огромния, извисен купол на катедралата „Свети Павел“. Катрин погледна лицето на Лиъм, който все още яздеше до нея, следван от Макгрегър, и подири поне следа от страх по това лице, но не откри нищо друго, освен решителност.

Влязоха в града през една порта и препуснаха по безлюдните улици. Градът скоро щеше да се събуди, но те не срещнаха никого. От време на време иззад някой ъгъл долитаха неприличните песни и гръмогласният смях на пияни мъже. Лиъм, изглежда, познаваше тези улици като дланта на ръката си. Нима това бе възможно?

Минаха покрай стените на Тауър. Катрин беше смаяна и реши, че той все пак е луд. Нормален човек, който цял живот е отхвърлял властта на кралицата, никога нямаше да посмее да се доближи толкова до ужасяващото място, което някой ден би могло да стане негова съдба. Никога, независимо колко е дързък, независимо колко е самонадеян.

Междувременно преминаха в галоп по Лондонския мост, свиха на изток и навлязоха в западна квартал, пълен с шумни пивници и бордеи. От един такъв дом излязоха няколко добре облечени господа. Катрин се направи, че не забелязва няколкото полуголи жени, които стояха на ъгъла на улицата. Една закръглена проститутка започна да маха на пирата, дори го викна с писклив глас и подканящи слова. Лицето и ушите на Катрин пламнаха. Лиъм обаче изглеждаше напълно

равнодушен към недвусмисленото предложение, все едно че не го беше чул.

Внезапно се натъкнаха на квадратна сграда — нещо като склад, който препречваше улицата. Лиъм зави наляво и Катрин автоматично го последва. От другата страна имаше голяма двуетажна къща, със стръмен и висок дървен покрив. Беше обградена с каменни стени. Лиъм рязко спря коня си и скочи на земята.

— Чакайте тук — нареди той на Катрин и Макгрегър.

Но не тръгна към входната порта, а покрай стената и скоро изчезна от погледите им. След петнайсет минути портата се отвори. В сянката ѝ стоеше Лиъм. Беше отметнал плаща назад върху широките си рамене и Катрин едва сега видя, че освен обичайните бричове, високите до бедрата черни ботуши и ризата, е облякъл и прилепнал кожен жакет. Той им махна нетърпеливо. Катрин пришпори коня си напред. Сърцето ѝ затанцува с внезапно, неистово въодушевление. Най-после щеше да види баща си, най-после!

Тя скочи от седлото и се втурна към входната врата, като изпревари Лиъм. Почука, но не получи отговор и почука пак.

Изведнъж отвътре се провикна женски глас:

— Кой идва в този неприличен час?

— Елинор! — извика Катрин. — Аз съм — Катрин Фицджералд!

Резето се вдигна и вратата се разтвори. Елинор се взря в Катрин невярващо, после погледна пирата.

— Мили боже! Какво правиш тук?

Беше дребна крехка жена с необикновена красота. Кестенява коса обрамчваше овалното ѝ лице, недокоснато от петна или бръчки. Когато говореше, устните ѝ разкриваха два реда равни бели зъби. Тя беше Бътлър, дъщеря на барон Дюбойн и бе точно с три години по-голяма от Катрин.

— Върнах се у дома — прошепна Катрин и колебливо се усмихна.

Но Елинор не отвърна на усмивката ѝ.

— Това едва ли е „у дома“ — каза тя горчиво и се отмести настрана. — Хубава изненада си приготвила за горкия си баща — а той на всичко отгоре не е добре. Влизайте. — С вдървен жест Елинор неохотно покани Катрин, Лиъм и Макгрегър да влязат.

Но Лиъм се обърна и рязко каза:

— Остани навън, Мак. Достатъчно е да свирнеш, ако се появят посетители.

Макгрегър кимна и изчезна от погледите им с изумителна за размерите си скорост.

Елинон затвори вратата зад тях.

— Трябваше да ни кажеш, че пристигаш — каза тя намръщено.

— Писах много писма. Нима татко не е получил нито едно? — отвърна Катрин.

— Аз получих няколко от посланията ти, но не исках да нарушавам душевния му покой със себичните искания на разглезената му дъщеря. Бог вижда, че той си има достатъчно проблеми.

Катрин се наежи.

— Едва ли е себично да се прибереш у дома и да се омъжиш.

— И каква ще бъде зестрата ти, моля? — язвително каза Елинон.
— Две крави и прасенце?

Катрин не вярваше на думите на мащехата си. Знаеше много добре, че тя не я обича, че никога не я бе обичала — още от деня на пристигането си с Джералд в замъка Аскийтън като красива усмихната булка. Споменът и досега изпълваше Катрин с болка. Не защото Елинон беше толкова хубава и щастлива, а защото собственият ѝ баща бе изпълнен с радост и засмян до ушите. А бяха погребали Джоан, майката на Катрин, преди по-малко от месец.

— Не може всичко да е изгубено — каза тя. — Все още е останало нещо за зестра.

— Всичко ни бе отнето и унищожено — извика яростно Елинон.
— Налага ми се да прося подаяния! Живеем на хляб и медовина!

Катрин упорито отказваше да повярва.

— Къде е татко? Трябва да го видя веднага!

— Джералд спи, но след като и О'Нийл е с теб, ще го събудя. Чакайте тук. — Елинон рязко заобиколи Катрин и се заизкачва по тесните стълби с желязна лампа в ръка.

Катрин погледна Лиъм, изненадана от това, че мащехата ѝ го познава. После си спомни, че преди много години баща ѝ бе имал някакво вземане-даване с главатаря на клана О'Нийл, Шон. Всъщност Ирландия беше един малък затворен свят. Без съмнение бащата на Елинон, барон Дюбойн, също бе търгувал с хората на О'Нийл. Но каква ли работа би могъл да има Дюбойн с този човек?

Застанала наред тъмния салон, тя очакваше баща си с нетърпение, но и с нарастващо напрежение. Нима положението на Джералд бе по-лошо и от най-лошите й страхове? Рогозките по пода бяха изтъркани и вмирисани. Тъмнината й пречеше да се огледа наоколо, но Катрин имаше потискащото усещане, че салонът е твърде гол. Едва сега си даде сметка колко бяха закърпени и овехтели нощницата и халатът на Елинон. Мащехата, която тя помнеше отпреди пет години, винаги сияеше в кожи, кадифе и скъпоценности. Всъщност, сега Катрин не бе видяла и един пръстен по ръцете на Елинон. Сърцето й се сви.

В този миг осъзна, че Лиъм я гледа изпитателно. Тя рязко му обърна гръб и усети, че се разтреперва. Ако всичко, което казваше Елинон, бе истина, тогава, мили боже, какво щеше да стане със семейството й? И какво щеше да стане със самата нея?

Очите й неохотно се вдигнаха и срещнаха нетрепващия поглед на Лиъм. И Катрин се уплаши от онова, което я очакваше.

— Събуди се! — извика Елинон като запали свещта и я сложи върху единствения сандък в стаята, поставен до тясното легло на съпруга й.

Джералд се надигна и разтърка очи. Нощната му шапчица беше килната на една страна.

— По дяволите, жено, какво става? Къщата ли гори?

— Не — каза Елинон, седна до него и хвана ръцете му. — Джералд, дъщеря ти е тук!

Джералд примигна, окончателно разбуден. Беше слаб мъж с поразително светла кожа и черни като нощ коси.

— Дъщеря ми? — повтори като ехо той.

— Господ най-после се вслуша в молбите ми! — извика Елинон възторжено. — Защото ни е изпратил дъщеря ти не с друг, а с Господаря на моретата!

Джералд трепна.

— Какви ги бръщолеваш, Елинон? Да не си полудяла?

— Изобщо не съм полудяла! — Тя ликуваше. — Самият Лиъм О'Нийл! Прословутият пират, синът на Шон О'Нийл, стои зад тази

врата, долу в салона! О, Джералд! Най-накрая! Най-накрая господ ни предоставя великолепна, прекрасна възможност. Не разбираш ли?

Джералд спусна крака на пода, изправи се и се взря във вратата. Изражението му вече не беше раздражено. После се усмихна.

— Да, любима, разбирам. Повикай ги — каза той.

Когато Лиъм докосна рамото ѝ, Катрин подскочи и се обърна с лице към него.

— Ела — каза той меко. — Мащехата ти ни вика.

Не ѝ трябваше неговото съчувствие, нито съжалението му... а и не бе възможно това, което трептеше в погледа му, да е вярно. Сърцето ѝ затуптя бясно. Тя изтича покрай Лиъм и хукна нагоре по слабо осветените стълби и после по коридора към господарската спалня. Облечен в нощните си дрехи, баща ѝ стоеше в средата на малка гола стая. При вида на мъжественото му красиво лице, Катрин нададе вик. Джералд се усмихна и я придърпа в обятията си.

Тя се притисна към него, затвори очи и облегна глава на гърдите му. Беше отслабнал, но Катрин го чувстваше топъл и силен. Със сигурност той щеше да я измъкне от ужасното ѝ положение.

— Кейти, добре ли си?

Тя му се усмихна едва-едва.

— Да. Не съм... наранена.

Погледът на Джералд се отмести за малко върху Лиъм, после се върна на дъщеря му.

— Колко си пораснала! — Внезапно очите му се напълниха със сълзи. — Колко хубава си станала! Същинско копие на скъпата ти майка. Кой би предположил?

Преди шест години Катрин беше висока и кльоцава и трудно можеше да се нарече хубава. Тя се изчерви от удоволствие, че я сравняват с красивата ѝ майка.

— Не съм като нея — прошепна тя.

Но Джералд гледаше пирата.

— Да, съвсем същата.

Катрин погледна баща си, после Лиъм. Двамата мъже се визираха един в друг, потънали в странно мълчание. Не можа да не ги сравни. Джералд беше не просто слаб и изнемощял, но и ужасно блед, много

по-блед от когато и да било и тя не смяташе, че тази бледност се дължи единствено на негодите. Около устата и очите му имаше дълбоки бръчки, сякаш непрекъснато беше намръщен. Внезапно лицето му се сгърчи и той я пусна от прегръдките си и сковано се отправи към един стол. Чак сега Катрин разбра причината за дълбоките линии на лицето му — баща ѝ куцаше и очевидно живееше в мъчителна болка.

Погледът ѝ отново се върна на пирата. Лиъм О'Нийл имаше мощна фигура и бе силен и млад. И беше като излят от злато — златиста бе дори кожата му поради непрестанния живот на открито, под слънцето. Той се извисяваше над Джералд и над останалите в стаята, имаше безспорно присъствие — властно и непоколебимо.

— Татко, какво се е случило с крака ти? — попита Катрин.

Джералд тронаво се отпусна на стола.

— Проклетото бедро. Ранеха ме при Афейн и то така и не се излекува както трябва. Куршум от мускет. През студените зимни нощи е най-лошо. Сега не е толкова зле. — Той леко ѝ се усмихна.

Катрин коленичи в краката му.

— Татко, как е възможно? Да ти отнемат всичко? Да те заточат в такава мизерия? Няма ли никаква надежда, никакъв шанс да получиш справедливост?

Черните му очи запламтяха. Пръстите му се впиха в стола.

— Съвсем малка надежда, Кейти, и то не свързана с кралицата.

Катрин преглътна. До този момент дълбоко в себе си се беше надявала, съвсем по детски, че всичко това са куп чудовищни лъжи. Или че могъщият ѝ, непобедим баща ще има план как да превъзмогне сторените му злини. Каза си, че не бива да плаче. Някога Джералд Фицджералд, граф на Дезмънд, бе най-влиятелният лорд в Ирландия, както баща си и както неговия баща преди това. Беше роден могъщ, богат, със съзнанието, че ще властва завинаги над Дезмънд и над останалите ирландски лордове. Случилото се бе най-черната несправедливост, която Катрин беше виждала.

— Кейти, изгнанието не е лека съдба. Живея единствено заради идеята да се върна в Ирландия. Не мисля за нищо друго. Но не искам да плачеш, скъпа. Поне не съм затворен в Тауър. Благодарение на Елинор. — Той се усмихна на жена си. — Миналата година тя пристигна от Дезмънд, направи чудеса, за да си уреди среща с кралицата и накрая убеди Елизабет да ме върне тук, при сър Уорън

Селинджър. — Погледът му се спря на Лиъм. — Как мина покрай охраната ми, О'Нийл?

Пиратът се усмихна.

— Доста лесно. Бяха прекалено заети със зарове и ейл. Сега само сънуват пиене и хазарт.

Катрин изтри очите си с юмрук.

— Защо си с моето момиче, О'Нийл? Вие двамата заедно — това е изненадваща гледка.

Лиъм сложи ръка върху рамото на Катрин преди тя да продума.

— Дъщеря ти е успяла да убеди монахините да я пуснат от манастира, в който си я оставил. Случи се така, че плених кораба, на който пътуваше тя и понеже нямаше закрилник, самият аз поех тази роля.

Катрин скочи на крака.

— Татко! Той ме плени! И ме държи против волята ми! Той иска да му стана... да му стана любовница!

Джералд също се изправи.

Катрин изтръпна, осъзнала със закъснение, че е трябвало да запази мълчание малко по-дълго време. Очите ѝ се местеха ту към единия, ту към другия мъж. Двамата се гледаха като дебнеци се съперници преди дуел. Елинор също наблюдаваше мъжете и зениците ѝ блестяха заинтригувано.

Накрая Джералд проговори:

— Какъв късмет за теб, О'Нийл, че своенравната ми дъщеря е решила да избяга от манастира във Франция и че аз чезна в изгнание и бедност и не мога да предприема нищо спрямо теб.

— Да.

Катрин изкрещя.

— Но, татко! Сигурно можеш да му платиш някакъв малък откуп! И да го откажеш от намеренията му!

— Мълчи, момиче — каза Джералд.

Тя отстъпи крачка назад. Трудно ѝ беше да диша. Но не можеше да мълчи, не можеше, не и когато цялото ѝ бъдеще бе заложено на карта.

— Татко, трябва да ме освободиш. Не мога да остана с пирата... Искам да се омъжа... Сигурно чичо ще успее да намери някаква

разумна сума, а ако не, ти все ще постигнеш някакво споразумение с пирата.

Джералд най-после я погледна. Изражението му беше поомекнало.

— Кейти, не притежавам нищо, освен дрехите на гърба си и въздуха, който дишам. Не мога да платя на пирата никаква сума — нито малка, нито голяма. И не мога да ти намеря съпруг, вече не. Никой уважаван мъж няма да те вземе. Никой.

Тя беше ужасена.

— Но...

— Нима се опитваш да спориш с мен?

Катрин леко трепна, но веднага изправи снага и вдигна глава.

— Не — прошепна тя.

Джералд преглътна. Беше се разтреперил.

— Нищо не ми остана! Взеха ми всичко. Взеха го и го дадоха на проклетите англичани. Нямам нищо, а ти се оплакваш, че си без съпруг!

Тя взря замъгления си от внезапни сълзи поглед в баща си.

— Дезмънд беше унищожен — намеси се Елинор с изтънял глас. — След Афейн амбициозният братовчед на баща ти, Фицморис, побърза да заеме мястото му и вдигна другите ирландски лордове на бунт срещу англичаните. Но, боже господи, той опожари цялата страна. А онова, което остави непокътнато, после беше изгорено и плякосано от сър Хенри Сидни. Днес ирландците — селяни и благородници, мъже, жени и деца — се крият из блатата и горите, мръзнат и гладуват до смърт. — Елинор изтри очи. — Дезмънд е унищожен, баща ти изгуби всичко, а ти идваш при нас и смяташ, че можем да ти намерим съпруг. Имаме прекалено сериозни проблеми, за да се тревожим за такива глупости.

Катрин бе покрушена. Очевидно обвиненията на баща ѝ и мащехата ѝ бяха верни. Очевидно наистина бе ужасна егоистка.

— Съжалявам.

— Само ако знаех какво прави сега Фицморис — яростно извика Джералд. — Проклинам братовчед си!

— Фицморис беше изтласкан в Глен Ейхърлоу от новия комендант на Мънстър — обади се Лиъм. Всички, включително и

Катрин, го погледнаха. — Той се спотайва през зимата, но очаквам много скоро да се появи и да възобнови битките си.

— Да, пролетта е подходящ сезон за война — ядно каза Джералд.

— Фицморис твърди, че е граф на Дезмънд на мястото на баща ти — дрезгаво обясни Елинор на Катрин. — А и е твърде умен. Вече има и подкрепата на папата и на Испания. Няма да се спре, докато не открадне Дезмънд от пълноправния му господар.

Катрин беше преbledняла. Сърцето ѝ биеше болезнено.

— Не знаех нищо за всичко това — прошепна тя. Но погледът ѝ отново се плъзна към Лиъм О'Нийл. Как можеше той да знае толкова много, след като твърдеше, че няма род и родина, че няма друг живот, освен този в морето?

— Сега знаеш. — Джералд потрепери от безсилна ярост. — Трябваше да си стоиш във Франция. Не мога да ти дам подкрепа, Кейти.

Катрин обгърна раменете си с ръце.

— Аз ще ѝ дам — каза тихо Лиъм.

Джералд го стрелна с гневен взор.

— Не. Няма да ти позволя да използваш дъщеря ми като просто селско момиче. Тя е дъщеря на два велики рода.

Пиратът леко се усмихна.

— Боя се, че не можеш да ме спреш.

Сякаш жените си бяха отишли от стаята. Джералд гледаше само към Лиъм.

— Колко приличаш на баща си.

Лиъм повдигна рамене с безразличие.

— Точно като него съм, или поне така казват.

— Не мисля — каза Джералд и мрачно се усмихна. — Мисля, че си много, много различен от Шон О'Нийл. Това, че още не си сторил нищо на Кейти, го доказва.

— Можеш да мислиш каквото си искаш, Фицджералд. — Лиъм сви рамене. — Но сега, когато показах на Катрин, че няма друг избор, освен да остане с мен, ние си отиваме.

— Не — прошепна Катрин с натежал от сподавени сълзи глас. Сетне се взря с нескрита враждебност в Лиъм — сина на прословутия, жесток Шон О'Нийл. Не ѝ беше казал, но тя трябваше да се досети сама. Баща ѝ грешеше. Пиратът бе точно като Шон, знаеше го от опит.

— Имам предложение за теб, О'Нийл — заяви Джералд.

— Така ли? — попита скептично Лиъм. — Нима би могъл да ми предложиш нещо, което да ме интересува поне малко?

Катрин впери очи в баща си, после в своя похитител. Новата насока на разговора никак не ѝ харесваше. Ужасът ѝ надхвърли всякакви граници.

Баща ѝ дори не я погледна.

— Колко силно я желаеш?

Катрин зяпна, сигурна, че не е чула добре.

— Достатъчно силно, за да я задържа против волята ѝ и противно на собствения си разум — отговори спокойно Лиъм.

Джералд се приближи сковано до него. Очите му бяха ярък, черен пламък.

— Достатъчно силно, за да се ожениш за нея?

Катрин изпищя ужасена, но никой не ѝ обърна внимание. Лиъм замълча за миг.

— Защо ми е да се женя?

— Всеки мъж се нуждае от съпруга. Тя няма зестра, но ще ти я дам с благословията си — каза Джералд. — Вярно е, че съм разорен, че Дезмънд го няма, но в жилите на дъщеря ми тече благородна кръв. Родословието на Фицджералд се простира чак до самия Завоевател^[1]. При това Катрин много прилича на майка си. А майка ѝ дари графа на Ормънд със седем здрави сина. Какво по-добро можеш да очакваш? Ти си незаконен син на О'Нийл, при това от англичанка. Кланът ти никога няма да те избере за свой водач. Родът ти никога няма да те приеме. Англичаните те мразят и се страхуват от теб. — Черните очи на Джералд мятаха огън. — Но аз ще те приема, Лиъм.

— Татко! — извика Катрин, треперейки неудържимо. — Не!

Лиъм присви очи.

— Нямам нужда от съпруга, която да ме дари със синове и ти го знаеш. Нямам нужда и от синове. Както правилно изтъкна, аз не съм благородник. Какво ще наследят те? Купчината скали, които наричам свой дом? Трите ми пиратски кораба? — Той дрезгаво се засмя. — Не желая съпруга, Фицджералд. Никога не съм имал нужда от род. А ако тя ме дари със син, значи кръвта му ще е синя, вместо червена.

— Един ден — разгорещено прошепна Джералд, — синът ти ще наследи част от Дезмънд.

Впила пръсти в собствените си рамене, Катрин си повтаряше, че това не се случва. Че не може да се случва. Усмивката на Лиъм беше насмешлива.

— Предложението ти е лишено от смисъл. Дезмънд вече не съществува.

Катрин гледаше изсеченото, красиво лице на пирата и го мразеше по-силно от всякога.

В продължение на няколко напрегнати, безкрайни мига баща ѝ остана безмълвен — мигове, в които двамата мъже се взираха един в друг и преценяваха нуждите и амбициите си. Джералд сложи край на напрежението.

— Ако още бях граф на Дезмънд, ти щеше да я вземеш веднага, дори ако беше грозно муле. И то без зестра.

Лиъм наклони глава.

— Вероятно.

Джералд се втренчи в него.

— Тъй като не можете да ме отклоните от целта ми, милорд, ние ще тръгваме — каза меко Лиъм.

Катрин започна тихо да плаче. С последните жалки останки от своята гордост тя се въздържа да не се хвърли в краката на баща си, да не се притисне към коленете му като малко дете, което се страхува да не бъде изоставено или отвлечено. Предателството му се бе забило като кинжал в гърдата ѝ.

— Един ден ще имам главата ти, О'Нийл — каза накрая Фицджералд. Но тонът му беше мек. Очите му още горяха.

— Нима? Желая ти успех в опитите да я получиш. — Лиъм се обърна към Катрин. — Хайде. Заминаваме веднага.

Катрин вдигна глава и през сълзите си видя, че пиратът е напълно невъзмутим и решителен както винаги. Но друго не бе и очаквала. За него това беше игра, нищо повече. Глупачката бе тя. Защото се бе надявала, че Джералд наистина ще направи опит да надхитри похитителя ѝ. Вместо това баща ѝ му беше предложил да му я даде за съпруга.

Сивият поглед на Лиъм срещна нейния. Той я хвана за ръката. Катрин беше толкова замаяна, че дори не се опита да се освободи от него.

— Хайде, Катрин. — Гласът му прозвуча почти нежно. — Каузата ти е загубена.

Тя преглътна риданието, надигнало се в гърлото ѝ.

Джералд ги наблюдаваше с неразгадаемо изражение.

Лиъм се отправи към вратата, прегърнал Катрин през кръста. Тя се остави да я отведе. Решила бе да не мисли. Твърде болезнено беше.

Бяха стигнати вече до тъмния салон, когато Елинор извика на Лиъм да спре. Ръката му още беше около кръста на Катрин. Елинор се спусна надолу по стълбите към тях.

— О'Нийл, има нещо, което трябва да знаеш.

Лиъм се спря.

— Тогава побързай.

Катрин не желаше да чува нищо повече от онова, което мащехата ѝ имаше да казва, но противно на волята си вдигна взор към нея.

Елинор се усмихна.

— Макар да не мисля, че той ще се намеси, все пак не мога да бъда сигурна. Вероятно ще се вбеси, задето си откраднал нещо, което му принадлежи.

Лиъм се раздразни.

— Говориш загадъчно, а аз нямам време за игри. Говори по-ясно, лейди Фицджералд.

— Добре тогава. Говоря за Хю Бари.

Когато чу името на мъртвия си годеник, Катрин се вкамени.

— Що за игра е това? — извика тя. — Хю е мъртъв, Елинор. Той умря при Афейн. Умря преди цели шест години.

— Не, Катрин — каза мащеха ѝ. — Не знаеш ли, че той се излекува от раните си? Когато дойде време да го погребат с останалите, се разбра, че още е жив. Все пак, беше твърде близко до смъртта и минаха много седмици, преди лекарите да се уверят, че раните му ще заздравеят. Казват, че е било чудо, божи дар. Той е жив, Катрин. Хю Бари е жив.

Катрин се олюля. Това трябва да бе лъжа — ужасна, страшна, болезнена лъжа. Защото, ако Хю беше жив, той щеше да я е потърсил. И все пак Елинор не можеше да изрече такава лъжа. Подът под краката на Катрин се разклати, главата ѝ се завъртя и тя се свлече в ръцете на Лиъм.

А когато пиратът проговори, гласът му звучеше странно и далечно.

— Кой, по дяволите, е Хю Бари? — попита той.

Елинор се засмя.

— Любимият на Катрин от детинство, човекът, за когото тя трябваше да се омъжи на петнадесетия си рожден ден. — Тя отправи продължителен поглед към Лиъм. — Може би все пак ще решиш да се ожениш за Катрин, О'Нийл.

[1] ...чак до самия Завоевател — Вилхелм Завоевателя (1027 — 1087), дук на Нормандия. В битката при Хейстингз през 1066 г. разгромява и убива узурпатора на английския престол Харолд и сам става крал, поставяйки началото на норманската династия. — Б.пр. ↑

5.

Беше престанал да се вълнува за повечето неща преди много години, още когато бе в двореца — малко ирландско момче, копеле, отхвърлено, жестоко подигравано и обиждано от другите деца. Сега Лиъм гледаше как Катрин бърше очи с края на пелерината си и си повтаряше, че това не го вълнува. Отказваше да се вълнува.

Вълнението само по себе си бе нещо опасно, но при него можеше да отвори и стари рани, които отдавна беше излекувал или просто забравил.

Поставил безстрастен израз на лицето си и ръка през кръста на Катрин, Лиъм я поведе към червенокафявия си жребец. В истеричното си състояние, тя едва ли щеше да може да язди сама.

Въпреки ужаса си, Катрин трябва да бе разбрала, какво се готви да направи той, защото внезапно се дръпна и за негова изненада се извърна с лице към него и процеди през зъби:

— Няма да яздя с теб, О'Нийл!

— Не си в състояние да яздиш сама — възрази той.

Сълзи изпълниха очите ѝ и се търкулнаха по бузите ѝ.

— Няма да яздя с теб — отново извика тя, втурна към собствения си кон, който Макгрегър държеше и се метна на седлото с развети поли.

— Тогава трябва да се съсредоточиш върху ездата — каза решително Лиъм. Но после противно на волята му, тонът му се смекчи. — Можеш ли да го направиш, Катрин?

Тя го погледна така, сякаш той беше излъгал любовта и доверието ѝ, после рязко издърпа поводите от ръцете на Макгрегър. Лиъм веднага разбра намеренията ѝ. Когато тя дръпна юздите и обърна коня си, като яростно го смушка с пети, Лиъм се хвърли към жребеца.

Не сполучи. Конят препусна в галоп през предната порта. С ругатни на уста, Лиъм скочи на седлото на собствената си кобила.

Въпреки че постъпката ѝ го ядоса, не можеше да не ѝ се възхити. Конят му бързо се изравни с нейния. Копитата трополяха шумно по пътя. Той се протегна надолу и улови юздите на жребеца ѝ и

постепенно двата коня преминаха от бесен галоп в бавен, неравномерен тръс. От гърдите на Катрин се изтръгна гневен вик.

Лиъм я погледна. Зората се разпукваше зад гърба ѝ. Окъпана в блясъка на изгриващото слънце, разпуснатата ѝ дълга коса пламтеше като огън. Красотата ѝ го очарова. Духът ѝ го удиви. Колко необикновена бе тя! Колко го изкушаваше, дори в този момент! Слабините му запулсираха при мисълта какво ли ще е да бъде с такава жена и да я покори.

Той пришпори коня си до нейния. Коляното му докосваше крака ѝ.

— Няма да ти позволя да избягаш, Катрин.

Катрин беше бледа, побесняла и все още разплакала.

— Но мога да опитам!

Тъй като ѝ нямаше доверие, Лиъм стисна здраво в ръка поводите на коня ѝ. Беше толкова обезумяла, че наистина можеше пак да се опита да му избяга. Той сметна, че по-късно, когато се успокои, тя ще се вразуми и най-накрая ще разбере, че няма друг избор, освен да остане с него.

И все пак го измъчваше някакво дълбоко чувство на вина, каквото не бе изпитвал никога преди. Защото я държеше против волята ѝ. Нито една жена досега не му бе устоявала. Лиъм отново се загледа в нея, докато препускаха през Лондонския мост, покрай натоварените талиги и мулета. Никога досега не се бе опитвал да прелъсти девица.

Сети се за Хю Бари. Нейният годеник, който още беше жив. В гърдите му се надигна свирепо чувство, горещо и силно. Не, за нищо на света нямаше да я освободи и да я остави да се върне при него.

Желаше я от мига, в който я видя за пръв път и никога в живота си не бе проявявал толкова търпение. Рано или късно щеше да я има. Какво от това, че Хю Бари беше жив? Сега Лиъм бе неин закрилник. Единствено той.

Катрин обърна поглед към него и вирна глава. Гледаше го с ненавист. Да, в очите ѝ определено имаше предизвикателство. Явно възнамеряваше да се бори с него до края. Възхищението му към нея се засили.

Но предизвикателството ѝ беше опасно. Тя беше опасна. Лиъм трябваше да приеме ръкавицата, хвърлена от нея, но не биваше да я

сломява, както би сторил с истински враг. Трябваше да я укроти, да я прелъсти, да я спечели.

Защото, както бе отбелязал Джералд Фицджералд, той не беше като баща си. На негово място Шон О'Нийл щеше вече безмилостно да се е възползвал от момичето, да му се е наситил и да го е хвърлил на хората си. Лиъм знаеше дяволски добре, че изобщо не прилича на баща си, въпреки че често го сравняваха с него. Най-малкото, той имаше ужасни угризения. А Шон никога в живота си не бе изпитвал и капка угризение.

В този суров свят обаче нямаше място за съвест. Мъжете, които оцеляваха чрез разум и воля, чрез огън и меч, го постигаха именно поради пълната липса на съвест. Животът на Лиъм беше безспирна война. Побеждаваше, защото само победата означаваше оцеляване. А плячката винаги отива при победителите. Катрин Фицджералд беше още един трофей в дългия низ от награди, които бе печелил. Но не какъв да е трофей, о, не.

Мисълта му се върна към предложението на Джералд Фицджералд да му даде Катрин за жена. Предложение, което бе не по-малко жестоко от присмеха на знатните английски младежи по времето, когато Лиъм бе все още в кралския двор. Божичко, той нямаше нужда от съпруга. Нямаше нужда от синове. Всъщност, бе решил да остане бездетен. Така жалкото недоразумение на неговото съществуване щеше да приключи със смъртта му. Нямаше да го завещае на сина си.

Освен това твърде ясно си спомняше ужаса на Катрин, когато Джералд му я предложи за жена.

И все пак, макар да нямаше нужда от семейство, макар да се бе отказал да има деца, мисълта да вземе Катрин Фицджералд за съпруга му се струваше много привлекателна. Беше немислимо мъж като него да се ожени за такава жена.

Лиъм потърси утеха в цинизма. Колко ревностно безсилието търси съюз със силата, помисли си той. Някога могъщ граф, сега Фицджералд гореше от желание да даде дъщеря си за съпруга на сина на Шон О'Нийл.

Какво ли се надяваше да спечели Джералд от това да направи Лиъм свой зет? Дали се надяваше да го използва, за да избяга от Саутуърк, също както се бе опитал да използва онзи, другия морски

капитан, който го бе предал преди две години? Не му се вярваше. Само глупакът повтаря грешките си. По всяка вероятност плановете му се простираха доста по-далеч от простото бягство от затвора.

Дали пък не смяташе да използва силата на Лиъм по море? За да унищожи братовчед си Фицморис? Лиъм лесно можеше да напада и плякосва испанските и френските кораби, които снабдяваха размирния ирландски водач с продоволствия. Но и това не можеше да помогне на Фицджералд, който бе загубил Дезмънд завинаги и живееше в изгнание. То само би отслабило Фицморис и би улеснило хората на кралицата да го хванат.

Какво се надяваше да спечели Фицджералд от съюза си с човек, когото светът бе нарекъл „Господар на моретата“?

Тези мисли започваха да измъчват Лиъм. Той се намести на седлото и отправи още един, по-остър поглед към Катрин. Наложил си да си напомни, че няма защо да бърза. Катрин бе негова. Дори ако му хрумнеше да се замисли за немислимото, да направи невъзможното, любовницата много лесно можеше да стане съпруга.

Но угризенията го измъчваха независимо от намерението му да остане студен като камък, да бъде безсъвестен. Той още веднъж погледна крадешком към Катрин. Правеше го единствено за нейно добро, нали? В противен случай тя щеше да се върне в Ирландия и да проси хляб също като останалите бездомни жертви на войната. Катрин се нуждаеше от неговата закрила, нуждаеше се от него. А след време щеше да е толкова щастлива да е с него, колкото и другите жени, които бе притежавал. Беше уверен в това. Щеше да я задоволява в леглото и извън него, щеше да я обсипе с повече богатства, отколкото тя изобщо бе виждала.

Погледите им се сблъскаха и останаха вперени един в друг. В нейния продължаваше да кипи ненавист. Враждебността и обидата правеха очите ѝ възхитително блестящи. Лондон вече бе останал зад гърба им и Лиъм внезапно изпита съжаление към пленницата си. Не можеше да го превъзмогне, нито да го контролира. Сърцето му потръпна. Чувството бе дяволски болезнено. Твърде добре си спомняше какво значи всичко да ти е отнето, какво е да си безсилна, невинна и неволна жертва на по-силния от теб, да бъдеш абсолютно зависим. Какъвто беше самият той преди шестнадесет години, когато

Шон О'Нийл се бе появил изневиделица в живота му и го бе променил завинаги.

Есекс, 1555

Момчето чу виковете, промъкна се безшумно до прозореца и се сви под него, уплашено да погледне какво става долу. Но до слуха му достигна плачът на майка му и страхът му се усили. То вдигна глава, за да надникне навън и изтръпна.

В малкия двор пред къщата им стояха около дузина мъже на коне. Всички до един бяха грамадни воители, облечени в рунтави мечи кожи, с обръснати глави, със стари железни щитове на гърбовете и с огромни мечове, затъкнати отстрани. Под кожените си наметки носеха груби вълнени туники, а краката и ходилата им бяха боси. Момчето ги гледаше като замаяно. Никога досега не бе виждало толкова странни и диви хора.

— Не можеш да направиш това, Шон! — извика майка му. Мери Стенли беше светлокоса жена с красиви, изящни черти. Обноските и роклята ѝ бяха елегантни, но сивите ѝ очи се бяха разширили от страх. Момчето изкрещя, когато огромният непознат мъж с рунтава коса, който стоеше срещу нея, замахна с ръка.

— Млъкни, жено! — извика Шон и я удари.

Майката на момчето падна на земята. Звукът на брутална плесница отекна в двора.

Момчето изскочи с вик от къщата. Докато тичаше осъзна, че няма оръжие, с което да се бори срещу натрапника, но бе твърде късно.

— Спри! — извика то. И се хвърли върху непознатия.

— Мътните да го вземат, какво е това? — Шон О'Нийл беше четири пъти по-грамаден от него и не бе нужно да влага кой знае колко сила в удара си. Момчето падна в прахта до майка си, а тя рязко го придърпа в прегръдките си. Лицето ѝ беше пребледняло от ужас, в очите и блестяха сълзи. Но момчето не искаше майка му да го защитава, напротив — бе излязло да защити нея. То се отскубна от ръцете ѝ и се изправи. Но Шон се протегна, сграбчи го за кадифения жакет и го вдигна във въздуха.

Сетне се обърна с лице към хората си.

— Това ли е моят син? — Не можеше да повярва. — Този глупав английски келеш?

Лиъм спря да се съпротивлява, защото просто нямаше начин да се освободи от болезнената хватка на мъжа. Значи това бе Шон О'Нийл — бащата, когото никога не беше виждал, човекът, който беше изнасилил майка му преди толкова години. Мери никога не му бе казала истината, но той бе чувал историята много пъти, защото всички говореха за това зад гърба им, още от времето, когато Лиъм и майка му живееха в двореца — първо при вдовстващата кралица, Катрин Пар, а после и при принцеса Елизабет.

При вида на момчето в син жакет и бели панталони, което висеше в ръката на вожда им, ирландските воини избухнаха в кикот и подигравки.

Отвратен, Шон го пусна толкова внезапно, че Лиъм падна по гръб върху твърдата земя. В гърдите му бликна омраза. Той веднага скочи на крака.

— Не докосвай майка ми!

Очите на Шон се разшириха, после той се засмя.

— Правя това, което ми харесва, момче и отсега нататък ти също ще правиш това, което ми харесва. Идваш с мен.

— Не! — Майка му се изправи, олюлявайки се и се вкопчи отчаяно в ръката на Шон. Бузата ѝ се бе подула, а и пламтеше от гняв.

Лиъм се беше вцепенил.

— Момчето идва с мен! — изрева Шон. — По дяволите, виждам, че дори съм закъснял, че си го превърнала в разглезен мухльо. Мътните да го вземат! Няма да оставя синът ми да стане хилав, пиклив англичанин!

— Господи, не! — Мери падна на колене и впи пръсти в туниката на Шон. — Моля те, Шон, не прави това, моля те, не ми вземай сина. Моля те, не мога да го понеса!

Той я изрита настрана. Преди момчето да успее да реагира — да изтича при майка си или да избяга от баща си — Шон го сграбчи за ухото.

— Отиваме в Тироун. Да, от днес нататък ти си О'Нийл. Сега ще яздиш с мен, момче. Ще те направя мъж, истински О'Нийл, или ще те убия, ако не успея. — И той го повлече след себе си, после го вдигна и го метна върху един огромен кафяв кон.

Лиъм бе зашеметен от болка. Струваше му се, че ухото му е откъснато от главата. Но успя да прехвърли единия си крак от другата страна на коня. Беше твърдо решен да избяга, въпреки паниката, която го изпълваше, въпреки тихите сърцераздирателни вопли на майка му, които не му даваха мира.

— Не ми се подчиняваш? — изкрещя Шон, сграбчи кокалестото му коляно и му попречи да преметне и другия си крак и да се смъкне от коня. Една тежка като чук ръка замахна и се стовари върху бузата му. В мозъка на момчето избухнаха искри, стомахът му се преобърна. Когато част от съзнанието му се възвърна, Шон вече се беше качил зад него и двамата се отдалечаваха в галоп от Стенли Хаус.

— Лиъм! Лиъм! О, господи, Лиъм! — крещеше майка му. Въпреки желязната хватка на Шон, Лиъм се извъртя на седлото. Мери тичаше след тях с протегнати ръце, препъвайки се в полите си. Лицето ѝ бе обляно в сълзи. Тя му извика още веднъж, но се спъна отново и този път падна в прахта и се превърна в безпомощна купчина от коприна и кадифе.

От гърдите му се изтръгна вопъл.

— Един О'Нийл никога не плаче. Сълзите са за жените, не за мъжете — изръмжа Шон и отново го удари по главата.

Лиъм преглътна, за да потисне още едно ридание, после още едно, без да обръща внимание на болката в главата и сърцето си. Първият урок от баща му бе жесток. Но беше урок, който той научи веднага. И никога вече не заплака.

Лондон, 1571

— Сър Уилям!

Уилям Сесил спеше в балдахиновото си легло в Сесил Хаус в Лондон. Наложил се камериерът да извика името му няколко пъти, преди държавният секретар да се размърда и да седне в леглото, сумтейки.

— Какво става, Хорас? Мили боже, минава полунощ!

— Сър Уилям, един джентълмен чака в преддверието. Каза, че трябва да говори с вас и настоява, че било много спешно.

Сесил изпъшка, отметна тежките завивки и се надигна. Камериерът му помогна да облече обточения с кожи кадифен халат,

сетне вдигна високо свещника, който държеше в ръка и се отправи към вратата, последван от господаря си.

Когато Сесил видя госта си, очите му първо се ококориха, после се присвиха. Той се обърна към камериера си.

— Можеш да ни оставиш, Хорас.

Младежът се подчини и затвори тежката дъбова врата зад гърба си.

Сесил погледна загърнатия в плащ посетител.

— Какво има?

— Призори в Селинджър Хаус се е случило нещо доста необичайно — започна странникът. — Когато правех обиколката си, охраната тъкмо се събуждаше. Някакъв джентълмен ги изненадал и набързо ги приспал. Но по-младият от пазачите дошъл на себе си и чул на двора много гласове, единият от които бил на Елинон Фицджералд. Успял да се изправи на крака навреме, за да види трима ездачи, които препускат към Лондонския мост. Един от ездачите бил необикновено висок мъж със светла коса. Единият от другите двама бил жена.

— Елинон Фицджералд да скитосва в ранни зори? — недоверчиво попита Сесил.

— Не, била е друга жена, много по-висока от нея. Елинон се е върнала в къщата.

Сесил осмисли чутото и повдигна вежди.

— Трима посетители в Селинджър Хаус? Какво, по дяволите са намислили Фицджералд и жена му сега? Кой би посмял да се съюзи с Фицджералд? — Не очакваше отговор от агента си, затова, говорейки по-скоро на себе си, продължи: — Фицджералд още не се е примирил с мисълта, че вечно ще живее в изгнаничество, далеч от проклетата земя, която той нарича своя родина. И се съмнявам, че някога ще успее да се примири. Ето на, сега пък и нови участници. — Той се обърна към шпионина — Ще инструктираш хората си да наблюдават Селинджър Хаус непрекъснато. Ако посетителите се върнат, трябва да науча кои са.

Агентът кимна и си тръгна.

Сесил мрачно заговори на празната стая.

— Мътните да го вземат! Нощните посетители означават заговор. Фицджералд отново заговорничи срещу кралицата! Но кой

смее да заговорничи сега с куция, нищо не значещ лорд? Кой може да е толкова глупав... или толкова дързък?

Той се замисли дълбоко. Беше му дошло до гуша от проблема Ирландия, от нестихващото непокорство и размириците, раздухвани от онези полупобъркани, диви келти. Този проблем трябваше да бъде решен. Кралицата трябваше да има пълна власт над Ирландия, в противен случай враговете на Елизабет щяха да нахлуят там. Нима Сесил не бе казал от самото начало, че е лудост да отстраняват Фицджералд от Ирландия? И беше излязъл прав. Доказателството за това бе онзи твърде умен фанатик, водачът на бунтовниците, Джеймз Фицморис, който вече имаше подкрепата и на Франция, и на Испания, и на папата.

Сър Уилям бе твърдо решен да узнае самоличността да новите заговорници. Може би сега щеше да се открие възможност за разрешаване на проблема — възможност, от която всички да са доволни, възможност, чрез която всичко да си дойде на мястото.

Мъжът крещеше.

Войниците равнодушно гледаха разпънатото му на дибата^[1] тяло. Когато ужасяващите му крясъци затихнаха, един от тях пристъпи напред. Беше облечен в червен жакет и светли панталони и носеше шпага, която очевидно не служеше само за украса. Кастеланът на замъка Тилбъри доближи лицето си до това на мъжа.

— Хайде, моряко, сигурно вече можеш да говориш. Защо ти и приятелят ти сте дошли на брега на Тилбъри? Кого доведохте? Кого чакате? Имаш една минута да ми кажеш това, което искам. При следващото завъртане на колелото ръцете ти ще бъдат откъснати от тялото ти, а вероятно и краката ти.

— Моля ви! Господи, имай милост, не! — изхълца морякът. — Ще говоря, ще говоря!

Кастеланът кимна.

— Хайде, говори.

— Ние... ние идваме от „Морски кинжал“.

Очите на кастелана се разшириха.

— „Морски кинжал“? Корабът на Лиъм О’Нийл?

От гърлото на морякът се изтръгна измъчен звук, който явно бе потвърждение.

— О'Нийл е тук? В Тилбъри?

— Не, Ваша светлост. Ние го чакаме, за да го върнем обратно на кораба.

Кастеланът се ухили и потърка ръце с неподправена радост.

— Дяволите да го вземат! Това е щастливият ми ден. Колко ще бъде доволна добрата кралица, когато предам в ръцете ѝ прословутия господар на моретата!

Той рязко се обърна към моряка, все още разпънат на дибата.

— Къде отиде О'Нийл? Каква мисия изпълнява?

— Не зная — изхленчи морякът.

Гняв прекоси лицето на кастелана и той даде знак на мъжа, който въртеше колелото на дибата.

Морякът изкрещя. После отново и отново.

Препускаха обратно към замъка Тилбъри, който вече се показваше в далечината. Катрин бе толкова уморена, че едва се крепеше върху седлото; толкова уморена, че не можеше вече да мисли. Тялото ѝ крещеше от болка, напрегнатите ѝ мускули бяха отмалели от дългите часове, прекарани на седлото. Но гледката на замъка, очертан на фона на синьото небе, ѝ даде сили. Въпреки че галопираше към своята гибел — пиратския кораб — тя бе твърде изтощена, за да се интересува от каквото и да било друго, освен от това да слезе от коня час по-скоро. След като отпочинеше, щеше да се изправи лице в лице със съдбата си. А дотогава щеше да се уповава на мисълта, че Хю е жив. Защото тази мисъл ѝ даваше нов шанс, нова надежда.

Внезапно Лиъм замръзна на седлото си. Ръката му стисна дръжката на шпагата.

— Мак — промълви той. — Нещо не е наред.

Макгрегър посегна към пистолета си, но в същия миг бяха нападнати.

Дузина пехотинци изскочиха от гората и връхлетяха върху тях с извадени шпаги. Още щом чу страховития звън на стоманените остриета, Катрин изкрещя. Вместо да слезе от коня, Лиъм го пришпори напред и се хвърли да посрещне първия си нападател, като

веднага се промъкна между ударите на шпагата му и го прободде в гърдите. Мъжът падна, а жакетът му се обагри в кръв. Лиъм бързо посече още един нападател, после още един, и още един. Конят му пронизително изцвили — нечие вражеско острие го бе проболо и хълбокът му започна да кърви.

Катрин осъзна, че Лиъм и шотландецът са я заградили от двете страни, за да я предпазят от нападателите, но това не намали страха ѝ. Лиъм продължаваше да отблъсква ударите със същия резултат — убиваше или раняваше войник след войник. Междувременно Макгрегър бе захвърлил пистолета, с който беше прострелял един нападател и сега въртеше шпагата със същата изумителна ловкост като своя капитан. Катрин се беше вкопчила в юздите и наблюдаваше с малодушен страх как Лиъм и Макгрегър отблъскваха многобройните си неприятели. Земята около тях вече беше покрита със сиви мундири. Беше невъзможно, напълно невъзможно двамата да успеят да се преборят с толкова войници. И все пак изглеждаше, че победата скоро ще бъде тяхна.

Тогава Катрин видя подкреплението — взвод мускетари. Сърцето ѝ подскочи. Те тичаха към тях с развети плащове, под които се виждаха червените им мундири и зареждаха оръжията си в движение. Катрин отвори уста да предупреди Лиъм. Твърде късно.

Покрай главата му просвистя куршум. После още един. Лиъм все още беше зает в саблен бой с последните си двама противници. Катрин никога не си беше представяла, че който и да е смъртен може да се бие толкова умело, толкова изкусно, да събаря враговете си един след друг. Третият куршум прониза рамото на Лиъм и отвори дупка в плаща му. От гърлото му се изтръгна ръмжащ звук. Все още се биеше с един от последните останали фехтувачи. Катрин видя как дупката в плаща му почервява. Беше ранен в лявото рамо откъм гърба. Ако го бяха улучили в дясното, щеше да бъде загубен, помисли си тя.

Но дясната му ръка бе здрава и се движеше с мълниеносна скорост. Той с лекота посече и последния си противник. И внезапно всичко свърши, само минути, след като бе започнало. Защото мускетарите ги бяха обградили и бяха насочили към тях дузина страховити мускети — заредени, готови да им пръснат главите.

Лиъм свали шпагата си. Същото стори и Макгрегър. Двамата мъже дишаха тежко, по лицата им се стичаше пот. Дланите и ръцете

им бяха изцапани с кръв. Катрин погледна окървавеното парче плат върху гърба на Лиъм и ѝ се повдигна. Цялото ѝ тяло затрепери.

От групата се отдели, един мъж и препусна към Лиъм. Беше облечен в червен жакет, извезан с черни и златни ширити. Перото на черната му шапка бе предизвикателно накривено. Облечената му в ръкавица ръка държеше рапирата почти безгрижно. Но в черните му очи и в сериозното му изражение нямаше и следа от безгрижност.

— Аз съм сър Уолтър Дебрей, кастелан на Тилбъри — оповести той. — Свалете оръжието, капитан О'Нийл. Вие сте мой пленник.

Лиъм задържа поглед върху лицето му за миг, после пусна шпагата си.

Поведоха ги по спуснатия подвижен мост и през подвижната решетка на крепостната стена към вътрешния двор на замъка. Там им наредиха да слязат от конете. Катрин се подчини. Противно на волята си, тя бе уплашена. Не изпитваше никаква привързаност към своя похитител, но знаеше, че само след няколко дни той ще се изправи пред Създателя си — защото беше пират, а пиратите биваха осъждани, и то не на лишаване от свобода, а на смърт. По някаква неизвестна причина това вече не ѝ се струваше справедливо.

Но сега Катрин не можеше да мисли за това. Стоеше изправена между Лиъм и Макгрегър и мъчително усещаше мълчаливата борба на Лиъм с болката. Дебрей се доближи до тях и дръпна Катрин напред. Тя беше вдигнала качулката си, но кастеланът я отмахна от лицето ѝ.

— Коя си ти? — попита той.

Катрин не отговори. Да, трябваше да разкрие, че е пленница. Тогава щяха да я освободят. Но така към многото други престъпления, в които щеше да бъде обвинен Лиъм, щеше да се прибави и похищението. Тя се поколеба. Пиратът заслужаваше да бъде наказан, но Катрин не мислеше, че заслужава смърт. В края на краищата, той не я бе изнасилвал. Вярно, че я беше отвлякъл, но нито той, нито хората му не бяха сторили нищо лошо на нея или на Джулиет.

— Тя не отговаря. — Дебрей се усмихна и се обърна към Лиъм. — Любовницата ти е красива, О'Нийл. Казват, че твоите жени винаги са били ослепителни съкровища.

Изражението на Лиъм бе непроницаемо. Всъщност, изглеждаше отегчен, въпреки че притискаше ранената си лява ръка към тялото си.

— Не ми е любовница. Тя е моя пленница.

Дебрей недоверчиво се засмя.

— Ако ти беше пленница, О'Нийл, нямаше да те гледа с такава загриженост. Хайде, казват, че си повече от умен, но това беше крайно глупаво обяснение.

Един мускул върху челюстта на Лиъм трепна. Той най-последно обърна очи към Катрин и на нея й с стори, че в тях видя предупреждение.

Дебрей се усмихна и я придърпа към себе си. Сетне плъзна ръка под пелерината й и стисна гърдите й. Катрин изкрещя. Лиъм скочи напред, но пет шпаги притиснаха остриите си върхове в гърдите му и прокъсаха ризата му. Той замръзна на място. Дебрей вдигна вежди, без да престава да опипва демонстративно гърдите на Катрин.

— А-а, значи изпитваме собственическо чувство към играчките си?

— Тя е моя пленница — дрезгаво каза Лиъм. — Възнамерявах да получа откуп за нея. Тъкмо затова стъпихме на английска земя. Тя е Катрин Фицджералд, Дебрей, дъщерята на графа на Дезмънд. Предлагам ти да се отнасяш към нея с уважението, което заслужава.

Дебрей се поколеба.

Катрин облиза устни. Мина й през ума, че за разлика от Лиъм, Дебрей би я изнасил, и то с удоволствие. Сега разбираше, че Лиъм се опитва да я предпази.

— Аз съм дъщерята на Джералд и Джоан Фицджералд — успя да каже тя. — И настоявам да махнете ръката си от мен.

Той свали ръката си, хвърли бърз поглед към бледото й красиво лице и стисна зъби.

— Рандолф, заведи я в салона и се погрижи да й дадат стая и всичко, от което има нужда. — Обърна се към Лиъм. — А ти, О'Нийл, ще бъдеш затворен в подземията, докато чакам нарежданията на лорд-адмирала.

До Катрин беше застанал млад войник и я гледаше очаквателно. Тя не му обърна внимание. Останалите войници хванаха грубо Лиъм и Макгрегър и ги заблъскаха пред себе си. Катрин едва успя да сподави вика си. Почти цялата задна част на плаща на Лиъм беше в кръв. Тя

разбра, че пиратът може да умре от раната си, а не от примката на палача.

— Лейди Фицджералд?

Катрин срещна нерешителния поглед на младия войник. После се обърна с лице към кастелана.

— Сър Уолтър! — извика тя. — Не можете да хвърлите този човек в тъмницата, преди да го е прегледал лекар.

Дебрей повдигна вежди.

— Колко сте загрижена за него, милейди. Може би не сте само негова пленница? Може би изобщо не сте му пленница?

Катрин си припомни горещото, възбудено тяло на Лиъм върху своето, припомни си вихъра от жажда и желание, който бе почувствала у себе си и каза изчервена:

— Бях похитена в открито море, сър. В интерес на истината, капитан О'Нийл реши да поиска откуп едва преди няколко часа — излъга тя

— И красивата пленница закопня за мъжествения морски капитан? — подсмихна се Дебрей.

— Не!

— Тогава не се грижете за него, лейди Фицджералд. — Дебрей кимна на младия войник. — Заведи я в салона, Рандолф.

— Да, сър. — Рандолф я хвана за лакътя и Катрин нямаше друг избор, освен да го последва през двора към главния салон. Каза си, че се радва. Най-накрая се бе освободила от похитителя си. Но продължаваше да вижда окървавения му гръб, продължаваше да си представя как лежи полумъртъв в тъмното влажно подземие.

Дадоха на Катрин малка стая на етаж над салона и лична прислужница, която да се грижи за нея. Тя се изкъпа, но нямаше голям апетит. Умът ѝ продължаваше да повтаря събитията от цялото приключение, започнало с пленяването ѝ от пирата. Спомни си как баща ѝ предложи на Лиъм О'Нийл да се ожени за нея. Мислеше и за раната на пирата и се чудеше дали тя ще се възпали и дали той ще умре.

Прекара неспокойна нощ. Сънува баща си, но не като дрипав затворник в Селинджър Хаус, а като граф на Дезмънд, властващ в

родния Аскийтън. В съня ѝ Джералд беше смел и енергичен и носеше прекрасни дрехи, а елегантната ѝ майка, графиня Джоан, бе още жива. Катрин се изненада, когато се появи луничаво момче — беше Хю, който се опита да открадне целувка от нея, а тя с готовност му позволи. Дватама се целунаха и се засмяха, после се целунаха отново. Но изведнъж се появи Лиъм и разгневено ги раздели. Катрин вече не беше момиче, а млада жена, а Хю бе изчезнал. Когато Лиъм я прегърна, ръцете му се обагриха в кръв. Тя изпищя. Лиъм си беше отишъл, а от нейните ръце капеше кръв.

Събуди се с усещането, че изобщо не е спала. Тъй като се намираще в Англия, тя изпрати прислужницата да ѝ донесе малка закуска и припряно каза сутрешната си молитва, бързайки да приключи преди момичето да се е върнало. Въпреки че кралицата не преследваше католиците, всички трябваше поне външно да се придържат към новия религиозен ред.

Катрин прекара остатъка от сутринта, крачейки напред-назад из малката стая. Не можеше да спре да се пита как ли е Лиъм. Повтаряше си, че ѝ е все едно дали раната му ще се инфектира и дали той ще умре, но в действителност не беше така.

Малко преди обяд един от хората на Дебрей дойде при нея. Беше младият войник Рандолф.

— Трябва да дойдете с мен, милейди. Моля, вземете си пелерината.

Нямаше какво друго да стори, освен да последва войника надолу по тесните каменни стълби. Сърцето ѝ биеше тежко и бързо. Дали Дебрей бе решил все пак да ѝ позволи да се погрижи за Лиъм? А може би щяха да я освободят? Второто не изглеждаше много вероятно, поне не още.

Когато излязоха навън, тя вдигна поглед и трепна. Лиъм и Макгрегър се задаваха откъм другия край на двора, съпроводжани от шестима войници. Въпреки че двамата мъже премигнаха на дневната светлина след повече от двадесет и четири часа, прекарани в пълен мрак, Лиъм се движеше без да му помагат. Рамото му беше грубо превързано с парче плат. Когато той се приближи, Катрин видя, че ризата му е разкъсана и е използвана вместо превръзка. Беше гол до кръста под напоения си с кръв плащ и при всяко движение мускулите на гърдите и на корема му изпъкваха. Тя забеляза също и трескава

руменина по лицето му. Но беше виждала по-силни и по-лоши зачервявания. Очевидно пиратът имаше здрав организъм.

Очите им се срещнаха. Неговите бяха някак развеселени и доволни, сякаш той бе усетил загрижеността ѝ. Този негов вбесяващ поглед я накара да се намръщи. Лиъм бе далеч от смъртта. Трябваше да се досети, че такъв малък куршум е нищо за него.

Внезапно чу гласа на Дебрей до ухото си.

— Колко сте доволна, милейди, че виждате своя похитител.

Катрин настръхна и бавно се обърна.

— Доволна съм, че той е жив, със Уолтър. Това се нарича християнско милосърдие и човешка доброта, нищо повече.

— Може би и аз бих поискал мъничко от християнското ви милосърдие — каза похотливо той.

Катрин изтръпна. Този мъж знаеше или усещаше прекалено много. Но пък нямаше как да знае, че между нея и Лиъм се бяха случили далеч не толкова невинни неща, нали? Тя усети как се изчервява виновно. Очакваше с нетърпение деня, когато щяха да си тръгнат от Тилбъри и от този опасен човек.

— Защо ни събрахте всички на двора?

Пожълтелите зъби на Дебрей проблеснаха.

— Вие тримата сте призовани в Уайтхол, лейди Фицджералд. Кралицата заповяда веднага да ви заведем при нея.

Катрин се сепна и потърси с поглед Лиъм. Но той изобщо не реагира на новината, че ще го водят на среща с кралицата, че отива към своя последен затвор... и към неизбежната си смърт.

[1] дйба — старинен уред за мъчения. — Б.пр. ↑

6.

Като се изключи посещението при баща ѝ в Саутуърк, Катрин никога не беше идвала в Лондон. Всъщност, до онзи ужасен ден на битката при Афейн, когато бе тринадесетгодишна, тя никога не беше ходила по-далеч от Корк на запад и Голуей на североизток, освен веднъж, когато бе придружила родителите си до Дъблин. Дъблин бе най-големият град в Ирландия, но тъй като се намиреше в Пейл^[1] и се управляваше от английски лордове, нито графът на Дезмънд, нито графинята ходеха там често.

Лондон превъзхождаше Дъблин във всяко едно отношение. Несъмнено това бе най-големият град, който Катрин беше виждала. Имаше толкова неща за разглеждане — от големите готически къщи на благородниците и дворяните, наредени по брега на Темза до порутените сгради със сламени покриви, вертепите и обикновените къщи в бедняшките квартали. Огромни катедрали се извисяваха в съседство с тесни, претъпкани с боклуци улици и дървени домове. Кльоцави мулета и талиги, натоварени с дърва се разминаваха с красиви карети с пажове в ливреи и каляски с гербове — толкова скъпи, че можеха да изхранят едно малко семейство цяла година. Студенти в черни дрехи вървяха рамо до рамо със занаятчии и се обръщаха, за да изгледат било тъжно, било враждебно богатите благородници. Покрай разкошните коли се тълпяха просяци от двата пола и от всички възрасти, а ако лорд или дама се осмеляха да тръгнат пеша по улиците, макар и с охрана, джебчиите веднага подхващаха работата си.

Навсякъде имаше пазари. Минаха през един от тях и това събуди любопитството на Катрин. По сергиите цареше изобилие — имаше много повече продукти и стоки, отколкото бе предполагала, че може да съществуват в целия свят, да не говорим на едно място. Тя видя подправки и коприна от далечния Изток, венецианско стъкло и кожи от горите на Швеция и Норвегия. Имаше всякакви видове труфила: шапки и ръкавици с маншети, с пискюли и дори със скъпоценни камъни; панделки във всички цветове и също толкова пъстри,

екзотични пера; бродирани възглавници и емайлирани съдове и даже френски кресла — онези странни малки столове с тесни, хоризонтални дървени летви отстрани, на които човек можеше да си облегне ръцете. Един търговец бе наредил на сергията си само гърнета с козметични смески, между които Катрин съзря млечнобели пудри и няколко различни цвята червила. Друг пък продаваше само тигани — и, мили боже, те бяха сребърни. Имаше и търговци, които предлагаха ароматни сладкиши и печени плодове. Катрин си помисли колко би ѝ харесало да се разхожда из тълпата на пазара, да разглежда стоките и да наблюдава мъжете и жените, които се препираха с търговците, занаятчиите и селяните за стоката, която искаха да купят.

Но това бе невъзможно. Поне не днес. Тя беше пленница — вече не на пирата, а на кралицата и отиваше да се срещне със своята господарка, а може би и със съдбата си.

Пред тях се появи портата Кинг Стрийт. Сърцето на Катрин затуптя наудържимо. Тя хвърли поглед към Лиъм, който яздеше между двамата от хората на Дебрей, но не съзря у него и следа от безпокойство, страх или ужас. И понеже не вярваше той да е лишен от чувства, Катрин се изпълни с възхищение пред самообладанието му. Нейното собствено се бе изпарило напълно.

Още щом преминаха през ниския каменен свод на портата, бяха посрещнати от двайсетина пазачи от кралската охрана, облечени в сияещи униформи в червено и златисто. Отправиха се по широкия каменен път, който водеше към огромния вътрешен двор. Отдясно се простираха кралските градини с все още зелени храсти и голи дървета, отляво — тенискортовете и площадките за борбите с петли. От другата страна на градините бяха разпръснати множество жилищни и други сгради. Пред тях се виждаха къщата за приеми, кралската галерия и онази част от двореца, в която се намираха големия салон, залата на Съвета и покоите на кралицата. В далечината вдясно от себе си Катрин съзря дворцовия параклис, а под него течеше Темза.

Конете им бяха спрени. Капитанът на охраната — строен, тъмнокос мъж — скочи от седлото и се приближи до Дебрей, който също слезе на земята. Двамата бързо размениха няколко думи и капитанът обърна яркосиния си поглед първо към Лиъм, после към Катрин. Когато я видя, в очите му за миг се изписа удивление. Сетне той остави Дебрей, приближи се до нея и се поклони.

— Сър Джон Хок, капитан на кралската охрана. Бихте ли слязла от коня, лейди Фицджералд?

Катрин се смъкна от седлото и от изтощение политна в ръцете на капитана. Хок веднага я изправи. Тя отстъпи встрани, промърмори „благодаря“ и внезапно осъзна, че Лиъм я гледа. Катрин се сепна. Имаше чувството, че не му е приятно, задето друг мъж я хваща така фамилиарно, макар в това да нямаше нищо нередно.

— Лейди Фицджералд — каза учтиво капитанът, без да отделя сините си очи от нейните, — бихте ли ме последвали?

Катрин нямаше какво друго да направи, освен да се подчини, защото това не беше покана, а заповед. Тя хвърли още един поглед към Лиъм, който вървеше най-отзад, заедно с мъжете от охраната, обградили него и Макгрегър. Дебрей също тръгна с тях, придружен от шестима свои войници. Капитан Хок ги съпроводи до галерията — дълга, облицована с дърво постройка. Преминаха по цялото и протежение. Катрин тихичко възкликна от изумление. Таваните бяха от камък и злато, а по дървените стени бяха резбовани стотици красиви фигури.

В дъното на галерията имаше две масивни, затворени врати. Групата се спря и всички зачакаха сержантът от охраната да съобщи за пристигането им. Сърцето на Катрин биеше неравномерно. Не разбираше как Лиъм може все още да изглежда толкова спокоен. И без да й казват, тя се бе досетила, че зад тези огромни врати се намира кралицата.

След миг от залата за аудиенции се изля поток от царедворци и придворни дами. Катрин зяпна смаяно. Никога не беше виждала такива великолепни премени, такова богатство. Мъжете носеха кожени обувки със сребърни или златни катарамии, красиви копринени панталони във всички възможни цветове и бродирани жакети с подплънки. Ръкавите им бяха разрязани и украсени с панделки, фантастични надиплени яки обрамчваха лицата им и почти всеки мъж имаше къса брада и мустаци. Носеха множество златни вериги и пръстени със скъпоценни камини. Немалка част от тях бяха с черни шапки с причудливи пера.

После Катрин се загледа в жените. Те бяха облечени в най-пищните брокати, кадифета и коприни, които бе виждала някога. Полите им бяха огромни, придържани от испански кринолини, от

които тънките им талии изглеждаха още по-тънки. Всяка жена беше накичена със златен или сребърен колан, на който висяха ключовете ѝ, ветрило или лорнет. Корсетите на роклите бяха дълбоко изрязани и с квадратна форма, бухналите ръкави бяха разрязани. Яките на жените бяха почти толкова фантастични, колкото и тези на мъжете. И дамите носеха огърлици и екстравагантни обеци, а също и пръстени. Всички бяха с шапчици от коприна или кадифе, повечето от които бродирани, а често и украсени със скъпоценни камъни и перли. Освен това всички жени носеха грим — бяха изключително бледи, с оскубани вежди, с избелени с яйчен белтък бузи, с начервени устни. Някои от жените дори бяха изрисували синкави линии, наподобяващи тънки вени, върху твърде разголените си, почти неприлично изложени на показ бюстове.

Когато потокът от царедворци и придворни дами отмина, Дебрей бе въведен сам в залата за аудиенции. Вратите се затвориха. Катрин трепна, осъзнала, че все още се визира след пищния парад. Погледът ѝ срещна погледа на Лиъм и видя, че той леко се усмихва на неподправената ѝ реакция спрямо смайващото великолепие на двора на кралица Елизабет.

Тя се ядоса. Очевидно пиратът бе прозрял каква провинциалистка е всъщност. Нещо по-лошо — собствената ѝ рокля бе твърде износена, а и дори да бе нова, кройката ѝ беше проста и демодирана. Катрин не се гримираше и дори не можеше да си представи как се прави това. Колко ли старомодна изглеждаше? Грозно патенце сред ято лебеди. Тя извърна лице и сви устни.

Боже господи! Как беше възможно той да не престава да я гледа, когато му предстоеше да се срещне с кралицата и скоро след това — да бъде хвърлен в Тауър? Тези жени бяха толкова прекрасни! Със сигурност някоя от тях бе пленила ненаситния му поглед; обратното бе просто немислимо!

Катрин се обърна с гръб към Лиъм. Вратите на залата за аудиенции все още бяха затворени. Какво ли обясняваше Дебрей? Дали казваше на кралицата, че се съмнява Катрин да е пленница на Лиъм? Щеше ли кралицата да му повярва? Щеше ли да освободи Катрин, да ѝ позволи да се върне у дома и да се омъжи за Хю?

Тя осъзна, че страстно желае да се случи точно това. Сега разбираше колко много е изгубила при престоя си в манастира. Беше прекарала една голяма част от живота си в пълна изолация и бе

пропуснала да изживее шест съдбоносни години в разцвета на своята младост. Не само не е имала представа за съдбата на баща си, не само ѝ е била отнета възможността да има съпруг и деца. Отнет ѝ беше целият удивителен съвременен свят.

Още не е прекалено късно, каза си разпалено Катрин, тази загуба да бъде наваксана. Още не беше стара. Щеше да има деца, щеше да живее. Сигурно след като роди няколко бебета, ще може да дойде отново в това вълнуващо място. Тя се опита да си представи как се разхожда по лондонските пазари със засмени и щастливи дечица и с Хю, но тъй като не го бе виждала от малък, не можеше да си го представи като мъж и се отказа.

Вратите внезапно се разтвориха и на прага се появи Дебрей със самодоволен вид. Неочакван страх обхвана Катрин. Баща ѝ беше в немилост и само след минути със самата нея можеше да се случи същото. Да я пратят при баща ѝ в Саутуърк не бе по-добър вариант от този да я върнат в манастира. Катрин реши да бъде много предпазлива. Тя знаеше за кралицата само онова, което се шушукаше. Че е високо образована и говори с лекота много езици. Че е избухлива и често се гневи, когато ѝ се противопоставят. Но и че е справедлива. Катрин се замоли днес справедливостта да вземе връх. А самата тя трябваше да се приготви да се защити, защото нямаше на кого друг да разчита.

Внушителен мъж се появи на прага и пристъпи между двете мраморни колони, поддържащи високия сводест таван на стаята, в която чакаха пленниците. Погледът му се плъзна по Лиъм, сетне по Макгрегър и накрая се спря за кратко върху Катрин.

— Аз съм сър Уилям Сесил. Нейно величество ви очаква.

Катрин преглътна и за последен път погледна Лиъм. Той съвсем леко се усмихваше. Нима искаше да я окуражи? Тя тръгна след Сесил. Все още усещаше върху себе си погледа на Лиъм, който я последва. Най-отзад вървеше Макгрегър.

Внезапно краката ѝ се подкосиха — пред нея бе кралицата на Англия. Елизабет седеше на своя трон, издигнат върху висок подиум. Беше неподвижна като каменна статуя и за миг Катрин впери поглед в нея. Кралицата също я гледаше.

Бе толкова величествена, че изпълваше с присъствието си цялата забележителна зала и Катрин дори не забеляза фантастичната фреска

на Холбайн^[2] на стената зад Елизабет. Не виждаше нищо друго, освен английската кралица.

Тя бе облечена в пурпурночервена рокля, обсипана със златни мъниста и извезана със златни нишки, която красиво подчертаваше стройната ѝ талия, опасана от широк златен колан с рубини и перли. Дълбокото деколте на роклята разкриваше едър бюст с цвят на слонова кост, който правеше кралицата да изглежда някак чувствена. Рубин, по-голям от палеца на Катрин, проблясваше на гърдите ѝ. Най-високата колосана яка, която Катрин някога бе виждала, обрамчваше шията ѝ като море от бледорозова пяна. Сламенорусата ѝ коса бе строго прибрана назад. Върху нея имаше тъмна кадифена шапчица, украсена с разноцветни скъпоценни камъни. Кралицата беше на тридесет и седем години. Някога трябва да е била красавица, каза си Катрин, а и още беше хубава. Кожата ѝ бе безукорно гладка, без следа от белило. Лицето ѝ имаше идеален овал, а изпод почернените мигли очите ѝ блестяха — пронизващи и интелигентни, фигурата ѝ бе изключително стройна. Ако не беше взела издължения нос и тънките устни на баща си, тя щеше да бъде истинска красавица, независимо от възрастта си.

Уилям Сесил се покашля.

Катрин разбра, че се е заяпала като селска прислужница и побърза да направи реверанс. Лицето ѝ се покри с червенина. Когато се изправи, видя, че погледът на кралицата се е насочил към Лиъм О'Нийл. Гледаше го хладно, надменно и все пак в очите ѝ имаше някаква искра. Тя отново се обърна към Катрин, която още изгаряше от срам.

— В заговор ли сте с баща си срещу нас, госпожице?

Катрин отвори уста. Подът сякаш се разлюля под краката ѝ.

— М-моля?

— Чу ме. Заговорниците ли с баща си срещу английската Корона?

Катрин отново зяпна. И за миг не ѝ беше минавало през ума, че ще я обвинят в заговорничество, в измяна!

— Не! Ваше величество, как ви хрумна такава ужасна мисъл?

Елизабет я изгледа от глава до пети.

— Когато Господарят на моретата се среща в ранно утро с Джералд Фицджералд в присъствието на дъщеря му, трябва да очаквам най-лошото.

Катрин зяпна за трети път и погледна Лиъм, който стоеше невъзмутимо. Наистина, глупакът бе застанал небрежно разкрячен в моряшка стойка, все едно, че си почиваше. Под разтворения му плащ Катрин видя, че голият му широк гръден кош не трепва. Нямаше ли да проговори? Да сложи край на тези опасни небивалици, преди да се е стигнало твърде далеч?

— Ваше величество! — извика Катрин. — Господарят на... искам да кажа, Лиъм О'Нийл ме похити в открито море. Той се срещна с баща ми, за да му поиска откуп, нищо повече! Уверявам ви, че е така! — Тя се изчерви още по-силно. Пак беше излъгала, и то този път не кого да е, а самата английска кралица.

Елизабет я гледаше изучаващо.

— Но защо си присъствала и ти, госпожице, ако не сте подготвяли измяна?

Сега Катрин пребледня. Умът ѝ отчаяно се мъчеше да намери някакъв правдоподобен отговор.

— Аз го по-помолих. Не бях в-виждала баща си цели шест години!

Изпитателният поглед на кралицата не омекна ни най-малко. Тя се обърна към Лиъм.

— Каква е истината, негоднико?

Той се усмихна.

— Плених един малък френски търговски кораб, без да имам и представа, че на борда му има такава скъпоценност, Ваше величество. Знаете как е в открито море — плячката става притежание на победителя. Отидох да поискам откуп от Джералд Фицджералд, това е всичко.

Катрин отмести очи от Лиъм, който продължаваше леко да се усмихва, към кралицата, чиито устни оставаха свити в безмилостна черта.

— Това е чиста измислица.

Тонът ѝ беше предупредителен.

Лиъм се усмихна още по-ослепително, още по-прелъстително.

— Дамата може да бъде много убедителна. Не видях нищо лошо в идеята да ме придружи при баща си.

Кралицата се взря в него.

— Направи ли на нея нещо лошо, Лиъм?

Той наклони глава.

— Едва ли.

Ужасът не напускаше Катрин. Съвсем не беше сигурна дали Лиъм бе успял да ги защити срещу обвинението в заговорничество. Освен това тя бе смаяна. Какво ставаше тук? Изглеждаше, че кралицата познава Лиъм. Изглеждаше че тя, макар и малко, го харесва. Но това бе невъзможно. Лиъм беше пират.

— Ваше величество, нищо лошо не ми е сторено — намеси се бързо Катрин. — О'Нийл казва самата истина и аз ви моля да ни освободите.

Елизабет се извърна към нея и тя със закъснение осъзна, че е прекъсната разговора им. Червеникавите вежди на кралицата се повдигнаха.

— Защиатаваш този мъж след всичко, което ти е сторил?

Катрин се изчерви.

— Аз съм девица, Ваше величество. Той пощади честта ми. Благодарна съм му за това.

— Какво благородство — промърмори кралицата към Лиъм. — Но репутацията ти не се гради на великодушие, нито пък на добро сърце. — После отново се обърна към Катрин. — Защиатаваш го. Дебрей казва, че харесваш Лиъм.

— Не! — извика тя. — Изобщо не го харесвам.

Елизабет я гледаше намръщено, сякаш не вярваше на нито една нейна дума.

— Той ме похити, попречи ми да се върна у дома, даде да се разбере... — Катрин млъкна. Не можеше да се насили да каже цялата истина, да разкрие, че Лиъм възнамеряваше да я направи своя любовница.

— Какво е дал да се разбере този измамник, госпожице — попита кралицата.

Катрин пребледня от резкия ѝ тон.

— Къде ти е езикът, момиче? — извика Елизабет. — Намери го!

Тя се вцепени. Цветът съвсем се отдръпна от лицето ѝ. Не можеше да говори.

Лиъм пристъпи напред и спокойно каза:

— Помолих госпожица Фицджералд да стане моя любовница. Тъй като тя е напълно сама на този свят и няма закрилник, аз съм готов

с радост да поема тази роля.

Кралицата се взря в Лиъм студено. Съвсем за кратко погледът ѝ се стрелна към Катрин. После каза:

— Не си се променил, Лиъм. Но пиратските ти маниери започват да стават прекалено дръзки.

— Искрено съжалявам, ако съм ви обидил с нещо — каза Лиъм.

— Съмнявам се! — извика Елизабет. — Значи цялата тази игра си е точно това — игра? — каза тя. — Да поискаш откуп, когато знаеш, че откуп не може да бъде платен, да задоволиш прищявката на девойката да види баща си — и да я направиш своя любовница, когато всичко това свърши?

— Не е ли известно на целия свят колко обичам игрите, Ваше величество? — Лиъм наведе глава. В ъгълчетата на устните му играеше усмивка. — Със сигурност няма кой да възрази срещу такава игра. Нито Фицджералд, който е в немилост, нито брат ѝ, който е само на две години, нито пък мащехата ѝ, която не желае съперници в дома си.

Катрин се ококори. За пръв път чуваше, че има малък брат.

Кралицата се изправи.

— Негодник! — Очевидно беше вбесена. — Ние възразяваме! Игрите ти отиват твърде далеч! А и в тази игра има нещо съмнително. Нагъл негодник!

Лиъм трепна. Катрин също. Той каза меко:

— Никога няма да извърша предателство спрямо теб, Бес.

Катрин зяпна слисано. Сега вече бе уверена, че след непочтителното си обръщение към кралицата, Лиъм ще бъде хвърлен в Тауър без повече приказки.

Елизабет гледаше единствено пирата. Очите ѝ се бяха разширили, погледът ѝ бе строг, умът ѝ претегляше думите му.

Лиъм остана неподвижен.

— Ти прекали, О'Нийл — каза тя накрая. Гърдите ѝ се надигаха учестено. — И се съмняваме, че не разбираш това. Твоето нахалство се нуждае незабавно от хубав урок. Не можеш да плякосваш каквото ти скимне, без да те е грижа за нас! Фицджералд може да е в немилост, но момичето е наша поданица, при това току-що излязла от манастир, а не е плячка за човек като теб. Отишъл си твърде далеч, но се моля да не си стигнал чак дотам да заговорничиш с Фицджералд.

Лиъм бе свел поглед, така че Катрин не можеше да види очите му.

— Може би страстта ти ще се охлади, когато прекараш известно време в Тауър — отсече краищата. Сетне даде знак на двама войници, които скочиха и хванаха ръцете на Лиъм. — И си помисли за всичките си прегрешения, пирате — каза тя заплашително.

Катрин едва успя да потисне вика си, докато гледаше как отвеждат Лиъм.

По-късно същия следобед залата за аудиенции още веднъж беше опразнена от всички фаворити на кралицата, с изключение на сър Уилям Сесил.

— Изпратихте ли да повикат Ормънд? — попита тя.

— Той ще бъде тук всеки момент, Ваше величество — отговори Сесил.

— А момичето на Фицджералд?

— Тя спи в стаята, в която я изпратихме. Засега не е направила нищо, което да потвърди теорията за заговора — каза Сесил.

Елизабет закрачи из залата. Това подчертаваше великолепната ѝ фигура и тя го знаеше. Беше суетна като своя баща и дори може би повече от него, тъй като бе жена. Кралицата знаеше не само това, че е най-красивата и най-елегантно облечената жена в двора; знаеше също и че никоя друга дама не може да танцува по-добре от нея, че никоя друга дама няма толкова обожатели.

— Никога не съм чувала подобна глупост — каза тя накрая, като се обърна с лице към Сесил. — Сигурно момичето на Фицджералд само е отишло при О'Нийл, за да му занесе тайно съобщение от баща си. Фицджералд ни мрази, той иска само едно — да избяга в Ирландия и да продължи да ни се противопоставя.

— Навярно — каза съветникът ѝ.

— Няма никакво друго обяснение за утринната им среща. Никакво! — извика свирепо Елизабет. Внезапно изражението ѝ стана тъжно. — Дявол да го вземе този измамник, Сесил. Как можа да ми причини това? Моят златен пират! Проклет да е! Не ми се обажда цяла година, а сега — това! Колко пъти го призовавах в двореца? — Тя крачеше без да очаква отговор. — Питам се колко ли други кораби е

плячкосал без да имаме и най-малка представа за това? Питам се и дали се възползва от всички пътуващи дами! Естествено, защо ли се съмнявам? — Лицето ѝ се сгърчи. — Е, добре, той вече не е онова тъжно, самотно момче. Смята да поквари тази нещастна девойка и може би замисля предателство спрямо мен. — Внезапно очите на Елизабет се изпълниха със сълзи.

— Ваше величество, внимавайте да не стигнете до погрешно заключение. О'Нийл е твърде умен, прекалено умен, за да се забърка в такъв предателски заговор. Аз лично се съмнявам, че нещата са такива, каквито изглеждат.

— Какво искаш да кажеш?

— О'Нийл винаги ни е бил много полезен и ми е трудно да повярвам, че толкова умен мъж би рискувал бъдещето си, намесвайки се в ирландската политика. — Сесил говореше меко, без да мига.

— Той е станал твърде дързък, твърде самонадеян — каза Елизабет, но тонът ѝ вече не беше така уверен. — Изобщо не смята, че може да бъде заловен.

— Може би. Но докато печалбата на Фицджералд от такъв съюз е очевидна, помислете какво би спечелил О'Нийл.

— Във всички случаи Фицджералд печели. Той може да използва Лиъм, за да избяга и да се върне в Мънстър, за да се изправи срещу собствения си братовчед Фицморис и да възвърне властта над хората и земите си. Лиъм няма какво да спечели — каза Елизабет. — Освен обещание за някаква бъдеща награда, което обаче не би го изкушило да извърши предателство. Единственото друго нещо, което може да спечели, е момичето. Но то не си струва.

— Съгласен съм. При положение, че Фицджералд е в изгнание, лишен от земя, от титла и от цялата си власт, дъщеря му не струва нищо — каза предпазливо Сесил. Колко различен щеше да бъде този разговор, ако момичето все още бе дъщеря на могъщ граф. Тогава целите на О'Нийл щяха да са съвсем ясни.

— Значи мислиш, че О'Нийл просто се забавлява и наистина е поискал откуп?

— Не съм сигурен. — Сесил прекоси стаята мълчаливо, сетне се спря и погледна портрета на Хенри Осми, изрисуван в цял ръст на отсрещната стена. — Трябва да оставим играта да се разиграе, Ваше величество. Трябва да разберем какво целят играчите.

— Ако О’Нийл се е съюзил с Фицджералд, това не ми харесва. Имаме достатъчно проблеми с паписта Фицморис. — Елизабет видимо потръпна. Главата я болеше, но не би могла да каже дали поради ирландските проблеми или защото се чувстваше жестоко предадена от Лиъм. — За бога, къде се бави Ормънд? — рязко извика тя. — Той познава Фицджералд по-добре от всеки друг; цял живот са били врагове. Ако наистина има такъв заговор, той трябва да знае.

— Чувам гласове — каза Сесил. Той отиде до вратата и я разтвори, точно под носа на пазача, който идваше да съобщи за пристигането на графа на Ормънд.

— Том! Чакаме с нетърпение да поговорим с теб.

Графът на Ормънд, познат като Черния Том заради матовия си тен и мрачните си настроения, влезе в залата с бързи, решителни крачки. На широките му рамене се развяваше кафяв, обшит със самурени кожи плащ. Той го отметна назад с нескрито раздражение.

— Вечерта е ужасно влажна — изсумтя навъсено Ормънд. — Изобщо не е най-приятното време за разходки из Лондон.

— Но ти дойде при нас възможно най-бързо, нали? — каза хладно Елизабет. Беше я накарал да го чака повече от час. — Въпросът е сериозен, драги Том.

Той я погледна и свали една след друга тежките си ръкавици.

— Така е. Вярно ли е, братовчедке моя, кралице моя? Наистина ли си хвърлила Господаря на моретата в Тауър?

— Само за кратко. — Елизабет говореше бавно, за да може да прецени реакцията му при следващите си слова. — Само докато охлади необузданата си страст към малката ти сестра, дъщерята на твоята скъпа майка Джоан, Катрин Фицджералд.

Ормънд се сепна, после изруга.

[1] Пейл — област в Източна Ирландия, която от VII в. нататък се намира под английско владичество. — Б.пр. ↑

[2] Холбайн — Ханс Холбайн Младши (1497 — 1543), изгънат немски художник и гравьор, живял в английския двор по времето на Хенри VIII. — Б.пр. ↑

7.

Накрая граф Ормънд се усмихна мрачно.

— Много обичаш да ми напомняш, че майка ми се омъжи за онова копеле Фицджералд. — Той не добави това, което всички знаеха и което навремето се бе превърнало в любим обект на сплетни: че Джоан Бътлър, графиня Ормънд, се беше омъжила за Джералд Фицджералд, въпреки че той бе двацет години по-млад от нея и почти на възрастта на най-големия ѝ син.

Елизабет остана невъзмутима.

— Виждал ли си скъпата си сестра, Том?

— Веднъж, преди много години — изръмжа той. — Мислиш ли, че мога да се развълнувам за дъщерята на Фицджералд, ако и да ми е наполовина сестра?

— О, хайде, Том, сигурно не искаш някой като Лиъм О'Нийл да отнеме непорочността ѝ?

Погледът на Ормънд остана безучастен.

— Наистина ли не изпитваш никакви чувства към нея? Знаеш ли, че тя изглежда съвсем като Джоан, въпреки че косата ѝ е червена, а не руса? Сестра ти е висока, красива и горда, независимо от незавидното си положение в живота.

— Тя ме интересува толкова, колкото и една селска уличница.

Елизабет въздъхна.

— Трябва да знаеш, че момичето твърди, че е похитено от О'Нийл. — Ормънд не реагира. — О'Нийл ми разказа една абсурдна история, на която ми е трудно да повярвам. — Кралицата обясни на братовчед си за утринната среща в Селинджър Хаус.

— Дяволите да го вземат! — извика Ормънд. — Заговор между О'Нийл и Фицджералд! Това трябва да бъде прекратено незабавно!

— Знаех си, че това ще те развълнува — каза доволно Елизабет.

Бътлър стисна зъби.

— Не знаеш ли какво ще стане, ако синът на Шон О'Нийл се е съюзил с Фицджералд? След броени месеци Фицджералд ще избяга и

ще се върне в Ирландия. И до една година несъмнено ще е толкова силен, колкото е бил винаги.

Лицето на кралицата придоби мрачно изражение. Тя погледна към Сесил, който бе седнал на единия от двата трона.

— Точно за това говорехме. Но Уилям не е убеден, че има съюз.

Ормънд пое дъх.

— Значи греша, Фицджералд е дяволски умен. Трябва да е предложил дъщеря си на О'Нийл, за да го спечели за своята кауза.

— Но момичето не струва и пукната пара.

Той се ядоса.

— Хайде, братовчедке, не и за О'Нийл.

— Какво имаш предвид? — попита Елизабет.

Ормънд закрочи из стаята.

— Лиъм е копелето на Шон О'Нийл — човек, който умря като предател, а земите му бяха присвоени от Короната. От шпионите си знаем, че пиратът е богат, но тъй като никой никога не е успявал да проникне в купчината камъни, където живее, нямаме представа какви са точните размери на натрупаните от него съкровища. Той е богат, но за какво, за кого? О'Нийл няма семейство. Няма род. Ирландците му нямат доверие. А трудно може да се каже, че е англичанин. Той е ирландец, братовчедке. Във вените му тече ирландска кръв, независимо, че е роден от Мери Стенли. Ако се ожени за дъщерята на Фицджералд, това ще му даде семейство, род, родина. Момичето на Фицджералд ще му даде обществено положение, а във вените на синовете му ще тече синя кръв. — Ормънд се обърна с лице към Сесил и Елизабет. — Сигурен съм, че пиратът иска точно това. Всички незаконородени мъже мечтаят да се издигнат чрез брака и чрез синовете си. Убеден съм, че Фицджералд е направил предложението още по-примамливо, като му е обещал и бъдеща награда — вероятно някакво парче земя в Дезмънд.

Елизабет и Сесил си размениха погледи. Сесил каза:

— Като изключим кралицата, ти си най-силно застрашен от евентуалното връщане на Фицджералд в Ирландия, Том. Може би затова си склонен да си правиш прибързаш! заключения.

Ормънд изруга.

— Дори ако Фицджералд се върне в Дезмънд, земята му е опустошена, а много от хората му са мъртви. Той никога няма да

притежава онази власт, която имаше някога. А аз никога няма да делея отново управлението над Южна Ирландия с него! — Лицето му бе станало като буреносен облак. — Не знам как майка ми е могла да се омъжи за такъв човек — та той е истинско божие наказание! — каза дрезгаво той, после отиде до Елизабет и хвана ръката ѝ, без да обръща внимание на Сесил. — Не бива да допускаш никакъв съюз, прескъпа братовчедке. Фицджералд ще се възползва възможно най-добре от властта на О'Нийл над моретата. Не само за да избяга от теб. С негова помощ през зимата може да умори братовчед си Фицморис от глад. Това, разбира се, ще е добре за всички ни, но веднъж отстранил Фицморис, той може да блокира собствените ти пристанища и да умори от глад и собствените ти войски. За кратко време отново ще се окажеш изправена пред силата и неподчинението на Дезмънд. — Тъмносините очи на Том заблестяха. — Не дай боже пък двамата братовчеди да решат да се обединят срещу нас.

В стаята се възцари тишина. Най-накрая Елизабет седна. Беше мрачна. Дълго време не проговори. Не желаше да повярва, че Лиъм О'Нийл действа срещу нея. Не можеше да е вярно. Както бе казал Уилям, още нямаша никакви доказателства.

— Мери Стенли беше... е... моя приятелка. Когато Катрин Пар умря, аз я приютих в дома си, заедно с малкия ѝ син. Както всички, така и аз изпитвах съжаление и към майката, и към момчето. Много от нас се опитвах да го скрият, но не всички. Те и двамата знаеха. И двамата знаеха, че са различни, че живеят от милостиня. — Елизабет вдигна поглед. — Спомням си как веднъж Лиъм си играеше сам в градините на Хетфийлд. Беше ранна пролет и денят много приличаше на днешния. Още не топъл, но не и твърде мрачен. Слънцето бе бледо и слабо. Той беше на пет или шест години и размахваше една пръчка вместо шпага тъй яростно, сякаш се биеше срещу целия свят. — Тя въздъхна. — Беше толкова сам, толкова самотен. Беше толкова тихо момче. Никога не говореше, освен ако не го заговореха, никога не се смееше. А другите деца бяха толкова жестоки с него, измъчваха го, наричаха го в лицето „ирландско копеле“.

— Сега той не е малко момче — рязко каза Ормънд. — Не прави подобна грешка. Не се оставяй старата привързаност към него да попречи на правилната ти преценка, Бес. Той е опасен човек.

Кралицата го погледна.

— Не мога да обърна гръб на миналото, сякаш никога не е съществувало. Аз все още не знам дали е извършил предателство. Вярвам, че той също е привързан към мен, че изпитва поне малко благодарност.

— Не бива да мислиш така! — извика Ормънд. — Трябва да го видиш такъв, какъвто е! Не красивото му лице, а студеното му, пусто сърце!

Елизабет впери очи братовчед си.

— Тогава сигурно не трябва да вярвам и на теб, скъпи Том, защото и с теб ме свързва отколешна дружба.

— Ние сме от една кръв — напомни й той. — И имаме еднакви цели. Аз съм лоялен към теб, винаги.

Кралицата въздъхна.

— Да, целите ни са общи и аз ти имам доверие — каза тя и с жест му посочи да се приближи. Когато Том го направи, Елизабет хвана ръката му и я погали. — Знам, че единственото, което искаш, е да ме предпазиш. — После притисна с ръце слепоочията си. — Истината е, че не искам да повярвам, че О'Нийл е жесток предател като баща си. Самата мисъл за това разбива сърцето ми, душата ми.

— Тяхната среща е доказателство за заговора им срещу нас, срещу теб — каза рязко Ормънд. — Чуй ме, братовчедке. Задръж О'Нийл в Тауър. Ако не искаш да бъде осъден и обесен, нека да гние там. И изпрати момичето при мен — добави безстрастно той. — Тя е наполовина моя сестра, така че едва ли би се намерил по-подходящ попечител за нея. Ще я настаня при един от братята си в замъка Килкъни. Така ще можем да я държим под око.

Елизабет погледна Сесил.

Сесил знаеше, че ще дойде и неговия ред да говори, затова изчакваше търпеливо. Сега каза:

— Вината на О'Нийл не е доказана. Нямаме причина да го затваряме като обикновен престъпник.

— Със сигурност обаче има вина като пират. — Черният Том се засмя студено. — Мога да ви намеря дузина свидетели на кървавите му дела.

Елизабет вдигна ръце. Лицето й бе преbledняло.

— Не. Няма да има обвинение в пиратство.

Онемял от изненада и възмущение, Ормънд се извърна, без да види погледите, които си размениха Елизабет и Сесил. Сесил потупа кралицата по ръката.

— Права сте, Ваше величество. Защото ако затворим О'Нийл и изпратим момичето с Ормънд, никога няма да узнаем дали Фицджералд готви нов заговор срещу вас. Пуснете го. Пуснете и двамата. Моите агенти ще ги наблюдават. Нека ги оставим да ни кажат истината със своите действия.

Ормънд се обърна с лице към кралицата и нейния съветник.

— Това ще бъде скъпоструваща, ужасна грешка!

Но Елизабет кимна.

— Да, планът е прост, но е добър. Нека оставим делата им сами да говорят. Разбирам какво имаш предвид, Сесил.

Сесил се усмихна.

— Да, ще ги пуснем на свобода — каза кралицата и потупа скованото рамо на Том Бътлър. — И веднага ще получим знак дали заговорничат или не. Ако се отправят към Ирландия, това сериозно ще задълбочи подозренията за тяхната вина. — Тя замълча. — А ако Лиъм се ожени за момичето, ще знаем, че Том е прав — не би могло да има по-убедително доказателство от това.

Катрин тъкмо бе станала от сън и дори не бе приключила напълно с утринния си тоалет, когато отново ѝ наредиха да се яви при кралицата. Беше настъпил нов ден, но тя се страхуваше по-силно и от вчера. Дали кралицата бе решила, че има достатъчно доказателства, за да я обвини официално в заговорничество, или — опазил я бог — в предателство? А какво ли ставаше с Лиъм О'Нийл? Какво щеше да се случи с него сега? Каза си, че се интересува просто ей така, от любопитство, а не защото е загрижена за съдбата на пирата.

Останала без дъх, Катрин бързаше след сержанта, който бе дошъл да я повика. Дланите ѝ се изпотиха. Този път не я отведоха в залата за аудиенции, а в личните покои на кралицата. Преддверието представляваше обширна приемна с тапицирани с лен стени, с богато украсен таван и с ярки килими по излъскания до блясък дъбов под. Кралицата отново беше с Уилям Сесил, но сега в стаята присъстваше и още един мъж, висок и тъмен, който я гледаше със студени, мрачни

очи. Макар че бяха минали много години от последната им среща — тогава Катрин беше едва на девет или десет, — тя го позна. Беше нейният брат, най-големият син на майка ѝ от първия ѝ брак и най-злият враг на баща ѝ — Томас Бътлър, граф на Ормънд.

— Лейди Катрин — каза усмихната Елизабет.

Катрин направи реверанс. Сърцето ѝ удряше като чук. Какво ли правеше Ормънд тук и защо кралицата се държеше толкова мило? Тя се изправи и впери поглед в Елизабет, която пристъпваше към нея. Но не успя да отвърне на усмивката ѝ. Кралицата спря пред нея.

— Няма защо да се страхуваш, скъпо момиче — каза топло тя. — Решихме, че не ни лъжеш.

Очите на Катрин се разшириха.

— Наистина ли? — После, разбрала, че звучи ужасно виновно, тя се изчерви. — Имам предвид... благодаря ви, Ваше величество. — Отново се поклони.

Но този път кралицата я накара да се изправи. Катрин се извиси близо с една глава над нея.

— Моля те, прости ни за подозренията, но сигурно знаеш, че баща ти много ни разочарова с предателството си и че трябва винаги да бъдем бдителни.

Катрин мъдро замълча. Не можеше да откъсне поглед от приятелското изражение на лицето на кралицата. Елизабет се усмихна.

— Но за щастие ти приличаш не на Джералд, а на скъпата си майка.

Катрин усети, че от нея се очаква отговор, затова каза:

— Д-да.

— Том! — Това беше заповед и Ормънд пристъпи напред, без да сваля очи от Катрин. — Не ти ли напомня за майка ти, за Джоан?

Той остана със стисната челюст.

— Да.

Елизабет кимна.

— Майка ти беше добра и красива жена. Познавах я добре. Бяхме приятелки. Първият път, когато баща ти ни изкара от търпение и бяхме принудени да го затворим в Тауър, тя дойде право при нас и се застъпи за него. Беше много разстроена. Тогава ние я уверихме, че само даваме урок на младия, непокорен граф и наистина, на

следващата година той бе освободен. — Сега вече кралицата беше сериозна.

Катрин се чу да казва:

— Но той се прибра у дома твърде късно. Мама беше починала.

Погледът на Елизабет стана остър.

— Да, имаш добра памет. И все пак тогава ти си била дете.

— Бях на дванайсет — смотолеви Катрин, свела очи. Как можа да каже такова нещо, ако и то да бе истина? Как можа да рискува да разгневи отново кралицата? — Ваше величество, съжалявам. Толкова обичах майка си. Все още ми е трудно да се примиря със загубата ѝ.

Елизабет я потупа по ръката.

— Разбирам. Ние също скърбихме за смъртта ѝ. Всички, които я познаваха, бяха опечалени. Е, защо не поздравиш брат си? Той очакваше тази среща с голямо нетърпение.

Катрин колебливо хвърли поглед през рамото на кралицата към Томас Бътлър. Но не съзря и следа от нетърпение в мрачното му, неприветливо изражение.

— Милорд — промълви тя смутено. — Добър ден.

— Лейди Катрин... скъпа сестро! Кралицата е права. Ти си точно копие на майка ни. — Не изглеждаше да е доволен от това.

Катрин си помисли, че и той, и всички останали, лъжат. В младостта си, а и по-късно, дори когато се беше омъжила за Джералд на четиридесет години, майка ѝ се бе славела като една от най-големите красавици на своето време. Катрин знаеше, че тя не би могла да е толкова хубава. Но прие учтиво неискрената похвала.

— Ласкаете ме. Благодаря.

Ормънд не каза нищо повече и между тях се установи мълчание.

Елизабет му хвърли разярен поглед, после поведе Катрин през стаята и ѝ посочи един малък фотьойл. Катрин седна предпазливо и за да не изглежда като селянка, сложи ръце върху дървените облегалки. Но се чувстваше ужасно глупаво. Кралицата седна на малко столче до нея и я потупа по ръката.

— Няма нужда да се тревожиш повече за Лиъм О'Нийл.

Катрин трепна.

— Н-не е мъртъв, нали?

Елизабет се засмя.

— Не, Катрин. Жив е. Необходимо е нещо по-сериозно от някакво си куршумче от мускет, за да бъде повален Господарят на моретата.

Катрин изпита облекчение. Осъзнаваше, че кралицата я наблюдава изпитателно, затова каза:

— О'Нийл е пират... нали?

— Разбира се, че е пират. Как можеш да питаш?

Катрин се поколеба. Страхуваше се да не навлезе в опасни води.

— Вие... вие изглежда го познавате, Ваше величество.

Кралицата се засмя отново.

— Наистина го познавам. Когато баща ми се ожени за Катрин Пар, аз отидох да живея при нея и при брат си, принц Едуард. Майката на Лиъм, Мери Стенли, беше племенница на първия съпруг на Катрин — Едуард Бъроу. Тя беше бременна и опозорена, но Катрин я съжали и я направи своя придворна дама. Видях за пръв път Лиъм О'Нийл скоро след като се роди, когато не беше нищо повече от подмокрено, червено, ревящо новородено бебе.

Катрин я зяпна.

Елизабет сви рамене.

— Аз останах в дома на Катрин и след смъртта на баща ми. Тя ми беше като майка. Три години по-късно се омъжи за Том Сиймор, но аз продължих да живея при нея. Както и Мери Стенли и синът ѝ. Всъщност, когато Катрин почина, Мери дойде в моя дом. По това време Лиъм беше на четири години. Помня това добре, защото скоро след това бе рожденият му ден. Тя и Лиъм останаха при мен докато сестра ми Мери не се възкачи на престола. — Тонът на Елизабет беше спокоен. Твърде спокоен, сякаш не говореше за Кървавата Мери. — Тогава Мери Стенли пожела да отиде в дома на родителите си в Есекс и аз се съгласих заради твърдите ѝ религиозни убеждения. Реших, че така ще е много по-добре за нея и за детето ѝ.

Главата на Катрин се замая. Лиъм трудно можеше да бъде наречен свиреп варварин. Беше роден в двора и бе отгледан от вдовстващата кралица редом с принца и принцесата. И макар да беше наполовина ирландец, той навярно бе протестант, като майка си. Катрин не можеше да повярва на ушите си. Елизабет видя изражението ѝ и се засмя.

— Изглеждаш изумена.

— Така е. Какъв е тогава О'Нийл — ирландец или англичанин, благородник или варварин?

— И едното, и другото — отсече кралицата, вече без да се усмихва. — Никога недей да забравяш, че негов баща е Шон О'Нийл — един кръвожаден убиец, мъжът, който жестоко изнасили майка му. Шон отведе Лиъм, когато той беше десетгодишно момче, изтръгна го от ръцете на майка му... за да го възпита в безчувственост и безпощадност.

Катрин я гледаше безмълвно.

— Много се интересуваш от Лиъм О'Нийл — каза Елизабет неочаквано. — Красив е, нали?

Катрин си каза, че няма да се изчервява, но си припомни всяко изражение на лицето му, леката му, насмешлива усмивка, прелъстителния му тон и силното му, здраво тяло — възбудено и притиснато към нейното. Бузите ѝ пламнаха.

— Сега си свободна — каза кралицата, когато тя не отговори.

Катрин извика и импулсивно сграбчи ръцете на Елизабет.

— Ваше величество, благодаря ви! — Тя смутено пусна бледите, студени ръце на господарката си, но кралицата отново хвана дланите ѝ и ги стисна в своите.

— Вече сме приятелки, Катрин. Помни това. Какво ще правиш сега?

Катрин си представи зелените тучни ливади около Аскийтън, горите и хълмовете, Хю, и нетърпеливо се наведе напред.

— Ще си отида у дома!

— При баща си в Саутуърк?

Катрин твърде късно осъзна грешката си. Вече нямаше дом в южна Ирландия — той бе конфискуван от Короната.

— Ваше величество, моля да ми простите. През всичките тези години аз бях толкова изолирана, че не знаех за това, което се е случило с баща ми. Аз... все още мисля за Мънстър като за свой дом.

Елизабет промърмори някакъв утешителен отговор, но погледът ѝ срещна очите на Сесил, после тези на Ормънд.

Катрин видя това, но не разбра какво означава. Тя прочисти гърло и каза смело:

— Ще се върна в Ирландия.

— И какво ще правиш там? Къде ще отидеш?

— При годеника си.

Кралицата я погледна изненадано.

— Ти си сгодена?

— За Хю Бари, наследника на лорд Бари. Сгодена съм за него още от люлката, но след Афейн ме пратиха в манастира. От много години чакам да се омъжа, Ваше величество. Аз вече не съм момиче, а жена на осемнадесет години. Искам да се омъжа за него, Ваше величество. Веднага.

Кралицата я наблюдаваше с вдигнати вежди. Погледът ѝ се стрелна към Сесил, сетне пак към Ормънд.

— Какво знаеш за това, Том?

Той сви рамене.

— Спомням си за годежа. Но не помня какво стана после. Предполагам, че трябва да я изпратите при Бари, в Ирландия.

Тъмният му поглед беше непроницаем. Елизабет гледаше Катрин така, сякаш бе направила нещо лошо. Но после се усмихна.

— Добре тогава, тръгвай за Ирландия, скъпа, към сватбата си с Хю Бари.

Катрин въздъхна облекчено. Но тогава видя, че кралицата отново разменя многозначителни погледи със своите съветници.

Беше късно. Скоро църковните камбани щяха да ударят полунощ. Лиъм се ослуша и чу, че вратата на малката стаичка, в която бе затворен, се отключва. Можеше да бъде и по-лошо. Фактът, че се намираше в истинска стая със сламеник и нощно гърне, показваше, че е възможно да се отърве от подозренията на кралицата. Затова той не се изненада, че идваха да го повикат.

Мъж с наметало отвори вратата, без да му дава обяснения. Лиъм не го и попита. Метна окървавения плащ на раменете си, потръпвайки леко от болка и мълчаливо последва мъжа. Слязоха три етажа надолу и излязоха на кея, който водеше към реката. Очакваше ги малка лодка. Лиъм се качи. Същото направи и служителят на кралицата. Двама гребци насочиха лодката нагоре по течението към Уайтхол.

Въпреки че бе прекарал цяло денонощие затворен в тясно задушно пространство, Лиъм избягваше да вдишва с пълни гърди нощния речен въздух. Със затоплянето на времето Темза ставаше

доста неприятно зловонна, дори в хладна нощ като тази. Затова Лиъм предпочете да насочи мислите си към онова, което го очакваше.

Малко по-късно той бе съпроводен през речната порта на Уайтхол до личните покои на кралицата. Когато влезе в приемната, видя, че Елизабет е седнала зад малката си писалищна маса и пише нещо. Беше облечена от глава до пети в пурпурно червено. Тя вдигна поглед към него и се опита да се намръщи, но не успя и се усмихна.

— Понякога си много непослушен, Лиъм.

Значи кралицата беше сменила тона. Вече по-уверен в себе си, Лиъм бавно пристъпи напред, пое ръката ѝ и я целуна. Устните му погалиха кожата ѝ. Елизабет се изчерви като девица, каквато се предполагаше, че е, и се отдръпна.

— Това няма да те доведе доникъде, негоднико — смъмри го тя.

Тази вечер кралицата е в игриво настроение, отбеляза със задоволство Лиъм. Беше далеч по-добре да е игрива, отколкото да е подозрителна. Но сега той бе обхванат от подозрения. Дали Бес играеше игра или промяната в настроението ѝ се дължеше на непостоянната ѝ природа? Лиъм ѝ се усмихна и очите му заблестяха.

— Колко приятно меки са ръцете ти, Бес — промърмори той и отново улови едната ѝ фина ръка. Всички знаеха колко е суетна, особено по отношение на красивите си ръце. — Толкова меки, толкова хубави.

Елизабет бе доволна и не можа да го скрие. Тя лекичко стисна китката му, посочи му да седне и каза без заобикалки:

— Трябва да ти се извиня.

Лиъм остана безмълвен. Предпочиташе да изчака кралицата да говори. Знаеше, че е необходимо да бъде крайно предпазлив, за да не направи погрешна стъпка. Защото не бе съвсем невинен по обвиненията в заговорничество. Защото кроеше планове. Но дори да нямаше никаква вина, трябваше да бъде нащрек — несправедливостта вземаше невинни жертви достатъчно често. Трябваше да разбере дали Бес наистина го смята за невинен или вместо това играе рискована игра с него.

— Имам свидетели, които потвърдиха, че си плячкосал френския кораб и че си похитил Катрин Фицджералд — каза кралицата.

Лиъм се съмняваше в истинността на думите ѝ, защото за толкова малко време свидетели едва ли можеха да бъдат открити, но не

й го каза. Ако това бе причината за внезапното й омекване, значи още смяташе, че той е на ръба на предателството. Елизабет винаги е била умна, каза си Лиъм.

— Това наистина е облекчение. Но сърцето още ме боли, Бес. Как можа да си помислиш, че съм в състояние да извърша предателство, и то спрямо теб?

— И моето сърце ме заболя — каза тя и се наведе към него. Очите й заизучаваха лицето му.

Тогава Лиъм разбра, че независимо от съмненията си, Елизабет иска да е невинен. Затова пое малката й ръка и топло я стисна. Пръстите му погалиха нежната й плът.

— Аз съм ти приятел — промълви той тихо и задушевно. — Завинаги.

Кралицата му позволи да задържи ръката й и пламенно я притисна към неговата.

— Надявам се, искрено се надявам да е така, Лиъм.

Погледите им се срещнаха и той окончателно се убеди, че Елизабет е напълно в неговата власт. Устните й бяха леко разтворени и потрепваха. От гърдите й отново се откъсна въздишка. Пространството между двамата им внезапно се изпълни с напрежение.

— Лиъм — прошепна Елизабет.

Челюстта му се стегна. Взря се в очите й и видя копнежа в тях. Кралицата бе отстъпила място на жената — жената, която Лиъм познаваше откакто се помнеше. Ръцете му се разтвориха и я прегърнаха.

— Бес — повтори той. — Аз съм ти приятел.

И това беше самата истина. Никога нямаше да забрави колко много бе направила Елизабет за майка му, когато той беше още малко момче. Никога нямаше да забрави, че дори преди да стане кралица, тя се бе държала мило с майка му, за разлика от повечето придворни дами. Но и никога не беше изпитвал желание да притежава своята кралица. Въпреки че за мъж като него, а и за всеки друг мъж, това можеше да се окаже доста изгодно.

Елизабет се притисна към него. Тялото й видимо потръпваше.

— Липсваше ми, Лиъм. Защо те нямаше толкова дълго?

Той й се усмихна нежно.

— Животът ми е тежък, Бес. Нямам великолепен дворец, който да ме изкушава да идвам на този остров. Аз си изкарвам хляба в морето.

Тя прошепна колебливо:

— Това може да се промени.

Лиъм се вкамени.

Елизабет започна да се изчервява, но не свеждаше поглед.

Сърцето му заби лудо.

— Дори ако ми дадеш великолепен дворец, това няма да ме направи англичанин.

— Ти си наполовина англичанин.

— Да. — Той докосна с пръст долната ѝ устна. — А баща ми беше и винаги ще бъде Шон О'Нийл.

— Но ти не си като него. — Погледът ѝ стана предизвикателен. — Или си?

— Не. — Лиъм издържа на погледа ѝ. Знаеше, че ако му даде още един знак, ще трябва да я целуне.

Тя постави едната си длан върху гърдите му, над препускащото му сърце. Погледите им се сблъскаха.

— Съжалявам, че те заподозрях в заговор с Фицджералд, но сигурно можеш да ме разбереш — срещата ви изглеждаше толкова странна. Разбира се сега, когато знам истината от свидетелите на похищението на Катрин, ми става ясно, че просто си търсил откуп. Очевидно момичето, каквато е красавица, е била приятна компания, а не пречка по време на пътуването ти. — Елизабет се усмихна някак прекалено топло, но свали поглед от очите му и заизучава всички черти на лицето му, като накрая се спря на устните му.

Ах, Бес — помисли си той. — Историята звучи абсурдно дори от твоите уста. Не вярваш, че съм невинен, макар че искаш да съм. А тези пламенни погледи, изпълнени с копнеж, означават ли, че искаш да ти стана любовник? След като се познаваме от толкова отдавна?

Лиъм нямаше желание да спи със своята кралица. Доколкото му бе известно, тя беше девица и възнамеряваше да си остане такава, въпреки слуховете за нея и Робин Дъдли, когото бе направила граф на Лестър, както и тези за нея и братовчед ѝ Том. И все пак Лиъм бе мъж с опит и знаеше, че Елизабет го намира за привлекателен. Това не беше първата им среща насаме, не за пръв път тя флиртуваше с него, не за

пръв път го докосваше и му хвърляше коси погледи. И все пак тази нощ знаците ѝ бяха по-явни от всякога.

Към двамата си дългогодишни фаворити — Лестър и Ормънд — Елизабет проявяваше твърде неприкрита нежност, поради което за тях се носеха толкова много клюки. Лестър често се наслаждаваше сам на компанията на кралицата през деня, точно както го правеше сега и Лиъм, само че в полунощ. А понякога Елизабет наричаше Том „моят черен съпруг“, с което караше хората да се питат дали той не се радва и на нещо повече от компанията ѝ. Никой не можеше да знае със сигурност какво се случва зад затворените врати на Нейно Величество. Но ако някой от двамата изобщо ѝ беше любовник, това вероятно бе Лестър, защото с течение на времето се бе разбрало, че тя го предпочита пред Ормънд.

Лиъм беше напълно наясно, че ако стане любовник на кралицата, би извлякъл политическа изгода. За момента. Но впоследствие това можеше да го унищожи. Затова горещо се надяваше, че тази нощ Елизабет няма да реши да го отведе в леглото си — ако въобще имаше навик да си намира любовници. Защото знаеше, че нито един мъж не би могъл да откаже на своята кралица. Той също нямаше да е в състояние да ѝ откаже.

Но не искаше да я използва. Не това бе начинът да ѝ се отплати за всичко, което ѝ дължеше.

Елизабет стоеше напълно неподвижна, загледана в ръцете си. После вдигна очи към него. В тях блестеше неприкрито желание.

За момент Лиъм се вцепени, сетне се остави да го водят инстинктите. Придърпа я плътно към себе си, като се надяваше, че тя ще се осъзнае.

— Бес? Наистина ли искаш това?

Погледът ѝ потъмня. Устните ѝ се разтвориха и Лиъм се уплаши, че ще каже „да“. Но Елизабет извика нещо несвързано и се отдръпна като боязлива девственица. Или като Девствена кралица^[1]. Тя започна да крачи напред-назад. Лиъм въздъхна с облекчение.

— И все пак — каза Елизабет с гръб към него, с треперещи рамене, — истината едва ли опрощава останалите ти престъпления, Лиъм. — Тя се обърна към него строго, както една майка би се обърнала към пакостливата си рожба. — Не можеш да похищаваш благороднички и да се измъкваш безнаказано. Дори ако са дъщери на

непокорни графове, изпаднали в немилост. А тази на всичко отгоре е и девица, възпитана в манастир.

— Признавам греховете си — отвърна Лиъм небрежно, без капка разкаяние. И двамата знаеха, че е така.

— Какво наказание да ти наложа?

Той се изправи лениво на крака.

— Не изстрадах ли достатъчно? Куршум в рамото, нощ в Тауър... — Тонът му беше нежен.

— Не бих казала, че си получил достойно възмездие за мъченията, на които си подложил бедната Катрин.

Лиъм се усмихна лукаво.

— Не бих казал, че съм я измъчвал.

Лицето ѝ внезапно се вкамени.

— Да, предполагам, че не е имала нищо против твоите целувки и ласки.

Той срещна немигация ѝ поглед и престана да се усмихва. Изведнъж се почувства притиснат между кралицата, от една страна, и Катрин — от друга. Дали Елизабет ревнуваше заради интереса му към Катрин?

— Дори да е било така, този, който трябва да бъде укорен, съм аз, а не тя.

— Да, ти заслужаваш укор за това, че си такъв похотлив развратник — раздражено каза кралицата.

Тя ревнуваше. Това не беше добър знак за Катрин. Не беше добър знак и за него.

— Нима предпочиташ да не се държа като мъж?

Погледът на Елизабет се плъзна по тялото му и се спря на слабините му.

— Знаеш, че не. — Тя се извърна рязко. — Не можеш да имаш момичето.

Лиъм внимаваше да не разкрие безпокойството си. Не бе очаквал, че кралицата ще ревнува от Катрин.

— Ваше величество, с търговския кораб пленените от мен френски съдове станаха пет, и то само през тази година.

Елизабет го погледна и стисна челюст.

— Не се надявай да се спазариш с мен! — извика тя. — Много добре знам колко френски кораби си пленил, пират такъв! Френският

посланик непрекъснато ми повтаря, че иска главата ти! Катерина Медичи също дава награда за нея, дори ми писа за това!

Лиъм се ухили.

— Моля те, кажи ми какво им отговори?

Елизабет го погледна.

— Отговорих, че когато заловя Господаря на моретата, той ще бъде изправен пред съда, но че до този момент пиратът все успява да се изплъзне от флотата ми, както и от всеки друг в открито море.

Лиъм се засмя.

— Не бъди толкова самоуверен! Добре знаеш, че ако някой чужд кораб те залови, не мога да направя нищо, за да те освободя, нахалнико!

— Наистина, прекрасно знам каква съдба ме очаква, ако попадна във френски или испански затвор. — Погледът му беше твърд като скала. — Аз винаги съм ти бил верен и ти го знаеш, Бес. Тази година съм направил за теб много повече от цялата ти проклетата флота. Пет френски кораба, два от които пътуваха за Шотландия, за да подкрепят бунтовниците там, и три испански, единият от които галеон, натоварен със сребърни кюлчета и плаващ към Холандия. Хайде, заслужавам награда.

— И мислиш, че ще те наградя като ти дам момичето?

— Сега тя няма стойност за никого. Няма титла, няма зестра. Аз ще се отнасям добре с нея. Няма да я насилвам. — В ума му проблесна интригуваща мисъл — че може би дори би се осмелил да се ожени за нея след време. Ако успееше да изиграе играта, която току-що бе започнал... и ако я спечелеше.

— Тя е сгодена.

— Това е стар годеж, сключен преди години. Съмнявам се, че Хю Бари все още иска да се ожени за нея.

— Няма значение, годежът съществува и аз се съгласих Катрин да се върне в Ирландия и да се омъжи за Бари.

Лиъм пребледня. В гърдите му се надигна свирепа ярост и той не успя да я удържи.

— А моята награда?

Елизабет грабна листите от писалището и ги натика в ръцете му.

— Ето! Разрешенията за каперство, за които толкова ме молеше. Срещу всички испански кораби, а не само срещу тези, които

подпомагат католиците в Шотландия, Ирландия и Фландрия. Какво? Не си ли доволен? Сега можеш да действаш законно, Лиъм. Поне що се отнася до испанците, които толкова обичаш да нападаш и ограбваш.

Лиъм взе писмата, които го овластяваха да плячкосва всеки изпречил се на пътя му испански кораб и които щяха да му служат за оправдание по всички официални испански обвинения срещу него. В Англия повече нямаше да го преследват за нападенията над испански кораби, а в морето той щеше да може да атакува испанците побезмилостно и по-дръзко, отколкото французите. Срещу тях Лиъм нямаше разрешително за каперство, а само мълчаливото съгласие на Елизабет, която мразеше Катерина Медичи — мразеше я и се страхуваше от нея, но все пак не желаше да подкрепи открито френските хугеноти, както бе сторила някога.

— Не си ли доволен? Хайде, Лиъм, не мога да повярвам, че можеш да я искаш толкова силно. Тя едва ли е чак толкова специална.

Но Лиъм я искаше. Откакто бе пленил красивата, пламенна, интелигентна Катрин Фицджералд, не мислеше почти за нищо друго, освен за нея. Искаше я от мига, в който я видя за пръв път. И още не можеше да укроти яростта си, задето му отнемаха наградата, спечелена в трудна битка. Беше надхитрен, а това се случваше рядко. Наистина рядко. Но ако запазеше самообладание и изчакаше, в крайна сметка щеше да излезе победител, както винаги. Очевидно тази вечер не бе най-подходящия момент да говори пред кралицата за друга жена.

Но как да постигне триумф?

Не можеше отново да похити Катрин. Елизабет вече го подозираше в заговор с Фицджералд, а Лиъм не смееше пак да събужда подозренията ѝ. Не, трябваше да бъде още по-внимателен, още по-умен. Трябваше да привлече Елизабет на своя страна. Но как?

Едно бе ясно. Не можеше да позволи Катрин да се омъжи за Бари.

Той разкаяно сведе глава.

— Доволен съм, че получих разрешителните, Бес. Доволен и благодарен. Няма да съжаляваш. Ще стъпя на врата на испанците, както ти искаш.

Елизабет кимна, но погледът ѝ остана остър.

Лиъм я погледна в очите.

— Трябва да ми простиш. Както сама каза, аз съм развратник. — Той замълча многозначително. — Не е лесно да си мъж, да се възбуди страстта ти... и после да ти бъде отказано.

Изражението на Елизабет се смекчи.

— Ти си интригуващ мъж, Лиъм. Негодник до мозъка на костите си. При това знаеш колко привлекателно е това.

Лиъм се усмихна.

— И вие сте интригуваща кралица, мадам.

Тя също се усмихна.

— Искам да те помоля за една услуга. Мислех това да бъде наказанието ти, но сега... ще бъде молба от моя страна и знак колко ти вярвам.

Той се поклони. Но вътрешно изтръпна в очакване.

— На вашите заповеди.

— Ти я доведе тук. Сега те моля да я придружиш до Бари.

Лиъм бързо прикри изненадата и задоволството си. Но цялото му същество се изпълни с триумфално ликуване. Защото сега вече знаеше, че все пак ще спечели тази битка.

— Както желаяш, Бес.

Елизабет се усмихна и Лиъм разбра, че тя е доволна не по-малко от него.

[1] Девствената кралица — едно от имената, с които е наричана кралица Елизабет I. — Б.пр. ↑

8.

На следващия ден Катрин обядва заедно с още стотина царедворци в банкетната зала. Салонът беше огромен, поддържан от тридесет големи „мачти“, всяка висока по десет метра. Ленените драперии по стените бяха боядисани така, че да изглеждат като направени от камък и бяха украсени с клони, бръшлян и цветя, напръскани със златни пайети. Таванът бе изрисуван като небе със слънце, звезди и облаци, и от него висяха плетени кошници, пълни с екзотични плодове. В залата имаше десет редици с места за зрители и повечето от седалките бяха заети. Имаше и цели двеста и деветдесет прозореца.

Самият обяд бе оглушително и зрелищно представление. Катрин не можеше да повярва на очите си. Беше ѝ трудно да се храни, но не защото седеше на пейка, притисната между двама едри джентълмени, които побързаха да се представят като сър Джон Кемптън и лорд Едуард Хъри, съответно от Кемптън Хийт и от Хъри Манър. Просто имаше толкова много неща за гледане.

Скоро обаче Катрин се видя принудена да се брани срещу очевидно похотливите намеци, които започнаха да ѝ отправят джентълмените, след като неохотно им бе казала името си.

— Такова мило и красиво ирландско момиче — напевно каза Хъри. — И тъй далеч от дома, нали, скъпа?

Катрин успя да кимне, като внимаваше да не го насърчава. Откъсна голямо парче топъл хляб, от което капеше масло. Лактите на мъжете я притискаха от двете страни. Хъри подхвърли още нещо, но тя не му обърна внимание. Предъвкваше хляба, без да може да се наслади на прекрасния вкус на стафидите в него. Погледът ѝ неспирно се местеше от царедворците, които представляваха бляскава гледка, към изрисуваното горе небе и накрая към насядалите покрай стените шумни зрители, които постоянно подвикваха на обядващите.

Не след дълго Катрин се отказа от опитите си да се храни. Нямаше апетит. След обяда придружителите ѝ щяха да дойдат да я вземат и тя щеше да отпътува към дома. Колкото и интересен,

примамлив и вълнуващ да бе дворецът, Катрин копнееше да си тръгне. Скоро щеше да бъде в Аскийтън. Вече виждаше във въображението си кръглите кули на гордия замък, който се извисяваше над острова и над дебелите крепостни стени, обграждащи залива Лох Шанън. И изгаряше от нетърпение.

Скоро щеше бъде отново с Хю. Тя се опита да си представи изненадата му. Може би той смяташе, че след всичките тези години в манастира, годеницата му се е посветила на бога. Катрин едва не се изсмя гласно при тази мисъл. И през ум не й бе минавало да става монахиня. Единственото, което искаше, бе брак и деца.

Без съмнение я очакваше слънчево и щастливо бъдеще като съпруга на Хю. Хю Бари сигурно се бе превърнал в смел и силен мъж. Баща му и братовчедите му имаха добре сложени фигури; никой от тях не беше грозен. А тя обичаше Хю. Щом веднъж се озовеше в неговите ръце, щеше да забрави напълно за златния пират с толкова подходящото име Господар на моретата.

Само че не можеше да си представи как лежи в леглото на Хю, в обятията му. Но вероятно причината бе в това, че не го бе виждала толкова дълго време и го бе смятала за умрял.

Веднъж омъжена, щеше да потърси и начин да освободи баща си. Мисълта, че той ще остане беден затворник в Селинджър Хаус, бе непоносима. Кралицата се беше показала като добра и мила приятелка. Катрин реши, че след време ще се върне в двореца и ще се застъпи за баща си пред Елизабет, ще я убеди, че е несправедливо да го държат в изгнание. Знаеше, че няма надежда титлата и земите му да бъдат върнати, но може би щеше да е възможно поне да се прибере в Ирландия, в Аскийтън, където бе роден.

Катрин огледа още веднъж фантастичния салон и си каза, че не би имала нищо против да се върне тук.

Накрая тя отмести настрана чинията си, неспособна повече да отбягва истината. Трябваше да погледне в очите действителната причина за липсата си на апетит. Въпреки че бе развълнувана от това, че Хю е жив и че ще се омъжи за него, Катрин беше и уплашена. Не го бе виждала от години. Какво щеше да се случи, когато се срещнеха? Какво щеше да стане, ако Хю вече не я искаше? Защо той не я беше потърсил през всичките тези години?

И защо образът на Лиъм О'Нийл продължаваше да изпълва съзнанието ѝ?

— Защо сте така умислена, госпожице? — попита плътен познат глас.

Катрин се вкамени.

Той се бе привел ниско над нея и когато отново заговори, дъхът му парна ухото ѝ.

— Не си ли преизпълнена с радост, че си отиваш у дома? — подигравателно каза Лиъм.

Катрин се извъртя и вдигна поглед към него. Беше се появил изневиделица, сякаш от въздуха, сякаш повикан от собствените ѝ мисли.

— Н-но какво правиш тук?

Той се засмя и внезапно се пъкна между нея и лорд Хъри, който побърза да му направи място. Твърдото като скала бедро на Лиъм веднага се притисна до нейното; ръката му улови ръката ѝ.

— Добро утро, скъпа — прошепна той, сякаш бяха сами в спалнята... не, в леглото.

Катрин издърпа ръката си.

— Не си в Тауър?!

— Не, не съм.

— Не разбирам. — Сърцето ѝ биеше бързо. Усещаше топлината на плътно прилепеното му до нея бедро и не смееше да помръдне.

— Добрата кралица реши, че е по-уместно да опрости греховете ми — засмя се Лиъм. Внезапно ръката му се оказа върху крака ѝ и го стисна.

Катрин я отмахна.

— Имаш предвид, негоднико, че си използвал този твой златен чар, за да се освободиш!

— Може би. — Сивите му очи заблестяха.

Тя се намуси.

— Не се изненадвам, че дори кралицата е неспособна да ти устои. — Опита се да му обърне гръб, но тази поза се оказа толкова неудобна, че вместо това Катрин заби поглед в чинията си.

— Комплимент от красивите ти устни, Катрин? Не мислех, че ще доживея този ден. Ценя високо думите ти, скъпа.

Тя се разгневи и заби ножа си в къса месо в чинията.

— Можеш да цениш каквото си искаш, О'Нийл.

Лиъм се усмихна.

— Тогава избирам да ценя теб.

И преди Катрин да успее да отговори, той се наведе още по-близо до нея и ръката му отново пропълзя по бедрото ѝ. Сетне прошепна:

— Защо се сърдиш, любима? Надявах се да си доволна, че съм се отървал от примката на палача.

— Изобщо не ме интересува дали си жив... и дали си добре! — Тя сръга рамото му с лакът и успя да отмести ръката му. — Опитвам се да се храня, О'Нийл, но дори ако желях да си говоря с някого, не бих избрала теб за събеседник.

— Хайде, Катрин, признай си. Сърцето ти не е от камък. Не и когато се отнася до мен. Ти се тревожеше за мен. — Все още бе наведен към нея и Катрин почувства дъха му върху бузата и шията си.

Това вече беше прекалено. Никога, за нищо на света нямаше да признае това, което той искаше да чуе, дори ако то бе съвсем, ама съвсем мъничко вярно.

— Ти си последният човек, за когото бих се тревожила. Сега си върви!

Лиъм се засмя.

— Боя се, че не мога да го направя, скъпа.

Тя се обърна към него. Зелените ѝ очи горяха.

— Няма ли кого да убиваш и ограбваш, пирате? Или си дошъл тук, за да ме мъчиш?

— За днес нямам нито едно належащо убийство, не — каза той безгрижно. — Но утре... е, това е вече друго нещо.

— Тогава ще трябва да си отида аз, щом ти държиш да останеш. — Но Катрин не успя да помръдне, защото ръката му светкавично сграбчи нейната.

Погледът му се впери в гърдите ѝ.

— Но мога да включа мъчение в дневния си ред днес, Катрин. Сладко, нежно, топло мъчение.

Тя пламна.

— Не разбирам и дума от твоето бръщолевене.

— Мисля, че лъжеш — промърмори Лиъм.

Катрин напрегна сили, за да измъкне ръката си от хватката му, да стане от масата и да избяга от неговите подигравки, подмятания и безочливи предложения, а също и от близостта на мъжественото му тяло.

Той изобщо не направи опит да я задържи, въпреки че докато я пускаше, пръстите му успяха да погальят нейните.

— Катрин, предлагам ти да си довършиш обяда. Не мисля, че ще можеш да се подкрепиш, след като напуснем Уайтхол.

Тя трепна.

— Какво?

— Не възнамерявам да спираме, след като напуснем Уайтхол — каза Лиъм. — Искам да стигнем до морето и да отплаваме колкото се може по-бързо. Преди да е паднала нощта.

Катрин го гледаше онемяла.

Той ѝ се усмихна лениво и едновременно с това — хищно.

— Кралицата не ти ли обясни? Аз трябва да те придружа до Ирландия.

Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Хайде, скъпа, недей да изглеждаш толкова разстроена. Може да се обидя.

— Какво си мисли тя! — извика Катрин. — Сигурно се шегуваши или лъжеш!

Погледът му я прониза.

— Нито се шегувам, нито лъжа, скъпа. Кралицата иска да изкупи греховете си и тъй като аз бях този, който прекъсна пътуването ти към дома, именно аз трябва да ти помогна да го довършиш. — Той се ухили.

— Няма да тръгна с теб — възкликна Катрин. — Ти изобщо нямаш намерение да ме придружиш до къщи! Ти ще ме отвлечеш и... — тя заекна. Бузите ѝ поруменияха.

Лиъм се засмя.

— И какво още си мислиш, че ще ти направя?

Тя сграбчи масата, готова да скочи на крака и да побегне. Този път голямата му ръка стисна нейната доста по-силно и Катрин не успя да помръдне.

— Катрин, ще те заведа при Хю. Не съм такъв глупак, че да възбудя отново гнева и подозренията на кралицата, като пак те похитя.

Но... — Очите му станаха непроницаеми и той сви рамене.

Сърцето на Катрин препускаше бясно. Можеше ли да му вярва? Да вярва, че ще я заведе у дома, че няма намерение пак да предизвиква кралицата като я похити за втори път? Беше толкова замаяна, че ѝ бе трудно да разсъждава. Предполагаше, че трябва да му повярва. Лиъм щеше да е пълен глупак, ако разгневеше Елизабет, след като бе получил опрощение. В гърдите ѝ се прокрадна горчива ревност. Сигурно кралицата е била прелъстена доста изкусно, за да се съгласи на такава лудост — не само да опрости опасния пират, но и да му възложи да я придружи до дома. Катрин го погледна в очите. Не се и съмняваше, че той ще продължи опитите си да я съблазни.

Тя си обеща, че няма да му позволи да успее.

После прочисти гърло.

— Кралицата одобрява брака ми с Хю.

Лиъм не каза нищо.

— Ако злоупотребиш с това, което принадлежи на Хю, пак ще предизвикаш гнева ѝ.

Той отново не каза нищо. Сребристите му очи не се отделяха от нея.

— Май те изиграх, О'Нийл.

Накрая по устните му бавно плъзна усмивка. Катрин се смути. Изобщо не ѝ приличаше на човек, комуто са отнели наградата.

— Наистина ли съм изигран, Катрин? — попита той.

Катрин застана нащрек и не отговори. Погледите им се срещнаха.

Инстинктът я предупреди, че е време да стане от масата. Тя понечи да се изправи. Твърде късно. Ръката му я сграбчи за брадичката и я закова на място. Коленете ѝ поддадоха и Катрин отново седна. После Лиъм придърпа лицето ѝ и устните му се озоваха върху нейните.

Тя размаха ръце и ги впи в раменете му, за да го отблъсне. Напразно. Нещо по-лошо — той леко стисна брадичката ѝ с пръсти и устните ѝ се разтвориха. Езикът му мигновено навлезе дълбоко в устата ѝ. И тогава се случи най-ужасното. Разтопена жар плъзна по тялото на Катрин и се съсредоточи между бедрата ѝ.

От гърлото ѝ се изтръгна задавен стон. Езикът му се движеше все по-дръзко. Тялото на Катрин затрепери. Продължителната му

целувка я зашемети, но тя съумя някак да се пребори се със сладостната отмала, която обземаше цялото ѝ същество и успя да го удари по рамото. В отговор Лиъм изръмжа и продължи да я целува. Този път езикът му се сплете с нейния.

Катрин успя да издаде някакъв звук, но той бе слаб и далеч не приличаше на протест. Неизвестно как юмруците ѝ се разтвориха и тя заби пръсти в раменете му.

Лиъм откъсна устни от нейните. Не се усмихваше. Погледът му пламтеше. Катрин се взря в него с разширени очи, останала съвсем без дъх.

Екнаха развеселени мъжки възгласи и дюдюкания, примесени с женски кикот и шепот. После залата се изпълни с бурни аплодисменти и зяпачите започнаха да ги поздравяват. Катрин се сепна, възвърнала разума си, и се огледа като обезумяла. Стори ѝ се, че поне сто мъже я съзерцават похотливо и поне сто жени хвърлят жадни погледи към Лиъм. Тя скочи на крака. Този път той ѝ позволи да стане и също се изправи. Държеше я под ръка.

— Ако наистина си ме изиграла, тогава какво беше това?

Катрин срещна властния му поглед и с ужас осъзна, че съвсем скоро ще изгуби честта си.

Неусетно залогът се бе променил. А Катрин още дори не знаеше каква игра играят. Знаеше единствено, че наградата е самата тя — и че той беше решен да я получи.

Няколко часа по-късно Катрин бе вече на борда на „Морски кинжал“, който се носеше по вълните. През изминалите дни почти не беше мислила за Джулиет, но се зарадва да види приятелката си и двете момичета топло се прегърнаха. Междувременно на пиратския кораб не се бе случило нищо интересно. Затова пък Катрин имаше много неща за разказване и бързо предаде на Джулиет всичките си преживявания от момента, в който Лиъм я бе отвел на брега, за да види баща си. Джулиет слушаше с ококорени очи.

— И сега какво? — попита накрая тя.

— Плаваме към Корнуол, така че ти ще можеш да се върнеш у дома — отговори Катрин. — А после О’Нийл ще ме заведе при Хю Бари.

Джулиет хвана ръката ѝ.

— Защо тогава изглеждаш толкова мрачна?

Пребледняла, Катрин погледна приятелката си право в очите.

— Защото се страхувам от намеренията на пирата спрямо мен за тази нощ.

Ги разтвори вратата на каютата и Лиъм влезе с тежък поднос в ръце. Отдавна се беше здрачило. Лампите бяха запалени и озаряваха каютата с приятна, топла светлина. Той остави подноса на масата и се огледа за момичетата. Когато видя, че Джулиет лежи на леглото, а Катрин седи до нея и държи ръката ѝ, очите му първо се разшириха, после се присвиха. Каква беше тази игра? Така ли смяташе да го „изиграе“ Катрин? Ако не бе толкова раздразнен, щеше да избухне в смях.

— Имате ли нужда от нещо друго, сър? — попита Ги.

Лиъм се обърна и погледна с обич сирачето, което бе намерил преди две години да се скита бездомно по пристанището на Шербург.

— Не — каза той. — Върви да отдъхнеш. заслужи си почивката.

Ги внезапно се засмя, неспособен да прикрие удоволствието си от тези прости похвални думи. Цялото му лице светна. Той се извърна и тръгна да излиза.

— Никакви зарове и никакви карти — извика Лиъм след него.

Ги го погледна и се изчерви.

— Да, сър.

— Когато хлапакът затвори вратата зад гърба си, Лиъм се обърна към двете момичета. Джулиет изпъшка. Той въздъхна. Трябваше да се досети, че ще се намеси съдбата... или че Катрин ще побърза да вземе нещата в свои ръце.

Лиъм тръгна бавно към леглото. Осъзнаваше, че Катрин избягва погледа му, че седи съвсем неподвижна и напрегната. Самият той също бе някак напрегнат. Бе прекарал деня в мисли за идващата нощ. Нощта, която смяташе да прекара в леглото с Катрин, да я съблазни, да ѝ достави наслада.

— Виждам, че Джулиет не е добре — отбеляза той.

Катрин най-сетне вдигна очи.

— Стомахът. Ужасно я боли. Страхувам се да я оставя.

— Чудя се дали ще охка цяла нощ?

— Не знам — каза късо Катрин.

Лиъм се протегна и докосна челото на Джулиет. Тя не отвори очи. Бузите ѝ бяха зачервени, но можеше да е използвала руж.

— Няма температура.

— Не.

— Предполагам, че искаш да се грижиш за нея? — Катрин кимна толкова припряно, че той едва не се разсмя. Въздъхна. — Катрин, утре Джулиет напуска този кораб. И през останалата част от пътуването ще бъдем сами — ти и аз.

Тя пребледня.

Лиъм се приведе по-близо, така че стига да бе пожелал, можеше да целуне малкото ѝ носле.

— Просто отлагаш неизбежното — каза той нежно.

Катрин повдигна вежди, но остана безмълвна.

Лиъм рязко се обърна, решен да отстъпи — в крайна сметка, тъмнокосото момиче наистина можеше да е болно. Сетне излезе от каютата, като остави подноса с храната.

Когато се върна на следващата сутрин, всичко беше изядено, до последната хапка.

Търлстоун Манър, Корнуол

— Джулиет! Причиниха ли ти нещо лошо?

Чичото на Джулиет по принцип не бе особено грижовен човек, но все пак първите думи, които произнесе, когато я видя, бяха тъкмо тези. Тя успя да му се усмихне през сълзи — сълзи от радост, че най-последно си е у дома.

— Преживях малко приключение, чичо — отвърна Джулиет доста плахо. Лорд Хиксли винаги я бе изпълвал със страхопочитание.

— Аз не бих нарекъл това приключение — каза чичо ѝ строго. — Но слава богу, поне се върна. Изглеждаш ми добре. — Той хвърли мрачен поглед към Лиъм О'Нийл. Пиратът бе довел Джулиет вкъщи и спокойно бе обяснил как е пленил кораба и как кралицата му е наредила да върне веднага Джулиет в Търлстоун. — Надявам се разбирате, капитане, че няма да ви поканя да вечеряте с нас.

Лиъм сви рамене с безизразно лице.

— Нямам желание да вечерям с вас, сър Ричард, защото трябва да се върна на кораба си. — Той се поклони на Джулиет ниско и елегантно като царедворец. После се завъртя на пети и се отправи към вратата.

Джулиет се сепна и се втурна след него.

— Капитане! Капитан О'Нийл!

Лиъм се спря, поизвърна се леко към нея и насмешливо повдигна златистокафявата си вежда.

— Моля ви, грижете се добре за Катрин и направете всичко възможно тя да пристигне здрава и читава — помоли тя.

Погледът му за миг се задържа върху очите ѝ.

— Ще се грижа добре за нея — каза той накрая. Обещавам ви. — После си отиде.

Джулиет се загледа тревожно след него.

— Ела с мен, Джулиет — каза Ричард. — Искам да си поговорим.

Тя се обърна, но този път не успя да се усмихне. Чичо ѝ беше среден на ръст, но доста пълен мъж. Имаше приятно лице, но очите му бяха строги и безмилостни. Малко преди да умре, баща ѝ му бе възложил управлението на имотите си и попечителството над нея. Майката на Джулиет бе починала много години преди това. Джулиет и Хиксли нямаха кръвно родство — той бе станал неин чичо след женитбата си за леля ѝ. Хиксли имаше свое собствено богато имение далеч на север от Търлстоун Манър, на брега на Атлантическия океан. Джулиет знаеше, че попечителството го бе принудило да разкъсва времето си между Търлстоун и собствения си дом, жена си и децата си.

Тревогата ѝ нарасна. Тя се досещаше за какво ще разговарят — но това нямаше да е разговор.

— Чичо, аз току-що се върнах и съм гладна и уморена, а също и мръсна. Не е ли възможно да поговорим по-късно тази вечер?

— Тази вечер ще имаме гости — каза безстрастно Ричард.

Джулиет нямаше избор, затова го последва в къщата. Търлстоун беше старинно, но богато имение, благодарение на големите залежи от желязо, открити от дядо ѝ и разработвани усърдно оттогава насетне. Всички стени бяха покрити с прекрасни гоблени. Над тях бяха окачени гербове, изобразяващи черен дракон със златна панделка върху червен фон — символът на рода Стратклайд. Стените бяха украсени и със

средновековни оръжия, предавани в семейството от поколение на поколение — кръстосани саби, боздуган, кинжал и няколко обредни копия. От дървения таван висяха знамената на фамилията Стратклайд.

Влязоха в дългата тухлена галерия, която бе пристроена към главната сграда на имението преди смъртта на бащата на Джулиет. Ричард се обърна към един от остъклените прозорци, а Джулиет седна на пейката.

— Знаеш, естествено, защо те повиках да се върнеш у дома.

Джулиет кимна. Чувстваше се нещастна, макар да знаеше, че трябва да е развълнувана.

Той се обърна и я погледна, но погледът му сякаш минаваше през нея.

— Знам, че си твърде млада за брак, Джулиет, но аз остарявам и вече ми е трудно да управлявам двете имения добре.

Тя реши да се държи мило, да не му противоречи. Затова просто промълви с разтреперан глас:

— Но аз ще навърша шестнайсет чак през юни.

Чичо ѝ пренебрежително сви рамене.

— Изготвил съм списък на кандидатите за ръката ти — все мъже от добри семейства. Възнамерявам до следващия си рожден ден да бъдеш вече сгодена. — Той я погледна право в очите. — Тези кандидати ще искат да се запознаят с теб.

Долната устна на Джулиет затрепери и тя не съумя да я спре. Тези кандидати щяха да искат да се запознаят с нея. Не беше чак толкова наивна. Те искаха да се уверят, че не е кльоцава вещица или дебела крава. Докато тя, тя нямаше никакво желание да се запознава с тях.

— Не ми изгледаш доволна, Джулиет.

Джулиет знаеше, че трябва да бъде благодарна на чичо си за всичките му усилия.

— Аз съм само на петнайсет — прошепна тя тихо. — Другите жени се омъжват чак когато станат на осемнайсет.

— Трябва да намеря някой, който да управлява Търлстоун — каза рязко Ричард.

Джулиет се взря в него.

— А какво... какво ще стане, ако не го харесам?

Ричард я изгледа гневно.

Тя се изчерви и сведе очи към скута си.

— Това са глупости — смъмри я той. — Ако се разплачеш, Джулиет, ще те изпратя в стаята ти, все едно че си малко непослушно дете.

Джулиет не каза нищо. Не се заплака.

Ричард продължи.

— Всъщност, списъкът на кандидатите не е дълъг. След като прецених внимателно възможностите, се спрях се на три от тях.

Три възможности. Щяха да я покажат само на трима мъже. Това не ѝ донесе облекчение. Постепенно Джулиет започна да проумява колко малко време ѝ оставаше. До юни щеше да бъде сгодена. О, господи! За мъж, когото не познаваше, когото не искаше, когото не обичаше.

Тя осъзна, че е станала на крака. Успя да се насили да проговори.

— Благодаря ти, чичо. Оценявам всичко, което правиш за мен.

Когато най-после остана сама в спалнята си, Джулиет се хвърли на леглото, прегърна възглавницата и замечта за любов. Нима искаше толкова много?

Джулиет вече я нямаше. Катрин обгърна раменете си с ръце. Стоеше пред люка в каютата на Лиъм и гледаше как слънцето — огненочервена топка — се спуска все по-ниско и по-ниско над отдалечаващия се Корнуол. Корабът продължаваше на североизток, към бреговете на Ирландия.

Намираха се в Атлантическия океан. Той бе много по-бурен от Ламанша и от морето край корнуолския бряг, но „Морски кинжал“ пореше вълните, подет от силни и благоприятни ветрове. Заради постоянното клатушкане на кораба Катрин бе застанала с разтворени крака и с рамо, опряно на стената. Слънцето вече висеше над самия хоризонт, който бе придобил индиговосин цвят. Как щеше да се предпази от Лиъм О’Нийл тази нощ?

Катрин не можеше да си отговори. Продължаваше да си припомня целувката му в кралската трапезария. Коленете ѝ омекнаха, кръвта ѝ се разгорещи.

Тя потърка лице о гладката дървена стена. Мислеше за целувката. Тялото ѝ потръпна. Мислеше за ръцете му, за опасните му

ръце.

Сетне помисли за Хю. Мъжът, при когото бързаше да отиде. Мъжът, за когото щеше да се омъжи. Господи! В живота й нямаше място за Лиъм О'Нийл. Проклет да е. За това, че бе толкова златен, толкова мъжествен.

Тя изтръпна, когато чу резето на вратата да се вдига. Извърна се. Слава богу, беше момчето, Ги. Носеше й вечеря.

— Капитанът ми нареди да ти кажа да се нахраниш сама. Той ще слезе по-късно.

Катрин впери очи в него.

— Колко по-късно?

Ги сви рамене и излезе.

Тя погледна подноса и усети мириса на пържена риба и пресен хляб. Но нямаше апетит. Обърна се отново към люка. Слънцето се бе скрило. Сега морето и небето бяха черни и не можеше да се различи къде свършва едното и започва другото.

Катрин стоеше и се опитваше да не мисли, но това бе невъзможно. Знаеше какво ще се случи. Гледаше как по небето се премигват звезди. Гледаше как се появява луната — имаше пълнолуние. Ужасът в душата й се бореше с тръпнещото очакване.

И все пак трябваше да се противопостави на пирата. Да му се противопостави и да победи. Катрин се обърна и отиде до масата. Наля си чаша френско вино вместо ейл, какъвто обикновено пиеха жените и го изгълта бързо с надеждата, че то ще успокои нервите й. Но не усети подобен ефект.

Едва когато Лиъм се появи на вратата с малка свещ в ръка, тя осъзна, че е стояла в пълна тъмнина. Пулсът й се ускори. Не хранеше никакви заблуди относно намеренията му. Никакви.

Погледът му се плъзна по нея, после към масата. Видя, че подносът с храната е недокоснат, с изключение на бокала с вино, който стоеше полупразен на масата, но не каза нищо. Вместо това мина покрай нея и отиде до леглото. Катрин наблюдаваше как поставя свещта върху специалната малка полица над горната табла и как я покрива със стъклен похлупак. Сетне Лиъм затвори вратичката на стъклото, за да предпази пламъка. И се обърна към нея.

— Ела, Катрин.

— Какво?

— Ела. — Той стоеше с разтворени крака, с ръце на хълбоците. Светлината на свещта играеше по тялото и лицето му. На Катрин ѝ се стори, че издутината на бричовете му е по-изпъкнала от всякога. — Ела в леглото.

— Н-няма да спя с теб.

На устните му отново проблесна неговата невъзможна усмивка — непоносимо самоуверена, непоносимо прелъстителна.

— Това легло е достатъчно голямо, за да побере и двама ни.

— Намеренията ти не са просто да се поберем върху него — извика тя.

— Няма да те насилвам да правиш нищо, което не желаш — каза Лиъм меко и нежно.

От гърдите ѝ се изтръгна измъчен стон.

— Ела, Катрин.

Катрин се поколеба, после се втурна към вратата. Знаеше, че е отключена. Но преди още да стигне до нея, той я улови и я придърпа към здравето си тяло, шептейки в ухото ѝ:

— Искам те, Катрин.

Тя се вцепени. Лиъм беше зад нея. Ръцете му бяха склучени около кръста ѝ, огромният му член пулсираше във вдлъбнатината между хълбоците ѝ, устните му докосваха тила ѝ.

— Искам да ти доставя удоволствие, Катрин — каза той тихо, после я вдигна на ръце и я понесе към леглото.

9.

Лиъм постави Катрин в средата на леглото и легна върху нея. За миг се вгледа в очите ѝ и в този миг Катрин почувства всяка частица от тялото му с всяка частица на собственото си тяло — от гърдите до пръстите на краката. Бедрата му притискаха нейните, а неговата мъжественост пулсираше мощно, прилепена към слабините ѝ.

Всичко в ума ѝ се завъртя със скоростта на светлината. Манастирът и заминаването ѝ от него; насилственото завземане на френския кораб; и Лиъм, изправен надменно на кърмата като владетел, който оглежда кралството си. И Хю. Хю, който я очакваше, за да ѝ даде името си, дом и деца.

— Катрин, мила — каза дрезгаво Лиъм. Палецът му погали бузата ѝ. Ръката му трепереше.

Катрин се взря в сребърните му очи и беше почти хипнотизирана от огромното пламтящо желание, което прочете в тях. Но тя не бе напълно замаяна. Беше ѝ останало късче здрав разум. Ръцете ѝ бяха свободни и Катрин замахна към него с намерение да го одере и да го принуди да я пусне. Но преди да успее дори да го докосне, Лиъм я хвана за китките и изви ръцете ѝ над главата толкова рязко, че цялата горна част на тялото и се скова от болка. Сетне укроти и краката ѝ със собствените си мощни бедра.

— Престани! — заповяда ѝ той. — Проклятие, жено, няма да ти сторя нищо лошо!

— Лъжеш! — извика Катрин. Мислеше за целувката му, за ръцете му и тялото ѝ трепереше неудържимо. — Ти ще ме погубиш, ще ме изнасилиш!

Изражението му беше мрачно.

— Нямам намерение да те изнасилвам. Нито сега, нито когато и да било. Така че престани да се дърпаш.

— Не ти вярвам — изсъска тя. — Ти си син на Шон О'Нийл!

— Колко ми е омръзнало да ми напомнят този злополучен факт — каза рязко Лиъм.

— Тогава се дръж като джентълмен. — Катрин отново се опита да се освободи, но не успя. — Той е изнасилил майка ти, нали? Горката Мери Стенли!

Ноздрите му се разшириха, очите му потъмняха още повече, но тонът му остана спокоен.

— Аз не съм Шон, Катрин. Никога не го забравяй. А сега — той се усмихна, но усмивката не стигна до очите му — ще го докажа. — И наведе глава, за да я целуне.

Катрин извърна лице встрани и устните му попаднаха на бузата ѝ и я обсипаха с целувки, леки и нежни като перо. Тя изстена:

— Аз принадлежа на Хю!

— След тази нощ ще разбереш, че за теб има само един мъж и той не е Хю Бари. — Лиъм все още държеше китките ѝ над главата, но с една ръка. С другата я обърна към себе си и се наведе към устните ѝ.

Катрин се заизвива ожесточено, но единственото, което успя да постигне, бе да се прилепи още по-плътно към възбудения му пенис, затова бързо се укроти. Този път пръстите му не стягаха челюстта ѝ, така че тя отказа да отвори уста. Но той изглежда не възнамеряваше да бърза. Устните му леко докоснаха нейните. В ъгълчетата на стиснатите ѝ очи се образуваха сълзи. Вече беше отприщил буря от желания в тялото ѝ. И за миг не се бе съмнявала, че ще стане така.

Лиъм спря и прошепна:

— Предай се, скъпа.

Катрин отново извърна лицето си встрани и каза задъхано:

— Кралицата одобрява годежа ми с Хю!

Сивите му очи блестяха.

— Бес е известна с това, че лесно променя мнението си.

Как ѝ се искаше той да отмести тялото си, така че да не усеща всяка тръпнеща частица от него.

— Тя ще побеснее, ако наистина направиш това!

Лиъм се усмихна, наклони глава и с докосна с език стиснатите ѝ устни. Те се отпуснаха лекичко, но тя успя да преглътне приглушения, мъркащ звук, който напираше в гърлото ѝ.

— Не се тревожи за Бес — промърмори той. Езикът му погали първо едното ъгълче на устните и, после другото. Накрая Лиъм вдигна глава, срещна погледа ѝ и дрезгаво каза: — Мога да се справя с Бес.

Катрин се вкамени от ужас. Докато говореше, той бе започнал да върти хълбоци много бавно и много плавно, като през цялото време я гледаше право в очите. Тя изпъшка, защото в резултат на тези движения твърдят му като скала член се плъзгаше напред-назад мъчително сладостно по пламналите ѝ, пулсиращи слабини. Накрая Катрин изстена и изви снага, за да го посрещне.

Лиъм се засмя, разтвори с устни устата ѝ и започна да я гали с език отвътре. Тя усети, че е на път да му се поддаде. Противно на волята ѝ, собствените ѝ хълбоци отчаяно, нетърпеливо се притискаха към неговите. Тялото ѝ гореше. Беше я завладяла една-едничка мисъл — да разтвори още по-широко вече разтворените си бедра и да поеме в себе си всяка частица от него.

Хю. Трябваше да не забравя за Хю. Шон О'Нийл. Трябваше да не забравя кой бе бащата на този мъж и кой и какъв бе самият този мъж. Свиреп пират, убиец. Не биваше да отдава честта си на Лиъм О'Нийл. Цялото ѝ бъдеще беше поставено на карта.

Катрин се вкопчи в тази спасителна мисъл, стисна зъби... и захапа езика му.

Лиъм изрева от болка и гняв и скочи. Тя извика, разбрала твърде късно, че е прекалила. За негов късмет, точно преди зъбите ѝ да се впият в езика му, той бе започнал да го отдръпва. По устните му не се виждаше никаква кръв.

Сега Лиъм стоеше над нея разярен, с ръка на устата. Катрин осъзна, че вече е свободна и побърза да седне в най-далечния ъгъл на леглото.

— Кучка! — процеди накрая той и сега на долната му устна изби кръв. — Проклетата кучка! — Лицето му бе станало сурово и заплашително.

Тя усети, че се намира в огромна опасност и изкрещя:

— Не! Съжалявам!

Но Лиъм се протегна към нея, сграбчи я за ръката, дръпна я и я простря по гръб в средата на леглото. Преди Катрин да успее да скочи, той завърза китката ѝ за таблата на леглото с един от червено-златните шнулове, които придържаха назад завесите на балдахина.

— Проклетата кучка! — изръмжа отново Лиъм, дишайки тежко, и изви и другата ѝ ръка, без да обръща внимание на отчаяната ѝ съпротива. — За малко да отхапеш половината ми език, по дяволите!

— Ти ме принуди да го направя! — изпъшка Катрин в напразен опит да скъса шнуровете. — Аз само се защитавах!

Той завърза и глезените ѝ за долната табла на леглото, после я прониза с потъмнял, страховит поглед.

— Имаш късмет, Катрин, това е просто драскотина. — Внезапно ъгълчетата на устните му много леко се повдигнаха. — Ако ме беше осакатила, един ден горчиво щеше да съжаляваш.

Тя пламна от гняв, забравила, че е вързана.

— Трябваше да те ухапя по-силно!

Очите му се разтвориха широко.

— Нима ме предизвикваш?

Катрин веднага разбра, че е безразсъдно да разпалва гнева му.

— Не! Не! Моля те, развържи ме! Моля те!

Никога в живота си не бе изпадала в по-уязвимо и незащитно положение и беше лудост да го забрави дори за миг. Но не страхът предизвикваше лудешкото туптене на пулса ѝ.

Лиъм не отговори. Очите му бяха станали поразително сребристи. На устните му все още играеше лека усмивка. Внезапно в ръката му се появи кинжал.

— Наказание — каза той меко.

Катрин дръпна шнуровете като обезумяла. Не бяха съвсем стегнати и тя откри, че не е напълно неподвижна. Но това едва ли щеше да ѝ помогне.

Лиъм се приближи до нея и допря кинжала си до ръба на деколтето ѝ. Тя започна да проумява намеренията му и замръзна от ужас. Острието бавно се плъзна по избелялата синя коприна между гърдите ѝ. Катрин го проследи с очи и изскимтя уплашено — през прореза се бе показала дантелата на долната ѝ риза. Ножът продължи да се спуска надолу по корема, сетне между краката ѝ. Катрин не помръдваше и мускулче, не дишаше. Тогава Лиъм с едно-единствено рязко движение разряза роклята чак до долния ръб. Беше я разцепил на две. Но Катрин нито за миг не бе почувствала ножа.

— Спри — каза дрезгаво тя. Гърдите ѝ се повдигаха и всеки трудно поеман дъх разтваряше още повече срязаната ѝ рокля.

Лиъм погледна покритите ѝ с лен гърди, взря се в изпъкналите ѝ зърна. Сетне вдигна очи, впери ги в нейните и докосна с кинжала

долната ѝ риза. Катрин настръхна. Без нито за миг да откъсне поглед от нея, той прокара ножа между гърдите ѝ.

При вида на ивицата снежнобяла кожа, която се показва изпод срязаната тъкан, Катрин изстена. Оставяйки след себе си хладна дيريا, острието се плъзна много внимателно и бавно още веднъж надолу по тялото ѝ. След миг долната риза също бе разрязана на две.

Катрин дишаше тежко. Единствената дреха по нея, която бе останала непокътната, бяха долните ѝ гащи. Лиъм отново прикова поглед в нейния. Зениците му светеха диво, а чертите на лицето му бяха сурови. Катрин не можеше да извърне очи, не можеше и да диша.

Той заби върха на ножа в средата на обточения с дантела пояс на гащите ѝ и оголи пъпа ѝ. Катрин гледаше като омагьосана проблясващото сребърно острие, което започна да разделя финия ленен плат на две, придвижи се надолу по корема ѝ, разкри гнездото кестеняви косми в основата му и спря. По пламналата кожа между бедрата ѝ плъзна едва доловим хлад.

Лиъм рязко вдигна очи — сребърен дим. От гърдите на Катрин отново се отрони сподавен звук и тя трескаво облиза сухите си устни. Всеки нерв в тялото ѝ се бе изопнал до скъсване и пулсираше неистово.

Лиъм стисна челюст и с две мълниеносни движения разряза всеки от крачолите на долните ѝ гащи от вътрешната страна. Сетне прибра кинжала и срещна ококорения ѝ, немигащ поглед.

Ръцете му се протегнаха и разтвориха двете половини на роклята и долната ѝ риза, като разкриха първо заоблените ѝ, тръпнещи гърди, после тънката ѝ талия, тъмнокестенявия триъгълник между бедрата ѝ и накрая дългите ѝ, бели крака.

Катрин преглътна. В каютата внезапно бе станало непоносимо горещо и ѝ беше трудно да диша. Тя отвори уста, за да му каже да спре, но успя само да завърти глава наляво-надясно.

— Толкова си красива, Катрин — каза дрезгаво Лиъм и седна до нея. Едната му ръка се плъзна по гърдата ѝ и Катрин изстена. Зърната ѝ вече бяха втвърдени, но сякаш набъбнаха още повече, когато дланта му ги погали. И на сън не си бе представяла, че усещането за мъжка ръка върху голата ѝ кожа ще бъде такова. — Носиш прекалено стегнати дрехи и криеш щедростта, с която си надарена. — Той прокара пръст по зърното ѝ и се взря в очите ѝ. — Харесва ли ти това, Катрин?

Тя поклати отрицателно глава.

Лиъм се засмя внезапно и рязко.

— Тогава или си лъжкиня, или си глупачка. — Погледът му се премести на другото зърно и той нежно го стисна. — Знам, че не си глупава, скъпа.

Катрин го гледаше безмълвно, разкъсвана едновременно от ужас и желание. Той се наведе и езикът му погали зърната ѝ едно след друго. Беше загубена. Тя затвори очи и от устните ѝ се изтръгна продължителен, приглушен стон.

Шепнейки гальовни думи, Лиъм започна да смуче зърната ѝ. Тялото ѝ се сгърчи конвулсивно. Колкото по-настойчиви и дръзки ставаха устните му, толкова болката в слабините ѝ се усилваше. Катрин стенеше, викаше, извиваше се под него. Неочаквано усети, че ръцете ѝ са свободни. Не се замисли как и кога е успял да разреже шнуровете; вместо това хвана главата му и я притисна още по-силно към гърдите си.

Но той се освободи, наведе глава надолу и обсипа с целувки корема ѝ, пъпа ѝ. Катрин извика. Бе обвила дългите си крака около него и отчаяно люлееше хълбоци. Но притихна, когато ръката му докосна слабините ѝ.

Дъхът ѝ секна. Докато устните му продължаваха да хапят нежно корема ѝ, пръстите му започнаха да разтварят плътните, влажни гънки на нейната женственост. Катрин изстена, а сетне, когато палецът му влезе сред гънките и намери клитора ѝ, изкрещя.

Тялото ѝ се замята ожесточено. Смътно осъзнаваше, че целувките му стават опасни, защото докато пръстите му я галеха, главата му се свеждаше все по-надолу. Изведнъж устните му стигнаха до гъстите косми на пубиса ѝ. Тя застина. Лиъм покри с целувки вътрешната част на бедрото ѝ. Лицето му докосваше мястото, където до преди миг бяха пръстите му.

Тогава той я целуна. Там.

— Лиъм! — простена Катрин.

Лиъм я разтвори и отново я целуна — бавно, пламенно. Катрин потръпна и изви тяло към него. Изкусният му език не преставаше да я гали. Тя изкрещя. И още веднъж, и още веднъж... докато от някакви незнайни дълбини се надигна огромна и ужасна вълна от болка, която се превърна в наслада и накрая я погълна.

Катрин се отпусна на леглото. Постепенно екстазът избледня, удоволствието отлетя. Тя усета, че стиска здраво в ръцете си копринената му коса. Усети допира на бузата му, прилепнала към вътрешната страна на бедрото ѝ. Усети пръстите му, които продължаваха да я галят съвсем нежно.

Тогавя Катрин шокирана проумя какво е направила. Както беше предчувствала още от самото начало, тялото ѝ го бе приело с ненаситна страст. Въпреки че той беше проклет пират и син на прословутия изнасилвач Шон О'Нийл, въпреки че бе сгодена за друг, тя го беше приела, беше пламнала от желание. И, както сам бе казал, не беше я изнасилвал.

Нямаше нужда. Трябваше само да реши да използва пак този свой дяволски език и след малко Катрин щеше да го умолява на колене да проникне в нея.

Тя простена и се опита да се извърти на една страна. Едва сега разбра, че краката ѝ още са вързани. Тогавя се отпусна отново по гръб, закри лицето си с ръце и си каза, че няма да плаче от срам пред него.

— Катрин?

Безполезно беше. Сълзите сами рухнаха от очите ѝ. Лиъм се надигна и тя почувства напрегнатия му поглед.

— Защо, за бога, плачеш? — попита я той дрезгаво.

Катрин отпусна ръце и го погледна с убийствена ярост.

— Доволен ли си? Доволен? Задето доказва какъв си мъж... и каква курва съм аз?

Очите му се разтвориха широко.

— Прави каквото ще правиш — извика тя и прехапа свития си юмрук. — Проклет да си, проклет да си! Колко те мразя, О'Нийл! Колко мразя себе си!

Лиъм се взря право в зениците ѝ.

— Ти не си курва, Катрин. И двамата го знаем — прегракнало промълви той.

Катрин отново закри лицето си с ръце. Беше сигурна, че Лиъм ще я докосне. Но той не го направи.

— Не плачи, Катрин.

Тя го чу, но не му обърна внимание. Полагаше невероятни усилия да овладее истерията и внезапната си сляпа омраза към този мъж, който я бе прельстил толкова лесно.

Лиъм изруга яростно, после освободи краката ѝ. Катрин се претърколи към далечната страна на леглото и седна с гръб към него. Дали пък нямаше да стане чудо и той да я остави на мира? Съмняваше се.

В стаята се възцари пълна тишина. Внезапно Лиъм докосна рамото ѝ отзад. Тя настръхна.

— Ти не си курва — повтори той. — Недей да се самоненавиждаш. Това, което направихме е най-естественото нещо между един мъж и една жена, Катрин. Особено като се има предвид желанието, което изпитваме един към друг.

Катрин се извърна.

— Аз не изпитвам желание! — изкрещя тя, съзнавайки, че лъже.

Той я гледаше сдържано, но и очевидно Скептично. Прииска ѝ се да не беше обръщала лице към него, особено след такава безочлива лъжа. Неочаквано откри, че не може да откъсне поглед от него.

Сивите му очи блестяха. По слепоочието му бавно се процеждаше струйка пот. Ноздрите му бяха леко разширени; дишането му далеч не бе равномерно. Вените на здравия му врат бяха изпъкнали и в тях Катрин видя как сърцето му пулсира — силно и бързо.

Мократа му от пот риза бе широко разтворена и разкриваше мускулестите му гърди и по-голямата част от стегнатия му корем. Тя знаеше, че не трябва да свежда очи по-надолу, но погледът ѝ се плъзна само за миг и това бе достатъчно.

Този мъж беше зашеметяващ; тялото му бе силно и могъщо, както и умът и волята му. И все още беше много възбуден.

Той бе проследил погледа ѝ.

— Точно така. Все още те желая, Катрин. Още имам нужда от теб.

Искаше ѝ се да си запуши ушите. Дори думите му притежаваха мощ, дори думите му бяха прелъстителни.

— Но аз не те искам. — Погледът му я прониза и Катрин усети, че се изчервява. Преди Лиъм да успее да изтъкне очевидния факт, че току-що го беше искала, при това твърде силно, тя добави: — Тялото ми може и да те иска, но аз искам Хю.

Той стисна челюст и каза грубо:

— В продължение на шест години си била убедена, че е умрял. Не се опитвай да ми кажеш, че през цялото това време си останала

вярна с разума и със сърцето си на мъж, когото си смятала за мъртъв?

Тя почти бе престанала дори да си спомня за него още след първите няколко месеца на траур. Но кимна.

— Аз го обичам. Той е мой годеник и скоро ще се оженим.

Лиъм се усмихна. Това беше една много опасна усмивка.

— Наистина ли?

Катрин изтръпна.

— Да.

Внезапно той се приближи и се наведе над нея.

— Не мисля така.

Не бе възможно да знае най-дълбоките ѝ, тайни страхове — че Хю отдавна я е забравил и че няма никакво намерение да се жени за нея.

— Грещиш — прошепна тя. Беше ѝ трудно да говори.

— Така ли? — Устните му се извиха. Погледите им се срещнаха. За момент помежду им легна напрегната тишина. — Е, съвсем скоро ще разберем, нали, Катрин? Съвсем скоро ще разберем дали любимият ти наистина те обича.

— Да — успя да промълви Катрин, като се вкопчи в покривката на леглото.

Лиъм стоеше напълно неподвижен.

— А когато той те отхвърли, ще дойдеш ли при мен?

Тя пое дъх. Звукът беше силен и рязък и разсече въздуха като камшик.

— Ще го направиш ли? — настоя той със святкащи очи. — Ще дойдеш ли доброволно при мен?

— Не.

Лиъм се взря в нея за миг, после се обърна и тръгна към вратата. Когато я затръшна тежко зад себе си, Катрин се стовари на леглото и се сви на кълбо. Измина твърде дълго време, преди дори да си помисли за сън.

10.

Лиъм прекоси тъмната палуба. Вятърът бе станал силен и равномерен — подходящ за плаване вятър, който шибаше лицето му, блъскаше тялото му. Когато стигна до носа на кораба, той се спря в кръга, очертан от меката лунна светлина и остави ледените водни пръски да обляят лицето му. Челюстта му беше стисната. Стоеше неподвижен и всеки мускул на тялото му бе изопнат от напрежение, като тетивата на готов за стрелба арбалет.

В главата му отекваха плачът ѝ, клетвите ѝ, обвиненията ѝ.

Той не беше като Шон О'Нийл. Дяволите да го вземат, не беше убиец, не беше изнасилвач. Плячкосваше кораби само заради кралицата, само когато имаше мълчаливото ѝ одобрение. Целите му винаги бяха политически. Малко хора умираха при тези нападения, много по-малко, отколкото в повечето морски схватки. Винаги освобождаваше екипажите на пленените кораби, а плячката задържаше или разпределяше както намери за добре. И никога не бе изнасилвал жена, нито пък щеше да го направи.

Лиъм потрепери. Беше имал много жени. Много. Някои бяха като Катрин — невинни жертви, пленени от него в морето при поредното пиратско нападение. Но никога не се бе опитвал да прелъсти жена, която няма никакъв опит или ако не му бе дала знак, че проявява интерес към него.

Докато не срещна Катрин.

Беше твърдо решен да я има, независимо от липсата ѝ на опит, независимо от очевидното ѝ нежелание. Знаеше, че трябва да стои настрана от нея. Но не можеше. Тя беше невероятна, необикновена жена, досущ като скандалната си майка Джоан Бътлър Фицджералд. Нейната гордост, нейната непокорност, независимостта ѝ не го отблъскваха. Напротив. Сега, след като бе започнал да я опознава, я желаше повече от всякога. В сравнение с Катрин всички останали жени бледнееха.

Но Лиъм не искаше да е като баща си, да получава всичко, което поиска, макар и насила. А Катрин беше решена да му устои. Той

знаеше, че може да разпали страстта ѝ и да я доведе до там, че тя да го моли да проникне в нея. Но подозираше, че ако стори това, Катрин ще го намрази още повече.

Постепенно започваше да осъзнава, че насилственото прелъстяване е твърде близко до изнасилването. И че не би постигнал нищо повече от това да докаже, че наистина е син на Шон О'Нийл.

Лиъм сграбчи мокрия дървен парапет на кораба. Какво, по дяволите, да направи? Всеки почтен мъж би я оставил на Хю Бари. Но той знаеше, че не е достатъчно почтен, за да го стори.

Беше разярен. Ядосваше се на себе си, задето я желаше толкова безумно. Ядосваше се на нея, задето го изкарваше от кожата му и му показваше колко много всъщност прилича на баща си.

И се срамуваше. За това, че се държеше като звяр, че пред лейди Катрин Фицджералд се превръщаше в свиреп звяр — звяр, не различен от Шон О'Нийл.

Катрин се приближи до люка в каютата на Лиъм и очите ѝ се разшириха. Земя! В далечината съвсем ясно се виждаше дивият ирландски бряг. Беше ранно утро, но Катрин вече се бе измила и облякла в злощастната рокля, която беше зашила предишния ден. Тя изтича от каютата, втурна се по тесните стъпала и се спусна към парапета на палубата. После, без изобщо да усеща, че е останала без дъх, се взря усмихната в родната си земя, която не беше виждала шест дълги години. И докато бледата пясъчна ивица на брега под стръмните скали се увеличаваше пред погледа ѝ, усмивката ѝ ставаше все по-широка. Накрая Катрин отметна глава назад и се засмя ликуващо.

— Добро утро, Катрин.

Смехът ѝ секна. Тя се обърна и се озова очи в очи с Лиъм. Не го беше виждала повече от цяло денонощие — от вечерта, когато почти бе успял да я прелъсти. Той също не се усмихваше. Погледът му обходи бързо лицето ѝ, спря се за миг на устните ѝ и се плъзна към гърдите ѝ. Беше повече от очевидно за какво мисли.

Катрин почувства, че се изчервява. Собственият ѝ поглед също го бе изучил така цялостно; безсилна беше да го спре. Само ако тази ужасна, интимна нощ не се бе случила!

— Добро утро — успя да каже тя и веднага се извърна с лице към брега, опитвайки се да не обръща внимание на близостта му. Беше се надявала, че той повече няма да ѝ оказва никакво въздействие.

— Тя е толкова доволна, че ме вижда — промърмори Лиъм. — Надявах се, че кратката раздяла може да те накара да ме заобичаш поне мъничко.

Катрин гледаше право пред себе си.

— Аз обичам само един мъж и това не си ти.

— А, да, твоят отдавна изгубен любим. Или може би трябва да кажа отдавна умрял?

Тя се обърна и го изгледа свирепо.

— Бих искала изобщо да не говориш за него.

— Но това е невъзможно. — Сивият му поглед се спря върху очите ѝ. — Защото се разкъсвам от ревност при самата мисъл за теб и Хю.

Катрин с изненада установи, че не може да помръдне.

Гласът му притихна.

— Но ти сигурно знаеш това, Катрин. — Беше като топла ласка.

Пулсът ѝ се ускори.

— Знам само, че си безсъвестен негодник, толкова вещ в прелъстяването, колкото и в ограбването и убийствата.

Той лениво се усмихна.

— Аз ти изповядвам сърцето си, а ти го хвърляш обратно в лицето ми. Това е жестоко, Катрин.

— Не ми изповядващ нищо друго, освен глупости — извика Катрин. Искаше ѝ се да се махне от палубата, да избяга от него, но усети, че дори да се опита, той ще я спре.

— Прекарах две кошмарни нощи.

Сърцето ѝ заби бясно. Досещаше се защо не е спал добре. Представяше си как се мята и се върти в леглото чак до зори, изгарян от забранени желания. Точно както се бе случило и с нея.

— Н-не ме интересува — каза тя накрая.

В отговор Лиъм отново се усмихна, едновременно надменно и разбиращо.

Той знаеше. Знаеше, че е спала точно толкова зле, колкото и той, и то точно поради същите причини. С пламнали бузи, Катрин впери поглед към брега.

— Изненадана съм, че не виждам познатите отличителни белези по крайбрежието. — Всъщност тя изобщо не си спомняше такива остри скали до устието на залива Шанън.

— Познаваш Корк? — Лиъм скръсти ръце и се облегна на парапета до нея.

— Корк! — извика Катрин и се извъртя към него. — Приближаваме Корк? Не отиваме ли в Аскийтън?

— Ще пуснем котва в Корк и ще яздим до Баримор. Нали Бари живее там?

Тя зяпна изумено.

— Н-но аз си мислех, че отиваме първо у дома!

— Защо? — Очите му заизучаваха лицето ѝ. — Ти обичаш Хю, нали? Сигурно нямаш търпение да се хвърлиш в обятията му. А Аскийтън е на петдесет мили оттук.

Ужасът я скова.

— Но по море можем да стигнем до там още преди падането на нощта, нали?

— Наредено ми е да те придружа до Хю Бари — каза той твърдо, през стиснати зъби. — От самата кралица.

Катрин преглътна и отново се обърна към брега. Сега забеляза, че се носят право към залива. В Корк имаше английски гарнизон. Корк беше английски град.

— Ще те обсипят с оръдеен огън още в момента, в който те видят — каза тя някак уплашено.

— Не, не мисля — каза Лиъм и вдигна поглед.

Катрин се обърна и видя, че плават под кралския флаг.

— Няма ли да решат, че това е капан?

— Не мисля. — Той сви рамене. — Нося писмо от Нейно величество за комендант Перът, в което Бес го уведомява за мисията ми. — Хладните му сиви очи намериха нейните и се задържаха върху тях.

Катрин се отърси от разочарованието си. Нямаше значение. Със сигурност в близко време щеше да ѝ се удаде възможност да посети Аскийтън. По-добре беше, че отиват направо при Хю. И тъй като Баримор не бе далеч от Корк, съвсем скоро тя щеше да бъде с Хю, който бе отговорът на всичките ѝ мечти.

Сър Джон Перът пристигна малко след като пуснаха котва и се качи на кораба с голям ескорт от въоръжени войници. Той беше много дебел мъж с червена като пламък коса и дълга брада със същия ярък цвят. Носеше пурпурния си жакет разкопчан, защото поради пълнотата си не можеше да го закопчее. И все пак Перът не беше комична фигура. Кралицата го бе назначила за комендант на Мънстър миналия декември със задача да разгроми бунтовниците, които се опитваха да прогонят английските заселници и които засега успяваха в това си начинание. Освен това му бе наредено да залови главатаря на изменниците — Джеймз Фицморис. Сър Джон беше решителен мъж и прославен воин, но отдавна бе преминал най-добрите си години. Говореше се още, че бил незаконен син на крал Хенри VIII.

Лиъм посрещна коменданта и войниците му в началото на подвижното мостче, застанал в небрежна поза, но с ръка върху дръжката на шпагата. Двамата мъже се изправиха един срещу друг и размениха по няколко думи. Лиъм връчи на Перът писмото, носещо кралския печат. Сър Джон рязко разчупи печата и внимателно го прочете. Накрая вдигна намръщен поглед към Лиъм и отново заговориха. Лиъм се обърна и направи знак на Катрин да дойде.

Тя стоеше до една от мачтите с Макгрегър и наблюдаваше напрегнато цялата сцена. Сега въздъхна с облекчение. Беше се страхувала, че Лиъм ще бъде задържан още щом стигнат брега — защото беше не просто пират, но и пират-ирландец, а това бе далеч по-тежко престъпление.

Перът изгледа Катрин доста безочливо, като очевидно забеляза шева, който се спускаше отпред на роклята и. Не ѝ се поклони, нито ѝ целуна ръка.

— Значи ти си момичето на Фицджералд. Чух, че той още вехнел по Дезмънд, а? — каза той.

Катрин се наежи.

— Да, баща ми страда за своята земя.

Перът се усмихна.

— Дезмънд вече не принадлежи на Фицджералд, момиче, и двамата го знаем. Значи ще се омъжваш за наследника на Бари? Говори се, че той тайно подкрепя онзи побъркан католик, Фицморис.

— Не бих могла да знам — високомерно каза тя и в същия миг почувства, че Лиъм я хваща за лакътя доста здраво. Предупредително.

— Можеш да му предадеш съобщение от мен. Аз ще заловя Фицморис и ще занеса главата му на кралицата. В деня, в който застана пред стените на Корк и обяви Нейно величество за копеле и еретичка, той сам подписа смъртната си присъда. Да си мисли, че може да победи Короната! Фицморис е луд и горчиво ще се разкайва за лудостта си. Кажи на Бари, че и неговата глава ще бъде набучена на копие, редом до главата на онзи папист, ако посмее да се изправи срещу мен. Ще смачкам тези бунтовници. До последния човек. Помни ми думата.

Натискът на пръстите на Лиъм стана толкова силен, че ръката ѝ изтръпна от болка. Но Катрин не му обърна внимание.

— Никой англичанин не може да смачка цяла Ирландия — извика тя яростно. — Това би било невъзможен подвиг.

Лицето на Перът почервения.

Лиъм я придърпа към себе си.

— Не ѝ обръщайте внимание, лорд Перът. Нервите ѝ са доста опънати поради предстоящата женитба и поради женска неразположеност — каза той спокойно. — Не знае какво говори.

На Катрин ѝ се прииска да го срита в пищяла. Тя го погледна гневно, но Лиъм не ѝ обърна внимание.

— Кога можем да получим документите си за пътуването? — попита той.

Перът се обърна към Катрин.

— Ако смяташ да подмамиш годеника си да извърши предателство, помисли си пак. Нищо няма да ми попречи да поставя главата ти редом с тези на другите предатели, госпожице Фицджералд.

Пръстите на Лиъм се впиха в ръката ѝ.

— Тя е израснала в манастир, сър Джон. Не знае нищо за света и за мъжете. — Той се усмихна лукаво. — Единственото, което може да направи, е да подмами съпруга си в леглото, уверявам ви в това.

Погледът на Перът се стрелна към предницата на роклята ѝ.

— И никак няма да ѝ е трудно, обзалагам се. Но ти вече знаеш това, а, О'Нийл? — Той се позасмя.

Лиъм също се усмихна.

Катрин кипна.

Перът ѝ хвърли още един поглед, после се обърна и се отдалечи, като извика през рамо:

— Ще получите документите си до един час, капитане. Но трябва да знаеш, че ако кралицата не ми бе заповядала да ви помогна, щях да ви задържа. — Той заслиза по подвижния мост. Дървото заскърца измъчено под огромното му туловище.

Когато стигна до брега, комендантът се провикна към войниците:
— Никой да не напуска този кораб без моя заповед!

Лиъм и Катрин проследиха безмълвно как Перът се качи на седлото с помощта на двамина от хората си и как препусна към гарнизона заедно с цялата си кавалкада. Когато той си замина, Катрин се отскубна от Лиъм и разтърка ръката си.

— Безгръбначен червей!

Лиъм присви очи.

— По негов адрес ли го казваш или по мой?

— По твой! — извика тя. — Ти не си ирландец с червена кръв, а англичанин със синя. Да, днес ти показва какъв си в действителност!

— Чувал съм това и друг път — каза Лиъм със стисната челюст и пламтящи очи. — А ти, скъпа Катрин, си пълна глупачка, щом се заяждаш с най-могъщия човек в Ирландия.

— Могъщ, ха! — изсумтя Катрин. — Баща ми беше могъщ; този не е нищо друго, освен дебела, крастава жаба! Предполагам, че приятелският ви мъжки разговор ти е доставил удоволствие.

Лиъм се надвеси над нея.

— Без разрешително за пътуване не можем да отидем никъде, госпожице, никъде!

— Разрешително за пътуване? Защо ни е някакво си разрешително? — викна тя.

— След назначението си лорд Перът издаде много нови закони, всеки от които цели да вгорчи още повече живота на ирландците. Един от тях забранява пътуванията. Което означава, че никой няма право да пътува където и да било без документи, подпечатани лично от него. Включително и ние.

Катрин го изгледа втренчено.

— Но... това е нелепо!

— Не по-нелепо от това да обявиш извън закона бардовете и поетите, а също и традиционните дрехи и бради — каза Лиъм.

Тя не повярва на ушите си.

— Обявил е извън закона поезията и музиката?

— Наред с много други неща.

— Той е прасе! — извика Катрин.

— Всъщност, той е изявен и способен войник. А в момента е и комендант на Мънстър, назначен от кралицата. Въпреки че сега се радваме на нейната благословия, Перът все пак може да реши да ни задържи. Особено след изменническите ти изявления пред него. Той има власт над живота и смъртта и на двама ни, Катрин, и аз ти предлагам да не забравяш това. — С тези думи Лиъм ѝ обърна гръб и се отдалечи.

Катрин гледаше след него преbledняла, забравила гнева си.

Корк беше важен търговски център още от средните векове насам. Целият град бе прорязан от тесни калдъръмени улички, покрай които бяха струпани множество едноетажни и двуетажни къщи от камък и дърво, измазани с хоросан. В повечето от тях имаше дюкяни, където искусни занаятчии майсторяха всевъзможни неща, където пекарите правеха вкусни хлябове и пайове. В подножието на висока катедрала, издигната по времето на Хенри VIII, лежаха развалините на стара нормандска църква. Обграденият със стена замък и гарнизонът, разположен в него, се намираха до пристанището. Самият град също бе опасан от дебела крепостна стена.

Преди две лета Корк бил обсаден от бунтовниците на Фицморис. Обсадата не траяла дълго, защото когато до ирландците достигнала вестта за пристигането на сър Хенри Сидни, те побързали да се оттеглят. Сър Хенри спасил града, като докарал храна и войници, но обсадата станала повод Фицморис да бъде провъзгласен за враг на Короната — не защото опустошавал страната, не защото избивал наред всички английски заселници, а за това, че заклеил публично пред стените на града кралицата като еретичка.

Когато Катрин, Лиъм и Макгрегър излязоха с конете си през северната порта на града, тя изпадна в ужас. Някога околностите на Корк бяха покрити с тучни ливади, по които пасяха овце и крави, и с плодородни нивя, засети с ръж и овес и обградени от гъсти гори, които

се възвисяваха към хълмовете. Сега всичко се бе променило до неузнаваемост.

Войната беше опустошила цялата земя. Ливадите и нивите бяха изгорени и неплодни. От някогашните гори бяха останали единствено овъглени кленове и сред тях — няколко самотни оцелели бора. А на мястото на процъфтяващите ферми имаше само купчини разпръснати камъни.

— Божичко! — извика Катрин. — Какво се е случило? Проклети да са англичаните! Проклети!

Лиъм я погледна със сериозно изражение.

— За жалост всичко това се дължи колкото на сър Хенри Сидни, толкова и на братовчед ти Фицморис. Той бе решил да прогони заселниците, дори ако това означава да унищожи земята. Успя да постигне и двете. Тогава, естествено, кралицата изпрати сър Хенри Сидни по петите му. И Сидни, преследвайки Фицморис на запад, остави след себе си същата разрушителна диря. Ако тази война не бъде прекратена, цяла южна Ирландия ще се превърне в негодна за каквото и да било, мъртва земя.

Катрин беше онемяла от ужас. Представяше си как гъстите, почти непроходими гори около замъка Аскийтън са изгорени и почернели, как ливадите са станали голи и тъмносиви. Тя обърна коня си към Лиъм толкова рязко, че коленете им се удариха.

— Аскийтън?

Погледът му омекна.

— Не знам дали някоя от битките се е водила близо до дома ти, Катрин. Повечето от тях бяха между Корк на изток и Лимърик на запад, между Тралий и Килмалок.

— Лимърик! — извика Катрин. В Лимърик имаше кралски гарнизон, а той бе само на двадесет мили на север от Аскийтън, също на брега на Лох Шанън. — О, господи, трябва да си отида у дома.

Лиъм плъзна поглед по нея.

— Това ще го реши Бари, нали?

Катрин се взря в него, неспособна да отмести очи. Не можеше да повярва, че е на път към Баримор и че съвсем скоро ще бъде там. Струваше й се напълно нереално. Тя преглътна.

— Да. Това ще го реши Хю.

Наближаваха Баримор.

Ръцете на Лиъм трепереха на юздите и караха коня му да подскача неспокойно. Инстинктите му подсказваха да прати по дяволите всякаква предпазливост. Непрекъснато си представяше как грабва Катрин и с пълна скорост се понася към Корк и към „Морски кинжал“. Стигнаше ли в морето, нямаше да го хванат. Стигнаше ли на остров Иърик, Катрин щеше да бъде негова. Никой не би посмял да нападне островната му крепост, а дори да се намереше някой достатъчно луд да тръгне към неминуема гибел, едва ли би го сторил заради нея. Катрин нямаше закрилници.

Но Лиъм знаеше, че сега трябва да действа много по-хитро и по-внимателно от преди. Щеше да прибегне до второ похищение само в краен случай. Предпочиташе да не си навлича пак гнева на Елизабет. Неволно бе възбудил подозренията ѝ и сега се налагаше да ги уталожи.

Играеше отчаяна игра. И за да победи, за да оцелее, не биваше да губи благоволението на кралицата. Само с едно драсване на перото той можеше да бъде провъзгласен за предател, документите му за каперство да бъдат отменени и да се обяви награда за главата му. Никак не го блазнеше идеята да бъде преследван в морето от хора като Дрейк^[1] и Хокинз^[2]. Не го блазнеше мисълта да остане съвсем сам, въпреки че не бе нито толкова глупав, нито толкова романтичен, та да се заблуждава, че наистина има своя родина или кралица.

Колко странно изглеждаше на пръв поглед поведението му напоследък. Беше плякосал един напълно незначителен от политическа гледна точка френски кораб и знаеше, че съветниците на кралицата скоро ще проумеят този факт и ще се запитат какво се крие зад него. Но никой не можеше да заподозре истината. Още не. А дори ако някой се окажеше достатъчно умен, за да я заподозре, нямаше да има никакви доказателства.

За пореден път Лиъм си повтори, че трябва да бъде внимателен, търпелив и предпазлив. Че трябва да бъде много по-умен от всякога, ако иска да надхитри всички играчи в тази опасна игра, ако иска да победи. Защото решише ли да вземе Катрин за жена — а предложението на Фицджералд наистина му се струваше все по-интригуващо, — той трябваше да поеме каузата на баща ѝ в свои ръце. И тогава щеше да попадне право в челюстите на заговорничеството.

Не, второ отвличане вероятно не бе нужно. Лиъм бе сигурен, че Бари не изпитва желание да се ожени за разорена и лишена от титла бивша благородничка.

И все пак не беше напълно сигурен. Катрин бе необикновена жена и Бари би могъл да си изгуби ума и да забрави за настоящото ѝ положение. Така или иначе, Лиъм не можеше да позволи този брак. Не можеше да позволи на Хю Бари или на който и да било друг мъж да притежава Катрин. Съдбата ѝ бе предопределена много отдавна — още когато я бе зърнал за пръв път. Той, Лиъм О'Нийл, беше нейната съдба.

Над върховете на горските дървета малко пред тях се показва замъкът Баримор, разположен върху заоблен гол хълм. Лиъм стисна зъби в отчаяна борба с изгарящата го ревност — чувство, което изпитваше за пръв път в живота си. Той погледна към Катрин. Бузите ѝ бяха поруменели от нетърпение, очите ѝ блестяха. Представи си я как се втурва в прегръдките на Хю Бари. Представи си страстната му целувка и нейния пламенен отговор. Господи, трябваше да се успокои. Предстоеше му битка, която не можеше да си позволи да изгуби.

Катрин прекъсна мислите му.

— Слава богу, тук не е имало война — каза тя с леко треперещ глас.

Изкачиха се по пътя към мостовата кула, през която се влизаше в замъка и минаха по подвижния мост. Пред портата бе спуснатата желязна решетка, но стража не се виждаше никъде. Лиъм пришпори коня си напред, откри въжетото, което бе свързано с камбаната на стражевата кула и го дръпна.

Силният камбанен звън отекна в тишината на замрялата ирландска провинция и разпръсна гълъбите горе в кулата. Както повечето други замъци, Баримор беше строен в средновековни времена. Основно място в крепостта заемаше голямата квадратна каменна кула, към която през вековете бяха прибавени и други сгради. Но никъде не се виждаха нито тухли, нито стъкло. Вместо с камъни, вътрешният двор бе покрит със засъхнала кал. Нямаше и помен от съвременната цивилизация; сякаш бяха се върнали назад във времето на рицарите в брони и на облечените в туники дами. Тази илюзия се подсилваше от факта, че замъкът изглеждаше необитаем и Лиъм едва ли не очакваше на двора изневиделица да се появят духовете на онези умрели преди стотици години рицари.

Катрин го погледна.

— Много странно. Нима няма никой?

— Така изглежда — каза Лиъм, доволен, че Хю Бари не си е у дома. — Ще трябва да попитаме в селото — допълни той.

Сетне обърна назад дългокракия си кон. Катрин и Макгрегър тъкмо се канеха да го последват, когато изведнъж видяха, че през полето от запад се задава група ездачи. Когато забелязаха тримата пришълци пред външните порти на Баримор, ездачите пришпориха конете си и препуснаха в галоп право към тях. Лиъм грабна от Катрин юздите и преведе конете през подвижния мост обратно към пътя, където щяха да имат възможност за маневриране и за бягство, ако започнеше битка. Макгрегър застана от другата страна на Катрин, като хвана дръжката на пистолета си. Лиъм разтвори плаща си, за да може шпагата да му е под ръка.

— Какво ви става? — извика уплашено Катрин. — Сигурно не смятате да се биете с дузина въоръжени мъже?

Лиъм не отговори, а продължи да наблюдава ездачите, които вече се носеха нагоре по пътя към тях. Изведнъж Катрин възкликна радостно и се вкопчи в ръката му. Сърцето му се сви, защото се досети кои са тези ирландци. А беше ясно, че са ирландци, защото всички бяха облечени в традиционните сиви наметала, много от тях язدهа по-дребните местни коне, а някои дори бяха със забранените от закона бради. Косите на всички бяха дълги и спуснати така, че да скриват лицата им.

— Това ли е твоят годеник? — попита Лиъм.

Тя кимна, засияла.

Той се взря в мъжа, за когото говореха и го намрази от пръв поглед. Бари беше по-млад от него, долу-горе на възрастта на Катрин, и бе червенокос и светъл като нея. Всъщност, Хю Бари беше привлекателен мъж, доста над средното ниво. Чертите му бяха неправилни, но приятни; очите му — сини като метличина. Лиъм посегна към шпагата си. Може би днес звярът в него все пак щеше да победи.

Хю дръпна рязко юздите и конят му се вдигна на задните си крака.

— Аз съм лорд Бари — обяви той. Гледаше само към Лиъм. — Приятели ли сте или врагове?

Лиъм хвана гладката, излъскана от употреба дръжка на шпагата си. Как го сърбеше ръката да се бие. Бари беше само едно пале, макар да си личеше, че е смел и закален в битки. И все пак той бе пале и Лиъм можеше да го убие за няколко секунди. Ако пуснеше звяра в гърдите си на свобода.

Ръката му се отпусна.

— Лиъм О'Нийл — започна той с недотам приветлива усмивка. Но не успя да продължи, защото в този момент Катрин извика с дрезгав глас:

— Хю! О, господи, Хю! — По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Лиъм видя това и замръзна

Хю объркано се извърна с лице към нея.

— Аз наистина т-те мислех за м-мъртъв — заекна тя.

На лицето му се изписа разбиране, примесено с изненада.

— Катрин? Катрин Фицджералд?

Катрин кимна, без да мърда, без да диша, с широко разтворени очи.

— Мили боже! — извика той. — Кейти? Малката Кейти? — После се засмя, показвайки здравите си бели зъби и след по-малко от миг се озова до нея, вдигна я от седлото и я метна на своя жребец — и в обятията си.

[1] Дрейк — сър Франсиз Дрейк (1540 — 1596), прочут английски мореплавател и корсар, провел множество морски експедиции срещу испанците, както и второто в историята околосветско пътешествие; един от участниците в разгрома на испанската „Непобедима армада“ (1588 г.), след който Испания загубва значението си на морска сила и постепенно бива изместена от Англия и Холандия. — Б.пр. ↑

[2] Хокинз — сър Джон Хокинз (1532 — 1595), английски адмирал, допринесъл много за увеличаване на морската и колониалната мощ на своята страна. — Б.пр. ↑

11.

От изненада Катрин се вкопчи здраво в Хю. Беше седнала странично в скута му, а конят му неспокойно тъпчеше под тях.

— Кейти Фицджералд! — извика той отново, притисна я още поплътно към себе си, усмихна се широко и леко я целуна по устните. Погледите им се срещнаха и се задържаха впити един в друг. Тогава усмивката му се стопи и Хю се взря в нея, сбърчил чело.

Катрин му се усмихна неуверено, но сърцето ѝ биеше лудо от облекчение. Беше се страхувала, божичко, беше се страхувала, че той ще бъде ужасен да я види, че ще я отпрати.

Хю скочи на земята. Все още я гледаше без да се усмихва и без да я пуска от прегръдките си. После леко я отдалечи от себе си, като задържа ръцете си на кръста ѝ, и намръщено започна да оглежда чертите ѝ една по една.

— Божичко, Кейти, не мога да те позная. Станала си толкова красива жена.

Катрин издаде приглушен звук, който леко приличаше на смях

— Да, истинска красавица — повтори той, с нисък и дрезгав глас.

Тя облиза устни. Беше ужасно нервна и някак обърквана. Този, който я бе прегърнал толкова интимно, този, който скоро щеше да стане неин съпруг, беше Хю, а не непознат. Хю. Не непознат. Но Катрин не го беше виждала цели шест години.

— Ти също — успя да каже тя. — Станал си хубав мъж. Не си онова мършаво момче.

— Да — промърмори Хю, а ръцете му отново я придърпаха плътно към тялото му. — Вече не съм момчето, което те моли за целувка и не знае как да я получи.

Катрин усети намеренията му и изтръпна.

— Беше много хубаво... — започна тя.

— Но не достатъчно хубаво — каза той и наклони глава към нея. Тялото на Катрин се скова от напрежение, когато устните му докоснаха нейните. Първоначалният ѝ порив бе да го отблъсне.

Но Хю беше неин годеник и зашеметеният ѝ разум ѝ нареди да не мърда, да приеме целувката му, да се слее с него, както бе редно да стори. Устните му бяха настойчиви и твърди. Той искаше тя да отвори уста — разбра го, защото Лиъм я бе научил на това. Божичко! Лиъм, който в този момент ги наблюдаваше.

Катрин не искаше да се противопоставя на Хю, но и не можеше да се отпусне. Особено пък когато Лиъм ги гледаше. Но Хю скоро щеше да стане неин съпруг. Трябваше да отговори на целувката му.

Тя го сграбчи за раменете и започна да го целува решително и страстно. Защото това бе Хю — мъжът, когото обичаше.

Когато целувката свърши, той я погледна с разширени от удивление очи. Катрин отстъпи крачка назад. Сърцето удряше тежко в гърдите ѝ. Каза си, че целувката на Хю е нещо прекрасно. И че няма да я сравнява с тази на Лиъм.

— Света богородице — възкликна Хю. — Каква жена си станала!

Катрин се изчерви, осъзнала, че хората му се кискат зад него и че Лиъм стои неподвижен и не издава и звук. Осмели се да погледне през рамо и видя дивата ярост в очите му. Тя се сепна. Нима е бил искрен, когато ѝ каза, че ревнува при самата мисъл за нея и Хю?

Но когато Лиъм пристъпи напред и застана до нея, погледът му беше неразгадаем.

— Аз съм придружителят на Катрин, лорд Бари. Може ли да влезем? Акостирахме в Корк едва тази сутрин и яздихме безспирно цял ден, за да пристигнем преди да падне нощта. Лейди Фицджералд е много уморена и полумъртва от глад. — Усмивката му проблесна — студена и кратка.

Катрин не беше нито уморена, нито гладна, но се почувства облекчена от молбата на Лиъм. Но защо я бе нарекъл с титлата, която вече не ѝ принадлежеше? Сякаш искаше да напомни на Хю за правилата на благоприличието.

Хю се опомни.

— Каква небрежност от моя страна. Загубих ума и дума, когато видях Катрин тук. Кой не би се смаял — такава жена! — Погледът му се плъзна по нея твърде дръзко. — Хайде, ще вечеряме в салона.

Отнякъде се появиха възрастен мъж и младо момче, които вдигнаха решетката на крепостната порта. Катрин се опита да не

поглежда към Лиъм. Гледаше Хю. Каза си, че е много щастлива заедно той се радва да я види, заедно я желае и иска да спи с нея. Опасенията, че през изминалите шест години годеникът ѝ я е забравил, както я бе забравило собственото ѝ семейство, очевидно бяха напразни.

Хю се приближи до нея и я хвана под ръка.

— Трябва да стоиш плътно до мен, Кейти — каза той многозначително, засмя се и потупа ръката ѝ. После влязоха в замъка Бари — домът на Хю, който скоро щеше да стане и неин дом.

В Баримор все още използваша за трапезария големия хол в старинната централна кула на замъка. Трудно можеше да се каже, че салонът е мебелиран. Върху пода имаше стари, изтъркани рогозки. Стените бяха голи. Няколко възрастни прислужници запалиха газените лампи и скоро след това донесоха дървени подноси с хляб, сирене и студено месо, заедно с бира и ейл, и ги сложиха на дългата дървена маса. Десетината мъже от свитата на Хю бързо заеха местата си.

Катрин се чудеше дали паметта не я лъже. Защото тя си спомняше, че е идвала в този салон като дете, когато по стените висяха пъстри гоблени, когато в него имаше изящни дъбови скринове, когато подносителите бяха сребърни, когато на масата се използваша красиви стъклени бокали от Лондон и сребърни ножове и лъжици. Спомняше си, че помещението миришеше приятно, а не на мърша. Спомняше си много добре облечени прислужници и вечеря, достойна за богат лорд, ако не и за крал.

Хю я настави начело на масата, до себе си. Тогава видя изучаващия ѝ поглед и лицето му придоби мрачно изражение.

— През последните няколко години загубихме всичко, Кейти — каза той. — Наложих се да продам по-голямата част от мебелите и повечето от големите коне на Бари. Всички мои хора се присъединиха към Фицморис, освен неколцина, които виждаш тук. Не мога да държа много прислужници, защото не съм в състояние да ги храня. Но така е не само с клана Бари. Всички големи кланове тук, на юг, също пострадаха. Опитвам се да се успокоя с мисълта, че поне замъкът Бари все още е цял и все още е мой, но това не е достатъчно.

— Съжалявам, Хю — прошепна Катрин. — Видяхме навсякъде следите от войната. Ужасно е.

Хю кимна, придърпа напред подноса, нарязва месото и го сложи в чинията ѝ. В този момент Лиъм също седна на масата, като зае мястото точно вляво от Катрин. Коляното му докосна нейното. Тя изтръпна и бързо се обърна към Хю.

— Твоите васали са се присъединили към братовчед ми Фицморис?

Той сдържано кимна.

Катрин стисна ножа за хранене.

— Мащехата ми казва, че той се назовава граф на Дезмънд.

Хю я погледна.

— Аз също чух да се говори така. Но когато го срещнах, той се нарече капитан на Дезмънд, нищо повече. А сигурно знаеш, че баща ти лично го назначи за такъв, след като бе затворен от кралицата. Все някой трябваше да се грижи за земите на Дезмънд.

Катрин нямаше представа за това.

— Наистина ли Фицморис мисли да отнеме Дезмънд от баща ми?

Хю взе ръката ѝ.

— Кейти, скъпа моя, Дезмънд вече не принадлежи на баща ти. Когато земите му бяха отнети, там се заселиха много англичани. Стотици. Повечето от тези натрапници сега са мъртви, защото Фицморис ги избяга. Други бяха заловени и обесени. Трети потърсиха убежище в английските градове по крайбрежието, защото той ги преследва безспир чак до там. Но много ирландци също напуснаха земите си. Малко са тези, които се осмелиха да останат и да се борят за своите владения. Благодарение на Фицморис.

Тя го изгледа втренчено.

— Говориш за него, сякаш е велик герой.

— Той е велик воин, Кейти. Единствен той успя да обедини различните кланове, за да се опълчат дружно срещу англичаните. Дори братята на Ормънд се присъединиха за кратко към нашата борба. Сър Хенри Сидни не успя да го хване, няма да успее и сър Джон Перът. — Хю просъска името на коменданта.

— А ти, Хю? Съумя ли Фицморис да подмами и теб? — Катрин потрепери. — И ти ли следваш този узурпатор?

— Колко си твърдоглава. Същата Кейти, която познавах някога. — Той я потупа по ръката, без да отговори на въпроса ѝ. — Стига

мрачни новини. Разказите за войната не са подходящи за хубавите уши на една дама. Още не сме си поговорили един за друг, а и аз още не съм говорил с мъжа, с когото пътуваш. — Хю погледна към Лиъм.

Катрин не отговори, но се боеше от най-лошото — че Хю тайно подкрепя Фицморис, братовчед и враг на баща ѝ, човекът, решил да завладее имотите на Фицджералд.

Лиъм се протегна лениво.

— И за какво искаш да си говорим?

Хю го загледа.

— Името ти. Лиъм О'Нийл. Едва ли може да има двама души с това прословуто име.

— Да. Едва ли.

Очите на Хю заблестяха.

— Да не искаш да кажеш, че Господарят на моретата седи на собствената ми маса?

Лиъм кимна и наля бира в бокала си.

Хю скръсти ръце.

— И как така се случи ти да придружаваш Катрин?

Кинжалът на Лиъм се появи в ръката му. Беше боен нож, двойно по-дълъг и тройно по-тънък от ножовете, с които вечеряха гостите. Той го използва, за да си отреже парче месо и да го сложи в чинията си. Сетне с един замах го разсече на две. Не можеше да има по-бързо и по-опасно острие. Дори сребърният му блясък бе леко замъглен от мълниеносната скорост, с която се движеше.

— Аз я плених в открито море.

Хю светкавично се изправи.

Лиъм също стана, усмихнат.

Катрин престана да разсъждава върху въпроса дали Хю Бари, за когото щеше да се омъжва, е съюзник на врага на баща ѝ или не. Тя също скочи и застана между двамата мъже.

— Хю! Моля те! Не е това, което си мислиш! Ние идваме от кралицата.

Хю дори не я погледна.

— О, наистина ли?

Усмивката на Лиъм не трепна. Той улови Катрин и я дръпна зад гърба си.

— От самата кралица.

Ноздрите на Хю потръпнаха. Очите на Лиъм заблестяха. Едва сега Катрин разбра грешката си. Ако Хю наистина подкрепяше тайно Фицморис, значи бе враг на Короната и на кралицата. А щом Лиъм идваше от кралицата, това автоматично го правеше и негов враг. После, почти в истерия, тя осъзна, че Хю беше и неин враг, защото бе съюзник на Фицморис срещу баща ѝ. А щяха да се женят.

— Знаеш ли, не се изненадвам, че имаш вземане-даване с кралицата. В края на краищата, кръвта ти е омърсена; кръвта ти е наполовина английска — процеди през зъби Хю. — Отгледан си в двора, сред английските принцеси и принцове, и си възпитаван от протестантски учители-еретици.

Лиъм дори не направи опит да се защити.

— Вярно е.

Катрин пристъпи до него.

— Но баща му е бил ирландец както теб и мен, Хю. Той е наполовина ирландец.

— Ако не ме лъже паметта, баща му беше убиец — каза Хю.

Лиъм се усмихна студено.

— За теб би било полезно да помислиш върху този факт. Защото често се твърди, че съм точно като него.

Катрин сграбчи ръката на Хю и го принуди да я погледне.

— Хю, кралицата опрости престъпленията на Лиъм и му нареди да ме доведе при теб. Това е всичко. Той няма нищо общо с нея; той е пират, знам го от опит.

— Ти го защитаваш? — Хю беше изумен. — Защитаваш това наполовина английско копеле? Защитаваш сина на Шон О'Нийл? Кървавия пират, който върлува из моретата и убива и ограбва всичко, което се изпречи на пътя му? Който не зачита нищо и никого, дори собствения си клан?

Катрин се поколеба. От една страна си спомняше овъглените и изпочупени палуби на малкия френски кораб и още чуваше стоновете на ранените мъже. Но от друга страна, Лиъм не беше убил никого. Бе позволил на френския екипаж да си отиде, след като взе това, което искаше. Не беше направил нищо лошо на Джулиет. После се сети как безжалостно я бе вързал за леглото и как бе разрязал дрехите ѝ с кинжала. Но... но ѝ беше оставил последното ценно нещо, което

притежаваше — нейната чест. Катрин знаеше, че в онази нощ той можеше да стигне докрай. Но бе спръл, когато видя сълзите ѝ.

— Той ме доведе при теб без да ме нарани, Хю — каза тя меко.

Хю се вгледа в лицето ѝ, после в роклята ѝ.

— Кой ти скъса роклята, Кейти?

Този път Катрин не се колеба.

— Знаеш, че през всичките тези години бях във Франция — каза тя бързо, без да сваля очи от неговите. — Аз избягах от манастира, където ме изпрати мащехата ми след Афейн. Един моряк на пристанището направи това, когато се опитвах да намеря кораб, с който да се прибера у дома.

Хю взе лицето ѝ в шепи.

— Горката Кейти.

Катрин затвори очи, за да не издаде, че е излъгала и за миг се отпусна в ръцете му.

— Да, горката Катрин — каза Лиъм с леден тон. — Колко е трогателна вашата загриженост, лорд Бари.

Катрин се откъсна от Хю, погледна Лиъм и отново видя сребърната светлина в очите му. Беше ядосан, но нямаше никакво право да ѝ се сърди. Току-що беше спасила злощастния му врат. Защото ако Хю знаеше, че той е разрязал роклята ѝ, щеше да го убие, без да пита за повече подробности. Но внезапно Катрин осъзна, че не е права. Хю би се опитал да го убие, но победителят в една схватка между двамата мъже без съмнение щеше да бъде Лиъм. Освен това инстинктивно усещаше, че пиратът би унищожил Хю с най-голямо удоволствие. Тя потръпна.

Хю не сваляше поглед от нея.

— Доста си преживяла, знам. Първо да те изпратят във Франция, после баща ти да бъде затворен и лишен от богатството си, а сега и това. — Пръстите му докоснаха ръкава ѝ и погалиха ръката ѝ. — Ела да похапнеш. Имаш нужда от сили. — Той не обърна никакво внимание на Лиъм.

Катрин кимна, успокоена, че напрежението е преминало. Сетне седна на масата заедно с Хю и насочи вниманието си към чинията. След известно колебание Лиъм също се върна на мястото си. Тя въздъхна дълбоко от облекчение. Не искаше никой от двамата да пролива кръвта си върху каменните плочи на Баримор.

Тъй като студеното месо не я привличаше особено, Катрин си взе парче сирене и резен сух хляб. Двамата мъже до нея ядяха с настървен апетит. Тя хвърли крадешком поглед към Хю.

Наистина бе станал хубав мъж. Носът му беше малко широк, но прилягаше добре на квадратната му челюст и на кръглото му лице. Устата му бе красиво оформена, очите му — блестящо сини, а косата му — по-червена и от нейната. Трябваше да бъде доволна. Всяка жена копнееше за красив съпруг. Самата Катрин напоследък копнееше за мъж, който да е едновременно красив и страстен. Хю беше и двете. Тя знаеше, че трябва да бъде във възторг. Каза си, че е във възторг.

Не искаше да поглежда към Лиъм. Боже господи! Не искаше да сравнява двамата мъже. Нямаше да ги сравнява. Но образът на Лиъм изпълваше съзнанието ѝ. Златен, ярък, поразителен. Той беше слънцето и до него всеки мъж, дори Хю, бе само далечна, трепкаща звезда.

Катрин рязко прекъсна мислите си. Съсредоточи се върху яденето.

Хю бе приключил с вечерята и я гледаше усмихнат и доволен. Ръката му беше върху нейната, пръстите му я галеха. Катрин видя светлината на страстта в очите му, но усети някакво безпокойство.

— Значи си израснала в манастир — отбеляза той, а погледът му се плъзна към ръба на корсета ѝ.

Катрин се бе справила доста добре със зашиването на роклята си и пищният ѝ бюст беше силно пристегнат и прибран. При все това погледът на Хю я смути.

— Да.

— Колко жалко.

Катрин се размърда неспокойно. Какво искаше да каже Хю?

Той ѝ се усмихна приятелски.

— Онази Кейти, която познавах, беше винаги боса и тичаше като луда из цялата околност. Помня те като дете с дълги плитки, което постоянно се катери по дърветата. Не мога да си те представя затворена в манастир, с игла в ръка.

— Станах добра шивачка — значи, може да се каже, че годините са били прекарани полезно.

Хю се засмя.

— Талант, който всяка жена несъмнено трябва да развие. — Погледът му беше топъл. — Спомням си как майка ти се беше отчаяла, че никога не ще се научиш на никакъв женски занаят. Спомням си и как баща ти се присмиваше на това. Джералд много се забавляваше с момчешките ти занимания.

Катрин се усмихна при спомена за нежната тревога в очите на Джоан Фицджералд, когато видеше дъщеря си да тича боса, разчорлена и най-често в момчешки панталони и жакет. Сега тя също си спомни как баща ѝ се смееше на това. Джералд тайно се гордееше, че дъщеря му може да се катери по дърветата и да язди не по-зле от което и да било момче. Катрин се усмихна на Хю още по-широко, засияла от щастие.

Лиъм шумно постави чашата си на масата, после я напълни с още бира.

Хю хвана ръката на Катрин в своята.

— Но, Кейти, има нещо, което не разбирам. Правилно ли чух, че кралицата е заповядала на О'Нийл да те доведе при мен?

Катрин кимна.

— Беше много великодушно от нейна страна, Хю. Боях се, че може да ме прати при баща ми в Селинджър Хаус.

— Е — каза Хю, — аз се радвам, че си тук и можеш да останеш колкото искаш, но защо тя те е пратила при мен, вместо при баща ти или при чичо ти?

Тя се вкамени.

— Кейти?

Катрин усещаше че Лиъм ги наблюдава като ястреб — неотклонно и някак хищно. Не успя да се въздържи и го погледна. Очите му бяха присвити, студени и съсредоточени. Тя се обърна към Хю.

— К-къде другаде да ме прати, Хю? Н-ние сме сгодени. Тъкмо при теб трябваше да ме прати.

Хю още държеше ръката ѝ, но очевидно бе изумен.

— Хю? — каза колебливо Катрин.

Той пусна ръката ѝ.

— Катрин! Какво, за бога, те кара да мислиш, че още сме сгодени?

Тя се улови за масата.

— Ние сме сгодени от люлката. П-поправи ме, ако греша. Този годеж никога не е развалян.

Хю я гледаше с неприкрит ужас.

Сърцето на Катрин затуптя лудо.

Той се опомни и взе двете ѝ ръце в своите.

— Катрин, не зная как да говоря за това.

Тя си напомни, че трябва да диша. Каза си, че всичко ще бъде наред.

— Бащите ни са уговорили годеж между мен и дъщерята на графа на Дезмънд. Всъщност на три места договорът те споменава именно като дъщерята на графа на Дезмънд. Само на едно място е дадено рожденото ти име.

— Не разбирам.

Хю стисна зъби. Погледът му се плъзна към устните ѝ, сетне към гърдите ѝ.

— Дяволите да го вземат, ти си толкова хубава, но... не си дъщеря на Дезмънд. Вече няма граф на Дезмънд. Годежът престана да съществува в деня, в който престана да съществува графът на Дезмънд. Сега разбираш ли?

Катрин скочи на крака.

— Земите на баща ми са присъединени към Короната, а титлата му е отнета. Но аз още съществувам, Хю.

Хю също стана.

— Катрин, аз отнесох въпроса пред ирландския съд. Съдиите се съгласиха, че тъй като името ти е използвано само веднъж в договора, годежът е бил между мен и дъщерята на графа, а не между мен и Катрин Фицджералд.

Тя зяпна, неспособна да проговори.

— Съдиите го решиха, Катрин. Това стана малко след процеса срещу баща ти.

Тя беше шокирана, но дълбоко в себе си винаги бе знаела, че нещо не е наред, защото през всичките тези години той не ѝ беше пратил никаква вест и не беше я повикал у дома. Сега всичко си идваше на мястото. Дъщерята на графа на Дезмънд вече не съществуваше. Хю Бари нямаше да се ожени за Катрин Фицджералд, госпожица Никоя. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но Катрин вирна глава.

— И кой го отнесе до съда, Хю?

Той се поколеба.

— Аз. Разбира се, че аз, Кейти, независимо колко си красива, аз не мога да се оженя за теб. Ти нямаш зестра, нямаш име, нямаш нищо. Сигурно разбираш това.

Тя успя да сдържи сълзите си.

— Освен това, вече от три години съм сгоден за дъщерята на графа на Томънд. Тази пролет тя ще стане на петнайсет и ще се оженим.

От устните на Катрин се отрони тихо възклицание. Тя преглътна и изправи рамене.

— Не ме интересува.

— Кейти — Хю взе ръката ѝ. — нека да поговорим насаме.

— Не.

— Моля те.

Катрин наистина не се интересуваше от това какво още би могъл да ѝ каже. Беше се изразил повече от ясно — щеше да се ожени само за дъщеря на благородник, такава, която има подходящо положение, която не е обедняла като нея.

Внезапно тя осъзна, че Лиъм се е изправил и е застанал до нея.

— Катрин е уморена, Бари. Разговорът ти насаме може да почака.

— Мисля, че не може — отсече Хю.

Катрин моментално усети напрежението между двамата мъже. Не беше преминало, бе само затаено и сега отново се нагнети. Те се мразеха и просто търсеха повод, за да се нахвърлят един върху друг. Тя почувства как въздухът помежду им се нажежава.

— Добре — каза Катрин и се приближи до Хю. Беше готова на всичко, само и само да избегне битката и да сложи по-бързо край на тази ужасна нощ.

Хю се усмихна, хвана я под ръка и я поведе към тясното стълбище. Катрин усещаше, че Лиъм ги гледа, усещаше неприязънта, която се излъчваше от него, но в момента не можеше да мисли за това. Въпреки първоначалния ѝ смут, породен от факта, че след всички тези години Хю ѝ се бе сторил напълно непознат, той беше нейният любим от детинство, беше ѝ скъп приятел. И бруталният му отказ, жестокото му предателство я бе наранило до дъното на душата ѝ. Както тайно се

бе страхувала, Хю не я искаше, беше я забравил, беше избрал друга. Какво ще стане с мен сега, запита се с ужас Катрин.

И златният образ на Лиъм изпълни съзнанието ѝ.

Хю затвори вратата на малката стая на горния етаж, в която нямаше нищо друго, освен рогозки и тясно легло.

— Можеш да спиш тук тази нощ, Кейти — каза той.

Катрин сви рамене. Беше му обърнала гръб и стоеше в средата на стаята, далеч от него.

Но Хю се приближи и застана точно зад нея.

— Катрин, съжалявам, че не си знаела и че си изминала целия този път с мисълта да се омъжиш за мен.

Тя не каза нищо. Но беше успяла да възвърне самообладанието си. Обърна се с лице към него и едва сега забеляза, че е малко по-висока от него.

— Но в същото време се радвам, защото ти си най-красивата жена, която съм виждал и защото ако не беше дошла, можеше никога да не се срещнем отново.

— Това няма значение — каза Катрин кратко.

— О, има. — Хю докосна лицето ѝ. Тя трепна. — Аз съм ти приятел, Кейти. Ако помислиш малко, ще разбереш, че няма къде да отидеш. Можеш да се върнеш в Лондон, но там е само затворът на баща ти — Селинджър Хаус. Аскийтън е почти запустял и там ще бъдеш само бремена за чичо си и за роднините си, защото тяхното положение е далеч по-тежко от моето. Те загубиха всичко, когато баща ти загуби Дезмънд. Няма да се изненадам, ако решат да те изпратят обратно във Франция, макар че, като се замисля, те не могат да си позволят нито разноските за пътуването ти, нито издръжката ти в манастира.

Катрин усети как цялата настръхва от безпокойство. И от страх.

— Те няма да ме отпратят. Сигурно все пак ще могат да ме хранят. Ние имаме и други замъци и къщи.

— Касълмейн, Шанид, Ньюкасъл и Касълайлънд — споменавам само някои от владенията на баща ти — са напълно обезлюдени. Всъщност, в Касълмейн живеят войници на кралицата. — Катрин възкликна ужасено. — Доколкото знам, родът ти още държи Дингъл,

но той е само една малка кула и сега е доста пренаселен — каза Хю, като я гледаше. — Там няма да имат място за теб.

— Не ти вярвам!

— Не бих те лъгал, Кейти — промълви тихо той.

Катрин нервно приглади гънките на роклята си. Не беше и сънувала, че всичко може да бъде изгубено — всичко, освен Дингъл и може би няколко много малки, много стари крепости.

— Не можеш да останеш при роднините си — продължи Хю. — Нима искаш да се омъжиш за някой овчар? За някой селяк?

Тя го погледна и поклати отрицателно глава.

— Но можеш да останеш тук — каза Хю.

Катрин срещна дръзкия му поглед и й се доплака. Що за предложение беше това?

— Защо изглеждаш толкова изненадана? Смяташ ли, че ще те изоставя само защото съм сгоден за друга?

— Предлагаш ми дом? — попита объркано тя.

Той се усмихна.

— Да, дом със здрав покрив над главата ти, храна на масата и хубаво топло легло.

Катрин се взря в него и видя пламъка в очите му. Изведнъж й стана трудно да диша.

— Искаш да кажеш, че ще имам собствено легло или имаш предвид своето легло?

Хю се засмя.

— Винаги си била умна, Кейти. Ще спиш в моето легло. Не мога да те оставя да живееш под покрива ми, без да те докосна, скъпа. Ти си красива. Желая те. Ти си всичко, за което мечтае един мъж. Колко жалко, че баща ти беше лишен от собствеността си.

Тя стисна юмруци.

— Какъв добър приятел си ти, Хю.

— Защо се сърдиш? Ти вече не си дете. О'Нийл е разкъсал роклята ти, нали?

Катрин пребледня.

— Знаех си! А когато си напуснала манастира, си била девствена, нали? — Сега беше почервенял от ярост.

Тя намери сили да каже:

— Още съм девствена, Хю.

Очите му се ококориха широко.

— Тогава много се радвам, а О'Нийл е глупак. Е, Кейти? Какво ще кажеш? Ще останеш ли при мен?

Катрин отчаяно търсеше думи.

— Не мога да повярвам, че ми говориш така — каза тя горчиво.
— Не мога да повярвам на ушите си.

— В това няма нищо обидно — прекъсна я нетърпеливо Хю. — Едва ли ще съм първият мъж, който си има любовница, а и с теб сме приятели, стари приятели. Няма да бъдеш нещастна.

Катрин усети, че всеки миг ще се разплаче. Но не искаше да плаче, не и пред него.

— Някога те обичах — каза тя, — но вече не. — Сетне се втурна покрай него и побягна надолу по стълбите. Вероятно сега го мразеше. Не можеше да си спомни някога да е била наранявана толкова жестоко.

Стъпалата бяха тесни и така излъскани през столетията, че в бързината си Катрин се подхлъзна и полетя надолу. Но Лиъм, който през цялото това време не бе преставал да обикаля нервно в основата на стълбата, скочи и я улови.

В първия миг тя инстинктивно го прегърна, за да възвърне равновесието си. Но когато се вгледа в сивите му очи, не видя нито гнева му, нито неговата загриженост. Просто си спомни, че той е още един мъж, който иска да я използва в леглото си за свое удоволствие, и свирепо се нахвърли върху него. Лиъм я пусна.

— Какво искаше той?

— Това, което искате всички вие мъжете, естествено — процеди през зъби Катрин. Очите ѝ пламтяха гневно, макар че бяха пълни със сълзи. — Искаше да остана в Баримор и да топля леглото му — каза тя горчиво. — Не съм достатъчно подходяща да му стана съпруга, но от мен би излязла добра курва! — Понечи да се втурне покрай него и да побегне, но успя да направи само крачка, защото Лиъм протегна ръка, хвана я и яростно я завъртя към себе си.

— А ти какво му каза? — попита той.

Лицето му се надвеси над нейното. В очите му гореше огън.

Катрин се задърпа ожесточено.

— Трябваше да му кажа да върви по дяволите! Сега казвам на теб, О'Нийл — върви по дяволите и ме остави на мира. И двамата ме

оставете на мира! — Тя се освободи от него и изтича навън във влажната, студена нощ.

И там, облегната на стената на замъка, без пелерина, премръзнала, Катрин най-после заплака. След известно време сълзите ѝ пресъхнаха. Но студът остана, обвил ледените си пипала около пустото ѝ сърце.

12.

Лиъм се загледа след Катрин. Независимо от факта, че току-що беше спечелил много важна победа благодарение на вероломството на Хю и че определено беше доволен от отказа му да се ожени за Катрин, той бе загрижен за нея. Но не я последва. Искаше му се да го направи, но устоя на този импулс.

Отношението на Катрин към него сега не беше по-добро от отношението ѝ към Хю, а може би дори бе по-лошо. Някога тя беше обичала Хю; свързваха ги дълги години на приятелство и близост — години, които нищо и никой не бе в състояние да зачеркне; може би въпреки отказа му, който беше чисто политически, Катрин още копнееше за него. А с Лиъм не я свързваше никакво общо минало. Дватамата споделяха съвсем малко спомени и това бяха спомените за похищението ѝ и за миговете, които бе прекарала в леглото му против волята си.

Лиъм чу, че Хю слиза по стълбите и се обърна. Беше се оказал прав. Хю бе отказал на Катрин. Въпреки че самият Лиъм на негово място не би го направил, той го разбираше напълно. Хю беше постъпил така, както би сторил всеки благородник. Просто богатите лордове не се женеха за бедни просякини.

Хю втренчи очи в неговите. Лиъм отвърна на погледа му. Наистина разбираше прекрасно другия мъж. Хю нямаше да се ожени за Катрин, не и при сегашните обстоятелства, но бе решен да я направи своя любовница. Значи между двамата им с Лиъм имаше нещо много общо.

Дълго време останаха така, впили погледи един в друг, враждебни и решителни — като два елена, сплели силните си рога. И двамата съзнаваха, че предизвикателството е голямо. Само единият от тях щеше да спечели Катрин. Лиъм се обърна пръв и се върна до масата. Хю го последва и напълни две чаши с горчива бира.

— Е, О'Нийл, права ли беше Кейти? Имаш ли вземане-даване с кралицата или не? — попита той.

Лиъм отпи от бирата си. Колко предпочиташе искрящото френско червено вино!

— А теб какво те засяга това?

— Не ми харесва да забавлявам в дома си един англичанин.

— Тогава мисли за мен като за ирландец.

Хю го изгледа.

— Бих искал да мисля за теб като за ирландец, но се опасявам да не би това да се окаже грешка.

Лиъм просто се усмихна. Изчакваше да види накъде бие Хю, макар че вече се досещаше.

— Еретик ли си? — попита Хю.

Усмивката на Лиъм придоби студен блясък.

— Протестант съм.

— Значи следваш политиката на своята протестантска кралица.

Лиъм не пропусна да забележи, че за разлика от повечето останали католици, Бари не посмя да нарече кралицата еретичка.

— Следвам вятъра на съдбата.

Сега Хю се усмихна.

— Искаш да кажеш, че не зачиташ нито бог, нито кралицата.

Лиъм отново се засмя. Очите му заблестяха.

— Май се каните да ми предложите прекрасна съдба, лорд Бари.

Бари се усмихна отново.

— Не всеки ден Господарят на моретата идва в дома ми. Ако не се възползвам от това, ще съм най-големият глупак.

— Все още не съм решил дали си глупак или мъдрец — каза спокойно Лиъм. — Може би предложението ти ще наклони везните.

Хю впери поглед в него.

— Страната е във война.

— Както добре знаят и децата.

— През изминалата зима ирландците разчитаха изцяло на испанска помощ. Беше страшно студено. Без провизиите, които получавахме от Испания, щяха да загинат много повече хора от стотиците, които измряха.

Лиъм забарабани с пръсти по масата.

— Нима мислиш да ме трогнеш и да ме накараш да изпитвам съжаление? У мен няма съжаление. Към никого.

Хю изсумтя.

— Така се и говори. Говори се, че ограбваш безмилостно всякакви кораби, независимо от националността им. Че никой не може да ти избяга, ако си решил да го преследваш. Освен това е добре известно, че предпочиташ испанската плячка пред всички други.

Погледът на Лиъм беше непроницаем. Той сви рамене.

— Грещиш. Съкровището си е съкровище и не ме интересува кой е притежателят му.

Бари се наведе напред.

— Ние можем да те използваме, О'Нийл.

— Ние?

Хю стисна зъби.

— Фицморис и останалите храбри лордове, които се борят да освободят земите ни от англичаните, от кралицата.

— Предлагаш ми да свържа съдбата си с шепа католици-предатели? — попита спокойно Лиъм, вдигнал вежди.

— Ти вече си предател, О'Нийл. Изненадан съм, че кралицата е опростила кървавите ти престъпления. Нямам представа какво си й предложил в замяна на нейното опрощение. Но и двамата знаем, че ако отново попаднеш в Тауър, най-вероятно ще увиснеш на бесилото.

— Целият треперя.

— Нямах какво да губиш. Можеш само да спечелиш, ако се присъединиш към нас.

Устните на Лиъм се извиха саркастично.

— Напротив, виждам много, което мога да загубя и малко, което да спечеля, Бари.

— Нямах ли капчица съчувствие към родната си страна?

— Но аз съм англичанин, забрави ли?

Хю пламна.

— Шон О'Нийл се бори с Короната до последния си дъх. Никой мъж не се е бил с англичаните повече от него. Той мразеше англичаните, мразеше кралицата.

— Както ти сам каза по-рано тази вечер, той беше убиец, а не герой. Освен това беше изнасилвач и варварин — каза студено Лиъм.

Бари повдигна вежди.

— Извини ме. Никога не съм се срещал с него.

— Значи си щастливец — каза безизразно Лиъм. — Няма да ме трогнеш като споменавах баща ми. Не ми пука с кого се е бил той и

защо.

— Мога да ти уредя среща с Фицморис вдругиден, ако си съгласен — каза Хю, като се наведе напред с решително лице. — Аз не успях да те спечеля на наша страна, но той е по-разпаден и по-убедителен и е успявал да привлече други, още по-малко заинтересовани от теб.

Лиъм се изправи.

— Може да е и самият дявол, който ми предлага безсмъртие, Бари, но няма да ме спечели за каузата на католицизма и предателството.

Бари също се изправи.

— Исусе, ти си бил набожен!

Лиъм леко се усмихна.

— Нямам желание да печеля симпатията на католици и фанатици, които не мислят за нищо друго, освен за това да горят мъже, жени и деца на кладата. — Той с мъка прогони яркия спомен. Спомен, който не бе просто видение, а нещо много по-живо — в ушите му отекнаха ужасните, непоносими женски писъци, ноздрите му доловиха мириса на горяща плът.

— В Ирландия не е имало кладии!

— Още не. Но Фицморис беси момчетата наравно с мъжете, оставя жени и деца да умират от глад, и всичко това в името на бога. — Очите на Лиъм засвяткаха. — Намери си някой друг да играе предателската ти игра, Бари. Нямам никакво намерение да се срещам с Фицморис, освен за да го предам на кралицата.

С тези думи Лиъм прекоси салона и се отправи към сламеника, който му бе донесъл Макгрегър.

Хю го проследи с разярен поглед.

— Не ти вярвам — извика той накрая. — Не вярвам, че си лоялен към кралицата. Вярвам, че можеш да бъдеш купен, приятелю.

Лиъм обърна сламеника с ботуша си, така че единият му край се подпря на стената. Усмихна се.

— За това си прав. Мога да бъда купен. Но само когато цената оправдава риска, а вие не можете да си позволите цената за моето участие в тази работа.

Бари отново седна и си наля още бира. Лиъм от своя страна се разположи върху сламеника, питайки се дали въпросът е приключен.

Съмняваше се.

Но докато лежеше в тъмния ъгъл, той мислеше за страха на Короната от Фицморис, който се бе оказал далеч по-голяма заплаха, отколкото Фицджералд изобщо би могъл да бъде, и за това как англичаните се бяха отчаяли, че никога не ще го заловят и не ще сложат край на бунта. Кралица Елизабет щеше да бъде много благодарна, ако Фицморис бъдеше принуден да се подчини. Ако Фицморис бъдеше заловен. Всъщност, Лиъм бе сигурен, че човекът, който успее да плени фанатизирания ирландец, ще може сам да определи наградата си, каквато и да е тя. А освен всичко останало, Фицморис беше и враг на бащата на Катрин.

Но дори папистът да бъде заловен скоро, това едва ли щеше да помогне на Фицджералд, който щеше да остане до края на дните си разорен и затворен в Селинджър Хаус — освен ако не настъпеха нови обстоятелства, които да предизвикат възстановяването му като граф на Дезмънд и завръщането му в Ирландия. Това, което се питаше Лиъм, бе какви биха могли да бъдат тези обстоятелства.

Питаше се и дали би дръзнал да се включи в толкова опасна и смъртоносна игра, дали би се осмелил да се намеси в разпределението на властта в южна Ирландия. Мисълта го изпълни с трепетна възбуда. На заспиване в ума му вече се въртяха невероятни възможности и Лиъм осъзна, че независимо от изявленията си преди малко, много скоро по един или друг начин ще бъде въввлечен в католическия бунт срещу Короната.

Катрин лежеше свита на кълбо върху леглото в пълна тъмнина, преглъщаше сълзите си и се питаше какво ще прави сега. Бе напуснала манастира, за да може да се омъжи. Бе напуснала манастира без да има представа за положението на баща си, без да знае, че той няма нито възможност, нито желание да ѝ потърси съпруг. Разбира се, че чичовците ѝ и всички васали на Фицджералд са загубили всичко, когато Джералд е бил осъден за измяна — та нали имотите им всъщност бяха негови. Хю беше прав, когато ѝ каза, че ако се върне да живее при тях, би била само още един товар върху плещите им. Беше прав, като ѝ каза, че няма къде да отиде. Но бе пропуснал да каже, че нямаше и никой, към когото Катрин да се обърне. Никой.

Освен Лиъм О'Нийл. Но той беше причината за повечето от проблемите ѝ; никога не би могъл да бъде тяхното разрешение.

Внезапен хлад нахлу в малката студена стая.

Въпреки че си бе легнала напълно облечена и се бе завила както с обшитата с кожи пелерина, така и с одеялото, което бе намерила на леглото, тя потрепери от студ и се зачуди откъде ли може да идва това странно течение. Изведнъж до слуха ѝ достигна тихо шумолене от нечи дрехи. Катрин изтръпна от страх. Сърцето ѝ затуптя лудо.

— Кейти! — Хю нежно стисна раменете ѝ.

Тя рязко се обърна към него. Беше поставил на пода една малка свещ и бе коленичил до леглото. Усмихна ѝ се.

Катрин се надигна и седна с ръка на гърдите.

— Хю! Какво търсиш тук? Уплаши ме! Помислих, че някой иска да ме убие!

Хю се засмя тихо, сетне ръката му внезапно се озова върху бузата ѝ. Катрин се вцепени. Палецът му погали плътната ѝ долна устна.

— Не съм дошъл да те убивам, Кейти. Дойдох да те накарам да промениш решението си.

Тя разбра. Каква глупачка беше да не проумее веднага намеренията му. Сега съвсем ясно виждаше похотливия пламък в очите му.

— Махай се.

Той се засмя отново. Ръката му се плъзна към рамото ѝ и внезапно го сграбчи здраво.

— Не, не още.

Катрин тръсна рамене, за да се освободи.

— Махай се!

— Няма да ти причиня болка. Всъщност, ще те заболи мъничко, но само в началото. Имал съм и други девици, Кейти. Аз съм мъж, който знае какво прави. — Той я повали по гръб, вмъкна коленете си между нейните и легна отгоре ѝ.

Катрин закрепця и се задърпа диво, опитвайки се да го удари. Но Хю задуши писъка ѝ с уста, улови двете ѝ китки с една ръка, после бързо дръпна полите нагоре до кръста ѝ и разтвори бедрата ѝ със своите. Тя започна да се мята още по-ожесточено, осъзнала, че той е напълно възбуден. Беше ужасена. Хю развърза панталоните си и

освободи члена си, който я удари по корема. Останала почти без дъх, Катрин пъшкаше и правеше отчаяни усилия да го отблъсне. Устните му се откъснаха от нейните.

— По дяволите, Кейти, ние сме приятели! Отпусни се! — скръцна със зъби Хю. — Ще ти хареса.

— Не сме приятели — простена тя, дишайки тежко. После се наведе рязко към него и захапа ръката му с все сила.

Той изръмжа и я зашлеви през лицето. Катрин се стовари на леглото, зашеметена от болка. Пред очите ѝ заиграха звезди. Смътно почувства, че пръстите му се спускат към сухата девствена кожа между бедрата ѝ. Знаеше, че трябва да се бори, но усещаше крайниците си натежали и безжизнени. Обзе я паника. Щеше да бъде изнасилена. Тя успя някак си да се размърда... и внезапно тялото на Хю се издигна във въздуха.

Всичко беше като в мъгла. Хю политна през стаята и се приземи с глава в стената. Погледът на Катрин се проясни и тя видя как Лиъм изправя Хю на крака и стоварва мощния си юмрук право в лицето му. Хю изрева и се срина на пода, но Лиъм отново го изправи и този път заби юмрука си в корема му, като го остави без дъх. Миг след това Хю лежеше свит на пода и стенеше, изпаднал почти в несвяст.

Лиъм го преобърна по гръб с босия си крак, извади кинжала си и се обърна към Катрин.

— Само кажи и ще го убия. Или ако предпочиташ, ще го кастрирам.

Катрин придърпа полите си надолу и се взря в него. Сърцето ѝ още туптеше необуздано. Цялото ѝ тяло трепереше. Струваше ѝ се, че ще повърне.

— Н-не.

Ножът изчезна. Лиъм се изправи и я погледна.

Тя се облегна на стената, но и се догади още повече, затова бързо се изви на една страна и се надвеси през леглото.

Лиъм донесе гърнето от ъгъла на стаята и го постави до нея. Но Катрин не повърна. Тогава той отмести гърнето и сложи ръка на гърба ѝ. Тя трепереше неудържимо.

— Катрин — каза дрезгаво Лиъм.

Катрин се отпусна назад, закри лице с ръце и си каза, че няма да плаче. Но ѝ беше дошло твърде много. Познаваше Хю от най-ранно

детство. Как бе могъл да се опита да я изнасили?

— Катрин! — Тонът му беше рязък. Той седна до нея на тясното легло, без да я докосва. — Наранена ли си?

Задавена от сълзи, тя успя само да поклати глава отрицателно. Лиъм хвана ръцете ѝ, свали ги от лицето ѝ и ги задържа в своите.

— Нарани ли те? — попита отново той.

Със сетни усилия Катрин възпря потока от сълзи, напирани в очите ѝ, и пак завъртя глава.

— Н-не.

На светлината от свещта тя видя, че Лиъм е стиснал здраво челюст. Погледите им се срещнаха. Той се поколеба, после вдигна ръка и много нежно докосна лицето ѝ. Показалецът му погали овала на брадичката ѝ.

Катрин се взираше в сериозните му сиви очи и не можеше да помръдне.

Изведнъж зениците му помръкнаха. Ръката му обърна главата ѝ на една страна.

— Той те е ударил.

Тя кимна и напрегна отчаяно всичките си сили. Защото още миг и щеше да се хвърли безразсъдно в прегръдките на този мъж.

Лиъм заизучава мястото, където я беше ударил Хю. Слепоочието му видимо пулсираше. Едва сега Катрин осъзна, че бузата ѝ се е подула и я боли. Когато пръстите му я докоснаха, тя трепна. Лиъм отдръпна ръка и се изправи.

— Мисля, че все пак ще го убия — каза той.

— Не! — Катрин го сграбчи за китката. Тогава видя колко е окървавена ръката му и я пусна. Погледите им отново се срещнаха. — Аз... моля те. Достатъчно. Тази нощ вече се случиха прекалено много неща!

Очите му се взряха в нея дълго и преценяващо. Накрая той кимна.

— Ти си много смела жена, Катрин. Смела и необикновена. На твое място повечето жени щяха да са изпаднали в истерия.

— Аз съм... в истерия. — Не можеше да отмести поглед от него.

Лиъм се усмихна леко и усмивката му бе като слънце, което прогонва черните, страшни облаци.

— Не бих казал. — После стана сериозен. — Не обвинявам Хю за това, че те желае толкова силно. Обвинявам го само в липса на финес. — Той тръгна към откренатата врата. — Ще върна лорд Бари в собственото му легло. Тъй като вратата на твоята стая няма резе, аз ще преместя сламеника си на пода в коридора. Макар да съм убеден, че тази нощ Хю няма да се събуди, за да те мъчи повече.

— Знам — каза Катрин тихо. — Лиъм, благодаря ти.

Той замръзна; звукът на кръщелното му име отекна между тях като камбанен звън. Колко интимно звучеше!

Накрая Лиъм се опомни и излезе, за да повика прислугата. Малко след това Хю бе отнесен в спалнята си от двама от своите хора, а Катрин лежеше будна и знаеше, че навън пред стаята ѝ Лиъм също като нея лежи, без да може да заспи.

Тръгнаха си малко след изгрев слънце. Мекото време от предишните няколко дни го нямаше и утрото беше сиво и мрачно, имаше мъгла и ръмеше. Хю Бари не ги изпрати. Остана в леглото — очевидно за да лекува раните и гордостта си.

Катрин яздеше между Лиъм и Макгрегър и се опитваше да не мисли за онова, което бе казал и направил Хю, опитваше се да не мисли как Лиъм я беше спасил. От време на време се питаше дали повечето от събитията от изминалата нощ не са плод на въображението ѝ. Нямаше съмнения за това, че Хю едва не я бе изнасилил — изживяването беше толкова ужасно и реално, че знаеше, че никога няма да го забрави, — а за милото, нежно отношение на Лиъм. Той беше загрижен за нея. Сигурна бе в това нощес, беше почти сигурна и сега.

Но тази сутрин Лиъм не ѝ бе казал и дума. Само веднъж хвърли бърз поглед към удареното ѝ лице, но веднага се извърна. Тя се беше видяла в огледалото и знаеше, че представлява ужасяваща гледка. Дясната половина на лицето ѝ бе подута и ставаше все по-силно морава. Противно на волята си, Катрин откри, че жадува Лиъм да ѝ даде някакъв знак, че среднощната му загриженост е била истинска, но така и не получи такъв.

Слязоха от седлата, за да прекосят някакъв поток. Тя реши, че моментът е достатъчно подходящ, за да постави въпроса, който я

измъчваше — къде ще отиде сега. Докато конете вървяха през речните камънаци, Катрин се поколеба, защото не знаеше как да се обърне към него след благородната му постъпка от изминалата нощ, след като я бе спасил от сигурно изнасилване. На езика ѝ беше малкото му име, но днес ѝ се струваше прекалено интимно да го назове така.

— О'Нийл?

Конете стъпиха на отсрещния бряг. Лиъм я погледна.

— На „Морски кинжал“ ли се връщаме? — попита нервно тя.

— Да.

Пулсът ѝ заби учестено. Дали след отказа на Хю той отново я смяташе за своя пленница? Страхуваше се да зададе следващия въпрос, но нямаше избор. Трябваше да научи какви са намеренията му.

— Къде ме водиш?

Сивият му поглед я прониза като кинжал. За момент Катрин си помисли, че няма да ѝ отговори.

— Трябва да поговорим, Катрин. Но не сега. — Вече не я гледаше. — Ще говорим, когато се върнем на кораба ми.

Но Катрин не можеше да чака.

— Моето бъдеще ли искаш да обсъждаме? — извика тя.

— Да.

— Тогава трябва да го обсъдим сега!

— Навсякъде гъмжи от умираци от глад разбойници, които търсят жертви като нас. Не е време за разговори. — Той рязко пришпори коня си в галоп. Конят на Катрин веднага го последва. Изпълнена с тревога, тя остави животното да я води.

По обяд достигнаха обградения със стени град и бяха пропуснати през северната порта, след което продължиха с бърз ход по тесните улички. Скоро се показа пристанището, вляво от което се намираха замъкът Корк и английският гарнизон. Множество шхуни, по-малки кораби и рибарски лодки се полюшваха на котва в залива. Точно в средата бе закотвен и „Морски кинжал“, черен и елегантен, с издути от морския бриз бели платна. Изглеждаше точно като пиратски кораб; изглеждаше така, сякаш копнееше да бъде освободен и да полети по вълните и по вятъра.

Катрин погледна Лиъм и видя как изражението му се смекчи, когато съзря кораба си. Не можеше да го вини, задето се гордее с него. Макар че бе пиратски галеон, „Морски кинжал“ бе красива и

вълнуваща гледка. Хрумна ѝ, че корабът някак съвсем точно приляга на своя собственик.

— Ще ни позволят ли да си тръгнем?

Бяха спрели на един от кейовете. Катрин видя, че ги очаква малка лодка.

— Не могат да ме спрат, дори да опитат — заяви Лиъм така, сякаш твърдеше несъмнен факт.

— Но... сър Перът?

Той я погледна.

— Мисля, че би искал да си поговори с мен преди да си тръгнем. Но аз нямам какво да му кажа и не смятам да му окажа честта да стоя тук и да чакам от него позволение, за да отплавам. — Лиъм се усмихна. — Толкова груб човек заслужава грубо държание, нали?

Катрин не успя да му се усмихне в отговор. Не се съмняваше, че Перът ще побеснее, когато открие, че „Морски кинжал“ си е отишъл.

— Това ти харесва — каза тя внезапно. Беше обвинение, но и смайващо откритие.

Веждите му се повдигнаха въпросително.

— Харесваш опасността. Харесва ти предизвикателството да си заминеш преди Перът да узнае и да те задържи. Ти се наслаждаваш на опасността!

Лиъм се засмя.

— Никога не съм се замислял за това, но може би си права. — Той скочи от коня. — Момче!

Едно от малките, одрипани хлапета, които обикаляха по пристанището, дотича начаса.

Лиъм му връчи няколко пенса.

— Отведи тези коне обратно в конюшната.

Монетите изчезнаха незабавно.

— Да, сър. — После момчето попита: — Вие ли сте пиратският капитан?

Очите му бяха широко ококорени и изпъкваха — огромни и сини — на фона на мръсното му лице.

— Да, такъв съм — каза Лиъм, а после смръщи свирепо вежди. — А сега се омитай с конете, преди да съм решил да взема хубавото ти малко задниче с нас!

Момчето сграбчи юздите и хукна като стрела. Конете затрополиха след него.

Катрин погледна Лиъм.

— Нима ти харесва да го плашиш?

Той се ухили. Ефектът беше поразителен.

— Той очакваше да види голям лош пират. Най-малкото, което можех да направя, бе да задоволя очакванията му.

В отговор Катрин също му се усмихна.

Но неговата собствена усмивка се стопи и той я изгледа втренчено, преди рязко да ѝ обърне гръб. Катрин се взря в лодката, загърнала рамене в пелерината си. Миналата нощ Лиъм бе загрижен за нея, беше почти сигурна в това. Но днес нехаеше за нея, сякаш бе непознат. Защо? Не разбираше. Не разбираше този мъж.

Но защо ли изобщо искаше да го разбере? Той бе пират, не биваше да забравя това. Пират и син на Шон О'Нийл.

Щом „Морски кинжал“ заплава през залива и се насочи към морето, Лиъм отстъпи щурвала на помощник-капитана, застана на носа и се загледа в стоманеносивата вода. Беше ледено студена, но той обичаше да чувства морските пръски върху лицето си. „Морски кинжал“ обожаваше да плава. Беше бърз и лек кораб, пригоден за луда надпревара с ветровете, копнеещ да пори вълните като бръснач. Лиъм си каза, че когато навлязат в открито море, ще опъне платната му и ще го остави да се носи по вятъра. Да, но накъде?

Знаеше, че не му остава много време. Скоро трябваше да отправи предложението си към Катрин. Тя очакваше да обсъдят нейното бъдеще.

Но Лиъм се страхуваше. Невероятно, но факт — той, който не знаеше що е страх, който срещаше всяка опасност с ледено спокойствие, бистър ум, удвоени сили и умения, сега се страхуваше от една жена... от отказа на една жена.

Катрин бе отказала на Хю, любимия от детството ѝ. Лиъм почувства, че цялото му тяло е сковано от напрежение. Беше глупаво да мисли, че вместо това тя ще приеме за покровител него — един презрян пират и син на убиец. Трябваше да ѝ предложи нещо много по-добро, много по-голямо от всичко, което ѝ бе предлагал досега.

И все пак той усещаше, че нищо не би могло да бъде достатъчно. Вече познаваше много добре гордостта на Катрин Фицджералд. И нейното презрение. Но... не беше ли се променило нещо между тях през изминалата нощ?

Лиъм се боеше да мисли за това, да се надява. Но не бе в състояние да попречи на сърцето си да бие силно тъкмо с тази мисъл, с тази надежда.

И все пак продължаваше да се страхува. Той се вкопчи в парапета на кораба, неспособен да се обърне и да тръгне. Пулсът му препускаше лудо. Разумът му казваше, че е проклет глупак. Да се осмели да надскочи себе си, да иска награда, достойна за много различен, за много по-добър мъж. Но сърцето му се осмеляваше да иска.

Накрая Лиъм се обърна и се отправи към каютата си, за да се изправи срещу Катрин и да я помоли да му стане съпруга.

Катрин стоеше до отворения люк, неспособна да се наслади истински на хладния допир на морския бриз върху лицето си. Гористият северен бряг на залива бързо се отдалечаваше от очите ѝ. Тя очакваше Лиъм със свито от тревога сърце и се питаше за какво ще разговарят и какво ще е бъдещето ѝ.

— Катрин? Готов съм да говоря с теб.

При звука на гласа му пулсът ѝ се ускори шеметно, раменете ѝ се сковаха. Тя се обърна бавно.

Лиъм затвори вратата на каютата след себе си. Изражението му беше непроницаемо. Погледът му се взря в нея и Катрин се смути. Помисли си за това, което Хю се бе опитал да направи през нощта и за това как Лиъм му беше попречил. Помисли си за леглото с пурпурния балдахин в другия край на каютата; помисли за червено-златните шнулове.

— Къде ме водиш?

Той тръгна към нея, но когато ги разделяха само няколко крачки, рязко се спря.

— Катрин, не искам да те оставя да си отидеш.

Тя се вцепени.

Погледът му обходи лицето ѝ, преди да срещне очите ѝ.

— Мога да ти дам много неща.

Катрин не пророни и дума. Сърцето ѝ туптеше като чук. Знаеше какво ще последва. Нямаше желание да се изправи пред още едно унижително предложение. Нямаше никакво желание да се чувства макар и малко изкушена от този мъж. Главата ѝ се завъртя отрицателно.

Тогава Лиъм заговори бързо.

— Наблюдавах те онзи ден, когато минахме през пазара в Смийтфийлд. — Той се усмихна леко, но погледът му остана убийствено сериозен. — Видях как жадно гледаш дрехите и стоките. Видях удоволствието, изписано на лицето ти; видях как се извърщаше назад, когато си тръгнахме; как беше преизпълнена с копнеж, като дете, което си тръгва от първия си панаир.

Очите на Катрин бяха приковани върху красивото му лице. Независимо от яда и смущението си, тя прекрасно си спомняше невероятното изобилие от стоки на пазара; прекрасно си спомняше красотата и екстравагантността на придворните на кралицата; всички онези дрънкулки, които никога нямаше да притежава, никога нямаше да носи.

— Мога да ти дам всички богатства, които някога си сънувала, а също и такива, за каквито не си и сънувала. Не съм самохвалко, но този път ще падна дотам, че да се изтъквам. Аз съм по-богат от някои крале, Катрин. Копнееш за самур и визон? Или за хермелин и кожа от рис? — Лиъм сви рамене. — Можеш да ги имаш всичките. Ти си жена, създадена да се наслаждава на красивите неща. Ти си жена, създадена да бъде обичана, ценена и глезена като кралица. — Той огледа старата ѝ, закърпена, грозна рокля. — Трябва да бъдеш облечена в коприна и кадифе, в панделки и дантели. Трябва да бъдеш облечена царски богато и красиво, Катрин. Трябва да носиш диаманти на ушите си и рубини на кръста си, а ако желаеш — сапфири и смарагди в косите си. Или предпочитанията ти са по-скромни? Тогава нека бъдат перли и злато. Няма значение. Трябва само да поискаш и всичко ще бъде твое.

Предлагаше ѝ невероятни богатства, за да му стане любовница. Катрин се разтрепери от гняв. Разтрепери се от болка. И въпреки това дълбоко в душата ѝ, в някаква скрита част от нея, трепна копнеж. Само преди няколко часа Лиъм я бе спасил от Хю. Миналата нощ той не беше пират, беше герой, нежен и загрижен.

— Хю е глупак и дръвник — каза Лиъм. — А също и бедняк. Знам, че аз не съм благородник, но никога не бих те наранил. Вероятно вече съм доказал това.

Беше го доказал, но от предложението му ставаше ясно, че в края на краищата не е по-различен от Хю.

— Отхвърлих отблъскващото предложение на Хю. Отхвърлям и твоето — каза тя рязко. — Няма да бъда ничия любовница.

Лиъм я погледна с очи, сиви като океана и също толкова неразгадаеми.

— Катрин, не те моля да ми станеш любовница, моля те да станеш моя съпруга.

Първоначално Катрин не го разбра. Вероятно сънуваше!

— Моля те да станеш моя съпруга — повтори той и сега тя забеляза, че една вена на слепоочието му пулсира отчетливо.

Заля я огромна вълна от уплаха. Не можеше да се движи, не можеше да проговори.

Лиъм продължи мрачно:

— Моят дом е един непристъпен остров далеч на север. Там ще бъдем в безопасност от онези, които могат да си помислят да ни попречат, макар че според мен скандалът покрай нашата женитба ще отшуми бързо. Не си ли казвала многократно колко много желаяш да се омъжиш? Не си ли казвала колко много желаяш съпруг и свой собствен дом? На острова имам чисто нова къща, която по нищо не отстъпва на английските, въпреки че аз не я използвам. Ако не я харесаш, ще я съборя и ще ти построя друга. — Той се поколеба. Гледаше я. Очите му бяха непроницаеми, тъмносиви. — Баща ти иска този съюз. Това ще бъде от полза за него. Аз ще му бъда от полза.

Катрин отново започна да диша, но с огромна трудност. Гърдите ѝ се повдигаха. Беше стиснала юмруци. Трябваше пребори с изкушението — а то бе толкова голямо.

— О, господи! — прошепна тя измъчено. Той ѝ предлагаше името си. Своето име. Предлагаше ѝ брак.

Тонът му стана рязък.

— Катрин, трябва много внимателно да обмислиш предложението ми. Ти си интелигентна жена. Няма да имаш друго подобно предложение за женитба. Вероятно ще получиш предложения от фермери или мъже с подобно положение, но ти никога не би могла

да станеш съпруга на фермер. Имаш ли нужда от малко време, за да помислиш? — Лиъм не се усмихваше. Не се беше усмихнал нито веднъж. — Разбирам, че сигурно си доста изненадана.

Малко бе да се каже, че е доста изненадана.

— Защо?

Той премигна неразбиращо.

— Защо, Лиъм? Защо сега искаш да се ожениш за мен?

Лицето му се изопна.

— Откакто баща ти ми го предложи, почти не съм преставал да мисля за това. Желая те, но няма да те насилвам. Искам да дойдеш при мен по свое желание.

— Разбирам. — Сълзите най-после потекоха по бузите ѝ и тя припряно ги избърса с ръка.

— Мисли колкото време искаш — каза Лиъм и се отправи към вратата.

— Не — промълви тъжно Катрин. — Нямам нужда от време, за да обмислям брак с теб.

Той замръзна.

— Не мога да се омъжа за теб, Лиъм. Не мога да се омъжа за пират. — Тя обгърна рамене с ръце. Трепереше. — Баща ми може и да е в немилост, но Катрин Фицджералд не се е променила. Аз съм с благородно потекло. Никога не мога да се омъжа за пират. И няма значение, че баща ми желае този съюз за политическите си цели.

Лиъм стоеше изопнат и неподвижен като издялан от камък. Чертите на лицето му изразяваха болка.

— Съжалявам — прошепна Катрин

— Ти не си способна да разсъждаваш в момента — каза накрая той. — Още си развълнувана от изминалата нощ. Ще те оставя.

— Не — повтори тя и пак избърса сълзи с юмруци.

Лиъм стисна зъби.

— Сега нямаш друг избор, Катрин. Предложението ми е най-доброто, което би могла да получиш. Моля те да ми станеш съпруга. Други мъже, благородници като Хю, ще те помолят единствено да им станеш любовница.

Беше прав. Катрин се извърна, разкъсвана от болка.

— Може би след като се напиш и размислиш малко, ще промениш мнението си. — Тя чу как Лиъм се обръща и тръгва към

вратата.

— Няма да променя мнението си. Господи! — Катрин се облегна на стената. Опасяваше се, че всеки момент ще избухне в ридания.

— Моето предложение остава в сила. Помисли за всичко, което мога да ти дам, Катрин. Може би тогава ще надмогнеш презрението си към произхода ми и към това, което съм.

С тези думи той излезе.

Катрин се свлече на пода. Нима не искаше само това, което би искала всяка нормална жена? Защо светът сякаш се бе наговорил да ѝ ограби онова, което ѝ се полагаше? Тя беше аристократка. Дъщеря на граф. А се бе стигнало дотам да получава срамни предложения от благородници като Хю и предложения за женитба от пирати. Катрин придърпа колене към гърдите си. Знаеше, че Лиъм О'Нийл е прав. Че Катрин Фицджералд сега няма никакви реални шансове и че не ще получи по-добро предложение за брак от никого.

Но тя не можеше да се омъжи за сина на Шон О'Нийл. Никога. Дори ако наистина го желаше.

13.

Не след дълго обаче тя осъзна, че ѝ остава още един шанс.

Спускаше се здрач. Катрин изтича от каютата без ни най-малко да се изненада, че резето на вратата този път не е спуснато. Горе на палубата тя загърна пелерината още по-плътно около себе си и се озърна за Лиъм. Той отново беше на щурвала. С лудо разтуптяно сърце, Катрин се втурна към него и с мъка започна да изкачва стръмните стъпала. Лиъм я забеляза веднага.

— Почакай, Катрин. — Той остави щурвала на някакъв моряк, спусна се към нея, наведе се и я вдигна горе с безкрайна лекота, сякаш беше перце. За миг Катрин се вкопчи в него, за да възстанови равновесие, после бързо свали ръце. Остана ѝ усещането за здравите му мускули.

— Искам да говоря с теб, Лиъм.

Очите му проблеснаха.

— Размислила си над предложението ми?

Тя долови копнежа в дрезгавия му глас.

— Не. Не съм размислила. Не мога, няма да се омъжа за теб.

Лиъм трепна.

— Остава ми още един шанс — продължи Катрин, решена да не обръща внимание на разочарованието му, което той не успя да скрие. Гледаше я много внимателно.

— Искам да отида при кралицата — каза тя.

Той повдигна светлокафявите си вежди.

— И ще се оставиш на милостта ѝ?

— Да! — извика Катрин. — По-добре на нейната милост, отколкото на милостта на мъже като Хю и теб, или пък на тъй капризната съдба.

— А ако реши да те прати при баща ти? Или обратно в манастира?

Тя вирна брадичка.

— Тогава така да бъде. — Но в действителност нямаше никакво намерение да бъде обречена на самотно заточение в Саутуърк или на

не по-малко самотно съществуване в манастира. Бе готова да се моли на колене за бъдещето си, ако станеше нужда.

Устните му се изкривиха.

— Значи аз съм най-голямото зло?

Катрин се сепна. Не беше казала това.

— Отричаш ли кой си и какъв си?

Изражението му беше насмешливо.

— Как бих могъл дори да опитам?

Думите му я смутиха. Той я смущаваше.

— Ти си пират, О'Нийл, и двамата го знаем — каза тя сърдито. Нямахте да изпитва съчувствие към този мъж. Не трябваше. — Ще ме заведеш ли в Лондон? Или отново съм твоя пленница?

— Катрин, ако беше моя пленница и ако аз не бях нищо повече от пират, щях да се възползвам от тялото ти въпреки твоята воля — с или без изнасилване.

Катрин знаеше, че е по-добре да не казва нищо, отколкото да го опровергава.

— Очевидно има различни степени на жестокост — отбеляза Лиъм. Усмихна се саркастично и сви рамене. — Обаче този звяр, който не те нарани — не, който дори те спаси от лапите на твоя скъп приятел-благородник Хю, ще отстъпи пред желанието ти.

Тя го гледаше безмълвно

— Искаш да отидеш при кралицата и да я помолиш да ти помогне? Може би си права. Може би тя ще пожелае да се намеси и дори да ти уреди брак. — Очите му засвяткаха. — Може би в цяла Англия ще се намери поне един джентълмен, който няма да се интересува от това, че си в немилост, че си ирландка, че си католичка и че си изгубила името си.

— Надявам се — успя да промълви дрезгаво Катрин.

Погледът му се спря върху очите ѝ — хладен и гневен.

— Никога няма да се предадеш, нали?

— Не.

— Същата като баща си. — Лиъм ѝ обърна гръб и извика някаква заповед. Моряците се покатериха по мачтите и корабът бавно започна да се завърта.

Катрин проследи с поглед как той се върна на щурвала. Каза си, че просто е справедлива към себе си и че няма значение, ако не е била

справедлива към него. Лиъм беше пират, беше син на Шон О'Нийл. Сам бе избрал живота, който водеше, докато тя изобщо не беше избирала своя.

Но макар да знаеше, че е права, Катрин не може да не изпита безпокойство, когато корабът най-после пое курс на юг. Нямаше никакви гаранции, че ще успее. Кралица Елизабет се бе държала мило с нея, но при първата им среща я бе обвинила в заговорничество и предателство. Как ли щеше да реагира сега? Катрин много добре съзнаваше, че може да бъде изпратена в Саутуърк и да остане там затворена като баща си до края на своя живот.

И в такъв случай нямаше ли да се окаже, че е било далеч по-добре да приеме предложението на пирата?

Два дни по-късно вече плаваха нагоре по течението на Темза към Уайтхол. Мисълта, че Лиъм ще закара пиратския си кораб право пред двореца на кралицата, шокира Катрин. Вярно е, че беше опростен пират и че бе натоварен лично от Елизабет да я придружи до Ирландия, но все пак постъпката му изглеждаше невероятно дръзка, предвид на това кой и какъв бе той. Излишно е да се споменава, че новината за пристигането им ги беше изпреварила. Още щом акостираха, бяха посрещнати от един от хората на кралицата, който ги информира, че Нейно величество иска да се срещне с тях незабавно.

Беше доста преди обяд и Елизабет още не бе слязла в залата за аудиенции. Катрин и Лиъм бяха принудени да чакат близо час пред вратите на покоите ѝ, където тя още се обличаше. Катрин си повтаряше наум молбата си, като с всяка изминала минута ставаше все по-неспокойна и уплашена. Лиъм изглеждаше отегчен.

Внезапно вратата се отвори и на прага ѝ се появи висок, тъмен, привлекателен мъж. Катрин го погледна веднъж, после още веднъж. След Лиъм това бе най-красивият мъж, който беше виждала някога. Той също я видя и също я погледна отново, после се усмихна и се поклони. Усмивката му се стопи, когато зърна Лиъм. Миг по-късно си беше отишъл.

Катрин се загледа след него.

— Кой беше този?

Лиъм я стрелна с очи.

— Робин Дъдли, графът на Лестър.

Катрин беше чувала всички истории за него. В първите години от царуването на кралицата се носеха слухове, че тя ще се омъжва за Дъдли, но вместо това Елизабет го бе предложила на своята братовчедка и съперница Мери — шотландската кралица. Мери бе отхвърлила мъжа, известен като любовник на братовчедка ѝ, а самият Дъдли бе побеснял. Тогава Елизабет му бе дала титлата граф на Лестър, издигайки го до ранг, подходящ за брак с кралска особа, поради което се говореше, че предложението към Мери е било само повод кралицата да го удостои с благородническа титла и самата тя да се омъжи за него. Но оттогава бяха изминали години, а такъв брак така и не се бе състоял.

Въпреки това още от самото начало беше ясно, че Елизабет фаворизира Дъдли, че е влюбена в него и че двамата прекарват много време насаме. Или поне така се твърдеше. Когато се срещнали за пръв път, Дъдли бил женен за Ейми Робсарт и това изключвало възможността за брак, но след няколко години тя паднала по стълбите и си строшила врата. Съдът счел смъртта ѝ за нещастен случай, но мнозина казваха, че зад цялата работа стоял Дъдли, чиято цел била да се освободи и да се ожени за кралицата. А други пък казваха, че самата кралица е планирала убийството заедно с него. Така или иначе, преждевременната смърт на Ейми бе направила брака между Дъдли и Елизабет невъзможен, защото да се оженят беше все едно да се самопризнаят за виновни в убийството ѝ.

Тези, а и много други слухове бяха достигнали и до абатството Сен Пиер-Еглиз, защото кралските работи интересуваха всекиго и навсякъде, а особено пък дамите, изолирани в манастир. Самата Катрин никога не им беше обръщала кой знае какво внимание. Сега обаче, докато се взираше след Дъдли, тя прекрасно разбираше защо кралицата е влюбена в него. Но чак пък убийство? Катрин се бе срещала с Елизабет само два пъти, но усещаше, че това не е възможно.

— Още гледаш след него, Катрин, въпреки че той отдавна си отиде — каза студено Лиъм.

Тя трепна и се изчерви.

Лиъм гневно ѝ обърна гръб. Катрин си каза, че е подло от нейна страна да бъде доволна от очевидната му ревност. В края на краищата тя не искаше нищо от него — нито ревността му, нито страстта му,

нито любовта му, ако мъж като него изобщо бе способен да изпитва такава романтично чувство.

Миг по-късно се появи една дама, която ги въведе в преддверието. Елизабет още я нямаше, така че те отново зачакаха мълчаливо. Най-после кралицата пристъпи на прага на спалнята си. През отворената врата Катрин успя да надзърне в стаята. Беше много тъмна, тъй като имаше само един прозорец. Прозорецът гледаше към Темза и през стъклото му се виждаха множество лодки и един военен галеон, които плаваха покрай ято лебеди. Точно в този момент оръдията на галеона изстрелваха залп в чест на кралицата.

Катрин не устоя на изкушението да огледа още малко най-съкровената стая на Елизабет. Целият таван беше позлатен. Но това, което прикова вниманието на Катрин, бе голямото легло. Очите ѝ се ококориха от изумление. Леглото бе направено от многоцветно дърво и беше покрито с коприна и кадифе, избродирани със злато и сребро. Над горния му край бяха повесени пъстри индийски коприни.

В спалнята нямаше никой. Очевидно срещата с Лестър се бе провела на четири очи.

В такъв случай Катрин, която вече познаваше мъжете, беше съвсем сигурна, че между двамата е имало нещо повече от обикновен разговор.

— Катрин! — Кралицата пристъпи към нея усмихната, с протегнати ръце. — Мила Катрин! — Тя я прегърна. Все още не бе погледнала към Лиъм. Бузите ѝ бяха поруменели, а очите ѝ блестяха. — Въпреки че съм изненадана да те видя тук, съм и много, много щастлива.

На Катрин почти ѝ прималя от облекчение. Нейното лице също засия в усмивка.

— Толкова е прекрасно да съм отново в двореца, Ваше величество — каза тя и беше напълно искрена. Още в момента, в който беше съзряла многобройните кули и покриви на Лондон, пулсът ѝ се бе ускори от вълнение.

— Доведе ли годеника си, лорд Бари? Или вече си лейди Бари, скъпа?

Униние се изписа върху лицето на Катрин. Кралицата видя това и едва сега погледна към Лиъм.

— Нещо не е наред ли?

Лиъм се поклони.

— Ваше величество!

Елизабет леко се изчерви.

— Лиъм, моля те, кажи ми какво се е случило?

— Лорд Бари е сгоден за друга, Ваше величество.

Очите на кралицата се разшириха от изненада и тя отново се обърна към Катрин.

— Значи годежът е бил развален? И семейството ти не знае за това?

Катрин обясни как Хю е отнесъл въпроса за валидността на договора за годеж пред ирландските съдии, след като Джералд е бил осъден за предателство и лишен от титлата и земите си.

— Горкичката — каза кралицата и я потупа по ръката. — Значи напразно ходи чак до Ирландия и сега се връщаш в двора.

Лиъм погледна Елизабет.

Тя се обърна с лице към него.

— Колко великодушно от твоя страна, Лиъм, да доведеш момичето отново в Лондон. Предполагам, че тя иска да отиде при баща си? Или вече му е казала тъжните новини?

— Катрин още не е говорила с Фицджералд — тихо отговори Лиъм.

Кралицата повдигна вежди, но не каза нищо. Катрин откри, че неволно е затаила дъх и сега го изпусна шумно.

— Ваше величество, мога ли да говоря?

— Моля — усмихна се Елизабет.

Катрин нервно сплете ръце.

— Хю намира, че съм недостойна да му бъда съпруга, защото вече не съм дъщеря на граф. Баща ми сега е в немилост, лишен от титлата и богатството си. Знаем всичко това, но... моите мечти не са се променили. Аз не съм се променила.

Кралицата вдигна високо глава.

— Моля те, продължавай.

Катрин пристъпи напред.

— Аз искам само това, което се полага на една жена, Ваше величество. Дом, съпруг и собствени деца. Колко копнея за тези три прости неща. Винаги съм копняла за тях. Катрин Фицджералд не се е променила, не е, и мечтите ѝ са силни, каквито винаги са били.

Осмелих се да напусна манастира, защото да остана там неомъжена, без дом и без деца, бе все едно да умирам от бавна и мъчителна смърт. Ваше величество, оставям се на вашата милост и на благородния ви дух. Знам, че сега не предлагам нищо друго, освен себе си, а без земя и зестра жената не струва много. Освен това вече не съм съвсем млада, но както виждате не съм толкова грозна и по-важното, аз съм силна и здрава и съм сигурна, че все още мога да родя две, три, или дори четири деца. Моля ви. Направили сте това, което сте счели за правилно, когато сте отнели Дезмънд от баща ми. Аз съм му дъщеря, но трябва ли да споделя неговата съдба? Не казахте ли, че Джоан ви е била добра приятелка? Може би в нейна памет бихте ми помогнали. Моля ви. Не можете ли да ми намерите някой обикновен, но почтен мъж? Разбирам, че няма как да е високопоставен благородник, нито да е богат, че по всяка вероятност ще е вдовец, може би с деца. Аз обичам децата. Ще отгледам децата на друга жена като свои собствени. Моля ви, Ваше величество! — Катрин сплете ръце пред гърдите си като за молитва и се помоли на бога да е развълнувала кралицата. И тъй като беше казала всичко, което имаше да каже, тя застина неподвижно, с поглед, прикован в кралицата, и с безпокойство зачака отговора ѝ.

Елизабет я гледаше съсредоточено, без да се усмихва.

Лиъм също я гледаше с остър поглед и напрегнато изражение.

Накрая кралицата пристъпи към нея, улови двете ѝ ръце в своите и ги стисна здраво.

— Беше много убедителна в молбата си, Катрин.

Катрин преглътна, но сърцето ѝ трепна обнадеждено.

— Ще помисля по въпроса — каза Елизабет.

Катрин изтръпна. Беше очаквала отговор веднага.

Кралицата пусна ръцете ѝ.

— Сега трябва да се занимая с някои държавни дела. — Тя тръгна към вратата, после спря. — Катрин, ще останеш тук, в двореца, докато взема решение какво да правя с теб. Една от дамите ми ще ти покаже твоята стая. Лиъм, искам да разменя няколко думи с теб по-късно, не си тръгвай. — Сетне Елизабет прихвана шумолящите поли на златистата си, обсипана с перли рокля и излезе.

Катрин се извърна и срещна изгарящия поглед на Лиъм. Не я интересуваше дали е ядосан или смаян. Тя вдигна брадичка и го изгледа с високомерие, каквото в действителност не изпитваше.

— Мътните да го вземат — изруга той. — Ти си прекалено умна, а това не е полезно. — И ръцете му се заключиха около китките ѝ.

— Какво? — извика Катрин. Твърде късно. Защото Лиъм вече я беше придърпал в обятията си. Едната му силна ръка я притисна до гърдите му, а другата обърна лицето ѝ към неговото. — Прекалено умна и дяволски красива. Все още искам да те направя своя съпруга, Катрин.

Очите ѝ се разшириха и тя понечи да запротестира. Лиъм предотврати това с устни, които бяха твърди и жадни. Катрин притихна. Въпреки че бе дошла в двора, за да потърси съпруг, това може би беше тяхното сбогуване. Наистина не искаше да воюва с него. Не и сега. Устните му уловиха нейните и ги разтвориха. След миг ръцете ѝ се обвиха около шията му, а езикът му навлезе в устата ѝ. Той го тласна още по-навътре, като я наклони назад. Катрин се предаде — както от толкова време ѝ се искаше да направи — и отвърна на целувката му.

Пламенно. Устата ѝ притегли неговата, засмука я; зъбите им се докоснаха; езиците им яростно се преплетоха. Тя впи нокти в раменете му.

Замаяна, Катрин усети, че ръцете му я дърпат към пода. Лиъм бе паднал на колене. Продължаваше да я целува ненаситно, горещо и тя му отговаряше също толкова трескаво. Пръстите на Катрин се провряха през разхлабените връзки на ризата му. Допирът до кожата му беше като да докосва обвит в коприна камък, който бе жив и дишащ. От гърдите ѝ се изтръгна задавен стон. Ръката ѝ се плъзна по корема му. Обезумяла, чувствена, търсеца. Лиъм изстена.

И никой от тях не видя мъжа, който стоеше на вратата и ги гледаше. Първата реакция на Уилям Сесил бе да се изкашля, да прочисти гърло, за да извести любовниците за присъствието си, да ги прекъсне. Но през изминалите дни той беше разсъждавал дълго и усилено над въпроса какво представлява триъгълникът Фицморис-Фицджералд-О'Нийл. Дълго и усилено бе разсъждавал и над странния факт, че О'Нийл бе пленил толкова незначителен френски кораб — кораб, лишен от политическа стойност, освен ако не се вземеше предвид възможната бъдеща стойност на Катрин Фицджералд. Сега, докато наблюдаваше със собствените си очи страстната целувка, Сесил си помисли, че Ормънд може да е прав. Накрая взе решение — затвори

тихо вратата на стаята, обърна се и се отдалечи, като по пътя си спря една камериерка, отправила се към кралската спалня.

— Оставете работата в покоите на кралицата за по-късно — нареди той.

Очите на камериерката се стрелнаха любопитно към затворената врата. В погледа ѝ се появи разбиране. Тя направи реверанс и си тръгна.

А Сесил заслиза надолу към салона, като не спираше да се пита: Какъв е в крайна сметка Лиъм О'Нийл — приятел или враг! Докъде ще стигне в съюза си с Фицджералд? Защото Сесил бе сигурен, че този съюз съществува. Питаше се и дали няма начин да се използва момичето, за да бъде контролиран пиратът. Или дали Катрин Фицджералд вече не го контролираше по начин, стар колкото света.

Седнала на своя престол, кралицата се усмихна на Лестър, който стоеше до нея.

— Радвам се, че си тук, Робин — каза тя кокетно.

В отговор той също ѝ се усмихна и доста фамилиарно я потупа по ръката.

— Вашите грижи са и мои грижи, Ваше величество. Винаги. Знаете това.

Елизабет кимна със задоволство и се обърна към братовчед си, Ормънд, който ги гледаше намръщено и към Сесил, който стоеше невъзмутим.

— Току-що получих послание от сър Джон Перът — отбеляза тя. — Той твърди, че момичето на Фицджералд е не по-малко ирландка от всеки бунтовник, че прилича на баща си и че не трябва да ѝ се има доверие. Сър Джон е проследил О'Нийл и момичето. Отишли са направо в замъка Бари, без да се спират никъде. Но са останали само една нощ. В поведението им не е имало нищо подозрително, освен това, че О'Нийл си е тръгнал от Корк твърде бързо, без да изчака позволение да отплава, и, разбира се, фактът, че Катрин няма да се омъжи за Бари. Но, както знаем, О'Нийл доведе момичето направо при нас, а това не е заговорнически ход.

Беше дяволски умен ход, помисли си Сесил, не по-малко умен от самия О'Нийл. Но не каза нищо. Ормънд изръмжа:

— Това си беше уловка още от самото начало. Тя не е отишла в Мънстър за да се омъжи за Бари, а за да предаде информация от баща си. Ваше величество, Фицджералд отново е подхванал старите си номера, само че този път е привлякъл на своя страна Господаря на моретата.

Лестър го изгледа раздразнено.

— Бътлър, няма никакви доказателства, че О'Нийл заговорничи с Фицджералд. Оставяш се истерията ти да те подведе.

— О, няма? А какво предлагаш ти? — попита Ормънд, позеленял от гняв. — Да допуснем предателя сред нас?

Лестър се взря студено в главния си съперник за обичта на кралицата. Откакто Фицджералд беше премахнат, в южна Ирландия нямаше по-могъщ лорд от Ормънд.

— Фицджералд никога не би могъл да бъде чак такъв предател като братовчед си, Том. За всички ни щеше да е много по-добре, ако той бе възстановил земите си и ако беше прогонил оттам проклетия католик.

— Достатъчно! — отсече Елизабет преди Ормънд да успее да отговори. — Мислех, че сме приключили с този въпрос преди три години, когато решихме да осъдим Фицджералд за измяна. Сега нямам никакво желание да се връщам назад. Искам да вървя напред. — Тя се обърна към Сесил. — Какво ще кажете вие, сър Уилям? Заговорничи ли срещу мен моят златен пират?

— Продължавам да събирам сведения го случая — отговори държавният секретар. — Но засега има и други възможни обяснения за поведението на О'Нийл. Не мога да направя заключение, че има заговор срещу вас, Ваше величество. Не още. — Лицето му беше безизразно и не издаваше най-скритите му мисли, нито изводите, до които бе стигнал преди малко. Не беше в стила му да притеснява кралицата с неща, които нямаше нужда да достигат до знанието ѝ.

— Той очевидно е замесен в заговор — почти изкрещя Том Бътлър.

— Мили боже, да не би всички да сте си загубили ума? Защо иначе О'Нийл ще води момичето при баща ѝ? А ако Фицджералд събира съюзници, войната в юга ще продължи още много години. Нима искаш Фицморис да вилнее из южна Ирландия заедно с Фицджералд? — попита той кралицата.

— Знаеш, че не искам — извика тя.

Погледът на Лестър срещна този на Сесил и се задържа върху него. Трудно би могло да се каже, че са приятели, защото се ревнуваха един-друг за влиянието си пред кралицата, но от време на време двамата се съюзяваха в името на някоя кауза. Сега случаят бе именно такъв. След миг Сесил извърна поглед.

Лестър пое ръката на Елизабет.

— Сигурно О'Нийл е пленен от красотата на момичето. Може да е долен пират, но е и мъж. А и е прочут със завоеванията си. Спомняте ли си вдовстващата графиня Мариан? — Той със задоволство видя, че Елизабет трепна. — Както винаги, пиратът се стреми към две неща — злато и насищане на похотта си.

— Ти още защитаваш Фицджералд — обвини го Ормънд.

— Трябва ли вие двамата непрекъснато да сте на нож? — извика Елизабет и стисна ръце, зачервена от огорчение. — Все пак едно е ясно. Перът твърди, че на момичето не може да се вярва, че тя е страстно предана на Фицджералд и на рода си. Ще се доверя на преценката на сър Джон. Но независимо дали тя им служи за свързка или не... — Тя не довърши. — Мисля, че не. Не, Лиъм не може да ми стори това.

Ормънд моментално се сопна:

— Бес! Тя им е свързка! Не се подвеждай! Направи я моя повереница и целият този заговор ще приключи!

Лестър присви очи.

— Да не би внезапно да са те обладали братски чувства към отдавна изгубената ти сестра, Том? Или може би изпитваш други, по-мъжки чувства? — подсмихна се той.

Ормънд не му обърна внимание, а се приближи до кралицата.

— Драга братовчедке, нека да се погрижа за нея. Аз съм ѝ наполовина брат и няма да има нищо странно, ако я поставиш под моя закрила. Ще я пратя при братята си в Килкъни, където ще я държат под око. Оттам няма да може да се свърже с баща си, уверявам те в това.

— Катрин ме помоли да ѝ намеря съпруг — каза Елизабет. — Молбата ѝ беше съвсем искрена. Тя съвсем убедително ми заяви, че единственото ѝ желание е да бъде омъжена. Ако говори истината, не е възможно между баща ѝ и О'Нийл да съществува заговор.

— Това е театър — намеси се Ормънд.

— Тя е умно момиче; молбата ѝ го показва — промърмори кралицата. — Бог е свидетел, че майка ѝ беше много интелигентна, а и Фицджералд е хитър като лисица.

Обади се Сесил:

— Моят съвет е да я оставим. Аз също мисля, че е невинна. Ако не е, нека да видим какво ще направи оттук нататък. Фицджералд е просто затворник, Ваше величество, и като такъв не може да ни причини кой знае какво зло. В случай, че е виновно, момичето ще ни заведе до гнездото на осите, ако такава съществува. — Сесил говореше почти без да мига. Беше готов да се обзаложи, че О'Нийл е твърде умен, за да бъде заловен в смъртоносната игра, която играеше.

Ормънд изпъшка. Лестър безмълвно се взря в Сесил, а Сесил спокойно отвърна на погледа му. Въпреки че мнението на Лестър не го интересуваше, кралският съветник знаеше, че този път са съюзници, че са на една и съща страна. Лестър — поради лични причини, защото ненавиждаше Ормънд. Сесил — защото искаше да защити своята родина и своята кралица.

— Можеш — подхвърли небрежно Лестър — да я омъжиш за някой близък до теб, някой, който е лоялен към теб — някой, който ще може да я наблюдава, да я контролира и да я използва, ако се наложи.

Елизабет се обърна и се взря право в очите му. Не се усмихваше.

— Ако имах двама като теб, Робин, бих я омъжила за единия от тях. — Погледът ѝ беше твърд като диамант.

Той се усмихна и белите му зъби блеснаха на мургавата му кожа.

— Но понеже съм единствен, Елизабет, ще разбиеш сърцето ми, ако ми дадеш невяста.

Кралицата продължи да го гледа остро, но накрая омекна.

— Решихме — оповести тя. — Ще комбинираме всички изложени тук идеи. Засега момичето ще остане неомъжено, защото ако решим да я омъжим, трябва внимателно да помислим за кого. Тя ще остане тук при нас, в двора. — Елизабет се усмихна. — Като наша придворна дама. Освен това ще ѝ дадем известна свобода, ще ѝ позволим да посещава баща си, с надеждата, че така ще можем да разкрием гнездото на осите. И за да бъдем сигурни, че няма да пропуснем нищо, ние ще ѝ дадем собствена прислужница, която ще следи всяко нейно движение и ще ни дава отчет всеки ден.

Всички се усмихнаха. Решението бе взето. Катрин щеше да стане придворна дама на кралицата. Защото от нея се очакваше да ги отведе до гнездото на заговорниците и предателите.

14.

За разлика от предишния път, сега призоваха Лиъм да се яви при кралицата не посред нощ, а рано на следващата сутрин. Той не бе и очаквал нощна среща. Не и след като видя Лестър да напуска спалнята на Елизабет след личен и явно приятен разговор на четири очи. Очевидно Дъдли отново беше спечелил благоволенieto на кралицата.

И слава богу, мислеше си Лиъм с облекчение.

Елизабет го посрещна в приемната си, в присъствието на две от своите придворни дами. Беше облечена великолепно. Двете дами бяха омъжени благороднички, но въпреки това се усмихнаха предвзето на Лиъм и се изчервиха мило, полагайки усилия да привлекат погледа му. Но той не обърна никакво внимание на опитите им за флирт, а кралицата намръщено ги прогони. Сетне затвори плътно вратата и двамата останаха сами.

Елизабет му се усмихна, но усмивката ѝ бе сдържана.

— Беше много благородно от твоя страна, Лиъм, да придружиш Катрин обратно до Лондон — каза тя, като издърпа от ръкава си едно запечатано писмо. — Колко ли е била объркана след такова фиаско с Хю Бари! — Погледът ѝ премина по него твърде замислено.

Той отвърна на усмивката ѝ, после стана сериозен.

— Катрин не остана доволна.

— Но тя е силна жена и много прилича на Джоан. Вече предприе следващата си стъпка и се надява, че аз ще бъда благоразположена към нея и ще ѝ осигуря добър брак.

— А ще бъдеш ли благоразположена към нея, Бес? — попита напрегнато Лиъм.

Елизабет улови погледа му.

— Може би. Изглеждаш някак обезпокоен от тази мисъл.

Той сви рамене, неспособен да намери подходящ отговор.

Кралицата го гледаше.

— Все още ли е девица или си оправдал пиратската си репутация?

— Нищо не съм ѝ сторил, Бес.

Елизабет вдигна вежди.

— Значи репутацията ти е измислица?

Усмивката му се появи отново. И с нея — съвсем малки трапчинки.

— Най-голямата измислица.

Тя разбра.

— Негодник! — Но шеговитата нотка бързо изчезна от тона ѝ. — Ако още е девствена, предполагам, че това не се дължи на липса на усилия от твоя страна.

— Нали самата ти ме предупреди да съдържам нагона си?

— Да, така е, но от кога си започнал да ме слушаш, Лиъм?

— Ти си моята кралица. Аз съм завинаги твой смирен и покорен роб. — Той се поклони.

Елизабет изсумтя.

— Без съмнение момичето ти е устояло, защото е проявило повече здрав разум, отколкото си мислех, че притежава. Но тя е необикновено интелигентна, както се видя и от молбата ѝ. Бях много развълнувана от нейното красноречие.

— Значи ще уважиш молбата ѝ?

— Все още ми предстои да реша какво да правя с нея, но във всички случаи няма да е по вкуса ти. Не можеш да я имаш, Лиъм. — Тя впери поглед в него без да мига.

Лиъм я погледна също толкова непоколебимо. Но сърцето му се сви. Кралицата очевидно изпитваше ревност — грозна, змийска, отровна ревност. Трябваше да намери начин да привлече Елизабет на своя страна.

— Никога няма да ѝ разреша брак с теб — както по политически, така и по социални съображения. Разбираш ли ме? — каза тя.

Той знаеше, че трябва да подбира думите си много внимателно.

— Никога не съм казвал, че искам да се ожена за въпросната дама.

— И няма да го направиш, нито ще се възползваш от нея по начина, по който мъжете са свикнали да се възползват от беззащитните жени. — Елизабет задържа поглед върху очите му. — Сега ние я защитаваме. И настояваме да престанеш да я преследваш. — Тя замълча, а когато проговори отново, тонът ѝ се бе смекчил. — Може би след време ще намеря някой джентълмен, за когото да се омъжи. Това в

никой случай няма да е лека задача, но щеше да бъде още по-тежка, ако се бе възползвал от нея и ако тя носеше дете от теб.

— Значи ще уважиш молбата й? — Не можа да сдържи гнева в гласа си.

Кралицата го изгледа остро.

— Казах ти, че не съм решила какво да правя с нея. Баща й е предател и разбойник, но аз много обичах Джоан Фицджералд. Заради Джоан изпитвам благоразположение и към Катрин. Ето защо реших да я оставя на служба при мен.

Очите на Лиъм се разшириха, но той успя да скрие въздишката си на облекчение.

— Катрин няма да бъде нещастна. Мисля, че ще й се отрази добре да прекара известно време в двора.

— Съгласна съм. — Елизабет му връчи запечатаното писмо.

Лиъм не счупи печата. Вместо това я погледна въпросително.

— Още едно разрешително за каперство. — Тя се усмихна. — Това ще те направи много щастлив, сигурна съм.

— И кого ще плякосва сега „Морски кинжал“ с одобрението на Короната?

— Ще преследваш всеки, който се осмели да търгува или да подкрепя по какъвто и да било начин и с каквито и да било средства бунтовниците, водени от Фицморис.

Лиъм не каза нищо. Нито сянка от чувство не прекоси лицето му, не се изписа в сивите му очи. Никакъв знак на съгласие или на неподчинение.

— И ще нападаш всеки, който се осмели да подкрепя когото и да било друг, дръзнал да се бунтува срещу властта ми в Ирландия — довърши Елизабет със същия твърд тон.

Лиъм кимна и прибра писмото в джоба на плаща си. Когото и да било друг — друг, като Джералд Фицджералд. Значи играта наистина е започнала, помисли си той. Беше изиграл началния ход с отвличането на Катрин, а после и втория — с отвеждането й при баща й. Ответният ход на кралицата бе много по-точен и много по-предизвикателен.

— Не си ли доволен? — попита тя някак лукаво.

— Много съм доволен — промърмори Лиъм.

Наистина, независимо, че шансът бе против него и че залогът бе твърде висок, кръвта му препускаше с нетърпението и възбудата на

расовите коне, изправени на стартовата линия преди състезание. Защото той беше определил целта си. Не само трябваше да има Катрин за съпруга, но и баща ѝ трябваше да възвърне титлата и земите си. Първия път го бяха обвинили в заговорничество и предателство напълно безпочвено. Но ако сега му отправаха отново подобно обвинение, то щеше да е основателно. Налагаше се да действа предпазливо, като всички предатели.

— Добре — заяви Елизабет и оправи ръкава си. — Опитвам се да измисля подходящ начин, за да те възнаградя за всичко, което направи напоследък за мен — каза тя нежно, гледайки го в очите. — Аз завися от теб, Лиъм. Ти си моят златен пират.

— Ще бъда благодарен и на най-малката или дори на никаква награда, Бес.

— Всеки човек иска някаква награда. Не се бой да дойдеш при мен с молба, Лиъм. Ще я изпълня с радост.

Лиъм наклони глава. Когато му дойдеше времето, определено щеше да напомни на Елизабет за този момент.

— Благодаря ти, Бес.

— За нищо — отговори Елизабет. — Разрешавам ти да се оттеглиш, Лиъм.

Той се обърна. Внезапно пръстите ѝ сграбчиха ръката му.

— Очаквам с нетърпение следващата ни среща — прошепна тя неочаквано.

Лиъм се поколеба само за част от секундата. Сетне стисна ръката ѝ, наведе се и докосна с устни бузата ѝ.

— Аз също. — След миг си беше отишъл.

Елизабет се загледа след него, свалила кралската си маска. В очите ѝ пламтеше копнежът на млада девойка.

— Кралицата ме избра да ви бъда прислужница — каза момичето. Беше дребно и слабо, светлорусо и доста красиво. Казваше се Хелън.

Катрин още не можеше да дойде на себе си. Преди малко кралицата я бе уведомила, че не само ѝ позволява да остане в двора, но и че я прави своя придворна дама. Катрин беше повече от развълнувана. И през ум не ѝ бе минавало да моли за подобна чест. А

каква чест беше това! При това спрямо нея — дъщерята на един ирландец и предател. До вчера тя не знаеше какво да прави, къде да отиде, нямаше бъдеще. Сега имаше място, където да остане, имаше цел. Вярно, че мечтата ѝ бе да се омъжи, но в интерес на истината тя нямаше нищо против да прекара известно време като придворна на кралицата. Животът в двора със сигурност щеше да бъде великолепен.

— Хелън — обърна се Катрин към дребното момиче, — може би като начало на службата си при мен ще наредиш да напълнят една вана с топла вода, защото от дни наред не съм имала възможност да се изкъпя. Освен това нямам чисти дрехи. Можеш ли да намериш нещо, което да облека, докато собствените ми дрехи бъдат изпрани и изсушени? — Започваше да се притеснява за гардероба си. Придворните дами бяха облечени прекрасно. Тя нямаше нищо друго, освен една раздрана рокля.

— Мисля, че да — каза Хелън усмихнато и тръгна да излиза.

— Добре. — Катрин я проследи с поглед и застина. До отворената врата на малката ѝ стая стоеше Лиъм О'Нийл и я наблюдаваше втренчено.

Сърцето ѝ заби лудо. Значи не си беше тръгнал. Тя си спомни как я бе целунал вчера в покоите на кралицата. Беше я въвел в света на желанията и сега те бушуваха в нея пламенни и настойчиви. С тях дойде и срамът.

О, как добре си спомняше и собственото си непростимо поведение. Не само че бе насърчила целувката му и в отговор го бе целунала не по-малко жадно, а и беше докосвала голата кожа на гърдите и корема му с ужасяваща дързост. Всъщност Катрин не искаше да си представя какво можеше да се случи, ако Лиъм не се бе опомнил и не си бе дал сметка, че са в стаята на кралицата. Тя прехапа устни. Отчаяно ѝ се щеше той да си отиде, но в същото време копнееше да остане.

Лиъм продължаваше да я гледа — сериозен, без да се усмихва и без да обърне и капка внимание на Хелън, която побърза да излезе.

— Дойдох да се сбогувам с теб.

Катрин му обърна гръб. Вече се чувстваше замаяна, вече бе останала без дъх. Наложил се да си напомни, че той е пират, опростен пират, но все пак пират и че не ѝ е работа да се наслаждава на

целувките му или въобще да го желае. Никога. Освен ако не станеше негова съпруга, което бе напълно немислимо.

— Смятах, че вече си заминал. — Успя да прозвучи безсърдечно.

— Не можеш ли да покажеш, че те е грижа, поне съвсем мъничко? — попита рязко той.

Тя не се обърна с лице към него, нито му отговори. Каза си, че не я е грижа. Тишина изпълни стаята. Катрин напрегна слуха си, за да долови и най-малкото движение от негова страна. В главата ѝ нахлу споменът за кораба и за предложението на Лиъм да се омъжи за него. Господи, беше пълна лудост дори да мисли за това. Или да усеща тази странна болка в гърдите.

Внезапно ръцете му се озоваха на раменете ѝ.

— Кога ще отстъпиш? — Беше дошъл зад нея, а тя дори не го бе чула.

Катрин отскочи встрани.

— Не ме докосвай!

Очите му засвяткаха.

— Ти не се страхуваш от мен, Катрин. Страхуваш се от това, което става с теб, страхуваш се от страстта в собствените си гърди, страхуваш се от жената в себе си.

Тя отказа да допусне думите му до съзнанието си.

— Не, страхувам се от теб. Нищо повече.

Тогава Лиъм се засмя.

— Каква лъжкиня си станала! Вчера в стаята на кралицата не се страхуваше от мен.

Лицето ѝ почервения.

— Очевидно си бях загубила ума.

— Очевидно. — В зениците му трепна пламък. Той отново протегна ръце и я придърпа към себе си. — Но аз харесвам твоята лудост, Катрин. Не искаш ли да ме изпратиш в морето с подходящо „довиждане“?

Сърцето на Катрин заудря ожесточено. Този път Лиъм наистина си отиваше. Обзе я паника. Беше нелепо да се чувства разстроена, но се чувстваше. Невъзможно бе да го отрече. Ами ако той загине? Лиъм живееше чрез шпагата си. Занаятът му бе да напада и ограбва, да наранява и убива. О, господи! Това, че мислеше за неговата безопасност бе ужасяващо, а още по-ужасяващо бе тази безсрамна

малка вещица в нея, която ѝ нашепваше, че още една прощална целувка няма да ѝ навреди, защото той си тръгва и може никога вече да не го види.

А и не му ли дължеше някаква благодарност за всичко, което бе сторил за нея?

— Какви мисли преминават през умната ти главица? — попита Лиъм.

Катрин си каза, че няма да го целува. Беше неправилно и точка. И все пак тялото ѝ се разтрепери.

— К-къде отиваш?

— Отивам да ограбвам испанци — каза той с лека усмивка и искра в очите. — Кралицата ми даде разрешителни за каперство.

Катрин зяпна от изненада. Внезапно всичко си идваше на мястото. Лиъм не беше пират, а капер. Имаше документ от Короната.

— Трябваше да се досетя. Но и ти можеше да ми кажеш! Мошеник!

— Нима това би променило нещата? Нямах позволение да пленя френския търговски кораб, с който пътуваше ти. — Сивите му очи приковаха нейните.

Тя си спомни мириса на барут и дим, изпотрошената и обгоряла палуба, ранените мъже, и потрепери.

— Не.

Силните му пръсти хванаха брадичката ѝ.

— Изглеждаш тъжна, Катрин. Тъжна, задето това не променя нещата. Аз никога няма да бъда красив царедворец или благородник.

— Много добре знам — каза Катрин. И затова нямаше да се омъжи за него. Затова никога нямаше да може да се омъжи за него.

— Толкова си неопитна — каза той дрезгаво. — Катрин, пази се от всичко и от всички тук. Пази се от малките и големите интриги. Не се доверявай на никого. Пази се от мъже като Лестър, и най-вече от самия него.

Тя се вгледа в потъмнелите му, блестящи очи.

— Мога да се грижа за себе си.

Тогава Лиъм се засмя.

— Да, можеш, колкото и да е странно. — После отново стана сериозен. — Лестър ще се опита да ти вдигне полите преди да е изминала и седмица.

Катрин се сепна.

— Ще го убия, ако вземе това, което е мое — заяви Лиъм.

Катрин пое дъх и се опита да се отскубне от него, но той стисна още по-здраво раменете ѝ и я разтърси. В очите му гореше огън.

— Можеш да го отричаш колкото искаш, но ти си моя. Наречи го страст, наречи го лудост, наречи го както искаш, но ти разпалваш кръвта ми, Катрин. Не мога да се откажа от теб.

Тя поклати глава, стиснала ризата му в юмруци, неспособна да говори. Сърцето ѝ биеше достатъчно силно, за да я остави без дъх.

Лиъм пренебрегна жалкия ѝ протест.

— Запомни какво ще ти кажа. Когато му дойде времето, ще се върна за теб, Катрин. Кълна се.

Катрин най-после успя да проговори.

— Не! — Опита отново да се освободи от хватката му. — Нагъл негодник! — Но дълбоко в себе си беше развълнувана. Да бъде желана толкова силно, и то от такъв мъж!

От гърдите му се изтръгна дълбок гърлен звук и той я притисна към твърдото си, възбудено тяло. При болезнения допир до масивната му мъжественост Катрин моментално притихна.

— Така е по-добре — каза Лиъм, загледан в треперещите ѝ устни. — Много, много по-добре. — Ръката му докосна скулите ѝ и отмести кичурите разпиляна по лицето ѝ коса. После той се наведе и много бавно долепи устни до нейните.

Независимо от неговите клетви, това можеше да е последната им целувка, и Катрин не го забравяше. Мили боже, не можеше да се съпротивлява точно сега! Лиъм я притисна към стената и скоро тя откри, че е възседнала силното му бедро, по начина, по който безпътницата у нея мечтаеше да възседне тялото му. Ноктите ѝ се впиха в тила му, когато той смъкна квадратното ѝ деколте, разголи гърдите ѝ и започна да ги мачка. Катрин откъсна устни от неговите, отметна глава назад и замърка от удоволствие. Тогава Лиъм хвана гърдите ѝ в ръце, наведе се и облиза едно го едно набъбналите зърна, като през цялото време люлееше бедро срещу слабините ѝ така, че при всяко движение коравият му фалос докосваше нейния пулсиращ венерин хълм. Катрин зарови лице на гърдите му и изстена. Бърз като атакуваща змия, той плъзна ръка под полата ѝ и докосна влажните ѝ, копринени устни през отвора на ленените гащи. Тялото ѝ се изопна

назад. Лиъм продължи да я гали, докато тя не се свлече в ръцете му и не го замоли:

— Недей! Стига толкова!

Той я прегърна.

Вкопчена в него, Катрин усети как съзнанието ѝ бавно започва да се връща. Но се боеше се да вдигне глава към присмехулните му очи.

— Кейт — промълви дрезгаво Лиъм. — Сладка, безценна Кейт. — После отново я притисна към стената и повдигна брадичката ѝ. Сега вече не ѝ оставаше друго, освен да срещне сребърния му поглед. — Ти си моя. Моя. Спомняй си това в дългите самотни нощи, или когато Лестър и подобни нему мъже хукнат след теб с изплезени езици. — Той се обърна и се отправи към вратата. Спря се само за миг. — Ще се върна. И когато го направя, знай, че съм се върнал за теб.

Скоро след като Лиъм си замина, един прислужник донесе голям, увит в лен пакет. Катрин тъкмо се беше облякла. Още се чувстваше отмаляла след страстната среща с Лиъм, а сърцето ѝ, който знае защо, бе съкрушено. Каза си, че това са глупости. Че се радва, задето си е отишъл.

Тя се втренчи в слугата, който държеше в ръце големия пакет.

— Какво е това?

— Подарък от Лиъм О'Нийл — отговори той.

Пулсът ѝ се ускори. Реши, че непременно трябва да отпрати мъжа заедно с подаръка, но вместо това каза:

— Можеш да го сложиш на леглото.

Когато прислужникът си замина, Катрин затвори вратата и спусна резето. После се втурна към леглото и разкъса евтината, безцветна опаковка. Отвътре се показва великолепна тюркоазена рокля с втъкани сребърни нишки. В пакета имаше още две рокли, също толкова красиви. Разбира се, към тях бяха прибавени и яки, шапчици, долни фусти и бельо. Катрин внимателно отмести дрехите встрани.

— Проклет да си, Лиъм! — прошепна тя дрезгаво. Преглътна сълзите си, после вдигна тюркоазената рокля пред гърдите си и зарови лице в меката коприна. Прощалните му думи кънтяха в ума ѝ. Ти си моя. Моя. Моя...

Катрин пое дълбоко дъх. Все още стискаше роклята, но осъзна, че така ще я измачка, затова рязко се изправи и я изпъгна върху леглото. Какво искаше да каже Лиъм с това?

Милостиня ли беше, щедрост ли, или и двете? А може би смяташе по този начин да я съблазни, знаейки как копнее тя за такива премени? Или просто искаше да докаже твърдението си — че е негова и следователно той ще я облича, както другите мъже обличат съпругите си? Дали още възнамеряваше да я направи своя съпруга?

Ако намеренията му бяха такива, Лиъм много грешеше. Катрин хвърли изпълнен с копнеж поглед към купчината дрехи. Знаеше, че не можеше да ги носи.

Не защото хората щяха да се чудят как може да се облича толкова скъпо и елегантно. А защото усещаше собствената си слабост, усещаше, че той е в състояние да я прелъсти, макар да бе далеч от нея.

Катрин огледа роклята, която ѝ бе донесла Хелън и се почувства още по-зле. Тя бе ушита от просто кафяво кадифе. Някога вероятно е била много красива, но бе доста износена. Маншетите бяха избелели и протъркани, а подгъвът беше прокъсан. Тя въздъхна и преди да успее да се възпре, измъкна от купчината дрехи на леглото красива надиплена яка. Закрепи я към роклята си с треперещи ръце и се взря в малкото огледало над единствената маса в стаята. Така роклята изглеждаше много по-добре. Катрин си каза, че просто няма да мисли за това кой ѝ е дал яката.

Тя махна резето на вратата.

— Хелън!

Прислужницата се появи.

— Госпожице?

— Моля те, опаковай тези дрехи и ги прибери някъде, защото аз няма да ги нося. — Гласът ѝ не беше съвсем уверен.

Хелън кимна. После каза:

— Госпожице, граф Ормънд е долу в салона. Иска да поговорите.

Катрин се вкамени.

— Да му кажа ли, че сте заета? — попита Хелън със завидна проницателност.

Сърцето на Катрин отново подхвана забързания си ритъм.

— Не, не — каза тя. Докато слизаше надолу по стълбите, за да се срещне с графа, тя си повтаряше, че е глупаво да се страхува. Вече

беше придворна дама на кралицата. А Ормънд освен дългогодишен враг на баща ѝ, бе все пак и неин брат и със сигурност нямаше да ѝ направи нищо. Поне не сега.

Преди да прекрачи прага на салона на долния етаж, Катрин се поколеба. Времето не беше студено и през прозорците се виждаха дами и джентълмени, които се разхождаха навън по алеите на кралската градина. Множеството прозорци на противоположната страна на салона гледаха към Темза, която гъмжеше от рибарски и товарни лодки, и към брега, където се разминаваха карети и тълпи от пешеходци. Самият салон също бе пълен с царедворци, които обикаляха напред-назад или се бяха събрали на малки групички и разговаряха.

Катрин видя Ормънд в същия момент, в който я съзря и той. Тя не помръдна, когато графът се отдели от група джентълмени и се насочи към нея. Изглеждаше по същия начин, както при последната им среща — висок, мрачен и внушителен мъж, облечен в тъмни, почти погребални дрехи. Не се усмихваше. Катрин още веднъж се опита да успокои разтуптяното си сърце, като си напомни, че са роднини.

Ормънд я хвана под ръка.

— Искам да говоря с теб, Катрин — каза той и я поведе обратно натам, откъдето беше дошла.

Тя се бе вцепенила, но се опита да се отпусне.

— Какво има, милорд?

Отново никаква усмивка.

— Искам да поопозная сестра си.

Катрин се почувства неловко. Спомни си предупреждението на Лиъм да не се доверява на никого в двора.

— Какво е това — внезапна привързаност към отдавна загубени сестри? — попита тя, като се постара да не прозвучи грубо.

Тръгнаха след една двойка по протежението на дългата галерия. Ормънд още я държеше под ръка.

— Мисля, че да.

Тъмният му поглед срещна нейния. Едва сега Катрин намери сили да се освободи от ръката му. Той искаше нещо от нея, но тя не можеше да разбере какво.

— Щастлива ли си, Катрин, че ти оказаха честта да станеш придворна дама на кралицата?

— Да, щастлива съм — усмихна се Катрин. — Благодарна съм за тази чест. Макар че...

— Макар че какво?

— Макар че все още се моля кралицата в крайна сметка да удовлетвори молбата ми.

— Молбата ти?

Погледите им отново се срещнаха.

— Молбата ми да се омъжа.

— Значи не скърбиш за Хю Бари?

Катрин трепна.

— Милорд, Хю дълга години беше мой годеник и аз бях щастлива. Когато разбрах, че е загинал при Афейн, аз бях покрусена и моята мъка бе една от причините да ме изпратят при сестрите във Франция. Щом се върнах в Саутуърк, с голяма радост разбрах, че Хю е жив. — Тя стигна до портрета на крал Хенри VII и се спря.

— Но? — Ормънд стоеше малко зад нея.

Тя хвърли поглед назад към него.

— Много се наскърбих, когато разбрах, че съдът е обявил годеежа ни за невалиден. Но видях у Хю такива черти, каквито не бях предполагала, че притежава. — Катрин стисна зъби. — Нека просто да кажа, че се радвам заедно в края на краищата няма да се ожения за него.

— Какво направи той? — попита Ормънд.

За неин ужас очите ѝ се насълзиха при спомена за грубия му опит да я изнасили. Тя поклати глава.

Ормънд я гледаше.

— Какво направи той, Катрин?

Катрин срещна мрачния поглед на брат си.

— Той не е... не беше джентълмен. Но пък и аз също вече не съм дама.

Ормънд продължаваше да я гледа без да мига.

— Съжалявам — каза той накрая. — Предполагам, че не е лесно да изгубиш всичко, което си имал.

Тя се обърна с лице към него. Не беше сигурна дали ѝ съчувства или не.

— Ако съжалявате, милорд, тогава сигурно можете да ми помогнете.

Един мускул на челюстта му трепна. Не ѝ отговори.

Катрин застана нащрек. Този мъж бе истинска загадка.

— Твърде много ли искам? От собствения си брат?

— Имам чувството, че още не си започнала да казваш какво искаш — заяви Ормънд.

— Съжалявам, че го споменах. Извинете. — Катрин се обърна да си ходи. — В крайна сметка ми се струва, че нямам нужда от помощта ви. — Сега вече знаеше, че въобще не го е грижа за нея.

Но ръката му я задържа. Той я обърна отново с лице към себе си и промълви меко:

— Много приличаш на майка ни.

Тя се сепна.

— Не говоря за физическата прилика, която е голяма. — Ормънд се намръщи. — Джоан не знаеше кога да си държи езика зад зъбите. Беше винаги пряма. Пряма, решителна и интелигентна.

— Това ласкателство ли е?

— Може би. Ако се стремиш да бъдеш жена като нея. — В гласа му се прокрадна горчивина.

— Разбира се, че искам да бъда като нея — почти изкрещя Катрин.

— Нима? — Сега вече звучеше жлъчно. — Имаш ли изобщо представа за какво говориш? Джоан беше силна и умна, но предизвика най-големия скандал на своето време, като започна аферата с баща ти.

Думите му я засегнаха.

— Тя е мъртва, а вие охувате любовта им.

— Любов? — Той се засмя. — Баща ти беше момче, когато Джоан започна да мисли за брак с него — скоро след като почина баща ми. Наистина, за да бъде спряно това, тя набързо бе омъжена за сър Брайън. Но веднага щом сър Брайън се разболя, майка ни започна да кръстосва страната с баща ти, който бе само на осемнайсет, по-млад дори и от мен. Джоан беше с двайсет години по-стара от него. Където и да отидех, чувах за тяхната любовна история. Джоан го придружаваше открито навсякъде — на лов из Мънстър, на панаира в Голуей; понякога дори гостуваше в Аскийтън. Това беше скандално,

огромно неуважение не само към умирация сър Брайън, но и към самата нея, графинята на Ормънд, както и към мен и братята ми.

Катрин знаеше за огромната разлика във възрастта на родителите си, но никога не се бе замисляла върху това. Много вдовици се омъжваха повторно за по-млади мъже. Сега обаче почувства болката на Том Бътлър.

— Колко трудно трябва да ви е било — каза тя. Не можеше да не бъде шокирана от недискретното поведение на майка си, но и не можеше да не изпита гордост от желязната и воля и отказа и да се подчини на условностите в обществото.

Бътлър я погледна остро.

— Много повече от трудно. Враждата между Ормънд и Дезмънд съществува от поколения и връзката на майка ми с наследника на Дезмънд беше жесток удар срещу мен, беше — и все още е — непростима.

Катрин вирна брадичка.

— Тя много обичаше Джералд, независимо от възрастта му. Било е брак по любов.

— Да, обичаше го — каза мрачно Ормънд. — И това също бе непростимо.

Тогава тя усети, че е надникнала в самата душа на този потаен мъж.

— Тя обичаше и вас — извика Катрин, изпълнена със съчувствие към него. — Бях малко момиче, но си спомням момента, когато баща ми събра хората си, за да ги поведе срещу вас. Помня как майка ми плачеше от страх за вашата безопасност! Помня, че не се подчини на баща ми и прегледа след него и армията му, която се готвеше за война с вас.

— Да — лицето му се смекчи. — Цели тринадесет дни тя галопираше напред-назад между съпруг и син, между двете ни големи войски, които стояха нащрек като хрътки, готови да се нахвърлят една срещу друга и да се избият. Войниците от двете страни започнаха да я наричат Ангелът на мира. Джоан умоляваше първо него, после мен, непрестанно — сутрин, обед и вечер — да прекратим войната. Беше неуморима. — Той погледна през прозореца. — Тя беше Ангел на мира.

— И? — Катрин почти бе престанала да диша.

Ормънд леко се усмихна.

— Не си спомням кой от нас пръв я послуша. Но в крайна сметка нямаше битка; двете войски, водени от съпруг и син, се обърнаха и се прибраха у дома.

В очите на Катрин заблестяха сълзи.

— Джоан беше велика жена. Велика!

— Тя беше мъчна жена; умна, но и твърдоглава. Прекалено твърдоглава. Не й пукаше за скандала около нея и Джералд. Всъщност тя се смееше на това. — Той впери поглед в нея. Смутена Катрин обгърна раменете си с ръце. Мислеше за Лиъм и за собствената си страстна природа. Сега знаеше, че тъмната ѝ страна е наследена не само от Джералд, а и от майка ѝ.

Но тя със сигурност не приличаше на Джоан във всяко отношение. Не можеше да си представи, че би се смяла на скандала, който можеше да предизвика една връзка между нея и пирата Лиъм О'Нийл. Напротив, такъв скандал би я ужасил: би умряла от срам.

— Той омърси ли те? — попита рязко Ормънд.

Катрин знаеше, че той също мисли за Лиъм, но се направи, че не разбира.

— Кой?

— Пиратът О'Нийл. Из целия град се говори за вас. Стотици дами и господа са го видели да те целува в банкетната зала, преди да те отведе в Ирландия. Сега се шири друг слух — че някой те е видял сама с него в покоите на кралицата в компрометираща, какво говоря, направо в скандална поза.

Катрин стана пурпурно червена. О, боже! Някой я е видял на пода в прегръдките на Лиъм? Но кой?

— Нима приличаш на Джоан повече, отколкото си мисля?

— Не! — извика тя с внезапна ярост. — Аз не мечтая да предизвикам скандал в двора! Не се смея, когато чувам тези слухове! Не искам нищо от пирата, нищо, освен да ме остави на мира! Искам да се омъжа за скромен, богобоязлив мъж. За мен няма нищо по-важно от това!

Погледът на Ормънд беше пронизващ.

— А какво иска баща ти за теб?

— Не знам — отговори чистосърдечно Катрин, без да успее да скрие горчивината си. — Не съм го виждала от онази нощ, когато

О'Нийл ме заведе при него. Съмнявам се дали знае, че Хю ме е предал. Съмнявам се... дали това изобщо го интересува. Той е прекалено зает да скърби за загубите си и за свободата си.

Ормънд не отвърна нищо, но я гледаше изпитателно.

— Милорд — каза сериозно Катрин, — аз минавам осемнайсетте. Въпреки че съм доволна, не, истински щастлива от назначението при кралицата, времето едва ли тече в моя полза. На моите години повечето жени вече имат по няколко деца и ако скоро не се омъжа, ще премина най-плодовитата си възраст. — Внезапно погледът ѝ стана умолителен и се взря в неговия. — Не можете ли да ми помогнете, сър? Вие сте братовчед на кралицата. Не можете ли да ѝ внушите да удовлетвори молбата ми? Не очаквам много — просто някой джентълмен, който да е почтен и скромен по природа.

Ормънд се вгледа в сестра си. Приликата ѝ с Джоан бе почти болезнена. Но тя не беше Джоан. Катрин нямаше власт. Беше лишена от името си и от собствеността си. Нямаше нищо друго, освен своята красота, която мъже като Хю Бари и Лиъм О'Нийл преследваха настървено. Противно на волята си и на собствените си интереси, Ормънд установи, че не му е все едно дали някой от двамата ще се възползва от нея. Въпреки че нямаше полза от сестра си, въпреки че не изпитваше кой знае каква загриженост за нея, те имаха една и съща майка.

Той си напомни, че Катрин не би могла да бъде толкова невинна и толкова искрена, колкото изглеждаше. Имаше всички основания да заговорничи с баща си, за да си върне изгубеното. И ако наистина бе като Джоан, тя щеше да използва красотата си, за да примами могъщи мъже като Лиъм О'Нийл за съюзници.

И тъй като случаят беше такъв, желанието ѝ да се омъжи сигурно беше хитра, измамна уловка.

Но предвид интереса на Лиъм О'Нийл към нея, Катрин трябваше да бъде поставена напълно извън неговия контрол. А какъв по-добър начин от това да има собствен съпруг?

— Да — каза рязко той. — Ще се заема с проблема ти, Катрин.

Тя възкликна и плесна с ръце с детска радост.

— Благодаря ви, братко.

Ормънд успя да се усмихне и побърза да се извърне, за да не би на Катрин да ѝ хрумне да го прегърне. Вече бе взел решение да ѝ

намери съпруг и перспективата да се наложи да убеждава кралицата не го плашеше. Но въпреки това се чувстваше много объркан. Радостта на Катрин бе детинска и неподправена, толкова неподправена. И все пак не можеше да бъде истинска. Не можеше.

Катрин Фицджералд трябваше да е заговорничка и той бе решен да го докаже.

15.

— Катрин! — прошепна лейди Хейстингз. — Чу ли? Вярно ли е?

Катрин стоеше в приемната, заобиколена от шест други придворни дами, и чакаше кралицата да излезе от спалнята си. В преддверието имаше и дузина царедворци: графове, барони и рицари — всички те висши кралски служители или фаворити на кралицата, между които братът на Катрин, граф Ормънд и графът на Лестър — лорд Робин Дъдли, Управителят на кралските конюшни. Присъстваха и около две дузини офицери, облечени в пурпурни униформи — личната охрана на кралицата.

Катрин усети как другите дами притихват, за да чуят отговора ѝ. Освен това чувстваше върху себе си и погледа на Лестър — нещо, което се случваше твърде често. Тя се направи, че не разбира за какво става дума.

— Извинете, лейди Хейстингз, но какво имате предвид?

Ан Хейстингз се засмя сподавено и размаха ветрилото си. Очите ѝ блестяха.

— Хайде, Катрин, знаеш какво имам предвид. От цяла седмица дворът говори само за това! Възможно ли е? Възможно ли е само ден след посещението си при кралицата Лиъм О'Нийл да нападне един от корабите-трезори на крал Филип?

Пулсът на Катрин се ускори. Всички в двора я смятаха за специалист по въпросите, свързани с Лиъм О'Нийл. Ормънд не бе я излъгал, когато ѝ каза, че целият свят знае за отношенията ѝ с Лиъм. Още преди да тръгне мълвата за последното му дръзко приключение, дамите я бяха засипали с далеч не толкова дискретни въпроси за него. На Катрин бързо ѝ бе станало ясно, че няколко от придворните дами, омъжени и с високо обществено положение, да не говорим пък колко красиви, доста се интересуваха от пирата, и то по начин, по който не беше редно да го правят. През цялата седмица тя се преструваше, че не го познава добре и че той не я е целувал възможно най-неуместно — както публично, така и насаме.

Лиъм О'Нийл беше в устата на всички. Защото едва ден след отпътуването си от Уайтхол, той бе плякосал един испански галеон, плаващ за Холандия. И то не какъв да е галеон, а такъв, натоварен със сребърни и златни кюлчета и изпратен от крал Филип Испански да финансира кампанията на дук Алба срещу местните бунтовници-протестанти. „Морски кинжал“ бил два пъти по-малък от испанския кораб и имал два пъти по-малко оръдия. Въпреки това Лиъм предприел атака.

Слуховете за зашеметяващата му победа не преставаха да пристигат в двора вече седмица. Но всички се чудеха дали са верни. Катрин също се чудеше. Нима бе възможно толкова по-малкият пиратски кораб да разгроми испански боен галеон? Обратното изглеждаше много по-вероятно. Катрин изстиваше цяла, когато си представяше Лиъм, победен от испанците, окован във вериги и хвърлен в испански затвор. Тя се опитваше да се успокои, като си казваше, че ако има човек, способен да оцелява, това е Лиъм О'Нийл.

Ами ако беше мъртъв?

— Катрин? — повтори лейди Хейстингз, този път по-високо. — Възможно ли е твоят пират да е толкова смел и дързък?

Катрин се изчерви. Погледът ѝ срещна изпитателния поглед на Лестър. Знаеше, че е чул всяка тяхна дума. Тя бързо се обърна към Ан.

— Той не е мой пират, лейди Хейстингз, не ви позволявам да говорите така!

Ан докосна ръката ѝ с ориенталското си ветрило с дръжка от слонова кост.

— Ако не е твой — прошепна тя, — ти си глупачка и аз с радост бих го взела.

Катрин успя само да я погледне ужасено. Слава богу, не се наложи да отговаря, защото в този момент на прага на кралската спалня се появи Елизабет, следвана от четирите си фрейлини.

Катрин едва съумя да сподави възклицанието си. Не минаваше и ден без да бъде смаяна от великолепието на кралицата. Днес Елизабет беше цялата в бяло. Бялата ѝ копринена рокля бе украсена с перли и обшита със сребърни нишки, а бледосребрилата ѝ долна фуста беше богато избродирана в по-светъл нюанс на същия цвят. На кръста, около врата и на ушите ѝ блестяха злато, рубини и перли. Богато надиплената ѝ яка изглеждаше приказно и навсякъде по нея имаше дребни, греещи

перли, а на главата ѝ сияеше изящна малка корона. Онези от придворните, към които кралицата отправи взор, побързаха да паднат на колене. Когато Елизабет усмихнато погледна Катрин, тя също коленичи с разтуптяно сърце.

Кралицата напусна покоите си и тръгна през преддверието, предшествана от великолепно облечените и накичени с бижута царедворци. След бароните, графовете и рицарите от Ордена на Жартиерата, вървеше лорд-канцлерът^[1], който носеше държавните печати в червена копринена чанта. От двете му страни пристъпваха двама придружители в ливреи. Единият държеше кралския скиптър, а другият — държавния меч^[2] в пурпурна ножница.

Самата кралица бе обградена от офицерите от личната си охрана, всички до един благородници от най-висок ранг и от най-отбрани семейства. Те носеха позлатени алебарди. След това идваха четирите ѝ фрейлини, после четирите първи дами. Катрин и другите шест дами от кралските покои бяха последни.

Свитата премина през залата за аудиенции, където чакаха множество придворни и просители. Когато кралицата мина покрай тях, всички паднаха на колене. В преддверието на параклиса Елизабет се спря, за да ѝ бъдат връчени няколко петиции, които тя прие с кокетна усмивка. Няколко души, може би нови в двора, а може би не, извикаха: „Бог да ви пази, кралице Елизабет!“ Кралицата отново се усмихна и промърмори:

— Благодаря ви, скъпи хора. — После последва благородниците в параклиса за утринната литургия. Катрин коленичи на една от последните пейки и едва сега отговори сама на себе си на въпроса на Ан Хейстингз.

Разбира се, че вярваше на слуховете. Лиъм бе достатъчно смел и достатъчно дързък, за да атакува кораб на крал Филип, натоварен със злато. Разбира се, че беше вярно. Вероятно дори в същия този момент се смееше на това, ако все още бе на свобода, ако все още бе жив.

И тогава тя осъзна, че се моли за пирата, че се моли на бог да го пази.

По-късно същия ден Катрин препускаше по Лондонския мост, обградена от дузина мъже от охраната на кралицата. Каква разкошна

гледка бяха те! Всички войници бяха облечени в прекрасни пурпурни ливреи с избродирана на гърба златна роза; всички носеха позлатени алебарди с дръжки, покрити с червено кадифе; всички яздеха прекрасни коне с обковани в сребро седла. В сравнение с тяхната красота Катрин, облечена във взетата си назаем кафява кадифена рокля и със старата си сива пелерина, се чувстваше като старомодна повлекана. Но това нямаше значение. Важно бе друго — кралицата ѝ бе позволила да посещава баща си когато реши, стига това не ѝ пречи да изпълнява задълженията си и стига да уведоми Нейно величество за излизането си. Колко мила бе станала Елизабет. Дори я беше посъветвала да вземе със себе си Хелън, за да има кой да ѝ прислужва по време на срещата със семейството.

Катрин знаеше, че самата тя би трябвало да се чувства като кралица, след като я придружаваше толкова многобройна и пищна свита. Но не се чувстваше така. Вместо това бе изпълнена с безпокойство.

Живееше в двора вече от няколко седмици, но още нито веднъж не бе ходила да види баща си. Последната им среща ѝ бе причинила толкова болка. Катрин поначало избягваше да си припомня опита на Джералд да я пробута на Лиъм О'Нийл. Но сега споменът за онзи ужасен ден нахлу в съзнанието ѝ, независимо от желанието ѝ да го забрави. Тя тръсна решително глава. Днес двамата с Джералд щяха да се държат естествено и просто да си поговорят като отдавна разделени баща и дъщеря. Въпреки неговото предателство, Катрин още обичаше баща си.

По това време на деня портите на Селинджър Хаус бяха отворени и когато малката кавалкада изтрополи по каменния двор, Елинор веднага се появи на входната врата. Катрин ѝ се усмихна, без да слезе от седлото.

Капитанът на кралската охрана, сър Джон Хок, бе проявил любезността да я придружи лично до баща ѝ. Той скочи от червенокафявия си кон и тръгна към Катрин, на която бяха дали една кобила от кралските конюшни. Изглеждаше много елегантен в червената си униформа — истински образец на войник и джентълмен. Хок ѝ помогна да слезе от седлото, като я задържа в ръцете си миг по-дълго от необходимото. Тя усети това. Лиъм я бе научил да разпознава всички, белези на мъжкото желание.

Сър Джон, изглежда, бе неин поклонник. Още от самото начало на службата ѝ при кралицата, Катрин разбра, че той, както и доста други джентълмени, я намира за много привлекателна. Сър Джон произхождаше от знатен род и макар че фамилното му богатство беше доста намаляло, той бе повече от изгодна партия за женитба. Беше красив, приятен и много почтен, а и се чуваха само добри неща за характера и за семейството му. И все пак Хок не я караше да стои будна нощем, колкото и да ѝ се щеше да е така. За нещастие Лиъм О'Нийл владееше мислите ѝ, нищо че бе далеч от нея.

Сър Джон ѝ се поклони.

— Госпожице Фицджералд, разполагайте с времето си както намерите за добре. Ще ви чакам, колкото и дълго да продължи престоят ви.

Тя не можа да устои на порива да пофлиртува. Бе прекарала твърде много време в манастира, заобиколена само от жени, а сега, макар и облечена в грозна кафява рокля, Катрин беше млада, беше свободна. Беше жена. Тя леко докосна ръката му и запърха с мигли, както бе виждала да правят Ан Хейстингз и останалите дами.

— Благодаря ви, сър. Много сте любезен.

Очите му заблестяха.

Катрин се обърна и се озова изправена пред намръщаното лице на мащеха си.

— Чухме, че си станала придворна дама на кралицата — каза сърдито Елиноор. — Значи предаде баща си, Катрин?

Усмивката на Катрин се стопи.

— Не съм предала баща си!

— Нима? Ти вече си една от тях. Това е съвсем ясно. — Елиноор ѝ обърна гръб и влезе в къщата.

Катрин не помръдна. Не се бе надявала на топло и приятелско посрещане от страна на Елиноор, но и не бе очаквала да бъде обвинена в предателство спрямо собствения си баща. А дали Елиноор не беше права? Катрин бе прекарала изминалите седмици в непрекъснати забавления, погълната от всекидневните грижи на двора, на кралицата и на най-приближените ѝ. Означаваше ли това, че е нелоялна към баща си?

Внезапно тя осъзна, че сър Джон се е приближил и я гледа разтревожено. И понеже не желаше той да разбере колко е разстроена,

Катрин му се усмихна пресилено широко и побърза да последва мащехата си.

Джералд стоеше подпрян на бастуна си в слабо осветената трапезария. Не се усмихваше. Когато тя се приближи, погледът му заизучава лицето ѝ. Катрин се уплаши, че баща ѝ също ще я нарече предателка.

Но той не го направи.

— Значи кралицата те е взела под своя закрила, Катрин. Това е добре.

Едва не ѝ прималя от облекчение.

— Не се ли сърдиш, татко? — Тя сграбчи ръката му. В същия миг в стаята влезе Хелън с кошница, пълна с храна — подарък от кралицата.

— Съвсем не. — Джералд изглежда искаше да каже още нещо, но тогава видя момичето. — Кого си довела със себе си, Кейти?

Катрин се поизвъртя.

— Кралицата ми назначи прислужница, татко.

Джералд кимна, после поведе дъщеря си към масата.

— Чух, че Бари решил да разтрогне годежа?

Катрин седна и погледна баща си, който с мъка се отпусна на пейката.

— Да. — В гърлото ѝ беше заседнала буца. — Хю никога не ме е обичал. Искал е само графската дъщеря и очакваната зестра.

Джералд я потупа по гърба.

— Такива са мъжете и ти трябва да го знаеш. Разкажи ми за Дезмънд. — Той се наведе към нея нетърпеливо, зажаднял за новини.

Катрин се натъжи още повече. Опожарената земя от Корк до замъка Бари още бе като пред очите ѝ.

— О, татко! Навсякъде е имало война.

Откъм кухнята се появи Елинор, последвана от една прислужница. Носеше дървен поднос с храна, а прислужницата — кана с ейл и бокали.

— Да, и всичко е изгоряло. Нали, Катрин? — Тя остави подноса, върху който имаше само хляб и сирене на масата.

— Разрушенията са големи — отвърна Катрин.

— Аскийтън?

— Не зная. Не ми позволиха да си отида у дома. Лиъм каза, че замъкът ти е пуст, че много от именията ти са обезлюдени. Вярно ли е? Джералд кимна.

— Значи вече е Лиъм? — попита Елинол.

Катрин се изчерви.

Баща ѝ стрелна жена си с мрачен поглед.

— А Фицморис? Чу ли нещо за подлия ми братовчед? Изненадан съм, че самият той още не се е настанил в Аскийтън. — Джералд беше стиснал юмруци.

Елинол скочи на крака.

— Чу ли, че той нарича себе си граф на Дезмънд? — извика тя, но не дочака Катрин да ѝ отговори. — Казвам ти, той се стреми към земята и титлата на баща ти и ако стане достатъчно силен, ще принуди кралицата да му даде всичко, което някога беше наше. А ние — ние сме докарани до просия, докарани сме дотам аз да сервирам на масата като обикновен виночерпец!

Сърцето на Катрин се късаше от болка.

— Радвам се, че годежът е развален — обърна се тя към баща си. — Как мога да се омъжа за Бари, когато той подкрепя Фицморис срещу теб?

— Ти си добро момиче, Катрин — каза Джералд, но в тона му имаше мъка. Сетне рязко стана, подпрян на бастуна си. — Не съм гладен — оповести той. — Имам нужда от глътка въздух. Кейти, ела с мен.

Тъй като Катрин вече беше обядвала с кралицата и с другите придворни дами, тя с удоволствие се изправи на крака и последва баща си. Хелън тръгна след тях, но Джералд се обърна и я отпрати с жест.

— Няма нужда — каза той дружелюбно. — Може би бихте помогнала на жена ми в кухнята, госпожице?

Хелън кимна и се отправи обратно към салона, за да разчисти масата заедно с Елинол.

Времето навън беше студено, но слънчево. Катрин и баща ѝ тръгнаха бавно през двора, като Джералд бе хванал дъщеря си под ръка и се подпираше на нея. Сър Джон и хората му охраняваха външната порта и се преструваха, че не ги гледат. Но Джералд спря.

— Не можем да имаме доверие на никого, Кейти — каза той.

Катрин го погледна озадачено.

— Предполагам нямаш шпиони в собствената си къща?

— Това не е моята къща. Това е къщата на Селинджър — поправи я Джералд. — Но Сесил има шпиони навсякъде, можеш да бъдеш сигурна в това.

Тя беше смаяна. Но следващите думи на баща ѝ я смаяха още повече.

— Не се доверявай на никого — каза той сурово. — Дори на тази малка хубава прислужница.

Катрин се ококори.

— Защо, татко? Това е смешно! Самата кралица я назначи да се грижи за мен. Беше много мило от нейна страна.

— Чуй ме, дъще, и ме чуй добре. Не се доверявай на никого.

Тя кимна смутено, питайки се дали баща ѝ бе поискал да излязат навън заради шпионите на Сесил или заради прислужницата ѝ. Но самата тази мисъл беше твърде потресаваща. Елизабет не можеше да ѝ прати шпионин, не бе възможно.

— Каж ми за О'Нийл.

Смуцението на Катрин нарасна.

— Искаш да говорим за пирата?

— Тъкмо за него — отвърна Джералд, като не я изпускате от очи.

Катрин усети, че бузите ѝ започват да се изчервяват.

— Той е пират — каза тя мрачно. А наум се помоли баща ѝ да намери друга тема за разговор. Силно се надяваше, че Джералд е престанал да мисли немислимото и се радваше, че той не знае за предложението за женитба на Лиъм.

Джералд взе ръката ѝ в своята.

— Ти си в състояние да ми помогнеш, скъпа. А аз отчаяно се нуждаю от помощта ти. Ще сториш ли това за бедния си баща-изгнаник?

Сърцето ѝ заби бясно.

— Как мога да ти помогна?

— Сега си в двора. По-добро от това не би могло и да бъде. Стани приятелка с кралицата и внимателно, много внимателно я спечели на наша страна. Някога тя обичаше Джоан. Беше силно привързана към нея и това ми е помагало доста пъти. Ако заобича и теб — а аз съм сигурен, че ще стане така — може да успеем да

извоюваме моето освобождаване. Ако отида в Ирландия, аз мога да си върна Дезмънд, Кейти. Щом бъда у дома, лордовете, а и всички останали, ще се присъединят към мен.

Катрин се взря в баща си, който сега стоеше гордо изправен, забравил за болката. Очите му горяха с онази жар и възбуда, които тя си спомняше от детските си години. Той не искаше прекалено много. Кралицата несправедливо го бе лишила от дома му, от ранга и земята му и Катрин знаеше, че трябва да му помогне да си върне загубеното. Джералд ѝ беше баща. Но... дори мисълта да направи това, за което я молеше, ѝ се струваше някак подла. Защото тя вече обичаше кралицата. Кралицата, която бе мила и великодушна с нея. Усещаше, че не е правилно да използва приятелството ѝ, да използва обичта ѝ за някаква своя цел, дори ако тази цел бе оправдана.

Джералд стисна ръката ѝ.

— Освен това трябва да използваме О'Нийл също толкова внимателно, не, много по-внимателно, отколкото Бес.

Катрин спря да диша.

— К-какво?

— Той копнее за теб. А мъж, който копнее за жена, означава много. Такъв мъж лесно се води. Имам нужда от него, Кейти. Той е Господарят на моретата. Ако се върна в Ирландия, неговата подкрепа би ми била жизнено необходима! Но дори сега, когато съм в затвора, пиратът може да ми помогне, като унищожава испанските, френските и шотландските кораби, които снабдяват Фицморис. Без храна и оръжие хората на братовчед ми са загубени. Да, трябва да имаме О'Нийл на наша страна.

— Какво искаш от мен? — попита уплашено Катрин.

— Разпалвай страстта му. Но не му позволявай да те има, момиче. Мъжете твърде бързо се отегчават от завоеванията си. Това, което харесват, е преследването. Остави го да те преследва. Води го. Спечели го на наша страна. Ако страстта му стане достатъчно силна, може да го отведе и до църковния олтар. Голямото ми желание, Катрин, е да те видя омъжена за него.

Тя изпадна в ужас. Бе се надявала, че тази мъчителна тема е забравена. Господи! Съвсем не беше забравена и Катрин едва сега започваше да проумява в каква огромна опасност се намира.

— Татко, той е пират — успя да каже тя с пресипнал глас. — Не те разбрах преди, не те разбирам и сега. Аз съм ти дъщеря. Как можеш отново да предлагаш този съюз?

— Защото нямам никакви други съюзници — извика Джералд. — И ако мога да спечеля един, то нека той бъде достатъчно могъщ. Той е ключът към бъдещето ми и към свободата ми, Кейти. Той е ключът и към твоето бъдеще и твоята свобода.

— Той извършва убийства и грабежи, той е крадец с долно потекло, син на убиец и изнасилвач, той е безсъвестен! — Не искаше да мисли за другата част от него, онази, която не беше безчовечна, не беше долна.

Джералд я погледна, стиснал челюст.

— О'Нийл те желае, и то отчаяно. Той ще падне право в ръцете ни. Това е дар от съдбата, скъпа, дар, който не можем да не използваме за своите цели. Трябва да направиш това, което ти казах.

Катрин извърна поглед, разтреперана и със свито сърце.

— Искам да се омъжа за благородник — прошепна тя. — Искам това, което ми се полага.

— Ти никога няма да бъдеш благородна дама, не и докато не си възвърна Дезмънд — срязва я Джералд. — Бари с основание не те иска. Всички мъже с положение ще бъдат на същото мнение. Нямах избор, Кейти. Аз не ти предоставям никакъв избор.

С последни сили Катрин изправи рамене. С последни сили вдигна глава. От ъгълчето на окото ѝ се търкулна сълза.

— Не мога — каза тя. В гърдите ѝ имаше буца, която ѝ причиняваше ужасна болка. — Не мога да направя това.

— Ще го направиш — отсече Джералд. — Защото си моята дъщеря, Катрин Фицджералд, и си лоялна първо към мен, а след това към всички останали, включително към самата себе си.

Катрин се опита да се дръпне встрани.

— Кейти! — Тонът му бе омекнал. — Сега ти си единствения човек, който може да ми помогне, не го ли разбираш? Само ти си способна да вдъхнеш живот в мъртвата ми душа. Кейти, трябва да ми помогнеш!

Катрин го гледеше изтерзана, преглъщайки сълзите си. И макар да знаеше, че наистина няма голям избор, не и ако искаше да остане лоялна към баща си, тя не отвърна нищо, не му каза, че Лиъм О'Нийл

вече ѝ е предложил брак и че по всяка вероятност би го направил отново, ако получи поне малко насърчение. Упорити, неподвластни на ударите на жестоката съдба, мечтите ѝ за бъдещето нямаше да умрат. А те не включваха О'Нийл. Не го включваха.

[1] лорд-канцлерът — председателят на Горната камара на английския парламент и пазител на държавния печат. — Б.пр. ↑

[2] държавния меч — меч, който се носи пред държавния глава при тържествени случаи. — Б.пр. ↑

16.

Кралицата обичаше представленията. Тазвечерното разказваше историята на петте дъщери на африканския речен бог Нигер и актьорският състав включваше роби и султани, принцове и принцеси, нимфи, морски сирени и дракони, както и много други фантастични същества.

Кралицата бе наредила на всички придворни да дойдат на представлението маскирани и Катрин цяла вечер се дивеше на всевъзможните чудни костюми — от такива на древногръцки богини, скандално обгърнати от ефирна коприна, до племенни вождове с венци от цветя и плодове вместо корони. Самата Катрин нямаше средства, за да си купи необходимите за костюм материали, но Хелън я бе снабдила с красива червена маска от сатен, украсена с мъниста и панделки. Тя я носеше с изгърканата си кафява кадифена рокля.

Представлението свърши някъде след полунощ и артистите бяха бурно аплодирани от самата кралица, станала на крака и поруменяла от удоволствие. И тогава започна истинското веселие. Колкото повече приближаваше зората, толкова празничният гуляй ставаше все по-оживен, а придворните — все по-опиянени.

Току-що флейтистите, арфистите, барабанистите и виолинистите бяха засвирили бърза ирландска жига. Към тях се присъедини самотен гайдар. Въпреки че неподчинението на ирландските лордове създаваше постоянни проблеми на кралицата, жигата беше любимия ѝ танц. При първите звуци на хубавата мелодия Катрин изпляска щастливо с ръце. Краката ѝ не се сдържаха на едно място. Колко ѝ се искаше да потанцува!

Лестър партнираше на кралицата, маскиран като Юлий Цезар. Беше облечен само с бяла тога, която оставяше голи едното му широко рамо и част от силните му гърди. Тогата бе препасана с широк кожен колан и старинен меч. На главата си пък носеше корона, която удивително приличаше на златна. Катрин ги гледаше усмихната, любувайки се на кралицата, която беше отлична танцьорка, а и на

самия граф, чиито бели зъби блестяха и чиито здрави голи нозе не пропускаха нито такт.

Изведнъж някой я улови за лакътя.

— Хайде, госпожице Фицджералд, научете ме на националния си танц.

Катрин се обърна и се взря в яркосините очи на Джон Хок. Също като нея той не беше с костюм, но изглеждаше великолепно в пурпурната си униформа, светли панталони и маска.

— Как бих могла да откажа — извика тя, — когато кръвта ми пее, а краката ми изгарят от нетърпение да потанцуват!

Хок я поведе към дансинга с усмивка и само след миг се разбра, че е излъгал, защото още при първото завъртане стана ясно, че е танцувал жига поне няколко пъти през живота си. Но той не беше ирландец. Никой в двора не беше ирландец, освен Ормънд, но графът вече бе напуснал празненството, което бе поредното доказателство, че наистина е толкова суров, колкото изглеждаше. Катрин бе уверена, че никой, дори и кралицата, не би могъл да танцува по-добре от нея и веднага се зае да го покаже.

Краката ѝ политнаха толкова високо, че кафявата рокля и кремавата фуста се вдигнаха и се усукаха около бедрата ѝ, разкривайки издължените ѝ прасци и коленете ѝ. Поначало Катрин носеше собствените си прости светли чорапи, но по-рано през деня поради някаква необяснима причина — точно както когато бе решила да си сложи яката, подарена ѝ от Лиъм — тя отново разрови скътия пакет с дрехи и този път избра чифт лилави жартиери. Изобщо не подхождаха на белите ѝ чорапи, на долната фуста и на роклята ѝ, още по-малко пък на червената сатенена маска, но Катрин не я бе грижа. Тя се смееше и танцуваше все по-разгорещено — въртеше се все по-бързо, скачаше все по-високо, тропаше все по-силно. Сър Джон също се смееше, хванал здраво ръцете ѝ, и повтаряше всяко нейно движение, решен да докаже, че е неин достоен партньор. Двамата се забавляваха до забрава и не преставаха да си разменят широки усмивки. От вниманието на Катрин не убягна как погледът му се отклонява към гладките ѝ бедра, към разлюления ѝ бюст, към деколтето на роклята ѝ, което пълзеше все по-надолу и по-надолу. Но това не я интересуваше. Тази вечер тя се забавляваше повече от всякога. Чувстваше се красива, жизнена.

Когато жигата свърши, Катрин се отпусна отмаляла в ръцете на Хок.

— Боже господи — прошепна той в ухото ѝ, като я прегърна силно. — Никой не може да танцува жига като теб!

Тя се отдръпна.

— Надявам се, че не. Каква ирландка бих била, ако английските дами и джентълмени можеха да танцуват по-добре от мен?

— Това звучи почти предателски — прозвуча плътен глас зад гърба ѝ.

Катрин се обърна и се озова лице в лице с графа на Лестър. Сър Джон пусна ръцете ѝ.

— Ще танцуваш ли с мен? — попита Лестър с любезна усмивка. Очите му обаче бяха загадъчни.

Катрин веднага се озърна за кралицата. Елизабет танцуваше с друг от фаворитите си. — Не знам този танц — каза нервно тя. Не бе необходимо да е кой знае колко умна, за да се досети, че на кралицата никак няма да ѝ хареса, ако я види да танцува с Робин Дъдли. Елизабет го ревнуваше от всяка жена. Съвсем наскоро бе прогонила две от дамите си — сестрите Франсиз Хауърд и лейди Дъглас Шефийлд, — задето бяха така очевидно влюбени в него.

Лестър хвана лакътя ѝ.

— Ще те науча.

Катрин обезпокоено погледна към Джон Хок за подкрепа. Той наистина наблюдаваше сцената навъсено, но изневиделица се появи Ан Хейстингз и отведе капитана към центъра на залата, като при това се бе притиснала доста плътно към него. Преди да разбере какво става, Катрин се озова ръка за ръка с графа, в ритъма на далеч по-спокоен танц. Сърцето ѝ отново препускаше, но не от изтощение. Тя отново срещна тъмния му поглед.

Той ѝ се усмихна, после сведе очи към гърдите ѝ. Въпреки че в двора бяха на мода нескромните, дълбоко изрязани рокли, самата Катрин, която за разлика от повечето дами наистина имаше какво да разкрие, не се обличаше по този начин и се смущаваше дори от малкото плът, която излагаше на показ. Затова когато погледът на Лестър се плъзна по голата ѝ кожа, пулсът ѝ се ускори още повече.

Спомен премина като светкавица през ума ѝ — спомен за самата нея, мятанца се на леглото, с вързани с червено-златни шнулове ръце, и

за Лиъм О'Нийл, който смучеше и галеше с език зърната ѝ.

— Тази рокля не ти отива, скъпа — отбеляза Лестър.

— Много добре знам — отговори Катрин някак троснато. Сети се за предупреждението на Лиъм, че Лестър ще се опита да ѝ бръкне под полите още след седмица. Не една, а три седмици бяха изминали от пристигането ѝ в двора и при честите си посещения при кралицата графът не пропускаше да спре самоуверения си поглед за кратко на Катрин. Но никога досега не бяха разговаряли или оставали насаме.

— Ти заслужаваш най-красивите коприни и кадифета, най-прекрасните смарагди и перли.

Катрин пропусна един такт.

— Сигурно искате вие да ми ги дадете?

Очите му потъмняха още повече и се насочиха към дръзко начервените ѝ устни.

— Да, искам. Катрин, през изминалите седмици ти извърщаше глава всеки път, когато ме видеше да идвам. Няма причина да се страхуваш от мен, скъпа. Не искам да те нараня.

— Нима? — попита сухо тя. — Тогава какво искате, милорд?

Красивото му лице се изопна.

— Не говоря за брак, естествено; искам да станем приятели. Сигурен съм, че го знаеш.

Знаеше го. Както и Хю Бари, Лестър искаше да я направи своя любовница. Катрин се опита да се изплъзне от него, но хватката му беше желязна и след като не успя, тя вдигна поглед към него. Беше престанал да се усмихва.

— Катрин, ти ме разбра погрешно. Боже господи, сега аз съм граф на Лестър, един от най-богатите, най-могъщите хора в това кралство. Бих се оженил веднага за теб, скъпа, защото нямам нужда от зестра, а от хубава, страстна жена и от здрави синове. Усещам, че ти си повече от страстна, а и е очевидно, че си създадена да раждаш синове. Но аз не мога да се оженя. — Каза го не горчиво, а просто примирено. — Не мога да се оженя за която и да било жена. Един ден, с божията помощ... — Лестър хвърли поглед към кралицата и Катрин разбра, че се надява да стане крал на Англия, макар самият той да не се доизказа. — Ела. Трябва да поговорим насаме. Въпросът не търпи отлагане.

За неин най-голям ужас, Лестър обви ръка около кръста ѝ и я тласна през навалищата в салона. Катрин хвърли поглед през рамо и

видя, че Елизабет ги гледа втренчено. Сърцето ѝ заподскача от страх. Тя се закова на място като своенравно дете, но графът беше едър и силен мъж и очевидно не можеше да бъде възпрян. Вместо това той продължи да я бута напред — всъщност, направо да я носи през оживената шумна тълпа, докато не се озоваха в някаква безлюдна зала. Тук Лестър довлече Катрин до една празна ниша, хвана ръцете ѝ и вдигна маската ѝ над главата. Сетне я придърпа толкова близо до себе си, че коленете ѝ се удариха в неговите.

— Не казвай не — пророни той дрезгаво, като притисна пръст към устните ѝ. — Катрин, аз съм приятел на баща ти.

Протестът на Катрин замря на устните ѝ.

— Аз бях този, който се противопостави на Ормънд, когато той доведе баща ти като пленник при кралицата след Афейн. Бътлър искаше Джералд да бъде лишен от земите и титлата си още тогава. Аз бях този, който поддържаше каузата на баща ти през следващите години; дори настоявах срещу него изобщо да няма процес за измяна.

Катрин се взря в зениците му, уплашена и останала без дъх. Но умът ѝ работеше трескаво. Лестър притежаваше голяма власт, кралицата го слушаше. Със сигурност би подкрепил Джералд отново, стига, разбира се, да имаше причина да го стори. Но главата ѝ ужасено се завъртя в знак на отрицание.

— Не казвай още „не“ — продължи той с блеснали очи. — Ще те взема в Кенилуърт. Там нищо няма да ти липсва, Катрин. Но трябва да проявяваме дискретност.

— Дискретност! — възкликна Катрин, като отново се опита да се измъкне от него и отново не успя. — Вие изобщо не разбирате значението на тази дума! — Беше се задъхала. — Кралицата видя, че излизаме заедно! Ще ме изгони още тази нощ! — Тя се разтрепери. Чувстваше се като уловена в капан.

За миг Лестър замълча.

— Може би това е за добро — каза той накрая. — За нас не е много подходящо да бъдеш в двореца с нея.

Катрин не можеше да повярва на ушите си.

— Няма никакво нас! Не искам да губя благосклонността на кралицата, божичко, не, не искам!

— Преструваш се — изръмжа той и рязко я придърпа към себе си.

Катрин се вцепени. Нееднократно бе забелязвала необикновено изпъкналата, обтегната предница на панталоните му, но не беше обръщала внимание на това, мислейки си — както, впрочем, и някои от другите дами — че той нарочно подпъхва нещо, за да изглежда по-надарен. Сега обаче със сигурност не носеше нищичко под римската си тога и фалосът му, необуздаван от вълнената дреха, се притисна към износеното кадифе, покриващо корема ѝ.

— Виждал съм как ме гледаш — каза Лестър и я прилепи към стената. — Нима ти приличам на глупав хлапак, който не разбира?

Катрин се задави.

— Не правете това, милорд — замоли го тя. Той не я отвращаваше. Подобно на сър Джон графът беше хубав, силен мъж и Катрин не можеше да му устои, не и когато силното му тяло пулсираше, опряно о нейното. Но това бе просто бледа сянка на желанието, което разпалваше у нея Лиъм О'Нийл и тя ясно съзнаваше разликата.

Лестър се взря изпитателно в колебливото ѝ изражение, после наклони глава. Катрин бързо извърна лице и вместо да се озоват върху устата ѝ, устните му попаднаха върху нежната кожа на шията ѝ. Тя се опита да го отблъсне, но за пореден път не успя. Едната му ръка се плъзна в корсета ѝ и палецът му започна да гали зърното ѝ, което веднага се втвърди.

Все пак, тъй като много добре знаеше, че ако ги открият, последиците ще бъдат тежки, той бързо престана да я опипва. Катрин светкавично се отскубна от хватката му и се взря в него с широко отворени очи, изчервена и вече истински уплашена.

— Ще ти хареса, Катрин — каза Лестър.

Тя понечи да му каже, че няма как да ѝ хареса, защото между тях няма да има никаква любовна връзка. И все пак, както сам бе казал, той беше един от най-могъщите хора в кралството. Ако някой можеше да помогне на баща ѝ, това беше графът на Лестър. Катрин знаеше, че Лестър е много по-могъщ съюзник от Лиъм О'Нийл.

— Не приемам „не“ за отговор — прошепна той и дъхът му опари бузата ѝ.

Тогава Катрин разбра, че този мъж ще я принуди да спи с него, независимо от волята ѝ. И че дори ако я изнасили, тя изобщо няма да има възможност да се защити, защото кралицата ще обвини нея, а не

него. Но ако проявеше достатъчно разум, можеше да го използва по начина, по който Джералд бе поискал от нея да използва Лиъм. С едва сподавено възклицание Катрин му обърна гръб и побягна, но не обратно към салона, а към собствената си малка стая на горния етаж. Никога не се бе чувствала толкова отчаяна и безпомощна — като малък кораб, разлюлян от бурно море. Кораб, който можеше да бъде овладян само от някой далеч по-умел от нея.

На бледата, трепкаща светлина от единствената лоена лампа, Катрин провеси красивата маска и семплата си рокля върху една кука до леглото. Къде ли се бе дянала Хелън, чието задължение беше да ѝ помогне да се приготви за лягане? За нещастие прислужницата вероятно също се бе включила в празненството и не очакваше, че господарката ѝ ще се оттегли толкова рано. Катрин не можеше да я вини.

Развързването на кринолина без чужда помощ беше мъчна и неприятна задача, но тя се справи, като междувременно се опитваше да не мисли за Лестър и за това какво може да ѝ се случи, ако той реши да довърши започнатото тази нощ. Корсета си Катрин постави върху единствения сандък в стаята, после свали долната си риза и ленените си гащи, след което седна на леглото и събу обувките си, а накрая и чорапите.

Гърдите ѝ се бяха зачервили в долната си част — там, където се бяха впивали банелите. Това бе цената, която плащаше една жена, ако искаше да изглежда стройна и за целта се пристягаше в малък, тесен корсет. Катрин започна нежно да масажира гърдите си — ритуал, който изпълняваше всяка нощ. Някога, в манастира, това бе нещо невинно. Тогава не обръщаше внимание на втвърдяването на зърната си, причинено от собствените ѝ пръсти, нито на приятното пулсиране в слабините си. Но сега бе невъзможно да не обърне внимание на тръпката на желанието. Докато разтриваше гърдите си, Катрин си мислеше как я бе докосвал Лестър. Той беше от онези мъже, за които всяка жена мечтае да се омъжи — едновременно могъщ и богат, мъжествен и красив. Но Лестър не можеше да бъде съпруг, нито на нея, нито на която и да било друга жена. Той принадлежеше на кралицата и всички го знаеха.

От устните ѝ се отрони слаб, мъркащ звук. Тя стисна лекичко гърдите си. Прииска ѝ се Лиъм О'Нийл — мъжът, за когото ни една жена не мечтаеше да се омъжи — да я бе докосвал тази вечер така, както го бе направил Лестър. Ръцете ѝ замряха. Зърната ѝ се подаваха над пръстите ѝ — зачервени, твърди и болезнено изпъкнали. Беше невъзможно да не обърне внимание на трескавата топлина, която пулсираше между бедрата ѝ — топлина толкова силна, че Катрин изстена.

— За кого си мислиш — за сър Джон Хок, за Робин Дъдли или за мен?

Тя скочи на крака с вик.

Лиъм стоеше подпрян на отворената врата на стаята ѝ. Очите ѝ се ококориха. В първия момент не успя да го познае.

Той беше маскиран като негър. Носеше свободни бели бричове, широк пурпурен пояс и собствената си шпага, която Катрин разпозна безпогрешно. Силните му, мускулести гърди бяха голи и имаха цвета на тъмен дъб. Беше боядисал също и ръцете, врата, лицето и косата си, а на главата му имаше червен тюрбан, който завършваше дегизировката. Сивите му очи изглеждаха забележително сребристи, в контраст с тъмната кожа.

Тогавя тя осъзна какво е видял Лиъм и какво виждаше в момента и усети как бузите ѝ пламват.

Той се усмихна безрадостно, сетне влезе в стаята, затвори с ритник вратата, захвърли тюрбана си и се обърна към нея. Погледът му се плъзна по белите ѝ нозе и се спря на тежките ѝ гърди и на изпъкналите им зърна, а после на мястото между бедрата ѝ.

— От колко време стоиш там? — извика Катрин.

Лиъм тръгна към нея със зловеща усмивка. Пръстите му за миг докоснаха силно издутите му слабини.

— Достатъчно дълго, за да се насладя на чудесно представление, далеч по-добро от онова долу.

Катрин го изгледа втренчено. Значи той я шпионираше. Сега бе не само смутена, но и вбесена.

Тя му обърна гръб и грабна одеялото от леглото. Но докато трескаво го увиваше около тялото си, усети как Лиъм идва към нея и се извърна отново с лице към него. В същия момент той изтръгна одеялото от нея, метна го през стаята и стисна китките ѝ.

— Не ми отговори.

Независимо от внезапния си страх, независимо от това, че се намираще гола в ръцете му, Катрин вирна глава. Дишаше тежко. Зърната ѝ докоснаха меките косми на гърдите му.

— Не ти дължа нищо, негоднико!

Лиъм изръмжа.

— Видях те тази вечер да се натискаш първо с Хок, после с Дъдли!

Тя извика и започна да се дърпа с надеждата да се освободи и да го удари с все сила. Но той само се засмя и я сграбчи с длан за хълбоците. Катрин се вцепени. Тогава Лиъм я придърпа към собствените си твърди като скала, обвити в коприна слабини и тя усети, че се задушава от силно, настойчиво, трепетно желание.

Той отново се засмя. Сетне стана още по-лошо — връхчетата на пръстите му се спуснаха по-ниско, от извивката на хълбоците към мястото, където се срещаха бедрата ѝ. Катрин изстена.

Внезапно Лиъм стисна челюст с такава сила, че можеше да я строши. Сивите му очи засвяткаха.

— Ти си готова! За кого си мислиш?

— За Лестър! — излъга тя, съзнавайки, че това ще го разяри.

Той я отблъсна от себе си толкова грубо, че Катрин отхвъркна на пода.

— Бъди проклета! Знаех си!

Тя се подпря на ръце, за да се надигне и каза дрезгаво:

— Той ми предлага повече от теб. — Знаеше, че го предизвиква, но не можеше да се спре. Знаеше какво ще се случи и отчаяно го искаше. Защото беше загубила разсъдъка си още в мига, когато този мъж се бе появил.

Лиъм се надвеси над нея.

— Какво ти предлага той, какво, Катрин? — изрева той. — Какво друго, освен големия си член?

Катрин застана на колене. Осъзнаваше, че погледът му не се отделя от разлюлените ѝ гърди.

— Кенилуърт. — Това, разбира се, бе силно преувеличено.

Лиъм се засмя отново.

— Ти си глупачка. Кралицата ще те обезглави, ако му станеш съпруга. Ще те обезглави, а на него ще отнеме всичко, което му е дала.

Разбираш ли ме, Катрин?

Тя го погледна предизвикателно.

— Просто ревнуваш, защото той може да ми даде повече от теб. Защото той е благороден и почтен, а ти си само един пират, само син на Шон О'Нийл.

Ноздрите му затрептяха.

— Може ли да ти даде повече от това? — Той дръпна ръката ѝ напред и сложи дланта ѝ върху слабините си. Катрин изпъшка, почувствала огромната му, пулсираща мъжественост. — Говори се, че бил надарен, но и аз съм такъв. Искаш ли да ни сравниш преди да вземеш решението си?

Тя простена. Беше неспособна да проговори, а мускулите на бедрата ѝ се бяха стегнали толкова мъчително, че накрая Катрин не издържа и изкрещя. Лиъм я блъсна назад и тя падна по гръб, разтваряйки с готовност крака. Погледите им се срещнаха. Катрин съзнаваше прекрасно, че е безсрамна. Съзнаваше прекрасно, че ще изгуби безценната си девственост. Но кой знае защо тази нощ това не я интересуваше.

Ръцете му стиснаха коленете ѝ доста болезнено и разтвориха краката ѝ още по-широко.

— Ти прекали — изръмжа той, без да откъсва очи от нея. Внезапно се протегна и пъхна палец дълбоко в нея, докато не го спря мембраната, благодарение на която Катрин все още можеше да се нарече непорочна. Тя изстена, изви тяло към него и безсрамно започна да се мята, искайки още. Но Лиъм не реагира.

— Значи Лестър още не те е имал. — Внезапно той я притисна силно. — И няма да те има, Катрин. Разбра ли ме?

Катрин се ококори, проумяла какво бе направил току-що.

— Ти, копеле! — изкрещя тя, като седна и безуспешно се опита да издърпа ръката му от себе си. — Ти... ти ме преглеждаш? Като някой доктор? Върви по дяволите!

— Все по-трудно и по-трудно ми е да вярвам, че си отгледана в манастир — насмешливо каза Лиъм и изведнъж плъзна два пръста в нея. Дъхът ѝ секна. Тялото ѝ застина неподвижно.

— Лягай долу — нареди ѝ той — и ще приключим веднъж завинаги с това. Не че на Лестър ще му пука, ако не си девствена. Но проклет да съм, ако му позволя да вземе това, което ми принадлежи!

Въпреки че Катрин не искаше нищо, нищо повече от твърдия, възбуден пенис на Лиъм вътре в себе си, думите му я разгневиха. Тя се изправи на колене и заудря с юмруци по гърдите му. Но той просто улови китките ѝ и се засмя, което я разяри още повече.

— Аз не ти принадлежа — изсъска Катрин. — Аз принадлежа на себе си, а един ден ще принадлежа и на съпруга си.

Лиъм се засмя отново, вече истински развеселен, и я придърпа в прегръдките си.

— Любима — промърмори той с внезапно прелъстителен глас, — не бих искал да ти го казвам, но никой мъж няма да се ожени за теб, след като приключим. — Миг по-късно устните му се впиха в нейните и властно, уверено ги разтвориха.

Думите му ѝ подействаха като леден душ — не угасиха желанието ѝ, но ѝ показаха истината. Тя искаше този ненавистен, презрян мъж. Искаше той да проникне в нея, да се слее с нея — така, както конят се слива с кобилата. Господи, наистина го искаше. Но и наистина не искаше да бъде любовница на когото и да било, нито на него, нито на Лестър. Искаше да бъде съпруга. Искаше съпруг, дом и деца. Беше копняла за тези неща много години, много по-дълго, отколкото бе копняла за силното тяло и изгарящото докосване на Лиъм О'Нийл.

— Спри — прошепна Катрин, като с насълзени очи откъсна устни от неговите.

Лиъм хвана лицето ѝ в шепи. Дишаше тежко.

— Без повече игри — каза той грубо.

— Не! — Тя заплака и извърна глава. — О, боже, какво ми става? — Вопли задавиха гласа ѝ. Не можеше да се познае. Жената, която се бе появила тази нощ, беше напълно непозната. Как можеше да го иска толкова много?

— Дяволите да го вземат — изруга Лиъм, сграбчи брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. — Сега ли реши да се правиш на девица? Сега?

Катрин се взря в неговите святкащи сребърни очи, после безпомощно сведе поглед към съвършено изваяните му устни.

— Не мога — промълви тя дрезгаво и отново се взря в зениците му. — О, господи, толкова съм слаба! Лиъм, искам те. Искам те. Но не мога да ти дам девствеността си, не мога.

Устните му се изкривиха едновременно недоверчиво и разочаровано.

— Тези игри могат да убият един мъж — каза той прегракнало.

Катрин преглътна.

— Аз също умирам — прошепна тя.

Погледите им се сблъскаха и при този сблъсък между двама им сякаш припламна огнена искра. Внезапно Лиъм отново я събори по гръб на пода. Стресната, тя започна да протестира — нищо, че краката ѝ се разтвориха с готовност.

— Тихо — промърмори той и докосна устните ѝ с пръст. Катрин затвори очи и му се довери.

Лиъм се надвеси над нея и нежно я целуна по лицето. После изръмжа нетърпеливо и плъзна език дълбоко в устата ѝ — алчен и ненаситен. Ръката му слезе между бедрата ѝ, палецът му — между пулсиращите гънки на вагината ѝ, а след миг почувства там езика му. От устните на Катрин се изтръгна вик. Желанието ѝ избухна и тя се заплака.

Лиъм легна до нея и я придърпа в обятията си, без да ѝ даде и минута почивка. Катрин още не се бе опомнила, когато той взе ръката ѝ и я обви около голия си пенис. Тя рязко отвори очи и изстена. Лиъм я притисна още по-плътно към себе си и я накара да движи ръка по дължината на огромния му, твърд, гладък като коприна пенис. Зениците на Катрин се разшириха омагьосани, пулсът ѝ запрепуска лудо. Тя премести поглед от напрегнатото му, изопнато лице към неговата мъжественост. Колко бе мечтала да го докосва така. Ето че сега това беше реалност, и то много по-хубава от всяка мечта. Престанала да разсъждава за каквото и да било, Катрин се наведе и целуна зачервената му, набъбнала глава. Лиъм изстена. Снагата му се изви назад, изпъната като струна. Тя измъкна ръката си от пръстите му и започна да го гали неумело, докато собствената му ръка не я поведе, показвайки ѝ какво да прави. Не след дълго от гърдите на Лиъм се изтръгна разтърсващ вик и тялото му се замая в конвулсии.

Катрин пропълзя в обятията му и изскимтя нетърпеливо. Той я прегърна силно и прошепна:

— Всичко е наред. Пак ще се погрижа за теб, любима.

Никой от тях не видя, че в ъгъла на стаята стоеше Хелън.

17.

— Господарке! Моля ви, трябва да станете.

Катрин въздъхна. Беше в леглото, заровила лице във възглавницата, и се чувстваше приятно и топло под одеялата и кожата. Не искаше да се събужда, не още. Толкова бе изтощена, че едва се помръдваше. Наистина, сякаш беше упоена.

Хелън отново я повика. Катрин съзря прислужницата си и в същия миг си припомни пялата нощ.

Дъхът ѝ спря. Лиъм. О, господи, Лиъм бе дошъл в стаята ѝ, бяха се любили — донякъде — о, да. Беше греховно и прекрасно, при това като по чудо Катрин бе още девствена. По устните ѝ плъзна усмивка. Тя размърда пръстите на краката си, стегна мускули. Мисълта ѝ се върна към това как Лиъм я беше любил — не веднъж, а два пъти... и то втория път толкова безкрайно, толкова пълно, тъй съвършено, че накрая Катрин трябваше да го умолява да спре. Бузите ѝ пламнаха.

Тя се взря в каменната стена, докато Хелън шеташе нещо в другия край на стаята. Беше си отишъл. Някъде преди зазоряване Катрин бе заспала, без да усети кога си е тръгнал. Мисълта, че го няма, я съкруши. Кога щеше да го види пак?

Изведнъж леката ѝ усмивка угасна. Радостта ѝ — също. Беше лудост, истинска лудост да скърби, задето си е отишъл, да си припомня горещата им среща така замечтано, с такъв копнеж. Тя беше луда. Този мъж бе закоравял пират. Катрин бе благородничка и нямаше право да върши отвратителните неща, които беше правила. Никакво право.

Тялото ѝ се вкамени, смразено от ужас. Колко много грешеше. Напротив, бе имала пълното право да се държи като уличница. Не друг, а собственият ѝ баща съвсем наскоро я бе помолил да играе тъкмо такава роля.

Катрин затвори очи. Джералд би одобрил поведението ѝ, но самата тя никак не беше доволна от себе си. Срамуваше се. Най лошото от всичко бе, че изобщо не искаше да играе играта на баща си, не искаше да стане съпруга на О'Нийл, и все пак беше изпълнила ролята си чудесно, много по-добре, отколкото Джералд би се осмелил

да желае от нея. Очевидно истинската ѝ природа бе далеч по-тъмна, далеч по-дива от всичко, което Катрин някога си бе представяла.

Може би още щом я погледнеха, мъжете съзираха сладострастната ѝ същност. Може би те всички ясно виждат какво представлявам в действителност, отчаяно си каза Катрин. Затова ли Хю Бари и граф Лестър, двама тъй благородни мъже, искаха да я направят своя любовница, а не съпруга? Нима наистина един мъж можеше от пръв поглед да прозре забранената страст, която бушуваше във вените ѝ?

Каква ирония! Хю Бари и граф Лестър искаха да я имат като любовница, а Лиъм О'Нийл я искаше за своя съпруга.

Катрин прегърна възглавницата. Може би Джералд щеше все пак да успее да я омъжи за О'Нийл. Да, шансовете му за успех се увеличаваха, предвид на собственото ѝ поведение и на факта, че тя очевидно не съумяваше да устои на ласките на пирата. Ала макар да съзнаваше своя дълг на предана дъщеря, Катрин се бе надявала, че Лиъм няма да се върне в двореца, че ще я остави на мира, ще изчезне от живота ѝ и тя ще нареди бъдещето си така, както беше планирала. Сега обаче Джералд изглежда наистина можеше един ден да постигне своето.

Но дали това щеше да бъде толкова ужасно?

Катрин потръпна, поразена от собствените си противоречиви мисли.

— Кралицата желае да говори с вас, господарке — обади се Хелън, прекъсвайки смущаващите ѝ разсъждения. — Тая заран се държите като същинска поспалана.

Катрин се надигна като ужилена и завивките се свлякоха до кръста ѝ, но тя дори не забеляза, че е спала без нощница. Кралицата!

— Божичко! Колко е часът? Защо не ме събуди по-рано? — Бе спала едва няколко часа, но скочи от леглото със завидна пъргавина. Беше гола като новородено.

— Стана почти осем, а кралицата иска да говори с вас преди литургията. Не ви събудих, защото изглеждахте почти като умряла. Снощи май доста сте попрекалили.

Катрин се вцепени, вперила поглед в големите сини очи на Хелън. Но Хелън се усмихваше мило и изражението ѝ бе съвсем невинно, без никакви задни мисли. Разбира се, тя не би могла да знае.

Разбира се, че имаше предвид празненството долу в салона. Нищо, че от леглото се долавяше мирисът на мъж и жена; нищо, че Катрин бе спала гола-голеничка.

— Побързайте. Не бива да ядосвате кралицата. — В протегнатите си ръце Хелън държеше белъто на господарката си. Катрин имаше нужда от баня, но това явно нямаше да стане преди вечеря, затова тя само кимна, едновременно смутена и раздразнена, и започна да се облича.

— Кралицата иска да разговаря с мен? За какво?

Хелън вдигна рамене и ѝ помогна да надене долната си риза и кринолина.

— Не зная, господарке. Изпратила е лейди Ан да ви повика. Казах на дамата, че ще отидете веднага.

Сега вече Катрин наистина се разбърза. Беше длъжна да бъде при Елизабет в осем без четвърт, както и всички останали придворни дами, макар че само фрейлините помагаха на кралицата да се събуди и облече. Тя бързо навлече роклята си, но в следващия миг замръзна на място. Върху сандъка до леглото лежеше пакет, увит в червена коприна и завързан с червена панделка.

— Какво е това? — промълви Катрин едва чуто.

Хелън отново вдигна рамене и ѝ подаде пакета.

— Не знам. Беше тук сутринта, когато дойдох да ви събудя.

Можеше да е единствено от Лиъм. Тя погледна към Хелън, но лицето на прислужницата, която в този момент вземаше шапчицата ѝ от масата, не изразяваше нищо. С разгуптяно сърце Катрин взе подаръка и разкъса опаковката. Очите ѝ се ококориха.

— Какво... какво е това? Колко е красиво!

Двете с Хелън се вторачиха в нежната мрежа на белия плат, изтъкан от толкова фина плетеница от фигури, че на места тъканта сякаш се държеше само на няколко нишки.

— Никога не съм виждала подобно нещо — извика Катрин с нескрит възторг.

— Аз съм виждала — каза тихичко Хелън. — Това е испанска дантела.

Катрин не откъсваше очи от ефирната бяла материя.

— Испанска дантела — повтори тя унесено, докато си представяше как би стояла като маншет на ръкавите ѝ или като

нагръдник около деколтето на роклята ѝ. — Прелестна е.

— Да — каза Хелън също толкова благоговейно. — Дори кралицата няма такава. Напоследък испанският посланик започна да се появява с такава дантела. Всички са възхитени. Дамите ще позеленеят от завист, като разберат, че вие имате от нея.

Катрин седна на леглото с все още незакопчана рокля и раздипли нежната тъкан. От гънките изпадна малко запечатано писъмце. Пулсът и се ускори. Тя разчупи печата с треперещи пръсти. На хартията бяха надраскани само три думи: „Наслаждавай се. Лиъм.“

Катрин притисна писмото до гърдите си, мислейки за необузданата страст, която бяха изживели през нощта. Това беше грях. Въпреки наставленията на баща ѝ. Но най-невероятно от всичко бе не поведението на Лиъм, а нейното собствено. Ето, дори и сега, само при мисълта за него тялото ѝ се нажежаваше.

Тя смачка хартията и рязко се изправи. Върху единствената маса в стаята ѝ имаше кремък, с който палеха свещите и газените лампи. Катрин го взе и след миг писмото лумна в пламък. Когато се разгоря, тя го хвърли в оловния леген с вода, която използваше за утринния си тоалет.

После си пое дъх и решително отпъди мислите, нахлули в главата ѝ. Кралицата я очакваше.

— Хелън, трябва да побързам. Моля те, закопчай роклята ми и ми помогни да си оправя косата.

Без да отделя поглед от надиплената бяла дантела, Катрин се остави в ръцете на прислужницата. Хелън сръчно оправя роклята ѝ, сетне разреса и прибра косите ѝ и накрая, когато вече бе поставила и шапчицата на главата ѝ, отиде до вратата и я разтвори, за да направи път на господарката си.

Но Катрин не я последва. Вместо това тя взе един малък, старомоден кинжал с дръжка от слонова кост, предназначен по-скоро да се носи на пояса като украшение, отколкото да служи за оръжие, и отрязва дълга, тясна ивица от плата. После застана пред огледалото над масата, затъкна дантелата в корсета си така, че да се подава от деколтето на роклята и едва тогава излезе от стаята, забързана за срещата с кралицата.

Елизабет я посрещна с разярен поглед и заповяда на всички останали да напуснат покоите ѝ. Сърцето на Катрин трепна. Тя в миг си припомни как бе танцувала с Лестър, как той я бе принудил да излязат от балната зала и я беше отвел в онзи уединен ъгъл, за да ѝ отправи своето непристойно предложение. Лицето ѝ пламна. Стомахът ѝ се сви от страх и ужас.

— Ела тук — изсъска кралицата, когато двете останаха сами.

Катрин се приближи отмаляла.

— Май си започнала да водиш доста разюздан живот, госпожице Фицджералд?

Очите на Катрин се разшириха.

— Аз... моля?

— Нима вниманието на един мъж не ти стига?

Тя преглътна.

— Ваше величество, не съм съвсем сигурна...

— Видях те снощи с лорд Робин! — Кралицата бе скочила на крака и кипеше от ярост.

— Ние... само танцувахме — опита се да се защити Катрин.

— Значи той ви отведе, защото просто сте искали да танцувате?

В първия миг Катрин не успя да отговори, защото си припомни за устните на Лестър върху шията си, за ръцете му в корсета си.

— Аз н-не желая неговото внимание, Ваше величество — каза тя накрая с треперещ глас.

— Така ли? Тогава може би предпочиташ сър Джон Хок... или Лиъм О'Нийл?

На Катрин ѝ прималя.

— Аз... какво...

— Дойде ли снощи пиратът при теб или не? — настоя Елизабет.

Катрин пое дъх. Как кралицата беше узнала? Хелън. Хелън трябва да ги е видяла. Баща ѝ се бе оказал прав — Хелън я шпионираше.

Със сетни усилия тя съумя да вдигне глава и да погледне кралицата право в очите.

— Да.

Елизабет вдигна вежди.

— Значи признаваш, че сте се срещнали тайно в твоята стая?

Катрин кимна.

Ръката на кралицата се стовари с все сила върху бузата ѝ. Катрин извика от болка, защото Елизабет носеше множество пръстени и един от тях бе одрал кожата ѝ. Но не се осмели да се отдръпне, нито дори да докосне пулсиращата си, наранена буза.

— Как смееш да се държиш като пачавра в нашия двор!

Катрин не отвърна нищо. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Но нямаше да заплаче. Знаеше, че човек трябва да си плати за греховните плътски развлечения.

— Майка ти би се срамувала от теб — каза Елизабет. — Тя поне си позволи да лудува с наследник на графство!

Катрин сведе глава. Не можеше да каже нито една дума в своя защита.

— Да се омъжиш ли искаш всъщност, момиче, или да станеш уличница? — Понеже отговор не последва, кралицата изкрещя: — Кажи!

Катрин вдигна очи.

— Ис-искам да се омъжа.

— Така казва и Ормънд. — Като че ли Елизабет вече беше по-малко ядосана. — Приехме те, защото обичахме твоята майка и чувстваме, че носим отговорност за теб. Ормънд очевидно също е решил да защитава твоята кауза. Той ни помоли да ти позволим да се омъжиш, въпреки че баща ти е в немилост. Вече обмисляхме този въпрос, но сега... Не знаем.

Катрин замръзна от ужас. Неочаквано ѝ се представяше възможност да получи всичко, за което бе мечтала. Този път не биваше да изпуска шанса си.

— Ваше величество...

— Тишина! Как бихме могли да ти намерим почтен съпруг, след като не ти е останало и късче добродетел? След като не си запазила целомъдрието си? След като може би носиш в утробата си чуждо дете?

Катрин облиза устни.

— Не н-нося н-неговото дете.

— Лиъм О'Нийл е прочут и изкусен любовник. Не ми казвай, че е импотентен! Недей да ме лъжеш.

— Аз не лъжа! — извика тя отчаяно. — Той пощади девствеността ми, кълна се във всичко свято! О, господи, съжалявам, толкова съжалявам!

Кралицата я изгледа преценяващо.

— Коленичи и помоли за нашата милост.

Катрин се подчини.

— Моля ви, Ваше величество, простете ми... Най-смирено прося вашата милост.

Тонът на Елизабет се смекчи.

— Стани, Катрин, и изтрий сълзите от очите си.

Катрин се изправи на крака.

— Занапред трябва да внимаваш. Ти си много красива и много мъже ще се навъртат край теб, повече или по-малко упорито. Трябва да бъдеш силна, да не се оставяш да бъдеш измамена. Дори от красиви негодници като Лиъм О'Нийл. — Погледът ѝ потъмня и Катрин разбра, че в този момент кралицата мисли за Лестър.

— Права сте — каза тя, мачкайки с пръсти роклята си. — Направих огромна грешка.

— Може би дворецовият живот не е подходящ за теб — замислено подметна Елизабет.

Ужас обзе Катрин. Кралицата искаше да я прогони — и тя не можеше да я вини за това.

— Смятаме, че днес няма да ни придружаваш. Върви в стаята си и размишлявай за своето минало... и бъдеще. Междувременно ние ще помислим какво да направим с теб.

Бяха я отпратили. Катрин напусна стаята, обхваната от натрапчивото усещане, че е попаднала в примка, която все по-плътно се затяга около шията ѝ. Навън придворните дами, съветниците на кралицата, кралските офицери и всички отбрани благородници очакваха Елизабет. Катрин си запробива път през шумното множество с наведени очи, докато някой не докосна ръката ѝ, принуждавайки я да вдигне глава. Погледът ѝ тутакси срещна погледа на Лестър. В зениците му имаше ням въпрос.

Тя нададе слаб вик, отскубна се от него и побягна през салона.

Няма изход, повтаряше си Катрин отчаяно. Изглежда наистина никога нямаше да се измъкне от ужасната си дилема, от мрежата, която я беше омотала — мрежа, изплетена от толкова много мъже, от техните тайни интриги и силни амбиции.

След като най-накрая ѝ бе позволено да напуска стаята си, Катрин слезе на вечеря смирена, с наведена глава. Докато заемаше мястото си на масата в банкетния салон, тя имаше чувството, че повечето от придворните знаят, че е в немилост. Молеше се да не е така. Молеше се, дори ако някой е разбрал, да смята, че кралицата я е лишила от благоволенията си, задето е прекарала няколко минути насаме с Лестър. Ако в двора узнаеха, че Катрин е забавлявала Лиъм О'Нийл в спалнята си предишната нощ, тя беше загубена. Нищо, че бе запазила целомъдрието си.

Но погледите, отправени към нея, бяха изпълнени не с лукавство, любопитство или притворство, а със съчувствие. Тя тъкмо се колебаеше къде и до кого да седне, когато Ан Хейстингз ѝ се усмихна и ѝ махна с ръка, а щом Катрин се приближи до нея, се изправи и я прегърна през кръста.

— Горкичката ми! Не се измъчвай прекалено много, Катрин — прошепна Ан. — Не си първата, на която Лестър е хвърлил око и която е била смъмрена остро от кралицата. Тя просто пази мъжа, когото смята, че притежава.

Катрин почувства топъл прилив на облекчение и се отпусна до Ан на претъпканата с хора скамейка.

— Но тя наистина го притежава, нали?

Ан сви рамене.

— Тя го създаде, даде му богатство и благородническа титла, но Лестър е достатъчно мъж, за да реши един ден да прави това, което желае. В крайна сметка, той трябва да се ожени повторно, ако иска да има законен наследник.

Катрин прехапа устни. Не искаше да казва на Ан, че Лестър съвсем не ѝ бе предложил брак. Тя се извърна и погледна тъмнокосата жена право в очите.

— Ан, какво още се говори за мен?

Ан я изгледа дяволито.

— Не много, да ти кажа честно. — Тя изтри устата си с ръкав. — Всъщност, носи се странен слух за... че твоят пират е присъствал на снощното празненство.

Катрин се вцепени.

— Не е вярно, нали?

— Не зная — успя да излъже Катрин.

— Хм, ако се беше появил, със сигурност всички щяхме да го познаем. Такъв мъж не може да остане незабелязан, дори с маска. — Ан взе една пилешка кълка и започна да я гризе.

Катрин изпита още по-голямо облекчение. Ако това бе единственото, което се говореше за Лиъм О'Нийл, нейната репутация беше в безопасност. Но в този миг тя осъзна, че бе стигнала на косъм от това да разбие живота си. Само на косъм. Не биваше да го допуска никога повече. Беше достатъчно умна, за да си даде сметка, че още едно подобно преживяване би я тласнало към брак с пирата, а тя още не бе склонна да се откаже от своите мечти, въпреки онова, което баща ѝ бе поискал от нея.

Сигурно имаше начин да помогне на Джералд, без да се налага да става наложница на Лестър, нито пък съпруга на О'Нийл.

Катрин се замисли за граф Ормънд. Изглежда, че завареният ѝ брат все пак се беше застъпил за нея, беше настоял пред кралицата да ѝ намерят подходящ жених. Още една ирония, каза си Катрин. Оказваше се, че най-добрият ѝ съюзник сред толкова мъже в двора бе не друг, а най-големият враг на баща ѝ. Може би Ормънд щеше да успее да поеме бъдещето ѝ изцяло в свои ръце... и да го изтръгне от нейните собствени.

* * *

— Тя си призна. Снощи е била с Лиъм О'Нийл.

Ормънд почервения от гняв.

— Следващия път, когато го видя, ще го убия.

Кралицата обаче гледаше не него, а Лестър, който се бе вторачил в нея, поразен от думите ѝ. Елизабет му се усмихна някак прекалено невинно.

— Нещо не е наред ли, скъпи Робин?

Дъдли се окопоти. Тъмното му, красиво лице му се отпусна и на него се изписа усмивка.

— Пиратът явно е изключително дързък и нагъл, за да дойде непоканен във вашия дворец и да се промъкне в спалнята на една дама.

— Може би тя го е поканила — подхвърли кралицата, без да откъсва поглед от него. — Той е необикновен мъж. Ами да — когато се

появи, всичките ми придворни дами изпадат в несвяст.

Усмивката изчезна от устните на Лестър. Всеизвестно бе, че той се гордее както с външния си вид, така и с копнежите, които извикваше у множество женски сърца.

— Съмнявам се, че госпожица Фицджералд би поканила който и да било мъж в спалнята си с такава цел.

— Ах... значи я познаваш добре?

Лестър стисна челюст.

— Знаеш, че не я познавам! Единственото, което се е случило помежду ни, беше един танц.

— И може би една целувка след това?

В погледа му проблесна опасен пламък. В този момент, въпреки че Елизабет бе кралица, а той — само неин поданик, тя се уплаши, защото усети, че е стигнала твърде далеч. Но не помръдна, когато Лестър се приближи и се надвеси над нея. Пулсът ѝ се ускори, но това бе чисто женска реакция на неговата близост и властно излъчване.

— Аз съм мъж, Бес, както дяволски добре знаеш — изръмжа той, но толкова тихо, че го чу само тя. — И дори да съм откраднал една целувка от нея, какво значение има това за теб? — Очите му бяха като черни огньове. — Знаеш, че не бих ловувал другаде, ако ти ми беше дала онова, което искам.

Елизабет трепна. В този момент ѝ се прииска да бяха сами. Знаеше, че ако ги нямаше останалите, Дъдли щеше да я грабне в прегръдките си, независимо дали тя желаше или не. Точно това харесваше у него най-много... и най-малко. Защото жената у нея ликуваше, докато кралицата бе разярена.

Тя го погледна. Както обикновено, не можеше да прецени какво точно означаваха думите му. Дали говореше за тялото ѝ, което Елизабет досега успешно бе отказвала да му даде, или за нейния трон?

— Давам когато и каквото аз реша, Робин — каза тя най-накрая. — А ти, естествено, можеш да целуваш когото и когато решиш.

Лестър продължаваше да я гледа настойчиво, неотстъпчиво. Елизабет изпита страх. Може би наистина прекаляваше с Дъдли. Тогава тя се усмихна широко и докосна ръката му под надипления маншет.

— Прости ми, скъпи, че се държа надменно. Такива сме ние, жените.

Той се поотпусна.

— Позволи ми да дойда при теб довечера, Бес.

Клепачите ѝ трепнаха и тя отмести поглед встрани.

— Ще си помисля.

Лестър сграбчи ръката ѝ, за да ѝ попречи да му обърне гръб.

— Ще дойда, Бес — каза той с нетърпящ възражение тон.

Сърцето ѝ затуптя силно. От много седмици не беше оставала насаме с Лестър. След кратък размисъл Елизабет кимна и докато се извърщаше, забеляза задоволството, което светна в очите му. Противно на волята си, тя усети, че очаква вечерта с нетърпение. Но погледът ѝ се насочи към Ормънд.

— Днес ти печелиш, Том. Съгласна съм с теб. Трябва да ѝ намерим съпруг, и то бързо.

Лицето на Ормънд се озари от приятната изненада, докато Лестър замръзна на мястото си. Но сега вече Дъдли нямаше да се осмели да се противопостави и Елизабет отлично знаеше това. В този момент напред пристъпи Сесил.

— Значи променихте мнението си, Ваше величество? Въпреки онова, за което се бяхме разбрали?

— Да — твърдо отвърна кралицата. Определено бе променила решението си. И в това нямаше нищо необичайно — онези, които я познаваха, знаеха, че тя е в състояние да се завърти като ветропоказател от изток на запад, без да ѝ мигне окото. Сега Елизабет бе решила да съобщи на своите съветници истината... макар и не цялата.

— Не съм убедена, че тя е конспираторка. Вече я опознах и намирам, че е прекалено наивна, за да участва в някакви тайни заговори с баща си или пък с О'Нийл. При все това не бих се изненадала, ако се окаже, че тези двама умни мъже възнамеряват да я използват. Ето защо смятам да я отстраня като евентуална пешка в тяхната игра — преди играта още да е започнала.

Уилям Сесил не каза нищо. Но съзнаваше, че играта — и то сериозна игра — вече е започнала. Преди няколко дни неговите шпиони му бяха донесли доста стряскащи вестии. „Морски кинжал“ бил забелязан на котва в залива Дингъл, близо до Аскийтън — същия залив, който използваше и папистът Фицморис. И тъй като Фицджералд бе затворен в Саутуърк, Сесил приемаше този факт за

знак, че е започнала игра, много по-опасна от обичайните политически интриги. Игра, в която О'Нийл очевидно бе заложил живота си. Сесил беше заинтригуван. Ако предположенията му се окажеха верни, този пират бе дяволски умен.

Затова Сесил не каза нищо. Пиратът трябваше да бъде оставен да действа.

Елизабет вдигна ръце, за да привлече вниманието на всички присъстващи.

— Искам момичето да се омъжи за някой, който ми е предан — заяви тя. — Омъжена, тя няма да означава нищо за Лиъм, а още по-малко — за баща си.

Ормънд се усмихна с мрачно задоволство.

— Имаш ли предвид някой свой предан васал?

Кралицата кимна. Това, което премълча, бе най-важната от всички причини да иска да омъжи Катрин Фицджералд. Тази причина нямаше нищо общо със заговори и съзаклятничества. Беше свързана изцяло с чувства и страсти.

Момичето бе прекалено красиво и съблазнително. Ако останеше в двора, щеше да представлява непрекъсната заплаха за любимите ѝ мъже. Елизабет не можеше да позволи на Катрин да оплете в мрежите си Лестър, нито пък одобряваше обстоятелството, че Лиъм О'Нийл бе явно запленил от нея. Дори скъпият, обичен Том изглежда ѝ симпатизираше. От известно време насам кралицата долавяше у него някаква промяна. Не, допускането на Катрин в двора беше сериозна грешка. Колко глупаво бе постъпила Елизабет, като ѝ позволи да остане.

Представи си я закътана на сигурно място в Корнуол, в тихо провинциално имение, в напреднала бременност и с рояк дечурлига наоколо и не можа да сдържи усмивката си. Така нито Лестър, нито О'Нийл, нито Черният Том щяха да я смятат за привлекателна.

— Всъщност, аз вече говорих с жениха. — Усмивката ѝ стана още по-широка. — Наистина, Джон Хок имаше по-добри планове за бъдещето си от това да се ожени за бедна ирландска католичка, но аз ще ѝ дам за зестра едно малко, ала богато имение в Кент. — Сега изражението ѝ беше тържествено-спокойно. — Сър Джон се съгласи. Сватбата ще бъде на петнадесети април, тоест само след четири седмици. Сега единственото, което ми остава, е да съобщя на

момичето, че неговото бъдеще е решено. — Сетне добави: — Несъмнено тя ще бъде безкрайно доволна, защото искаше това повече от всичко на света.

В това време Сесил се питаше какъв ли ще бъде следващия ход на пирата.

18.

— Катрин!

Катрин се извърна. Едва бе излязла от трапезарията и ето, че към нея се приближаваше Джон Хок.

— Може ли да поговорим?

Тя вдигна поглед към красивото му лице, видя искриците, проблясващи в очите му и не можа да не се усмихне.

— Изглеждате радостен, сър — игриво каза Катрин, докосвайки лекичко силната му ръка. — Какви добри вести носите?

Сините му очи не се отделяха от нея.

— Да повървим през галерията — каза той. Миг след това ръката ѝ бе намерила стабилна опора върху неговата.

Поглеждайки крадешком към сър Джон, докато прекосяваха салона, Катрин установи, че той неотклонно я наблюдава.

— Наистина сте в добро настроение, сър. Радвам се да видя едно тъй щастливо сърце... но каква е причината?

— Нетърпеливо момиче — каза той с нежен, тих глас. — Във всичко ли си толкова нетърпелива, скъпа Катрин?

Усмивката на Катрин се стопи. Нещо не беше наред. Джон Хок се държеше по-любовно от обикновено и тя усещаше, че в думите му се крие похотлив намек. Това никак не ѝ хареса. Досега Джон винаги се бе държал възпитано и галантно, за разлика от Лестър... и от Лиъм. Никак не ѝ се искаше и той да се превърне в нахален развратник. Затова когато влязоха в дългата галерия — празна, защото почти всички придворни все още вечеряха в банкетния салон, Катрин рязко издърпа ръката си.

— Нещо лошо ли казах? — попита Джон Хок, усетил начаса промяната у нея.

Тя се спря и се извърна към него.

— Не съм съвсем сигурна.

Той докосна съвсем леко бузата ѝ.

— Катрин, нямах намерение да те оскърбявам. — Сетне, след кратка пауза, добави: — Имам чудесна новина.

— Каква?

Джон Хок вече не се усмихваше. Погледът му бе неотлъчно вперен в нейния.

— Кралицата иска ти и аз да се оженим и аз дадох съгласието си... ако ти също желаеш това.

От устните на Катрин се изтръгна сподавено възклицание. Беше изумена. В съзнанието ѝ изникна образът на Лиъм — златокос, сивоок. Красивото му лице, изопнато от страст, докато се навежда към нея; твърдото му силно тяло, обгърнало нейното. Тя с мъка прогони видението. Затвори очи, после ги отвори и се взря в тъмнокосия мъж пред себе си. Изражението му беше напрегнато, синият му поглед — сериозен.

— Ти преbledня. А аз смятах, че означавам нещо за теб.

Катрин полагаше неимоверни усилия, за да дойде на себе си.

— Така е! Просто съм изненадана!

— Ще се омъжиш ли за мен, Катрин? — попита Хок.

Тя го погледна. Това беше сър Джон Хок, капитанът на кралската охрана, изтънчен и благороден мъж. Мечтите ѝ можеха да се сбъднат. Можеше да има красив, почтен съпруг, собствен дом и много хубави деца. Ако само кажеше „да“.

Отново си представи Лиъм. Изпълни я гняв и тя пак пропъди образа му. Помисли си за своя баща, изпаднал в немилост и затворен, лишен от всичко, което бе имал. Разчитащ изцяло на нея да спечели пирата за тяхната кауза. Но Катрин не искаше да се омъжва за Лиъм. Не искаше!

— Не желаеш ли да се омъжиш? — напрегнато попита Джон.

Отхвърляйки мисълта за всички възможни последици, Катрин сграбчи ръката му.

— Напротив! Много искам! — Тя навлажни с език изсъхналите си устни. — Ще се омъжа за вас, сър Джон.

Погледът му засия и той се усмихна. После я хвана за раменете. Тялото на Катрин се стегна. Знаеше, че възнамерява да я целуне. Под дългите мигли очите му бяха придобили тъмносин, необуздан блясък. Мускулите на лицето му бяха изопнати. Катрин не помръдна.

— Ти си красива жена, Катрин, и аз съм много щастлив, че ще бъдеш моя съпруга — дрезгаво каза Хок, преди да добави колебливо: — Предполагам, че вече си била целувана?

Катрин се изчерви.

— Да — прошепна тя треперливо. Внезапно проумя всичко. Всичко, което бе сторила снощи. Не само целувана, но и прегръщана, и галена, и много, много повече от това. О, господи! От друг мъж. А днес, днес тя вече беше сгодена. Почувства се омърсена, недостойна за сър Джон.

Слава богу, че сър Джон не знае... и никога няма да узнае.

— Няма значение — каза той сурово. — Не съм такъв глупак. Сигурен съм, че си имала много и пламенни обожатели. — Още не я бе целунал.

Катрин отново навлажни устни. Не искаше да признава, не биваше... но не искаше и да лъже. Божичко, скоро този мъж щеше да бъде неин съпруг. Нима трябваше да започне брака си с лъжи, с долна невярност.

— Имам неколцина обожатели — прошепна тя и дори съумя лекичко да се усмихне. — Но вече ще знам как да ги отблъсна, ако отново се осмелят да ме преследват.

Джон не се усмихна, но очите му заблестяха доволно.

— Никой няма да се осмели да те преследва, Катрин. Не знаеш ли с каква слава се ползвам? Малко мъже в Англия умеят да въртят меча по-добре от мен. Ние сме вече сгодени. След четири седмици ще се оженим. Никой, дори онзи пират О'Нийл няма да посмее да посегне на това, което е мое.

Катрин се опита да си представи Джон Хок и Лиъм в схватка, в двубой. Самата мисъл я ужаси. Със сигурност поне единият щеше да намери смъртта си в такъв сблъсък — ако не се убиеха взаимно. Но вниманието ѝ внезапно бе отклонено от тези мрачни мисли. Хок я бе придърпал към себе си и свеждаше лице към нея.

Тя неуверено улови широките му рамене, докато устните му леко започнаха да докосват нейните. Целувката му беше нежна, ненастойчива. Катрин почувства облекчение. В момента изобщо не ѝ беше до целувки. Но в следващия миг облекчението ѝ се изпари. Устните му внезапно се втвърдиха, станаха настоятелни, принуждаваха нейните да се разтворят. Както всички други мъже, с които се бе сблъскала, Джон Хок бе изкусен съблазнител. Но Катрин не можеше да се поддаде на ласките му. От гърлото ѝ се изтръгна тих стон, но не от желание, а от паника. Ала Джон го разбра погрешно и я притисна към

стената. Катрин му позволи да впие устни в нейните устни, после и в шията ѝ, усещайки здравата му, пламнала мъжественост, прилепена до бедрата ѝ, повтаряйки си, че не бива да го отблъсква, че той е красив, благороден и нежен. Но тялото ѝ не реагираше.

О, защо не можеше да изпита с него онази страст, която бе изпитала снощи с Лиъм О'Нийл?

Най-сетне той откъсна устни от шията ѝ и Катрин се насили да срещне погледа му. Каза си, че с времето ще свикне с него, че ще се научи да търси прегръдките му така, както бе търсила ласките на Лиъм предишната нощ. Но бе завладяна от чувство за вина. Стори ѝ се, че вижда в очите му объркване, объркване и разочарование.

Но тогава Хок се усмихна, прегърна я през кръста и тя разбра, че е изтълкувала погледа му погрешно.

Сватбата щеше да се състои в Лондон, в катедралата Св. Павел. Щяха да присъстват както кралицата, така и целият двор, но веднага след това младоженците щяха да отпътуват за Барби Хол — имението, което Елизабет бе дала на Катрин като зестра — и там щяха да прекарат първата си брачна нощ. Приготовленията за сватбата започнаха веднага. Междувременно Катрин бе получила позволение да посети фамилното имение на сър Джон в Корнуол, за да се запознае с баща му и с бъдещите си задължения като господарка на дома.

Тя беше щастлива. Скоро щеше да бъде омъжена жена, при това не просто омъжена жена, а съпруга на рицар, който с годините несъмнено щеше да се издигне много в дворецовата йерархия. Един ден той може би щеше да стане кавалер на Ордена на жартиерата, или дори личен съветник на кралицата. Елизабет обичаше да възнагражда преданите си поданици, като им даваше благороднически титли и богатство, както бе сторила с Лестър. Нали само преди месец беше направила сър Уилям Сесил пер и сега той, с титлата лорд Бъргли, бе вече кралски ковчезник — един от най-могъщите мъже в Англия.

Катрин беше щастлива. Щеше да има всичко, за което една жена би могла да мечтае — брак и стабилност, изискан и благороден съпруг, старинен богат дом. Никакви пирати, които се промъкват крадешком в спалнята ти посред нощ с похотливи и греховни намерения; които нападат мирни търговски кораби, ограбват ги, проливат кръв и

отвличат невинни жени, само за да задоволят лъстивите си желания, без да помислят и за миг за злочестите си жертви.

Тя знаеше, че е имала късмет, да, без съмнение бе най-щастливата жена на света.

Не беше виждала баща си, дори и след официалното обявяване на годежа. Бе пренебрегнала всички негови покани за среща, които заваляха веднага след като беше приела предложението за брак на сър Джон. Бе пренебрегнала и собствената си съвест, отказвайки да мисли за своето неподчинение на бащината воля. Но когато угризенията ѝ станаха твърде силни и непоносими, Катрин се успокои, като си каза, че и като съпруга на английски благородник може да бъде от голяма полза за Джералд. Тя знаеше, че Елизабет е много привързана към Джон Хок — той беше един от нейните любимци, веднага след Лестър и Ормънд. Когато един ден сър Джон помолеше кралицата да позволи на Фицджералд да се върне в Ирландия, тя сигурно щеше да се вслуша в думите му.

Отпътуваха незабавно за Корнуол. Самата Катрин бе настояла да заминат колкото е възможно по-бързо, защото усещаше някакво напрежение и искаше да избяга от Лондон. Не само за да осуети плановете на Джералд и Елиноор, които можеха да се осмелят да я потърсят дори в двореца, но и за да попречи на Лиъм, който бе достатъчно дързък, за да дойде още веднъж на среднощно посещение при нея... този път с катастрофални последици.

В същото време нощ след нощ тя лежеше будна, без покой, и мислеше не за своя годеник, а за проклетия пират.

Бащата на Джон, сър Хенри Хок, който излезе да ги поздрави с добре дошли още преди дори да са слезли от конете, беше внушителен и хубав мъж. Мрачното му изражение подсказа на Катрин, че той не е особено доволен от предстоящия брак и никак не ѝ бе трудно да отгатне причините. Тя беше ирландка. Баща ѝ бе затворник, изпаднал в немилост пред кралицата. Освен това, макар да пазеше своята вяра скрита дълбоко в себе си, както се изискваше от всеки истински вярващ, Катрин бе католичка и всички се досещаха за това.

Двамата с Джон бяха обсъждали въпроса за религиозното възпитание на децата си, но без да постигнат съгласие. Той беше твърдолинеен протестант ѝ не приемаше католицизма. Катрин пък не можеше да си представи вярата без църковните одежди и ритуали, не

можеше да си представи да чете молитви на английски от требника, използван в англиканската църква. Решиха да изоставят темата преди да са се скарали и да обсъдят въпроса по-късно.

Въпреки че не одобряваше годежа и че несъмнено се бе надявал красивият му син да се задоми за богата благородничка, сър Хенри Хок не се държеше с Катрин грубо или неприветливо и скоро започна да се отпуска. На втория ден от пребиваването си в Хокхърст Катрин направи изненадващо откритие. Двамата с Хок бяха решили да се насладят на слънчевия мартенски ден, като пояздят две дребни корнуолски понита по хълмовете. Джон обясняваше кои гости ще присъстват на увеселението, организирано от баща му в тяхна чест, където тя щеше да се запознае с местните лордове и дами. Катрин смаяно установи, че най-близкият съсед на Хокхърст е не друг, а лорд Хиксли от Търлстоун Манър. Излизаше, че Джулиет ѝ е съседка!

— Джон, най-добрата ми приятелка от манастира, където прекарах последните няколко години, е Джулиет Стратклайд, наследницата на Търлстоун. Лорд Хиксли е неин попечител.

Хок я погледна

— Стратклайд умря преди няколко години. Да, сега си спомням, че имаше дъщеря, но не знаех, че е изпратена в манастир.

Катрин пришпори понито си и го насочи към неговото.

— Джон! Хайде да отидем в Търлстоун. Моля те!

Джон ѝ се усмихна.

— Толкова си красива, когато очите ти блестят така, Катрин. Добре, ще се отбием.

Влязоха да почакат в големия салон сред възхитителните пищни гоблени, сребърни сервизи и прекрасно тапицирани мебели. Джулиет бе излязла да поязди, а лорд Хиксли — да нагледа своите рудници. Стюардът беше поканил гостите и се бе отзовал на молбата им да изпрати някой от конярите да повикат господарката. Докато я чакаха, Катрин и Джон разговаряха весело.

Изведнъж Катрин дочу леки бягащи стъпки и усмихнато се извърна. В салона връхлетя Джулиет. Изглеждаше по-хубава от всякога. Тъмната ѝ, дълга до кръста коса падаше свободно, бузите ѝ руменееха от свежия въздух навън, очите ѝ сияеха. Беше облечена в

смарагдовозелена рокля от дамаска, която подчертаваше невероятно нежната ѝ кожа.

— Катрин! О, Катрин!

Двете момичета се хвърлиха в прегръдките си и дълго останаха така, преди със смях да се отделят една от друга.

— И преди си беше приказна хубавица, Джулиет, но явно този климат ти се отразява прекрасно. Станала си дори още по-красива!

— Катрин, толкова си мила! Позволи ми да кажа, че ти също не изглеждаш като вещица. Какво правиш тук? — Погледът на Джулиет се плъзна покрай Катрин и се спря върху Хок. Усмивката ѝ се стопи. Бузите ѝ бавно започнаха да порозовяват.

Катрин осъзна с горда усмивка, че Джулиет не може да откъсне очи от красивия ѝ годеник. Тя се обърна, за да го представи на приятелката си, но докато говореше, нейната усмивка също повехна. Хок се беше втренчил в Джулиет с не по-малко изненада и интерес. Катрин изрече обичайните любезности и салонът внезапно се изпълни с тишина, натежала от напрежение.

Хок се окопити пръв и се поклони със строго официално изражение.

— Лейди Стратклайд — тихо промълви той. — Толкова се радвам да се запозная с вас. — Очите му, които до този момент бяха неотлъчно впити в тези на Джулиет, сега се спуснаха надолу, чак до пръстите на краката ѝ — бързо, но неприкрито и недвусмислено, както само един мъж можеше да стори това.

Катрин вече не се усмихваше.

Джулиет изглеждаше така, сякаш не знаеше какво да каже. Тя нервно погледна към Катрин, после отново към Джон.

— Сър Джон, позволете ми... позволете ми да ви честитя... на вас и на Катрин... вашия чудесен, прекрасен късмет.

Хок беше стиснал челюстта си толкова силно, че сякаш щеше да я строши. Той кимна, извърна се и се загледа през един от красивите прозорци, изпъстрени със стъклописи. Катрин стоеше втрещена. Не, сигурно грешеше. Усещането, че въздухът между приятелката и годеника ѝ пука и просветва от напрежение, не можеше да е вярно. Просто не можеше!

Сякаш за да компенсира обърканото си мълчание, Джулиет се усмихна пресилено и с някак прекалено приповдигнат тон се впусна в

безкраен поток от приказки.

— Катрин, толкова се радвам за теб — задъхано каза тя. — Сигурно си много щастлива! Кога и къде ще бъде венчавката? Колко време ще останеш в Хокхърст? — Усмивката ѝ беше ослепителна. — Кога ще се върнеш?

Катрин хвърли бърз поглед към Хок, който им беше обърнал гръб и изучаваше съсредоточено един гоблен, изобразяващ Вилхелм Завоевателя при Хейстингз. Но тя почувства, че Джон се вслушва във всяка тяхна дума.

— Сватбата ще бъде на 15 април в Лондон. А в Хокхърст ще останем само две нощи.

Лицето на Джулиет помръкна.

— Значи няма да те видя отново, така ли? — промълви тя. Най-после беше станала отново старата Джулиет.

— Няма ли да дойдеш на приема в наша чест? — попита Катрин.

— Не мисля — отвърна Джулиет.

— Не си ли поканена?

Джулиет се поколеба.

— Поканена съм, разбира се, но... чичо предпочита да не присъствам.

— Но защо?

Джулиет не отговори.

— Катрин, наистина се надявах, че ще можем да прекараме известно време заедно, преди да заминеш. Искане ми се да беше дошла за по-дълго.

Катрин улови ръката ѝ.

— Дали не можем да се поразходим в градината? — Тя се обърна към годеника си. — Джон, имаш ли нещо против Джулиет и аз да останем за малко насаме?

За пръв път от доста време насам той се обърна към двете момичета. Погледът му отново избяга към Джулиет, задържайки се върху нежното ѝ, сърцевидно лице.

— Катрин, не бива да закъсняваме. Баща ми е поканил неколцина гости на обяд, за да се запознаят с теб. А вече приближава дванайсет.

— Знам. Моля те.

Хок омекна и кимна.

— Побързай — каза той.

Джулиет му отправи поглед, изпълнен с благодарност, хвана Катрин за ръка и двете момичета забързано излязоха в падината. Спряха под едно черешово дърво.

— Джулиет, има ли нещо, което те притеснява?

Джулиет погледна приятелката си. Лицето ѝ изведнъж бе придобило нещастно изражение.

— Какъв късмет имаш — прошепна тя — да се омъжваш за човек като сър Джон.

Катрин изтръпна при мисълта, че Джулиет ей сега ще ѝ признае внезапното привличане, което е изпитала към Джон Хок.

— Чичо ми възнамерява да ме сгоди преди да навърша шестнадесет, а това ще стане само след шест седмици. Свел е възможните кандидати за ръката ми до трима. О, господи! Лорд Кери е три пъти по-стар от мен, въпреки че все още има хубава фигура... но вече е имал две съпруги и шест деца. Ралф Бенстън е кльоцаво, пъпчиво момче, което дори не знае къде да си дене ръцете. Виж, третият ми ухажор, Саймън Хънт, наистина е много мил, но е ужасяващо дебел. Мразя ги всички до един! — извика Джулиет.

— О, Джулиет — промълви Катрин. Беше доволна, че приятелката ѝ не бе произнесла онова, от което се страхуваше. Но в същото време тя дълбоко съчувстваше на Джулиет и не знаеше какво да каже. Една лейди по начало не се омъжваше по любов, но понякога се получаваха доста сполучливи двойки. — Не можеш ли да поговориш за това с Хиксли? Не може ли да ти избере съпруг, когото и ти да одобряваш?

— Невъзможно е — отвърна Джулиет. — Изобщо не го интересува какво чувствам аз. Неговите предпочитания са за лорд Кери, който е толкова страховит. Не знам какво да правя. Как да се омъжа за напълно непознат мъж, чиято единствена цел е да получи Търлстоун, и да изживея остатъка от живота си като съпруга на такъв човек?

Катрин улови ръката ѝ.

— Ти си много красива, Джулиет. Убедена съм, че и тримата ти кандидати желаят теб не по-малко от Търлстоун.

Джулиет се изчерви.

— Това също е ужасно! Нима ти би могла да легнеш с мъж, когото не обичаш, да му позволиш да те докосва, да те целува? — Тя потрепери.

Катрин се сети за Лиъм О'Нийл и веднага почувства угризение. Слава богу, не се наложи да отговаря, защото Джулиет продължи горчиво:

— Но ти нямаш такъв проблем. Омъжваш се за красив, благороден мъж. Колко ти завиждам, Катрин. — Погледът ѝ се отмести встрани. Бузите ѝ отново бяха поруменели. — Ти си истинска щастливка — прошепна тя.

— Да, аз наистина съм щастлива — потвърди Катрин. Но все още изпитваше чувство за вина. Сърцето ѝ туптеше неравномерно.

Малко след това тя и Джон Хок се отправиха обратно към Хокхърст. Джулиет им помахаша за довиждане, изчервена по-силно от обикновено, със застинала на устните ѝ широка усмивка и с поглед, неотлъчно вперен в Хок. Катрин също ѝ махна в отговор, но Джон — не. Напротив, той изглеждаше решен да не обръща повече внимание на Джулиет и гледаше право пред себе си, към необятните хълмове. Но бузите му отново бяха поруменели и, както се стори на Катрин, в очите му се четеше безпокойство.

Не е възможно да съм права, помиеш си Катрин. Внезапно я бе налегнало униение. Само ми се е сторило че помежду им блясва нажежена светкавица. Разбира се, че Джулиет го намира за красив — всички жени смятат така. Но той ще бъде мой съпруг, а аз — негова съпруга. Джон не я намира за привлекателна... Аз съм тази, която той обича.

На всичко отгоре в съзнанието ѝ отново дръзна да изплува Лиъм О'Нийл, и то с усмивка — подигравателна усмивка.

19.

Джералд седеше сам в тъмния салон на Селинджър Хаус и проклинаше собствената си дъщеря.

Не му се бе подчинила, беше го предала. Изобщо не я беше грижа за него. Не бе омаяла и хванала в мрежите си Лиъм О'Нийл — последната, отчаяна надежда на Джералд. Вместо това кралицата я беше сгодила за един проклет англичанин, и то не кой да е, а сър Джон Хок, капитан на собствената ѝ гвардия, един от най-преданите ѝ хора. Нима Катрин не разбираше, че с всеки изминал ден, прекаран в принудително заточение в Саутуърк, баща ѝ издъхва? Той не можеше да живее по този начин — без пукнат петак, без власт, без свобода, просто не можеше. Как бе могла да постъпи така! И да не се отзове, когато я бе повикал, по дяволите!

Явно беше не по-малко твърдоглава от майка си. Изведнъж Джералд почувства неудържим копнеж по своята първа съпруга Джоан. Макар че при първата им среща той беше на шестнадесет, а тя — на тридесет и шест, пламналата между тях любов не бе познала граници. Джоан все още беше изумително красива, далеч по-красива от хубавките момичета наполовина по-млади от нея. А в леглото... Джералд въздъхна. Тя знаеше неща, за които не беше и сънувал. В страстта си, както и във всичко друго, Джоан бе властна и своенравна жена.

Но тя беше и изключително предана на своя съпруг, въпреки че собственият ѝ син бе не друг, а графът на Ормънд, най-върлият враг на Джералд. Джоан никога не го бе предавала. Беше му вярна и го бе обичала до деня на смъртта си.

Сред нещата, за които Джералд щеше да съжалява цял живот, бе това, че тя беше умряла в Аскийтън сама, без него, докато той бе затворен от кралицата в Тауър. Но това се беше случило много отдавна, преди седем болезнено дълги години.

— Джералд? Защо стоиш на тъмно? — попита жена му, влязла незабелязано в стаята.

Джералд премигна, когато Елинор запали свещите. Студеният, почти необзаведен салон се обля в светлина. По нещо Елинор много му напомняше Джоан. Беше много красива, много умна... а също и твърдоглава. И бе добра съпруга, точно като Джоан.

— Размишлявах, какво друго? — отвърна той.

— Наистина, какво друго ти остава? — горчиво каза Елинор, сякаш бе прочела мислите му. — Трябва да се отречеш от тази своя вероломна дъщеря и да я лишиш от наследство, наистина трябва!

Джералд никога нямаше да се отрече от Кейти. Да, беше го предала и заслужаваше да ѝ се хвърли един хубав бой, но тя бе единствената му дъщеря и единственото му дете от онези няколко години, прекарани с Джоан.

— Да я лиша от наследство? — Смехът му бе не по-малко горчив от тона на Елинор. — Та аз вече не притежавам нищо!

— Днес тя и Джон Хок се са върнали в Лондон. Ако ти не отидеш да говориш с нея, ще го сторя аз — заяви Елинор. Очите ѝ святкаха гневно.

Джералд я погледна.

— Не искам двете да се карате — каза той. — Освен това въпросът още не е решен — не и преди да са ударили сватбените камбани.

Елинор премигна изненадано.

— Какво сте намислил, милорд?

Сега Джералд се усмихна.

— Донесете ми перо, милейди. Ще ни трябва още и куриер, някой, на когото можем да разчитаме безрезервно.

След миг Елинор се върна с перо, мастилница и хартия. Сините ѝ очи блестяха развълнувано.

— Какво ще правиш, скъпи?

Джералд се замисли за момент, сетне започна да пише.

— Аз не греша в преценката си за мъжете. Уведомявам пирата за това, което става. Ако някой има достатъчно ум... и достатъчно смелост да оправи нещата, това е само Лиъм О'Нийл. — Той се усмихна на жена си. — Времето е малко, но ми се струва, че ще стигне, за да може пиратът да получи писмото ми. И да поправи сторената грешка.

Остров Иърик, Атлантическия океан

Вятърът беше убийствено студен. Вихри — последните издихания на отиващата си зима — виеха над пустия остров, който не бе нищо повече от огромна грамада скали и камънаци. Единствено в южния му край самотна борова гора се възправяше срещу бурите, ветровете и морето. Бреговете на острова представляваха тесни, осеяни с камъни ивици пясък, над които се извисяваха остри скали. Дори през лятото тук имаше много силен прибой — една безкрайна битка на водата със скалите и земната твърд. В най-северната част на острова се бе врязал дълбок залив, чието тясно устие се охраняваше от две кули-близнаци и от едно оръдие. В залива стояха закотвени „Морски кинжал“ и още няколко от бързите, предназначени за битки кораби на О’Нийл.

Близо до пристанището имаше малко селце, в което пребиваваха моряците и в което работеха корабостроителите. В селцето живееха и няколко жени — съпруги на моряци и работници, няколко деца и няколко проститутки. Имаше ковач, касапин, хлебар, мелничар, дърводелец и един търговец, който продаваше всевъзможни неща, както и няколко кръчми.

Тясна пътека се извиваше от селото нагоре през скалите до крепостта на Лиъм. Средновековният замък се издигаше върху кораво ложе от гранит на самия връх на острова. За да проникне зад високите му каменни стени, човек трябваше да мине през подвижния мост, спуснат над дълбоката клисура, през подвижната желязна решетка пред крепостната порта и през мостовата кула. В четирите края на крепостта се извисяваха квадратни стражеви кули със старинни бойници за мятане на стрели. Още една кула, само че на три етажа, се издигаше зад стените. В нея имаше голям салон и няколко по-малки стаи. В миналото крепостта бе служила за убежище на някакъв заточен благородник, сетне на други пирати като Лиъм. Наскоро обаче я бяха достроили и сега до квадратната централна кула се издигаше просторна тухлена къща, чиито прозорци бяха покрити не с кожи, а със стъкла. Къщата имаше островърх керемиден покрив и пет високи комина.

Лиъм я бе построил, защото мразеше самотната старинна централна кула, която му се струваше мрачна и населена с призраци.

Не се боеше от духове, но бе сметнал, че един нов, по-светъл дом ще облекчи чувството за самота, което го нападаше всеки път, щом дойдеше на острова. Ала въпреки разкошните си дърворезби и мебелировка, къщата не бе успяла да го привлече. Беше се опитал да живее в нея, но за негов ужас тя се бе оказала още по-самотно място дори от средновековната каменна кула.

Лиъм седеше на тежката, осеяна с резки дървена маса. Сам. На един стол до камината седеше Макгрегър и свиреше тихо с гайдата си нежна мелодия. Момчето, Ги, се бе свило върху коленете на Макгрегър. По слабото му, унесено лице играеха отблясъци от огъня. Музиката бе успокояваща, но Лиъм бе по-неспокоен от когато и да било. Дните се нижеха бавно, зейнали от празнота. Как, за бога, би могъл да живее дори още само ден тук, след като се чувстваше така, сякаш всеки миг ще изскочи от собствената си кожа! Често се бе оказвал принуден да стои на острова заради бурните ветрове, но никога досега не бе мразил толкова силно това усещане.

Лиъм внимателно разгъна писмото и отново го зачете. Беше от майка му, Мери Стенли, и бе изпратено преди две седмици. Когато му се случеше да слезе по някаква работа на английска земя, Лиъм винаги се отбиваше при нея, но последният път не бе го сторил. На практика не беше виждал майка си от половин година, което бе твърде непочтително от страна на един любящ син.

Скъпи мой сине, Лиъм, пишеше тя, както винаги, всички мои мисли са насочени към теб. Вярвам, че всичко при теб е наред, че Бог се грижи да бъдеш жив и здрав. Скъпи мой, моля те, пази се добре. Помни, че ако нещо се случи с теб, няма да мога да го понеса.

Чух последните слухове за теб и, честно казано, изобщо не бях изненадана, като се имат предвид многото разговори, които сме водили. Трябваше да се досетя, че това рано или късно ще се случи. Но да похитиш лейди Катрин Фицджералд в открито море, сякаш си някакъв зъл пират, като баща си?!

Обични ми Лиъм, знам, че ти си различен от Шон, че никога не би могъл да бъдеш толкова зъл и жесток като

него. Но се говори, че Катрин много приличала на майка си, която някога беше графиня на Ормънд и Дезмънд. Прекрасно си спомням Джоан. Тя беше нещо много повече от красива — беше необикновено силна и умна жена. Ако дъщеря ѝ наистина много прилича на нея боя се, че сблъсъкът между нейната и твоята воля ще бъде тежък. Скъпи Лиъм, внимавай с това момиче. Не говоря само за политика, а за много, много по-важни неща.

Помни също и това, че Джоан беше добра и към двама ни, когато ти бе само пеленаче. Измежду всички дами, с които общувах тогава, в онези тъжни, но и радостни дни (ти беше моята радост), тя бе една от малкото, които не се отнасяха жестоко с мен, които станаха мои приятелки. Знам, че не би наранил нейната дъщеря, Лиъм, не и преднамерено. А и разбирам защо си я отвлякъл по такъв начин. Само бъди сдържан, скъпи мой, ако, както подозирам, искаш да я спечелиш.

Надежда трепти в гърдите ми, заедно с любовта, която изпитвам към теб.

Лиъм четеше писмото може би за десети път. И се срамуваше. Не му се случваше често да размишлява за житейския си път със съжаление, защото само глупаците се занимават с онова, което не може да бъде променено. И въпреки че Мери никога не го беше упрекувала открито за пиратския му начин на живот, Лиъм знаеше, че тя тайно се надява някой ден синът ѝ да се превърне в истински, почтен английски джентълмен. Но това бяха напразни, неосъществими мечти. Той бе наясно кой и какъв беше баща му, а Катрин несъмнено никога нямаше да забрави това. Беше роден извън света на Англия, но и извън света на Ирландия и тъкмо този факт го бе тласнал в открито море. Мери знаеше това не по-зле от самия него.

Лиъм сгъна писмото много внимателно, прибра го в малко ковчеже, прилично на онези, в които жените обичат да държат своите бижута, и заключи катинара. Носеше ключа на пояса си. После взе ковчезето и го постави върху една от лавиците до стената.

Вместо да се върне на масата, Лиъм започна нервно да крачи напред-назад из салона. Преди, когато се сблъскаше с празнотата на живота на острова, поне му се налагаше да се бори единствено със себе си. С това той можеше да се справи. Но сега... Сега където и да отидеше, накъдето и да погледнеше, виждаше образа на една огненокоса изкусителка. Дори майка му пишеше за нея.

Той си припомни твърдия отказ на Катрин да се омъжи за него и лицето му потъмня — едновременно от гняв и унижение. Знаеше, че е твърде горд, за да я моли да промени решението си или дори за да се опита да я накара да промени мнението си за него.

Лиъм се обърна с лице към камината, опитвайки се да овладее горещите си чувства. Сега Катрин беше в двореца, а в настоящия момент това не беше неподходящо място за нея. Играта се разгръщаше, макар че краят ѝ още не се виждаше. Но край щеше да има. Само че Лиъм не бе сигурен дали когато се стигне до него, би взел Катрин за своя съпруга против волята ѝ. Сега, когато вече я познаваше, не смяташе, че ще бъде способен да го направи. Но не можеше и да се откаже от нея, да не говорим пък да я остави в ръцете на друг мъж. От устните му се изтръгна проклятие, което разкъса тишината на каменния салон.

Той спря, защото осъзна, че Макгрегър е спрял да свири и че двамата с момчето са вперили очи в него. Лиъм се насили да се усмихне, за да успокои момчето. Ги скочи на крака.

— Капитане, сър, имате ли нужда от нещо? — Разтревоженият му поглед не се отделяше от Лиъм.

Имам нужда от червенокоса жена, изпитваща страстта, която изпитвам аз, отговори мислено Лиъм.

— Не, Ги.

Ги все още стоеше и го гледаше нерешително.

— Седни и послушай как свири Макгрегър — каза Лиъм с тон, който бе твърде нежен, за да бъде заповеднически.

Момчето се успокои и се подчини.

— Някой идва — обади се Макгрегър.

Лиъм също бе доловил приглушения звън от камбаната на наблюдателницата. Заради воя на ветровете в зимно време се чуваше добре единствено камбаната на централната кула. Миг по-късно един

от хората на Лиъм с лице, моравочервено от брулеция вятър, влезе в салона, придружен от непознат мъж с пелерина.

— Разрешете, капитане. Този пратеник пристигна току-що, за да се срещне с вас.

Лиъм се взря в пратеника, докато мъжът, треперейки от студ сваляше качулката и ръкавиците си. Очевидно бе пристигнал на острова на борда на кораба, който Лиъм изпращаше ежемесечно до Белфаст за провизии. Беше непознат. Лиъм му кимна да седне и лекичко се извърна.

Стюардът, който бе изникнал междувременно, долови погледа на господаря си и бързо излезе от салона, за да се върне след малко с кана греяно вино с подправки и с храна за госта. Лиъм се обърна към моряка, който бе довел пратеника.

— Джаки, иди в кухнята и се стопли, а ако не си ял, хапни малко топла храна.

Мъжът със зачервените бузи кимна и излезе от салона заедно със стюарда.

Лиъм седна на пейката срещу гостенина. Макгрегър отново бе засвирил тихичко на гайдата си, а Ги седеше с лице срещу шотландеца и с гръб към останалата част от салона. Лиъм сниши глас и попита:

— Кой те изпраща?

— Джералд Фицджералд.

Лиъм трепна. Мъжът измъкна изпод пелерината си подпечатан свитък и му го подаде. След известно колебание Лиъм се изправи и се приближи до камината. Като се стараеше да не издава огромното си любопитство, той бавно отвори писмото и започна да го чете. Но още след първите редове очите му се разшириха, а лицето му пребледня.

Катрин Фицджералд се бе сгодила за сър Джон Хок и щеше да се омъжи за него на 15 април в катедралата Св. Павел. Кралицата дори й беше подарила за зестра малко, но красиво имение в Кент.

Постепенно лицето му потъмня. Обзе го неистова ярост.

— Кой ден е днес, по дяволите? — изрева той.

Макгрегър остави гайдата настрана.

— Тридесети март.

Лиъм правеше отчаяни усилия да се овладее. Но не можеше да спре гнева, който кипеше във вените му при мисълта за Катрин в

прегръдките на друг мъж, за Катрин като съпруга на друг мъж. Тялото му потрепери. Но когато заговори, гласът му беше ледено студен.

— Заминаваме за Лондон — спокойно каза той с тон, прикриващ истината, а тя бе, че звярът в него беше пуснат на свобода. — Незабавно.

Но снежната буря отложи заминаването им. С цели дванадесет дни.

Лондон, 15 април 1571 г.

Камбаните на църквата забиха.

Огромните камбани на катедралата Св. Павел удариха веднъж, после още веднъж и още веднъж. Улицата пред църквата беше претъпкана. Многобройни карети и файтони, строени в дълга опашка, очакваха благородните мъже и дами, които присъстваха на бракосъчетанието вътре в катедралата. Рояци от пажове в ливреи язدهа важно напред-назад по улицата. Освен това стотици лондончани, както бедняци, така и благородници, се бяха наредили по тротоарите край огромната църква. Аристократичните сватби бяха голямо събитие и всички с любопитство чакаха да видят двойката младоженци.

Булката и женихът най-сетне се появиха. Тълпата забеляза първо младоженеца и избухна в аплодисменти, а няколко жени дори изпаднаха в несвяст. Сър Джон Хок носеше своята пурпурно-златна униформа, голямата си церемониална шпага, високи черни ботуши и шапка с перо. Сред зяпачите се надигна трескав, приглушен шепот. Булката бе не по-малко красиво видение от ослепителния кавалер. Роклята от бяло кадифе, напръскано с дребни перли, предизвика завистта на много девойки, още повече, че подчертаваше прекрасните ѝ форми. Но това, което наистина предизвика възхитените възклициания както на мъжете, така и на жените, бе нейното лице — толкова съвършено с нежния си овал, с високите скули и плътните устни. Тъкмо лицето ѝ накара мъжете да завидят на жениха и да се отдадат на похотливи помисли.

Зрителите обсипаха младоженците с оризови зърна и с пожелания за щастлив и плодовит брак. Чак когато новото семейство се качи в очакващата го карета, теглена от два еднакви бели коня,

всички забелязаха, че нито един от двамата не се беше усмихвал. Колко странно!

Пламъците подскачаха в камината от гранит и стопляха облицованата с дърво господарска спалня в Барби Хол. По дъбовия под бяха разпръснати нови красиви рогозки. Голямо двойно легло — без балдахин, но затова пък доста масивно — заемаше центъра на спалнята, покрито с кадифена завивка в синьо и златисто и с кожи. Завивката бе отметната на една страна.

Сърцето на Катрин биеше неистово. Изтощението от притесненията и напрежението по време на брачната церемония и на тържеството в двореца Ричмънд я бе напуснало. Сега тя чувстваше нервност. Сега беше съпругата на Джон Хок. О, господи! Катрин затвори очи и се остави Хелън да свали дрехите и бельото ѝ.

Помисли за баща си, който бе отказал да присъства на сватбата и вместо това ѝ беше изпратил писмо, изпълнено с ледени упреци. Помисли и за златокосия пират, макар че съвсем не желаше да мисли за него. Дори сега, в първата си брачна нощ, тя си припомняше огнените му целувки, на които изобщо не бе трябвало да се отдава с такава наслада.

Сърцето ѝ туптеше като барабан. Какво направих? Въпросът пропъзля неканен в съзнанието ѝ. Това я разгневи. Твърде късно е, каза си тя строго, за съмнения и опасения. В крайна сметка, бе почти убедена, че обича Джон Хок.

И беше щастлива. Щастлива. Това бе всичко, за което бе мечтала, всичко, което искаше. Животът най-сетне ѝ даваше онова, което ѝ се полагаше: почтен и благороден съпруг, а скоро, ако бог чуеше молбите ѝ, щеше да има и своето първо бебе.

Катрин пое дълбоко дъх и се приближи до камината, за да стопли студените си ръце. Беше омъжена и това бе прекрасно. Настъпваше първата ѝ брачна нощ. Тя щеше да посрещне своя съпруг с отворени обятия. Слава богу, бе сладострастна по природа, и по всяка вероятност щеше да изпита удоволствие... или поне така се надяваше.

Хелън махна фибите от буйната ѝ червена коса и гъстите кичури паднаха свободни чак до кръста ѝ.

— Ех, господарке, колко сте хубава. Тази нощ със Джон ще бъде истински щастливец.

Катрин помисли за Джон, който не ѝ се бе усмихнал нито веднъж през целия ден. Дали е било от нерви, както става с повечето младоженци? Или от съмнения? Внезапно тя се сети за Джулиет, която скоро щеше да се омъжи насила за непознат мъж. Джулиет бе присъствала на сватбата с чичо си и Катрин бе видяла как погледът ѝ не се отделя от Джон. Хрумна ѝ нелепата мисъл, че в този момент Джулиет би трябвало да бъде на нейното място, че Джулиет трябваше да е невестата, която очаква Джон Хок за първата си брачна нощ.

Катрин затрепери, поразена от тази идея. Всичко ще бъде наред, когато прекараме нощта заедно, каза си тя, поемайки отново дълбоко дъх. Започваше да се изпотява.

А дори и да не бъде съвсем наред, това е без значение. Тя беше съпруга на Джон пред бога и пред закона — докато смъртта ги раздели.

Хелън излезе. Катрин остана сама. Приблужи се отново до огъня с надеждата да стопли почти голото си тяло, покрито само с феерична копринена нощница с цвят на слонова кост, толкова фина, че разкриваше всяка заобленост на фигурата ѝ. Дреха, предназначена да съблазнява. Прииска ѝ се да беше избрала по-скромна нощница. Но после си припомни, че желаше дете, значи, трябваше да примами своя съпруг в леглото.

До слуха ѝ достигнаха стъпки, които се изкачваха по стълбите. Катрин се вкамени. Семейството и най-близките приятели на Джон ги бяха придружили до Барби Хол, за да продължат празника. Сърцето ѝ отново затуптя силно. Тя впери поглед във вратата, заслушана в похотливите, окуражителни подвиквания на мъжете към Джон. Тялото ѝ потрепери. Някакъв първичен инстинкт я тласкаше да се хвърли към леглото и да се скрие под завивките, но тя знаеше, че това е глупав импулс, на който не бива да се поддава.

Вратата се отвори и Джон влезе в стаята. Преди да затвори вратата зад гърба си, Катрин зърна отвън около дузина пияни мъже — мъже, които при вида ѝ започнаха да крещат още по-нецензурни слова. Пребледняла, тя скръсти ръце пред голите си гърди, неспособна да направи каквото и да било друго движение. Очите на Джон се разшириха от удивление в мига, когато я видя. В следващия миг той се

завъртя, изруга гневно и затръшна вратата под носа на своите пияни, разгулни другари.

Сетне се обърна към нея и застана неподвижно. Беше облечен само в панталони и разгърдена туника. В погледа му трепкаше пламък, който Катрин познаваше твърде добре.

Макар че беше негова съпруга, по бузите ѝ плъзна руменина. Джон продължаваше да я гледа. Катрин съумя да се усмихне едва-едва и въпреки студа, сковал тялото ѝ, свали ръце от гърдите си. Очите ѝ отново срещнаха очите на Джон и тя видя как погледът му се спуска към нейната гърд, после надолу, към мястото, където се сливаха бедрата ѝ. През ума ѝ налудничаво пробягна мисълта, че тази нощ Джон нямаше да копнее за Джулиет.

Това я накара да се почувства отвратена от себе си.

— Джон — поде тя, — искаш ли малко вино?

Преди обаче да получи отговор, откъм долния етаж се надигна страхотен шум. Джон, който тъкмо бе пристъпил към нея, се закова на място. Отдолу долетя мъжки крясък, последван от дрънчене, в което и двамата безпогрешно разпознаха звука на шпаги, преплетени в смъртоносна схватка.

Шумът се усили. Чуха се тежките стъпки на мъже, които тичаха нагоре по стълбите.

Джон се обърна проклинайки — беше почти без дрехи, без обувки и без шпага. Той се втурна към вратата и я отвори с трясък.

Катрин остана на мястото си като вкаменена.

А в стаята врълхлетя Лиъм О'Нийл.

С окървавена рапира в ръка и с поглед, който я прониза. След по-малко от секунда острието на рапирата беше опряно в гърлото на Джон, принуждавайки го да отстъпи назад до стената. Шокирана, Катрин притисна с ръка устата си. Лиъм я погледна с жестока усмивка.

— Изглежда, че пристигам съвсем навреме.

Катрин зяпна.

Хок беше побеснял.

— Ще те убия.

— Как? — изсмя му се Лиъм. — Твоите неколцина подчинени трудно биха могли да ти окажат някаква помощ, пък и в момента са здраво завързани. Шпагата ти лежи на пода на салона, счупена

собственоръчно от мен. Но ако желаш да срещнеш смъртта, заповядай. С радост ще те изпратя.

Джон изръмжа и се хвърли напред. Рапирата пробди кожата му и от гърлото му рукна кръв.

— Не! — изпищя Катрин и се втурна да спре двамата мъже.

Лиъм я изгледа безстрастно, сетне каза:

— Вземи я, Мак.

Макгрегър стоеше на вратата. Катрин дори не бе усетила кога се е появил. Когато той пристъпи към нея, тя започна да крещи. Ала нямаше къде да избяга. Шотландецът я хвана в мечешките си лапи.

В стаята влязоха още мъже. Лиъм им даде кратка команда и ръцете на Джон бяха грубо извити зад гърба му и оковани в стоманени белезници. Лиъм прибра рапирата си, сграбчи Джон за рамото и го блъсна на леглото. Един от мъжете му подхвърли друг чифт белезници. Лиъм га хвана и прикова с тях глезените на Джон към таблата на голямата спалня.

Хок дишаше тежко. Лицето му беше червено от гняв.

— Ще ми платиш за това.

До този момент Лиъм не бе преставал да се усмихва, сякаш цялата тази ужасяваща пиеса му доставяше неимоверно удоволствие. Но сега, когато се обърна с лице към Хок, усмивката беше изчезнала, а очите му святкаха като сребърни остриета.

— Тази нощ аз ще отнема нейната девственост, както трябваше да направя още преди месец в Уайтхол.

Хок се замята във веригите.

— Считай, че си мъртъв. Ще те преследвам и ще те убия. Мъртъв си.

— Тя е моя. Винаги е била моя. — Лиъм се обърна и Макгрегър, без да се нуждае от повече обяснения, пусна Катрин.

Сякаш едва сега осъзнала какво става, ръководена единствено от инстинктите си, тя се втурна към вратата — безполезна и глупава постъпка, защото там бяха хората на О'Нийл. Катрин изкрещя, когато мъжете препречиха пътя ѝ, но никой от тях не я докосна. Тя се опита да се шмугне между двама въоръжени до зъби моряци. Напразно — по-лесно щеше да премине през каменна стена.

Тогавя Лиъм сграбчи косата ѝ изотзад и я дръпна рязко. Катрин изстена от болка. Тялото ѝ се изопна. Приличаше на дива, необяздена

кобила — дишаше тежко, но бе нащрек, готова всеки миг да скочи и да побегне. Лиъм започна бавно да навива косата ѝ около китката си, като че ли изпитваше наслада от това да увеличава напрежението. Когато лицето му дойде до нейното, той се усмихна.

Катрин предугаждаше всички негови намерения. Искаше да се нахвърли яростно върху него, но Лиъм я държеше толкова здраво, че ако го стореше, той щеше да изтръгне косата ѝ от корен. Затова тя не помръдна. Широко отворените ѝ очи не се отделяха от неговите.

Внезапно той я пусна, праметна я през рамо и излезе от стаята. Катрин се опита да се освободи, но Лиъм я плесна по задника. Силно. Заболя я и тя се укроти. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя вдигна глава и срещна за последен път яростния поглед на Джон Хок. Прииска ѝ се да можеше да го успокои. Защото в този поглед бе прочела не само гняв към Лиъм, но и тревога за нея.

Но Лиъм вече се беше спуснал по стълбите, след което притича през салона навън. При забързаните му движения Катрин се удряше болезнено в рамото му. Изведнъж той я свали на земята, уви я в някаква пелерина, запуши устата ѝ с парцал и я метна върху огромен, буен сив жребец. Миг по-късно Лиъм вече бе яхнал седлото зад нея, държеше я през кръста в стоманена хватка и двамата препускаха надалеч от имението.

— Бях ти казал — изръмжа той в ухото ѝ, — че ще дойда за теб, когато му дойде времето.

Погледът, който му отправи Катрин, беше пълен със сълзи, злоба и дива, отчаяна ярост.

II. HEBECTATA

20.

Катрин нямаше друг избор, освен да се вкопчи здраво в седлото, защото препускаха с главоломна бързина. Сякаш слят с коня си, Лиъм седеше зад нея и я стискаше здраво с ръка. Зад тях по тъмния път, водещ към морето, галопираха останалите пирати. Нощта бе студена, безлунна и напълно непрогледна, но огромният жребец тичаше решително и уверено, с прибрани назад уши, със свистящи ноздри. Лиъм го пришпорваше като обезумял, а Катрин наблюдаваше черните сенки, които пробягваха покрай тях и не можеше да си поеме дъх. Изпитваше ужасяващото чувство, че всеки момент и двамата ще се пребият.

Бе започнала да излиза от шока и сега във вените ѝ кипеше ярост. Но парцалът ѝ пречеше както да говори, така и да крещи, а и нямаше начин да се освободи от стоманената хватка на Лиъм.

Внезапно той изви коня встрани от пътя. От гърлото на Катрин се изтръгна задавен звук, когато видя стръмната тясна пътека, към която очевидно се бяха отправили. Тя се вкопчи още по-здраво в седлото. Лиъм също стегна хватката си около самата нея. Прииска ѝ се да го наругае, да го прокълне, защото сега вече със сигурност щяха да си строшат вратовете. Копитата на коня започнаха да се плъзгат по урвата. Някъде далеч под тях се чуваше грохотът на морето.

Животното залиташе, препъваше се, пързаляше се надолу. Лиъм от своя страна ругаеше, ръмжеше и го пришпорваше още по-ожесточено. От очите на Катрин рукоуха сълзи. След цяла вечност конят най-накрая се спусна до песъчливия бряг и, усетил равна и сигурна земя под краката си, заподскача като врабец. Миг след това Лиъм слезе от седлото и свали Катрин на пясъка. Хората му спряха до тях. Катрин бе толкова изтощена и замаяна, че не можа да се задържи на крака и политна напред. Но Лиъм я хвана.

Тя се извърна гневно към него, замахна с юмруци към лицето му и успя да го одере по бузата. Но той изобщо не обърна внимание на удара; само сграбчи китките ѝ в едната си ръка и я разтърси силно, за да я накара да се укроти. Сетне шепнешком даде някакви нареждания

на хората си. В очите на Катрин нахлуха нови сълзи. Продължаваше да го проклена наум, отново и отново. Вече се бе опомнила напълно и съвсем точно бе разбрала какво се е случило — бяха я отвлекли от брачното ѝ ложе, в първата ѝ брачна нощ!

Внезапно откъм морето, подобно на призраци, се появиха още мъже. Зад тъмните им неясни очертания се движеха черни сенки — силуетите на около шест лодки, които пиратите дърпаха към брега.

Отчаяна, Катрин се свлече в ръцете на Лиъм. Стори ѝ се, че сред непрогледния мрак съзира огромните платна на „Морски кинжал“, издути и сребристи. Нямаше да може да избяга. Само след няколко минути щеше да бъде на борда на неговия кораб и един бог знае кога пиратът щеше да реши да я пусне на свобода.

А и тогава щеше да е твърде късно.

Лиъм я вдигна на ръце. Тя инстинктивно опита да се отскубне от него и хвърли панически поглед през рамо за следа от преследвачи, молейки се по някакво чудо да зърне Джон да се задава откъм върха на скалите. Но там нямаше нищо — нищо освен разлюлените от вятъра дървета. След броени мигове Лиъм я прехвърли в една от лодките.

Но тя не можеше да се предаде, не и не. Макар да знаеше, че усилията ѝ са напълно безсмислени, Катрин скочи на крака, докато Лиъм се качваше в лодката, и направи последен, решителен опит да избяга.

И може би тъкмо съзнанието, че това е последният ѝ шанс, ѝ придаде желязна воля и невероятна бързина. Вече бе достигнала до средата на дългата лодка, когато Лиъм проумя намеренията ѝ и се хвърли към нея. Леденостудената вода шибна тялото ѝ като камшик, но тя не спря. Лиъм изкрещя и протегна ръка към нея, но успя да хване само пелерината ѝ и когато я дръпна, Катрин остана почти гола. Но това не я интересуваше. Толкова твърдо бе решена да се отскубне от преследвача си и бе толкова разгневена, че изобщо не усещаше режещия студ.

Тя побягна към брега, като в движение се опитваше да разкъса парцала, който запушваше устата ѝ. Но възелът бе твърде стегнат. Чуваше как Лиъм цапа подире ѝ, чуваше как се приближава все по-близо и по-близо, докато най-сетне върхът на ботуша му настъпи петата ѝ. Катрин се осмели да погледне назад. И на лицето му видя изписана решителност, много по-голяма от нейната собствена.

Изражението му бе толкова свирепо, толкова страховито, че в този момент тя разбра, че съдбата ѝ е решена завинаги. Това смразяващо откритие ѝ даде нови сили, но Лиъм все така я хвана и я дръпна рязко назад. Катрин политна към него, съпротивлявайки се ожесточено, и двамата се озоваха сред ледените морски води, вкопчени в яростна борба.

За миг Катрин бе свободна и веднага се изправи. Но той я сграбчи изотзад и отново я метна на рамо. Тя машинално заудря по гърба му с юмруци. Лиъм не обърна внимание на това.

— Няма къде да избягаш, Катрин — каза той, докато крачеше през разпенените вълни обратно към лодката. — От този момент нататък ти ми принадлежиш.

И Катрин усети как я заслепява дива, необуздана омраза.

Лодката доплава до борда на пиратския кораб. Катрин седеше на тясната седалка, увила вълнената пелерина плътно около тялото си. Лиъм бе махнал парцала от устата ѝ. Самият Лиъм беше станал, за да хване въжената стълба, която висеше от палубата. Сега той протегна ръка към Катрин.

Тя му хвърли убийствен поглед. Не пое ръката му. Беше решена да му се противопоставя докрай, дори ако това означаваше да намери смъртта си сред вълните. Погледът ѝ се плъзна към черните морски дълбини. Можеше ли да го направи?

Това щеше да означава край на всичките ѝ мечти. Но така щеше да съумее да избяга от Лиъм О'Нийл.

Лиъм изруга, сграбчи я за ръката и я изправи на крака.

— Глупачка — изръмжа той и за трети път я метна през рамо. Катрин разбра намеренията му в същия миг, в който разбра и че не иска да умира.

— Пусни ме — изкрещя тя и се замята ожесточено, — преди и двамата да загинем!

— Ако продължаваш да се дърпаш, може и да се намокрим. Но няма да умрем, Катрин — спокойно отговори Лиъм.

Макар и непримирена, Катрин застина неподвижно. Висеше през рамото му надолу с главата и пред очите ѝ бяха черните морски води — твърде зловещи и твърде близо до нея, за да се чувства спокойна. Тя

впи пръсти в гърба на Лиъм. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Трябваше, искаше да се бори, а бе скована от страх. Но Лиъм се изкачи по стълбата с безкрайна лекота и подаде товара си на моряците, които го очакваха на палубата. Катрин най-послед стъпи на крака. Най-послед дишаше отново.

Лиъм също се прехвърли през парапета и хвана ръката ѝ. Тя мигновено се опита да се отскубне, като едновременно с това го стрелна с унищожителен поглед. Напразно. Той не я пусна; напротив — повлече я през палубата, и то толкова бързо, че Катрин се препъваше, залиташе и се опитваше да измисли достатъчно ужасни думи, с които да го прокълне. Няколко мига след това Лиъм вече я бе издърпал по тесните стълби надолу към каютата си.

Докато похитителят ѝ палеше лампите една след друга, Катрин стоеше в средата на стаята и упорито отказваше да поглежда към него. Вместо това погледът ѝ се плъзна към леглото. О, господи!

Но Лиъм се приближи до нея и тя се принуди да се извърне към него, настръхнала и застанала нащрек. Сега лицето му беше сериозно. Той посегна към прогизналата ѝ пелерина. Катрин отскочи назад със святкащи очи.

— Върви по дяволите!

Лиъм скръсти ръце и я изгледа невъзмутимо. Да, загрижеността, която току-що бе видяла на лицето му, със сигурност бе само плод на фантазията ѝ.

— Ти разби живота ми! — извика тя. — Никога няма да се оправя след това, което ми стори. Никога!

Чертите му се изкривиха в насмешлива гримаса.

— Ще се справиш, Катрин. Всъщност, сигурен съм, че ще ти мине доста бързо.

Катрин се загърна още по-плътено в просмуканата си с вода пелерина. Беше твърде разярена, за да усеща студа.

— Смяташ да ме съблазниш с тялото си? Не и този път!

— Така ли? — Той пристъпи към нея. Тя изтръпна, но не помръдна. Лиъм се надвеси над нея. — По какво този път се отличава от последния път, когато бяхме заедно... или от първия?

Катрин не искаше да си спомня нощта на дворцовия маскарад, когато той ѝ бе доставил удоволствие с устни и език, а тя на него — с ръцете си. Не искаше да мисли за първия път, когато я бе целувал и

галил, нито за втория, когато я беше завързал за леглото и бе разрязал дрехите ѝ с кинжала си. Всичко това беше минало.

— Този път ти разруши мечтите ми! — изкрещя тя.

Очите му заблестяха. През тялото ѝ пробягнаха тръпки.

— Обичаш ли Хок? — попита той. Тонът му бе напълно спокоен и напълно в разрез с дивия пламък в зениците му.

Знаеше, че ще го вбеси, искаше да го вбеси, да го унижи.

— Да! — процеди тя.

— Може би в крайна сметка наистина си курва — дрезгаво каза Лиъм. — Аз пък си мислех, че обичаш Лестър.

Думите му бяха болезнено жестоки и Катрин пребледня като платно. Цялото ѝ тяло затрепери — не само заради студа, а и понеже той бе прав: тя беше курва. Защото Катрин знаеше какво ще се случи в това легло и знаеше, че въпреки всичко ще изпита неописуемо удоволствие от това — нищо, че бе съпруга на друг.

— Катрин... — Лиъм я гледаше втренчено и гърдите му се повдигаха.

Тя се извърна настрана и в този миг усети допира на пръстите му. Катрин светкавично избяга в другия ъгъл на стаята.

— Не ме докосвай! — изкрещя истерично тя. Гневът ѝ се бе сменил с паника; най-после беше усетила, че е изтощена до смърт. Как щеше да намери сили да му се противопостави... да устои на собствената си греховна природа? Каза си, че не бива да си позволява да изпитва удоволствие от ласките му, на никаква цена.

— Моля те, пусни ме — прошепна тя. — Моля те, позволи ми да се върна при Джон. Моля те, не ми причинявай това.

Лиъм я гледаше втренчено, със стисната челюст. Дълго време не казваше нищо. Най-накрая отговори неохотно:

— Не мога.

— Как така не можеш? — Катрин сама долови истерията в гласа си. — Естествено, че можеш да ме освободиш! Естествено, че можеш да ме върнеш при Джон! Тук ти си като крал и всички се подчиняват на волята ти!

Невесела усмивка разчупи устните му.

— Да, аз съм кралят тук — кралят на пиратите, на ветровете, на морето. Аз владея всичко, което виждаш край себе си. — Погледът му я пронизваше. — Владея и теб, Катрин.

— Не ме владееш! — почти изплака тя.

— Нима? — Едната му вежда се изви скептично.

— Ти харесваш своето непристойно поведение, нали? — горчиво попита Катрин. — Това е то! Харесва ти да живееш извън закона, да не отговаряш пред никого, освен пред себе си! — Внезапно ѝ хрумна спасителна мисъл — начина, по който можеше да го манипулира. — Харесва ти да си син на Шон О'Нийл.

Дори ноздрите му почервеняха от ярост.

— Мразя това, че съм му син!

Катрин се спусна към него и го сграбчи умолително за китката. Но веднага съжали за постъпката си и отдръпна длан от здравата му, мускулеста ръка.

— Тогава се престори, че не си — тихо извика тя. — Дръж се като джентълмен, Лиъм, и ме пусни да си вървя.

Той рязко си пое дъх. Погледът му се прикова в нейния.

— Искаш прекалено много.

Катрин се взря в блестящите му сиви очи. Лиъм се държеше спокойно, говореше спокойно, но тя съвсем ясно виждаше огромното му желание да я притежава. В настъпилата за кратко тишина Катрин осъзна, че е загубена. Във вените ѝ отново нахлу паника и тя хвърли поглед към вратата — единственият възможен път за бягство.

Стиснал челюст още по-здраво, Лиъм отиде до вратата, заключи я и пъкна ключа в джоба си. Сетне се обърна към нея и каза:

— Ти си премръзнала.

Едва сега Катрин си даде сметка, че не само умира от студ, но и че цялото ѝ тяло трепери. Тя поклати глава, отричайки очевидното. Очите ѝ го следяха неотлъчно в очакване на следващия му ход.

Лиъм пристъпи към нея и тя отскочи назад.

— Възнамерявам да бъда търпелив с теб тази нощ, Катрин — промълви той. — Ако искаш да бъдеш ухажвана и уговаряна, така да бъде. Тази нощ няма да има въжета и ножове.

Катрин простена. Думите му бяха извикали онези стари спомени, от които толкова се мъчеше да избяга.

Лиъм ѝ се усмихна лекичко — така, както човек се усмихва на уплашено дете. Тя притисна гръб към тиковия библиотечен шкаф. Очите ѝ погледнаха крадешком към леглото, само за миг. Трябваше да избяга. Но къде?

— Не мога да живея без теб, Катрин — каза той, пристъпвайки още една крачка напред, без да сваля поглед от нея. Беше престанал да се усмихва, а гласът му бе притихнал, ласкав. — Не мога да правя нищо. Ти се появяваш пред очите ми във възможно най-неподходящите моменти. Желанието ме кара да губя целия си разсъдък.

Катрин почувства болка в зърната на гърдите си, които се бяха втвърдили и стърчаха, претривайки се в мократа вълна на пелерината. Без да усети, бе притаила дъх и сега го изпусна наведнъж. Погледът ѝ безпомощно се плъзна надолу по тялото му.

Лиъм леко се усмихна.

— Заради теб, Катрин. Пламтя от напрежение, сякаш всеки миг ще се взривя — заради теб. — Той спря до нея така, че двамата се озоваха почти буза до буза. — Ти си мокра, премръзнала. — Ръката му докосна къдравия кичур от мократа ѝ, разрошена коса, който бе паднал върху лицето ѝ.

От върха на пръстите му към нейната кожа сякаш заискри огнена наслада, която обля цялото ѝ тяло. Катрин подскочи.

— Не! — изкрещя тя, спусна се към вратата и заудря отчаяно по нея.

Лиъм я проследи с поглед и въздъхна. Трябваше да положи грандиозни усилия на волята, за да сдържи нетърпението си. Тялото му наистина искаше да експлодира, изпитваше болезнена нужда да бъде освободено, но той не биваше да се поддава на това желание. Не сега. Не още. Дали Катрин изобщо разбираше, че ѝ казва истината, питаше се той, докато я чакаше да се укроти.

Най-накрая тя се умори от безсмисленото си упорство, облегна се тежко на вратата и впери очи в него като обезумяла.

— Искам да се върна при Джон. — Шепотът ѝ бе прегракнал.

Гняв забуча в главата му, заплашвайки да го накара да загуби контрол над себе си. Едва успя да го овладее.

— Няма да те върна на Джон. Ако не друго, поне съм искрен. Искам те и ще те имам. Преди да е изтекъл и един час, ти ще бъдеш моя — и то по свое собствено желание.

— Не.

Лиъм видя, че тялото ѝ продължава да трепери.

— Освен това наистина замръзваш — отбеляза той, след което ѝ обърна гръб, отвори скрина, извади отвътре дебела кърпа, памучна от

едната страна и копринена — от другата, и без да поглежда към Катрин каза с равен глас: — Ела тук, Катрин.

Треперейки, тя поклати глава.

Лиъм извади още една кърпа — за косата ѝ.

— Нали не искаш да настинеш до смърт?

Катрин го гледаше така, сякаш очите ѝ бяха приковани в него и не можеха да се отместят. Устните ѝ бяха полуотворени, бузите и пламтяха. Вече не само от гняв, каза си Лиъм, но и в очакване на това, което неизбежно щеше да се случи.

— Ела — промълви той.

Тя не помръдна.

С лека, изкусителна усмивка, Лиъм повтори:

— Ела.

Катрин пристъпи към него. Бавно, като че беше омагьосана.

Той ѝ подаде кърпата.

Тя посегна да я вземе, но при движението пелерината ѝ се разтвори и Лиъм съзря големите, рубинени зърна на гърдите ѝ, които сякаш искаха да пробият напълно прозрачната, полепнала по тялото ѝ копринена нощница. С пълното съзнание, че не може да овладее нито треперенето на пръстите си, нито големината на члена си, той бавно протегна ръка към нея. Катрин не помръдна. Лиъм отвърза пелерината и тя се свлече на пода.

Катрин продължаваше да не реагира. Сякаш бе престанала и да диша.

Пред погледа му бе цялото ѝ тяло — всеки прекрасен сантиметър от него.

— Мокра си до кости — каза той с предрезнял глас и протегна ръка към нощницата ѝ.

Разширените ѝ очи срещнаха неговите.

— Спри — прошепна тя рязко.

Лиъм не отговори. Просто хвана мокрия копринен плат и го задърпа нагоре, откривайки дългите ѝ крака, пищната могила на нейната женственост, заобления ѝ ханш. Погледите им се сблъскаха и останаха така, впити един в друг. Лиъм оголи и гърдите ѝ, сетне издърпа нощницата през главата ѝ и я захвърли настрана. От устните на Катрин се изтръгна тихо и кратко възклицание.

Твърдо решен да не се нахвърля върху нея, да не показва отчаяната си, необузdana страст, Лиъм се обърна, за да вземе другата кърпа. После я погледна отново. На устните му играеше лека, окуражителна усмивка. Говореше ѝ гальовни, успокояващи думи. Гърдите на Катрин се надигаха задъхано, молещи да бъдат докоснати. Лиъм нежно уви кърпата около раменете ѝ откъм памучната страна и започна да разтърква плътта ѝ, за да я изсуши и стопли. Самият допир до кожата и мускулите ѝ удвои желанието му.

— Ти си невероятна жена — промълви той, после мина зад нея и плъзна кърпата надолу по ръцете ѝ. Катрин стоеше като вкаменена, но дишаше тежко. — Всичко у теб ме възбужда... — Гласът му бе тих. Пръстите му не спираха да масажират тънките ѝ, но силни ръце.

Внезапно Лиъм спря и погледна през рамото ѝ към нейните натежали от желание гърди. Катрин трепереше, но той знаеше, че сега вече не ѝ е студено.

— Гърдите ти са толкова красиви, особено сега, когато блестят от водните капки.

Тя издаде лек, измъчен вик.

Лиъм обърна кърпата и я плъзна откъм копринената страна по гърдите ѝ — отначало бързо, после много бавно. Очите му не се отделяха от твърдите им връхчета, които набъбнаха още повече. Катрин се олюля, но Лиъм пое гърдите ѝ в разперените си длани и започна леко да ги разтрива.

— Прекрасни са — прошепна той страстно.

— Господи! — изстена Катрин, когато палците му най-сетне намериха зърната ѝ.

— Ти трепериш — измърмори в ухото ѝ Лиъм, знаейки много добре, че дъхът му е горещ и възбуждащ. — Толкова ти е студено, Кейт. — Той разтърка бавно кърпата по корема ѝ. Катрин потръпна. В същия миг Лиъм за пръв път си позволи да допре слабините си до вдлъбнатината между хълбоците ѝ. Макар да бе с панталони, фалосът му бе толкова набъбнал, че платът беше изпънат до скъсване. Катрин пое дълбоко и шумно дъх.

— Аз ще те стопля — прошепна той, опрял устни в шията ѝ, взрян в собствената си ръка, която плъзгаше кърпата все по-надолу и по-надолу. — Обичам да те гледам, Кейт.

Тя стоеше изпъната като тетива, но Лиъм я чу да преглъща. Той вмъкна кърпата между бедрата ѝ и започна да ги разтърква. Катрин вече напълно се беше отказала от опитите си да спре треперенето на тялото си.

— Разтвори бедра — нареди Лиъм, — за да мога да те изсуша цялата.

Тя се подчини безмълвно.

Коприната докосна най-съкровено място на тялото ѝ. С помощта на нежната тъкан той разтваряше гънките ѝ изучаващо, докато най-сетне, когато собственото му тяло вече трепереше неудържимо, притисна палец през копринената кърпа и започна да гали клитора ѝ. Катрин извика и се свлече в краката му. Тялото ѝ се разтърсваше от конвулсии.

Лиъм пусна пешкира, хвана я с една ръка, издърпа я до леглото и я хвърли отгоре по очи. Пръстът му отново я намери и тя се замята, застена в екстаз.

Без да прекъсва ласките си, неспособен да разсъждава, Лиъм разкъса панталоните си. После, стиснал здраво хълбоците ѝ, той плъзна огромния набъбнал връх на пениса си в нея. Тялото на Катрин се изопна; треперенето ѝ бе престанало. А Лиъм нададе вик, напълно обезумял от горещата, влажна хватка, в която го стягаха нейните мускули.

Никога досега не се бе сблъсквал с по-трудна задача от това да спре в такъв момент, но Лиъм го направи. Вените на шията му бяха изскочили, пот се стичаше по лицето и гърдите му. Той сведе глава и целуна Катрин по бузата. От гърлото ѝ се изтръгна стенание. Тялото ѝ под неговото пулсираше неконтролируемо. Това можеше да означава само едно. С див рев Лиъм впи пръсти в ханша ѝ и проникна в нея.

В мига, когато девствената ѝ ципа се разкъса, Катрин изкрещя. Но Лиъм не бе в състояние да спре още веднъж. Той влезе в нея отново и отново. Знаеше, че никога не е достигал такова върховно удоволствие, че никога повече няма да го достигне. Катрин се изви като дъга. Кожата и бе станала влажна, хлъзгава и това удвои безумната му страст. Лиъм плъзна ръка под нея, към пламналото огнище между бедрата ѝ и отново я изпълни. Катрин впи нокти в ръката му, раздирайки кожата ѝ. Тялото ѝ се мятеше неудържимо като тяло на подивяла кобила. Лиъм проникна в нея за последен път — по-

дълбоко, по-силно. И когато спермата му изригна, той извика името ѝ. Не само веднъж, а много, много пъти.

А после, когато конвулсиите му най-сетне стихнаха и съзнанието му си дойде на мястото, Лиъм се надигна, погледна Катрин, която лежеше неподвижно по корем, видя зачервените ѝ, изподрани хълбоци, видя кръвта по бедрата ѝ и се вцепени, неспособен да повярва, че е могъл да стори всичко това.

Катрин усети как тялото му се отделя от нейното. Тя стискаше очи с все сила. Върни се, отчаяно крещеше цялото ѝ същество. Лиъм, върни се!

Но той се отдръпна от нея. Катрин почувства присъствието му над себе си, втренчения му поглед. Тя пое дълбоко дъх с надеждата да успокои накъсаното си дишане; стисна завивките на леглото в опит да овладее огнената треска, в която пламтеше тялото ѝ. Но то продължаваше да пулсира неукротимо. Може би ако не мърдаше, ако застанеше неподвижно — топла, влажна, очакваща, — той щеше да се върне при нея, да я прониже отново по този опияняващ начин.

Но той не се връщаше.

Катрин преглътна. Гърлото ѝ бе пресъхнало. Всичко беше станало толкова бързо. Мощното, горещо проникване; нейният оргазъм; неговият оргазъм. Искаше, имаше нужда да го почувства отново. Не веднъж или два пъти, а до безкрай, дълбоко в себе си... о, господи, искаше!

Катрин потисна стона си и се сви на кълбо. Едва тогава се осмели да вдигне поглед към него.

Колко прекрасно изглеждаше! Стоеше изправен, напълно облечен. Суровото му лице бе напрегнато, изопнато; сивите очи светеха диво; златната коса беше влажна и разрошена. А погледът му бе вперен в нея така, сякаш никога досега не беше я виждал. Катрин изведнъж изпита неудобство от голотата си. Надигна се, придърпа една възглавница, за да скрие тялото си и на свой ред се взря в потъмнелите му като бурно небе очи.

— Заболя ли те? — пресипнало попита той.

В първия момент Катрин не разбра защо ѝ задаваше толкова абсурден въпрос. Та стоновете ѝ бяха изблици на удоволствие! И насън

не си бе представяла, че усещането може да бъде толкова великолепно.

— Заболя ли те? — повтори Лиъм. Една вена на дясното му слепоочие пулсираше видимо.

Този път тя разбра. Собственият ѝ пулс най-после бе започнал да се успокоява. Но не и болката между бедрата ѝ — защото се възпламеняваше само при вида му. Катрин пое дъх и стисна здраво възглавницата. Осъзна, че всичко беше свършило. Най-накрая. Той бе отнел девствеността ѝ и тази мисъл кой знае защо я накара да изпита облекчение. Нима тайничко не беше копняла за този момент, при това от доста време насам?

Сърцето ѝ отново подхвана забързания си ритъм. Не съжаляваше за загубеното си целомъдрие, но... то бе последното ценно нещо, което ѝ бе останало.

А беше омъжена за Джон Хок.

Катрин се вцепени. Само преди няколко часа бе стояла до Джон, бяха си разменили брачни клетви. А ето че сега седеше гола на леглото на пирата и тялото ѝ тръпнеше от неудържима страст, копнееше за друг мъж.

Представи си Хок, вързан за брачното им ложе, разяреното му лице.

Заля я огромна вълна на ужас, която заплашваше да я удави. Катрин се надигна леко и погледна надолу към завивките. Към кръвта. Нейната кръв.

Беше загубила девствеността си. Беше съпруга на друг, но Лиъм бе отнел целомъдрието ѝ. И тя му се бе отдала доброволно. Искаше да го направи отново.

— Катрин? — промълви той въпросително.

Погледът ѝ го прониза като острие. Това, което бе сторила, беше невероятно.

— Махни се от мен! — изкрещя тя.

Лиъм трепна.

— Не исках да ти причиня болка, Катрин.

Сякаш за да избяга от него, Катрин се заотмества назад, докато гърбът ѝ не се удари в таблата на леглото. Ръцете ѝ все още стискаха възглавницата.

— О, господи! Махни се от мен!

— Съжалявам — каза той изтерзано. — Не исках... Изгубих контрол... Съжалявам.

Катрин не го чу. Съзнанието ѝ плуваше в някаква мъгла. Но тя успя да проумее едно, най-важното: беше загубила нещо много повече от своята девственост. Беше загубила мечтите си — всичките до една.

21.

Уайтхол

Кралица Елизабет бе пребледняла.

Джон Хок пък стоеше пред нея, зачервен от гняв. Ръката му стискаше дръжката на шпагата. Макар да носеше стегнатата си червена униформа, той изглеждаше някак опърпан.

— Ваше величество, моля ви да ми помогнете да си върна невестата — каза Хок.

Елизабет бавно се надигна от трона си. Изуменият ѝ поглед срещна погледа на Сесил.

— Не мога да повярвам.

Сесил пристъпи към Хок и постави ръка на треперещото му рамо.

— Гневът може да те подведе.

На устните на Хок трепна зловеща усмивка.

— Грешите, милорд. Той ще ме отведе точно там, където искам да отида и ще ми помогне да убия пиратското копеле, когато го открива.

Елизабет обърна гръб на двамата мъже. Ушите ѝ бучаха от тътена на собствения ѝ пулс. Беше обзета от ужасяваща ревност. Тя бе пожелала да ги държи на разстояние един от друг, а ето че сега, може би дори в същия този момент, нейният златен пират се отдаваше на ирландката. Пренебрегвайки нея и нейната воля.

Бесилката бе най-малкото, което той заслужаваше.

Разтреперана от гняв, кралицата се обърна към Сесил.

— Настоявам да ми бъде доведен, за да отговаря за своето дръзко безочие!

— С радост ще ви го доведе — каза Хок.

Елизабет успя да възвърне донякъде разума си. Тя впери поглед в Сесил.

— Замесен ли е О'Нийл в предателски заговор? Или го тласка единствено животинският му нагон? — Тя зачака отговора със затаен дъх, боейки се от най-лошото.

— Още е рано да се каже — спокойно отвърна Сесил.

Кралицата се замисли за момичето и гневът ѝ се удвои, утрои.

— Тя го е съблазнила, точно както съблазни Робин и Том — изсъска тя. — И като си помисля, че аз я приех в моя двор, дадох ѝ много повече от онова, което ѝ се полагаше. Вината е колкото негова, толкова и нейна! Може би дори са планирали заедно цялата тази пиеса!

— Ваше величество — намеси се Хок, — Катрин не беше доброволна участничка в отвличането си. Бях там и видях всичко. Тя беше разстроена, какво говоря, зашеметена от пристигането на пирата.

Сесил пристъпи напред. Тонът му бе тих, кротък.

— Може би я съдите прекалено строго, Ваше величество. Много е вероятно тя отново да е невинна жертва, обикновена пионка в ръцете на пирата.

— Не мисля — рязко каза Елизабет. — Не знам! Нито пък знам защо ти я защитаващ, Уилям, освен ако не е успяла да прельсти и теб!

Сесил не отвърна нищо.

Кралицата се обърна към Хок.

— Омъжих я за теб, за да можеш да я държиш под око — изсъска тя, насочвайки яростта си сега пък към него.

Хок смирено наведе глава.

Елизабет погледна към Сесил.

— Сега какво? — властно попита тя. — Какво ще правим сега?

— Не можем да направим нищо — отговори невъзмутимо Сесил.

— Нищо?! — извика Елизабет.

Хок се спусна към нея.

— Несъмнено той я е отвел със себе си на своя далечен северен остров. Ваше величество, умолявам ви, дайте ми само три кораба и сто войници и аз не само ще превзема острова му, но и ще го унищожа — заедно с пирата.

Кралицата бе готова да се съгласи. Как ѝ се искаше да се съгласи! Но нещо я възпря — може би вродената ѝ предпазливост, а може би привързаността ѝ към онзи развратен негодник. За миг тя си представи красивия Лиъм О'Нийл, пронизан от шпагата на Хок и се разколеба. Сетне здравият разум ѝ подсказа, че Хок не е способен да победи Лиъм О'Нийл. Нито в пряк двубой, нито в битка. Отново я изпълни гняв. Съмняваше се дали Хок би могъл изобщо да го залови.

Все пак нищо не бе в състояние да придаде на един мъж по-голяма мощ от желанието за отмъщение. Ако някой можеше да хване проклетия пират, това бе Джон Хок.

— Не се ли говореше, че островът е напълно непревземаем? — попита рязко Елизабет.

Сесил кимна.

— Да, сведенията са такива.

— Няма човек или място, които да са напълно непревземаеми — изсумтя Хок.

Сесил го потупа с длан по гърба.

— Няма смисъл да атакуваш такова укрепление заради една жена, Джон. То не може да бъде превзето, поне не без значителни загуби.

Хок не можеше да повярва на ушите си.

— Мили боже! — извика той. — Само като си помисля, че сега онова копеле се възползва от тялото ѝ, причинява ѝ болка!

Елизабет се извърна настрана. Мислеше за сведенията, което имаше за Катрин. Доколкото ѝ бе известно, момичето далеч не се беше дърпало няколкото пъти, когато го бяха виждали в прегръдките на О'Нийл. Представяше си я съвсем ясно — как впива пръсти в широкоплещестия му гръб, как отвърща на влажните му, страстни целувки, как го приема в себе си.

— Съжалявам — каза Сесил на Хок.

Хок отново се втурна към своята господарка и застана на коляно пред нея.

— Ваше величество, моля ви, сторете ми това благодеяние. Трябва да го намеря! Дори да не желаете да ми помогнете да намеря Катрин, помислете за това, че ще ви донеса предателската глава на Лиъм О'Нийл!

Елизабет се взря в пламтящите му очи.

— Аз също съжалявам, Джон — меко каза тя. — Но лорд Бъргли е прав. Не мога да жертвам хората и корабите си заради една жена, независимо колко искам да получа главата на онзи разбойник. — Тя премълча факта, че за да осигури пари за подобна експедиция, трябваше да ги вземе от средствата, предназначени за други, далеч по-важни начинания.

Хок се изправи. На лицето му беше изписано невярващо, ядосано изражение. Без да каже и дума повече, без да дочака позволение да напусне, той се завъртя на пети и излезе от стаята. Елизабет го проследи с поглед и въздъхна. После прокле наум Лиъм О'Нийл и накрая се обърна към Сесил. В очите ѝ имаше сълзи.

— Как можа да ми причини това?

Сесил улови ръката ѝ.

— Скъпа Елизабет, пиратът знае, че не може да те има. Той е мъж, а мъжете трябва да изразходват страстта си някъде, както прекрасно знаеш. Лиъм О'Нийл много те обича, Бес.

— Ха! — изсумтя Елизабет, но се молеше верният ѝ съветник да е прав. — Според теб какъв ще бъде следващият му ход? — Въпросът просто напираше да бъде зададен. — Ще се опита ли да се ожени за нея?

Сесил я погледна.

— За нещастие папата няма да признае сватбата ѝ с Хок, защото не е извършена съгласно католическия обичай. Така че за О'Нийл няма да е трудно да се ожени за нея в католическа църква.

Елизабет пребледня и стисна юмруци.

— Папата със сигурност би ги бракосъчетал дори собственооръчно — извика тя, — само и само да ми направи напук.

— Е, най-малкото ще им даде благословията си — съгласи се Сесил. Миналата година кралицата бе отлъчена от църквата — по този начин папата беше решил да засвидетелства подкрепата си за католическата фракция в Шотландия. — Но пък Лиъм е твърд протестант.

— Баща му беше католик. Този негодник ще смени вярата си без да му мигне окото, стига да знае, че би извлякъл полза от това. — Елизабет крачеше напред-назад. — Ако той се ожени за нея... Пресвети боже, това ще бъде най-убедителното доказателство, че е в заговор с Фицджералд. Няма да ми трябват никакви други. — Тя се спря и се обърна към Сесил. — Никога няма да разреши на Джон Хок да се разведе с Катрин, дори ако Лиъм се ожени за нея!

Уилям наклони глава на една страна, без да отговори.

— Значи, какво ще правим? — попита кралицата.

— Ще чакаме — отвърна Сесил. — Ще почакаме и ще видим.

Но той вече знаеше какво да не очаква. О'Нийл бе прекалено умен, за да действа прибързано, да пропилява шансовете си. Това, което Сесил не знаеше, бе какво да очаква.

Хок не обръщаше внимание на погледите, които го съпровождаха на излизане от двореца. Някои от тях бяха изпълнени с искрено съчувствие, други — с фалшиво. Неколцина мъже, които му завиждаха за все по-голямото му влияние и власт, открито се изкикотиха насреща му. Но той не обърна внимание и на тях, защото си даваше сметка, че в гнева си бе в състояние да убие човек. А тогава кралицата щеше да хвърли него в Тауър.

— Сър Джон!

Хок се сепна, а сърцето му подскочи. Противно на волята си, той забави крачка.

— Сър Джон! — извика тя отново.

Джон спря напрегнато и се извърна, за да се озове изправен пред крехката фигура на лейди Джулиет. Когато я видя, той забрави собствената си болка и гняв. Тя плачеше. Прекрасната кожа на лицето ѝ бе набраздена от сълзи, очите ѝ бяха зачервени.

— Лейди Стратклайд — поклони се вдървено Хок.

Джулиет притисна смачкана кърпичка към носа си, сетне заговори забързано:

— Просто исках да ви кажа, че съжалявам, толкова съжалявам.

Той не сваляше поглед от нея.

— И още... Толкова се тревожа за Катрин! — По бузите ѝ рупнаха нови сълзи.

Джон изпита внезапен нежен порив да я докосне, да я прегърне, но го прогони.

— Вашата загриженост е достойна за възхищение — каза той грубо.

— Какво ще стане сега?

Хок продължаваше да я гледа, но в този миг пред очите му беше не Джулиет, а неговата хубава невеста — в ръцете на Лиъм О'Нийл. Странно, но всеки път, когато си ги представяше заедно, сплели тела, изобщо не му хрумваше, че става въпрос за изнасилване. Гръм и мънии! О'Нийл беше красив негодник, с реноме на развратник.

Макар да бе син на Шон О'Нийл, Хок прекрасно знаеше, че не е изнасилвач. През тялото му премина тръпка. Сигурно и сега бяха в леглото. Но дали Катрин се съпротивляваше? Може би никога нямаше да узнае.

— Милорд? — обади се Джулиет неуверено.

Джон съсредоточи отново вниманието си върху нея. И не можа да не отбележи колко прекрасно изглеждаше тя, въпреки сълзите.

— Нищо няма да стане — рязко каза той. — Нейно величество отказа да ми даде кораби и войска, а без помощта ѝ аз не бих могъл за атакувам проклетия остров, на който живее той.

Джулиет въздъхна.

— Благодаря ви за загрижеността — каза Хок, поклони се отново и се извърна. Но Джулиет докосна ръката му и го спря. Допирът ѝ сякаш го наелектризира. Той бавно се завъртя към нея.

— Ако това ще ви накара да се чувствате по-добре — промълви тя, кой знае защо изчервена, — сигурна съм, че О'Нийл никога не би ѝ причинил болка. Може да е пират, но той е и джентълмен. Слушала съм много за баща му. Лиъм О'Нийл не е такъв. Ни най-малко.

Изражението на Хок остана непроменено.

— Щом не би ѝ причинил болка, защо сте толкова разтревожена?

Джулиет се изчерви още по-силно. Погледът ѝ не се осмели да срещне неговия. Устните ѝ не се осмелиха да изрекат отговора.

Хок беше поразен. Джулиет бе приятелка на Катрин. Какво криеше? Не беше необходимо да е оракул, за да отгатне. Самият той бе чул слуховете, които се носеха. За О'Нийл и Катрин. Може би Катрин беше признала пред Джулиет нещичко за него... за тях. Не, О'Нийл нямаше да ѝ причини болка. Изведнъж го обзе отчаяние. Дори Катрин да се опиташе да му остане вярна, О'Нийл щеше да направи всичко възможно, за да я спечели. И щеше да я спечели.

Силни удари по вратата на каютата събудиха Катрин. Тя се надигна замаяно — беше успяла да заспи едва късно след полунощ и сега се чувстваше изтощена. Когато съзнанието ѝ се избистри, погледът ѝ обходи леглото, в което отново бе спала сама. Това беше втората ѝ нощ на пиратския кораб, а не бе виждала своя похитител от

онази тяхна единствена бурна среща веднага след качването им на борда.

Катрин се изправи и приглади дрехите си. Беше спала облечена. В крайна сметка се бе принудила да носи роклята, която беше намерила в един от сандъците в каютата; рокля, която несъмнено бе принадлежала на някоя от неговите любовници. Дрехата беше от златиста коприна с фигури на листа, украсена с мънички стъклени зрънца. Докато минаваше покрай огледалото, Катрин хвърли поглед към отражението си. Чудно, но нямаше изморен вид. Въпреки, че косите ѝ не бяха прибрани и падаха свободно, тя изглеждаше елегантна, дори красива.

Катрин отвори вратата, убедена, че няма да завари на прага Лиъм, защото той едва ли би си направил труда да чука. И наистина беше юнгата Ги, който я поздрави с „добро утро“.

— Капитанът каза, че можете да се качите на палубата, милейди.

Тя погледна през рамо към люка на каютата и видя, че тъмният океан е облян в мъглива светлина.

— Но утрото още не е настъпило — каза тя учудено.

— Да, слънцето още не се е показало, но приближаваме остров Иърик — тържествено отвърна Ги. — Ще се качите ли?

Катрин го погледна въпросително.

— Остров Иърик?

— Това е домът на капитана.

Вече се беше досетила, но потвърждението от страна на Ги накара сърцето ѝ да се свие. Докато вървеше след момчето нагоре към палубата, тя се опитваше да си обясни защо Лиъм живееше на място с такава име. Сигурно не го беше измислил той. На келтски „иърик“ означаваше „кървави пари“ — парите, които убиецът плаща на семейството на мъжа, убит от него. Това бе древен обичай — обичай, който оправдаваше и узаконяваше убийството.

Утрото беше студено, а Катрин нямаше пелерина. Треперейки леко, тя спря на палубата. Веднага видя Лиъм. Той стоеше на бака и наблюдаваше кървавочервеното изгряващо слънце. Беше без наметало; носеше само ленената си риза, панталони и високите над коленете ботуши. Топлият, сияен изгрев го къпеше в блясъка си. Оранжевата светлина продаваше на косата му огнено-златист оттенък. Профилът му бе изумително красив. Катрин усети, че е останала без дъх.

Да можеше да прогони болката, която се надигаше у нея!

Тя отклони поглед встрани. Чувстваше се нещастна, отчаяна. Откакто бе излязъл от каютата — и от нея — Катрин не бе в състояние да прави нищо друго, освен да мисли за него, за тялото му, за допира му. Мислете ѝ бяха безсрамни; самата тя беше безсрамница.

Но Лиъм не я желаше толкова силно, колкото го желаше тя. В противен случай щеше да се върне при нея снощи или дори по-рано, още през деня.

Катрин затвори очи, заляна от нова вълна на отчаяние. Нямаше друг избор: трябваше да признае страстта, която изпитваше към този мъж — мъж, когото презираше, мъж, когото никога не би могла да уважава, мъж, който бе избрал за свой занаят убийството и грабежите. Не можеше да му устои; нещо повече, желаше го отчаяно. Сега бе негова пленница. Той щеше да се възползва от нея когато почувстваше нужда, а тя — да му се отдава с наслада, макар че бе омъжена за друг. Щеше да я използва когато поиска и както поиска и всичките ѝ опити за съпротива щяха да бъдат само преструвка. Докато един ден щеше да ѝ се насити и да я освободи.

И тогава, естествено, Катрин нямаше къде да отиде. Кой мъж би пожелал любовницата на един пират? Хок щеше да се разведе с нея и тя нямаше да се омъжи никога повече. Нямаше да има деца. Надяваше се, че поне ще може да отиде при баща си в неговия затвор в Саутуърк. А може би Джералд също щеше да я отхвърли?

Тя прехапа устни, мислейки си за това как някога Лиъм ѝ бе предложил да стане негова съпруга. Ето че вместо това Катрин бе станала негова любовница, негова играчка.

— Това е мястото, в което живея — обади се Лиъм иззад гърба ѝ.

Катрин подскочи и се обърна. Не бе чула кога се е приближил. Неговите потъмнели, мрачни сиви очи я омагьосваха. Тя успя с неимоверни усилия да отклони поглед, но не преди да забележи наболата по лицето му брада и плътните му, сякаш изваяни устни.

Знаеше, че е съвсем близо до нея, че ако помръдне дори съвсем лекичко, полите ѝ ще докоснат бедрото му. Катрин сплете ръце, за да им попречи да затреперят.

— Остров Иърик. Ги ми каза. — Внимаваше да не го поглежда, но ѝ беше изключително трудно да диша нормално. Спомените от

предишната вечер изпълваха съзнанието ѝ. — Надявам се, че не ти си избрал името.

— Напротив.

Катрин се сепна и препи да успее да се въздържи, впери поглед в него.

— Защо?

Лиъм сви рамене.

— Не е ли очевидно? Изкарвам си прехраната, като проливам кръв... и все пак не съм платил нито пени „кървави пари“ на никого.

Тя си пое дъх. В очите му се четеше тъга. Но това вероятно бе само илюзия, плод на подхванатата от зората игра на светлини и сенки. Катрин се обърна с лице към кървавочервеното слънце и блясъкът му я заслепи. Тя присви очи, за да може да види острова.

Гледката я разочарова. Островът представляваше висока купчина скали, забулени в утринната мъгла, обагрени от ефирната портокалова светлина. Мястото не изглеждаше годно да подслони каквато и да било форма на живот. Можеше да служи единствено за пиратска бърлога. Катрин тъкмо се канеше да изрече гласно мислите си, когато съзря стария каменен замък, който се издигаше високо на един скалист зъбер.

— Тук расте ли трева? Има ли дървета?

— В южния край има гора, пълна с дивеч. Но ловът е забранен.

Тя рязко извърна глава към него и погледите им отново се срещнаха.

— Не мога да позволя дивечът да бъде унищожен. Всички продукти на острова се доставят с кораб от Белфаст.

— Защо живееш тук? — попита Катрин. — В такова изоставено от бога място?

Този път Лиъм не я погледна.

— А къде другаде бих могъл да живея?

За миг беше забравила кой и какъв бе той. Нямаше какво да му отговори, затова се обърна отново към оранжевото слънце и към скалистия остров, който се извисяваше над валмата от мъгла и над хладното сиво море.

На прага на салона Катрин се спря. Лиъм говореше със стюарда си. В другия край на помещението, през една отворена врата, която несъмнено водеше към кухнята, се виждаха още прислужници, както мъже, така и жени. Салонът бе студен, тъмен и очевидно много стар. Преди Катрин да слезе на брега, ѝ бяха дали пелерина и тя я загърна плътно около тялото си, докато погледът ѝ продължаваше да изучава вътрешността на замъка.

Не знаеше какво точно беше очаквала, но във всички случаи не бе това мрачно, неприветливо място. Макар да беше отраснала в Аскийтън, който също бе средновековно имение, там беше различно: имаше богата мебелировка, къщата бе светла и радостна. Катрин не можеше да проумее защо домът на Лиъм изглежда така. Всичко в каютата на кораба му беше разкошно — като се започне от фината дървена ламперия по стените и се свърши с посребреното нощно гърне. А този огромен салон бе почти празен.

Един от слугите запали огън в голямата камина и Катрин се приближи до нея, за да се стопли. С изключение на старинната дървена маса и скамейките до нея, на двата стола и на очукания скрин, в салона нямаше нищо. На стената висеше един-единствен избелял гоблен. Замъкът бе издигнат на самия връх на острова и отвсякъде се чуваше воят на вятъра. Усещаше се и силно течение. Катрин не бе в състояние да си представи, че човек би могъл да прекара тук цяла зима. Запита се дали това място изобщо беше виждало лятото, слънцето.

До слуха ѝ достигнаха приближаващите стъпки на Лиъм.

— Ела горе да ти покажа нашата стая.

При думата „нашата“ тя отново застана нащрек.

— Ти получи това, което искаше. Защо просто не ме пуснеш да си вървя и не приключим с този въпрос веднъж завинаги?

Лиъм се взря в очите ѝ, после в треперещите ѝ устни.

— Изобщо не съм получил това, което искам от теб, Катрин. — Той се обърна рязко и се отправи към стълбите.

Тръпки пробягнаха по гръбнака на Катрин. След известно колебание тя реши да го последва, разкъсвана едновременно от неохота и любопитство. Не можеше да разгадае смисъла на последните му думи. Той бе отнел нейното целомъдрие. Какво още би могъл да иска?

Противно на волята си, тя си представи безкрайни, бурни нощи, изпълнени със споделена страст.

На третия етаж имаше само две стаи. Очевидно в замъка не бяха правени никакви промени още от построяването му преди столетия. Лиъм бутна една тежка дъбова врата и наведе глава, за да мине под ниския ѝ свод и да влезе в господарската спалня. Вътре Катрин бе посрещната от голямо, но съвсем обикновено легло, покрито с кожи, без табли и без балдахин. Прозорците също бяха покрити с кожи и стаята бе изключително тъмна. Лиъм запали свещ. Удивлението на Катрин нарасна. Подът на каютата му беше застлан с поне двадесет красиви килимчета и макар да бе свикнала с рогозки, в последните два дни тя бе започнала да се чувства комфортно върху меката вълна. Защо тук нямаше нито един килим? Защо нямаше маса, нито столове? Нямаше нищо друго, освен една ракла до леглото, едно нощно гърне и огромна камина. По обстановката в каютата му Катрин бе предположила, че Лиъм обича да чете, но в стаята не се виждаше нито една книга.

— Предпочитам твоя кораб — троснато каза тя. Незнайно защо, но тази стая, а и целият замък я изпълваха с гняв.

Лиъм я погледна и остави свещта.

— Аз също.

Той отиде до камината, запали няколко тънки клонки и ги пъхна под дебелиите, сухи пънове. Скоро изпод сръчните му ръце лумна огън.

Катрин гледаше широкия му гръб. Ризата му беше от много фино ленено платно и при най-малкото движение всеки негов мускул се очертаваше под нея съвсем ясно. Лиъм все още стоеше приклепнал пред огъня и погледът на Катрин се плъзна надолу, към здравите му, силни хълбоци. Тя рязко се извърна настрани.

— Кога ще ти омръзна? — Гласът ѝ прозвуча неестествено дори за самата нея.

— Никога няма да ми омръзнеш, Кейт.

Катрин се обърна към него с ококорени очи. Погледът му беше настойчив, блестящ, впит в нейния. Напрежение бе стегнало мускулите на лицето му — напрежение, което изпълни въздуха помежду им. Що за изявление беше пък това?

Отправяйки ѝ още един пронизващ, властен поглед пълен с обещания, които тя се боеше да разчете, Лиъм излезе от стаята. Катрин

дълго остана загледана след него, докато не осъзна, че е съвсем сама. Здравата дъбова врата беше затворена.

Изтощена, тя се отпусна върху леглото. Трепереше. Не може да е бил искрен. Но Катрин си припомни очите му, изражението му, позата му и разбра, че ѝ бе казал самата истина.

Тогава в съзнанието ѝ изникна изкривеното от ярост лице на Джон Хок.

Само да можеше да избяга! Трябваше да избяга.

Беше видяла малкото селце, сгушено под замъка, до пристанището. Лиъм ѝ бе обяснил, че там живеят неговите хора, заедно с жените и семействата си. Селцето не изглеждаше различно от което и да било друго. Къщите бяха от камък, покривите им — от слама. Но в много от дворовете бяха засадени пъстри цветя, а върху една дървена ограда Катрин бе зърнала червени английски рози. Беше забелязала още и една островърха камбанария със светъл златен кръст — необичайна и изненадваща гледка, като се има предвид що за хора живееха тук.

Тя облиза изсъхналите си устни и се запита дали би дръзнала да влезе в селото сама. Помисли първо за заспалото селце, тъй безобидно и тихо на вид; сетне помисли за мъжете, които командваше Лиъм. През последните два дни, а и в онези няколко зимни дни, след като я бе отвлякъл за пръв път, Катрин беше живяла сред пиратите на „Морски кинжал“. И не помнеше да е забелязала и следа от поквара или непочтителност сред екипажа. Тъкмо обратно — Лиъм О’Нийл изглежда се радваше на огромно уважение. Хората му бързаха да се подчинят на всяко негово нареждане без да разпитват или да протестират. При това тя не бе видяла, нито чула плющене на бич. Как тогава Лиъм успяваше да командва тази буйна, пъстра сбирщина?

Катрин не знаеше отговора. Но в момента я занимаваше друг, много по-важен въпрос. Дали ако отидеше в селото щеше да намери — или да подкупи — някой, който да ѝ помогне, да стане съучастник в бягството ѝ? Обзе я вълнение.

— За какво мислиш, Катрин? Да не би да скърбиш за Джон Хок?

Катрин мигновено се надигна от леглото.

— Продължаваш да се промъкваш крадешком!

Той се усмихна накриво.

— Не. Аз не се промъквам крадешком в собствения си дом. Просто ти си прекалено разсеяна.

Чак сега Катрин видя, че Лиъм държи в ръцете си малко ковчеже. Беше една от онези красиви кутийки, в които дамите държат накитите или ръкавиците си. Тя вдигна поглед към лицето му, неспособна да скрие любопитството си.

Лиъм изглеждаше разколебан. Сетне бързо, сякаш бе взел решение, той се приближи, седна до нея и пхна кутията в ръцете ѝ.

— За теб е.

Катрин изпита едновременно желание да я отблъсне и копнеж да я отвори. Опита се да овладее обърканите си пориви.

— Какво е това?

— Подарък.

Гордостта надви женското ѝ любопитство и тя хвърли кутията в скута му.

— Не го искам.

Челюстта му се стегна.

— Защо?

— Аз не съм някаква си гнусна курва, та да ми плащаш с дрънкулки.

Ноздрите му пламтяха.

— Ти си тази, която непрекъснато използва подобни отвратителни думи, не аз.

Катрин се изправи с ръце на хълбоците.

— Няма значение каква дума ще използвам. Фактите са си факти. Ти ме направи своя любовница, но аз отказвам да ми плащаш за това, че си се възползвал от мен.

Той също се изправи.

— Не се опитвах да ти платя за това, че си спала с мен, Катрин.

— Тогава вероятно си искал да ме овъзмездиш за отнетата ми девственост. — Тя преглътна сълзите, които напиреха в очите ѝ — сълзи на мъка, но и на гняв. Лиъм можеше да казва каквото си ще, но истината бе една: той искаше да ѝ плаща за часовете, в които бе топила леглото му. Чувстваше се унижена, смачкана.

— Не — поклати упорито глава той. — Искам да ти подарявам красиви неща, Катрин. Имам толкова съкровища за теб. Искам да ги споделя с теб. Защо ми отказваш?

— Аз не съм за продан. Нима се опитваш да ме купиш?! — обвинително изкрещя тя.

Внезапно Лиъм хвана брадичката ѝ и я застави да не мърда, да го погледне.

— Защо не ми позволяваш да успокоя съвестта си? — извика той.

Катрин се опита да се отскубне и успя единствено благодарение на това, че Лиъм сам я пусна.

— Ти нямаш съвест. Ако имаше, не би убивал невинни мъже... и не би отвличал невинни жени.

— Колко си права. — Бърз като мълния, той я придърпа към себе си.

— Няма повече да бъда твоята курва — извика Катрин и в този момент бе искрена. Беше бясна от това, че е негова пленница и два пъти по-бясна на себе си, на изпълненото си с трескав копнеж тяло. Трябваше да се овладее, преди да е станало късно.

— Никога не си била такава — каза Лиъм. Устните му се доближиха до нейните. Сивият му поглед блестеше. — И никога няма да бъдеш. — Той улови с една ръка косата ѝ, прибрана на тила, и дръпна главата ѝ назад. — Това, което искам от теб, Катрин, е нещо много повече от тялото ти.

Катрин настръхна, готова да се съпротивлява.

22.

Тя заби нокти в раменете му в опит да го отблъсне, но Лиъм стискаше косата ѝ здраво в юмрука си и ѝ пречеше да се извърне настрана. Устните му бяха жадни, търсеци. Но Катрин отказваше да разтвори своите, въпреки трескавата възбуда, нажежила тялото ѝ. Усецаше с всяка фибра на собствената си пламнала женственост неговия член — твърд, горещ, огромен.

Лиъм я дръпна рязко назад, разгневен от упоритото ѝ нежелание да му се подчини и я притисна към стената. Прикована неподвижно между камъка и тялото му, Катрин почувства как и последните ѝ съпротивителни сили се изпаряват, макар че, незнайно как, успяваше още да държи устата си здраво затворена. Той ухапа леко ъгълчето на долната ѝ устна и наведе глава по-ниско, разкъсвайки с ръка корсета ѝ. Езикът му намери зърното на гърдата ѝ и Катрин извика. Вече не се опитваше да го отблъсне.

Тогава Лиъм се засмя, допрял устни до гръдта ѝ. Смехът му бе дрезгав и див, пълен с триумфална възбуда. Катрин се вкопчи в него здраво, стенойки от удоволствие при всеки болезнено-сладък допир на изкусите му устни, зъби, език. Когато той притисна раменете ѝ, за да я застави да легне на пода, тя не се възпротиви. Вместо това от устните ѝ се отрони една-единствена дума: неговото име.

Корсетът ѝ вече бе смъкнат до кръста, разкъсан. Сега Лиъм вдигна нагоре полите на роклята ѝ и дръпна с две ръце памучните ѝ гащи. Катрин не можеше да чака повече. Пръстите ѝ намериха предницата на панталоните му, докоснаха масивната подутина, заеха се с малките седефени копчета. Лиъм се засмя отново, отблъсна ръцете ѝ и сам освободи набъбналия си фалос. При вида му — огромен, тръпнещ — Катрин възкликна възбудено. Неспособна вече да се владее, тя протегна ръка и нежно, страстно погали кадифената му плът.

— Без повече игри — прегракнало каза Лиъм. — Чу ли, Катрин?

Тя изстена в безмълвно съгласие.

С един-единствен тласък Лиъм влезе в нея докрай. Катрин изви снага, приемайки го със същия обезумял копнеж, с който той я

желаеше. Техните викове, се сляха в едно, докато Лиъм пронизваше утробата ѝ отново и отново. Оргазмът ѝ дойде много, много скоро.

Опиянена, все още тръпнеща в конвулсии, тя почувства как твърдият му член напуска тялото ѝ и запротестира. Но Лиъм я накара да замълчи. Лежеше върху нея, напрегнат и тръпнещ, и обсипа с целувки ухото ѝ, шията ѝ. Катрин изстена от наслада, но макар вече да бе започнала да идва на себе си, далеч не беше задоволена.

— Лиъм — прошепна тя. Ноктите ѝ задраскаха по кожата на гърба му, за да му покажат, че иска всичко да се повтори.

— Ти си ненаситна — измърмори Лиъм с натезал от възбуда глас. — Но аз също.

Той отново плъзна фалоса си в нея, този път бавно. Катрин се замята в ръцете му като обезумяла. Искаше повече, повече. Но Лиъм само се усмихна. Очите му блестяха като разтопено сребро. Излизането му също беше болезнено бавно и мъчително. Катрин извика, полудяла от нетърпение.

Той се засмя, наведе се и засмука гърдта ѝ, докато набъбналата до пръсване глава на члена му започна да гали нежната кожа на входа на влагалището ѝ. Тялото ѝ се заизвива, устните ѝ крещяха несвързани слова — не на протест, а на желание за още и още.

— Едва започваме да опознаваме телата си, Кейт — измърмори Лиъм. Не бе преставал да се движи, но тези движения бяха толкова мудни, тъй протяжни, че на Катрин ѝ се струваше, че умира. И тогава това, като че наистина стана. Внезапният ѝ оргазъм изненада и двама им.

Лиъм я прегърна. Пенисът му все още пулсираше, твърд и грамаден, между нейните бедра.

— Алчна кучка — прошепна той в ухото ѝ. — Усещам, че искаш още.

— О, господи — изпъшка тя. — Да! Искам те вътре в мен. Целия!

Лиъм се засмя с престорена надменност.

— Не можеш да ме поемеш целия, съкровище.

Очите ѝ потъмняха — недоверчиви, предизвикателни, страстни.

— Нима?

Той се усмихна закачливо.

— Така си мисля.

Сетне се изправи на колене. Катрин плъзна поглед надолу, после обратно към неговите сияещи, дръзки очи. Ръката ѝ се стрелна смело и бързо като змия и сграбчи члена му. Лиъм отметна глава назад със стон и изви тяло като дъга. Вените на шията му изпъкнаха, мускулите на раменете му танцуваха див танц. Пулсът на Катрин се ускори. Сега тя контролираше неговата мощ, силата му ѝ принадлежеше. За пръв път в живота си изпитваше такова тържество; за пръв път се чувстваше напълно жена.

Пенисът му се плъзгаше в дланта ѝ. Слепоочията на Лиъм пулсираха, очите му бяха затворени. Катрин чу собствения си тих смях. Тази игра наистина беше забавна. Но преди още смехът ѝ да затихне, Лиъм се извиси над нея, освобождавайки се от хватката ѝ с едничко рязко движение. Отново я бе изненадал, отново я владееше. Членът му погали настръхналото зърно на едната ѝ гърда, после на другата. Катрин лежеше неподвижно, гледаше го, задъхваше се от желание, но отказваше да се моли. Сега фалосът му бе вече толкова голям, толкова набъбнал и зачервен, че можеше всеки момент да се взриви между гърдите ѝ.

— Порочността май че ти харесва, Кейт?

Тя кимна, неспособна да говори.

— Хвани гърдите си, събери ги — нареди той.

Катрин се подчини.

Движенията му станаха по-резки, по-бързи. Катрин започна да крещи, да върти отчаяно хълбоци. Слабините ѝ пламтяха. Най-сетне тя стори това, което тъй дълго бе отказвала да направи:

— Лиъм, моля те! О, господи! Моля те!

С дълбок, гърлен вик той се хвърли между разтворените ѝ бедра, овлажнели от соковете на тялото ѝ, овлажнели и пулсиращи. Катрин обви дългите си крака около кръста му, умолявайки го да продължава, да не спира, да влезе по-дълбоко, по-силно. Лиъм се подчини с дива, безмилостна ярост. С приближаването на оргазма Катрин заплака. Лиъм се отдръпна рязко от нея, стовари се на леглото и се изпразни, разтърсван от конвулсии.

Катрин бавно започваше да излиза от сладостната мъгла на опиянението. Тя се размърда и голият ѝ крак докосна неговия. Лиъм лежеше неподвижно по корем, но лицето му бе обърнато към нея. Беше със затворени очи, чиито тъмnozлатисти мигли се спускаха като

ветрила над изумително красивите му черти. Катрин преглътна. Беше объркана. Защо Лиъм бе направил това? Защо беше излязъл от нея по този начин, в такъв момент?

Клепачите му трепнаха и се отвориха. Погледите им се срещнаха. Но той не се усмихна.

— Аз съм разглобен.

Катрин го гледаше, останала отново без дъх. Защо казваше такива неща? Той бе опитен любовник, беше притежавал много жени. Нима бе говорил така на всяка една от тях? Вероятно да — за мъж като него ласкателството сигурно бе втора природа.

Лиъм се завъртя на една страна. Погледът му се плъзна по голите ѝ гърди. Катрин посегна към разкъсания корсет, но той спря ръката ѝ.

— Нямах нищо за криене. Ти си красива, най-красивата жена, която някога съм виждал.

— Недей.

Лиъм се надигна.

— Но това е истина.

Тя го погледна. Панталоните му бяха разкопчани, а след миг той свали и ризата си. Очите ѝ не се отделяха от него. Мускулите на раменете, ръцете и гърдите му изпъкваха ясно при всяко негово движение. Отново я прониза желание. Лиъм ѝ се усмихна нежно, топло, интимно.

— Защо направи това? Защо... — Катрин се поколеба, изчервена.

— Защо свърших така? — Усмивката му се бе стопила. Беше станал напълно сериозен. — Първия път не бях в състояние да се контролирам. И макар че и сега ми беше много трудно, не исках да се изпразня вътре в теб, Катрин. — Мускулите на лицето му се бяха стегнали.

Тя беше поразена.

— Пазиш ме да не забременея с незаконно дете?

Лиъм се изправи грациозно и се отдалечи от леглото. Когато проговори, бе стигнал вече до каменната стена.

— Не съм толкова жесток, че да оставя потомство на този свят. — Той се обърна и я погледна право в очите. — Не искам деца. Няма да имам деца. За нищо на света не бих им оставил в наследство такъв живот.

Катрин го гледаше втренчено. Внезапно я беше заболяло за него.

Тя не можеше да помръдне, нито пък искаше. Но огънят отдавна бе загаснал, луната бе изгряла и залязла и по светлината, проникваща в стаята, се виждаше, че е настъпил нов ден и че приближава време за обяд.

Крайниците ѝ бяха изтръпнали, както впрочем и всички останали части на тялото ѝ. Но усещането бе фантастично. Катрин имаше чувството, че никога повече няма да може да изпита срам. Не бяха ли опитали с Лиъм всички плътски наслади, които могат да съществуват между един мъж и една жена? Не бе в състояние да преброи колко пъти я бе любил. Усети, че се усмихва. Протегна се като котка, измърка от удоволствие, протегна се отново и най-накрая се надигна от леглото.

Беше сама в стаята. Когато се любиха за последен път, слънцето вече бе изгряло високо над хоризонта. Преди да падне изтощена в прегръдките на съня, Катрин бе чула Лиъм да излиза. Каква ли работа бе в състояние да го накара да стане от леглото след такъв ден и такава нощ? С чувство на пълно доволство и насита и в същото време — на нетърпеливо очакване на новата нощ, тя отмахна завивките от себе си. Беше гола-голеничка. Погледът ѝ се плъзна надолу и с изненада откри червеникави белези по гърдите ѝ. Пръстите ѝ докоснаха лекичко, ласкаво гладката ѝ кожа и едва тогава Катрин стана от леглото. Сърцето и пееше.

Тя се опита да укроти радостта си. Повтаряше си, че е паднала жена, любовница на пират и че настроението ѝ трябва да бъде мрачно и унило. Огледа празната, потискаща стая и това наистина я поотрезви. Но Катрин гневно тръсна глава. Не искаше да мисли за неща, които не можеха да бъдат променени. Не искаше да мисли и за нещата, които я натъжаваха — за отвличането, за сегашното си положение. Искаше да мисли единствено за Лиъм и за великолепия начин, по който я любеше.

Изведнъж тя застина с натезало сърце. Беше си спомнила как той бе отказал да посее семето си в нея. Разбира се, за Катрин това бе облекчение. Не желаше да носи незаконно дете от него. Но... имаше нещо безкрайно тъжно в тази негова твърда решеност да няма деца.

Катрин пропъди мрачните си мисли. Безцелно скитащият ѝ поглед съзря малкото ковчеже, което Лиъм се бе опитал да ѝ даде вчера сутринта. Стресната, тя осъзна, че бяха прекарали в леглото повече от двадесет и четири часа. Обърна се към смачканите завивки. Изглеждаше невероятно — но бе истина.

Дрехите ѝ бяха пръснати по пода. Катрин посегна към долните си гащи, но те бяха раздрани на две и тя ги захвърли настрана. После вдигна златистата рокля и внимателно я положи върху леглото. Корсетът бе разкъсан — о, колко добре си спомняше този момент! — и се налагаше да го зашие. Роклята бе твърде хубава, за да я остави така.

Погледът ѝ се върна към малката, инкрустирана с емайл кутия.

Недей, каза си Катрин. Но не можеше да престане да мисли за неговия подарък.

— Не искам твоите подаръци, Лиъм О'Нийл! — изкрещя тя.

Радостта ѝ се бе сменила с тъга. Катрин седна на леглото, уви тялото си с една от кожите и ядосано впери поглед в кутията. Мразеше я, защото тя бе доказателство за това в какво се бе превърнала, какво представляваше сега. Сълзи на гняв изпълниха очите ѝ. Защо се опитваше да измами сама себе си, да пренебрегне фактите?

Катрин рязко се изправи, захвърли кожата и отиде до ковчежето. В ключалката му бе пъхнато малко медно ключче. Тя го завъртя и капакът се отвори. От устните на Катрин се изтръгна задавено възклицание.

В кутията лежеше великолепна огърлица. Петорен наниз от рубини, всеки от които имаше златен обков, инкрустиран с блестящи диаманти. Подаръкът не беше дрънкулка. Беше накит, достоен за принцеса, не за уличница. Катрин не можеше да повярва на очите си. Не можеше и да проумее какво означава всичко това. Не можеше да разбере Лиъм.

Замаяна, тя взе огърлицата. Беше дяволски тежка. Сигурно бе много, много неудобна за носене. Но Катрин никога нямаше да разбере дали наистина е така, нали? Защото никога нямаше да приеме да носи неговия подарък.

Тя прехапа устни, сложи огърлицата до шията си и се извърна, за да се види в огледалото над раклата. Но едва зърнала своето отражение, Катрин пусна рубините на земята, сякаш я бяха опарили.

Защото бе видяла една висока, гола жена с разрошени, разпилени червени коси, с издути и изранени устни, с блестящи в неприкрита възбуда очи и с безценна огърлица над голите си, тръпнещи гърди. Отражението в огледалото не беше на Катрин Фицджералд, дъщерята на граф Дезмънд. Беше на една скъпоплатена метреса... на една курва.

Тя остави огърлицата да лежи на пода. Сърцето ѝ туптеше силно и забързано. Облече белъто и долната си риза, но за съжалеше нямаше друга рокля и трябваше да носи скъсаната. Нямаше и гребен, затова се опита да разреши косата си с пръсти, но без особен успех. Най-накрая Катрин се наведе, взе огърлицата, върна я обратно в ковчежето и го заключи. Сетне, придържайки с ръка краищата на корсета си затворени, тя излезе припряно от стаята и се спусна по стълбите.

Лиъм стоеше до камината, потънал в мисли. Ги бе седнал на пода близо до него и си играеше с едно голямо куче вълча порода. До дървената маса седеше Макгрегър и четеше задълбочено някаква книга. Книга? Катрин не бе предполагала, че шотландецът изобщо може да чете.

Замисленото изражение на Лиъм се смени с топла усмивка, когато се обърна и я видя. Катрин, която тъкмо бе стигнала до края на стълбите, замръзна на място. Лиъм срещна погледа ѝ и усмивката му застина, сетне се стопи. Очите му се плъзнаха към ковчежето, което тя държеше в ръка.

Огромна, неподдаваща се на описание мъка обхвана Катрин. Тя гледаше Лиъм, неговото гордо, красиво лице, силната му едра фигура и неразгадаемите му сиви очи и мислеше за предишния ден. Каква глупачка беше да се събуди толкова радостна и заслепена от мечти. Това, което бяха правила, не бе любов. О, не. Беше просто прелюбодеяние, дори по-лошо — чисто хедонистичен секс.

Но дори и да бе любов, това нямаше да промени Лиъм О'Нийл. Той беше син на Шон О'Нийл — наистина, не бе изнасилвач като баща си, но си оставаше един аморален пират.

— Добър ден, Катрин — каза Лиъм с равен глас. Очите му я наблюдаваха изпитателно. — Вече се канехме да обядваме. Погледът му се спря върху скъсания корсет, който тя продължаваше да стиска здраво. — Наредих да донесат сандъка с дрехи от кораба. Той ще бъде тук всеки момент. Ще изчакаме да се преоблечеш, преди да седнем на масата.

Сърцето ѝ сякаш се бе разтрошило. И това нямаше нищо общо със скъсаната ѝ рокля. Тя се приближи до него и му подаде кутията.

— Не мога да го приема.

Лиъм кимна с непроницаемо изражение.

— Много добре. Както решиш. — Тонът му беше безстрастен.

Прииска ѝ се да заплаче. Със замъглен поглед тя се извърна настрана към масата, където щяха да се хранят. Беше се събудила гладна като вълк, но сега апетитът и се бе изпарил. Намираше се в сериозна опасност, но отказваше да определи точно откъде идваше тя. Знаеше само едно — трябваше да избяга. Независимо, че това щеше да ѝ причини невероятна болка.

Няколко дни по-късно Катрин седеше на пода с Ги. Играеха на зарове. По принцип той бе сериозно момче, затова всяка негова усмивка, всяко негово победоносно възклицание при успех я изпълваше с радост. Залагаха клонки и камъчета, въпреки че първоначално Ги, негодникът, бе настоял да играят с истински монети. Сега той отново пляскаше с ръце, зачервен от удоволствие — пак бе спечелил. Катрин му се усмихна.

— Не мога да те надвия, Ги. Мисля, че трябва призная разгрома си.

Ги ѝ се ухили, сетне вдигна поглед и очевидно забеляза някого зад гърба ѝ, защото усмивката му грейна още по-силно. Катрин се извърна и видя, че Лиъм ги наблюдава със странно изражение на лицето. Сърцето ѝ моментално заби лудо. Много добре знаеше колко е часът... и какво ще се случи съвсем скоро в спалнята им на горния етаж.

Защото Лиъм прекарваше всяка нощ с нея и бурите на тяхната страст често продължаваха до зори. Понякога той идваше при нея и през деня. Катрин нито веднъж не се бе противопоставила. Нито веднъж не бе искала да се противопоставя.

Погледите им се сплетоха в безмълвно разбирателство. Тя се обърна към Ги, усещайки как се изчервява. Почувства, че Лиъм се приближава зад гърба ѝ, долови топлината и магнетизма на тялото му до себе си, над себе си. Ръцете му докоснаха рамото ѝ.

— В манастира ли те научиха да играеш комар, Кейт?

Катрин се засмя нервно.

— Разбира се, че не. Научих го от баща си и от чичо си.

Той пристъпи напред и коленичи до нея. Топлият му поглед галеше лицето ѝ.

— И майка ти нямаше нищо против?

Катрин се ухили палаво.

— Тя не знаеше.

Лиъм се засмя. Смехът му бе весел, сърдечен, звънък. Тя се взря в красивото му лице. Но вниманието му вече се бе прехвърлило към Ги.

— Надявам се, че не си обрал дамата до шушка — сериозно каза той.

Ги се изчерви.

— Не, сър.

Лиъм се пресегна и разроши нежно косата на момчето.

— Един истински джентълмен оставя дамите да побеждават. — Сетне той стана, хвърли кос поглед към Катрин и се отправи към стълбите. Катрин го проследи с очи. Сърцето ѝ пулсираше неудържимо. Но когато се обърна отново към Ги, опитвайки се да се държи естествено, тя видя въпросителния му поглед и огромното му желание да продължат играта. Усмивката застина на устните ѝ. Момчето копнееше за нежност и внимание — нейното и на Лиъм. И макар че единственото, което искаше в този момент, бе да изтича по стълбите след Лиъм, Катрин потупа Ги по ръката.

— Е, ще играем ли или не? — попита тя весело.

Ги я стрелна с поглед, после се ухили.

— Да, милейди, ще играем. Но наистина ли трябва да те оставя да победиш?

Катрин не можеше да заспи. Тя погледна Лиъм, който лежеше по гръб и дишаше дълбоко и равномерно. Тялото му още блестеше от пот след преживяната бурна страст. Сърцето на Катрин се сви. Като внимаваше да не събуди спящия до нея мъж, тя се надигна и облегна гръб на възглавницата.

Вече беше юни, но макар дните на острова да бяха станали топли и почти летни, нощем все още бе доста хладно. Катрин покри голите си гърди със завивката. Пулсът ѝ отказваше да се успокои. Няколко

часа по-рано, по време на вечерята, Лиъм ѝ бе казал, че на сутринта ще отплава.

Катрин бе реагирала като глупачка: попита го къде отива. Той я беше погледнал с непроницаемо изражение и бе отвърнал, че за нея е безполезно да знае.

Катрин усети, че в очите ѝ набъбва влага. Тя ги изтри ядно с ръка. Ядосана бе на себе си, задето беше забравила, макар и за момент, че е любовница на пират. Разбира се, той имаше разрешителни за каперство; набезите му бяха насочени срещу враговете на кралицата. Катрин знаеше, че Лиъм не е просто пират, защото неговото пиратство бе част от много умна и опасна политическа игра. Когато плячкосваше и опустошаваше кораби в открито море, той подбираше жертвите си много, много внимателно.

Пират или не, утре Лиъм щеше да замине, а това означаваше, че пред Катрин най-после се откриваше възможност да избяга.

Тя сведе поглед към него. Огънят още гореше и топлата му оранжева светлина озаряваше стаята и красивите му черти. Сърцето на Катрин се късаше от болка. Но това бе още една причина да си тръгне сега, преди самият той да я е пропъдил, както със сигурност щеше да стори някой ден. Катрин се боеше от този ден, боеше се, че ще откаже да се подчини, че ще падне на колене и ще умолява Лиъм да не я отблъсква заради някоя нова, по-млада любовница.

О, господи! Тя сплете ръце. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Не го обичаше, не беше възможно да го обича. Той просто я бе направил своя робиня благодарение на секса, на силата си, на магнетизма си. Да, Катрин бе само негова робиня, но робите можеха да избягат от господарите си и тя трябваше да направи точно това.

Утре. След отплаването на кораба щеше да иде в селото и да вземе ковчежето с огърлицата от рубини и злато. За такава цена все щеше да се намери някой, който да ѝ помогне да напусне острова... и Лиъм.

23.

Катрин се изкачваше с мъка по стръмната, камениста пътека към замъка на връщане от краткото си посещение в селцето. През ръката ѝ бе праметната простата сива пелерина, която бе използвала, за да скрие самоличността си. Лиъм бе отплавал на зазоряване. Малко след това Катрин се бе измъкнала тичешком след една каруца през портите на замъка, преструвайки се на прислужница, защото на слугите бе позволено да влизат и излизат от замъка когато поискат.

Слънцето светеше ярко на синьото небе, изпъстрено с пухкави бели облаци. Но Катрин не изпитваше и половината от радостта, която би трябвало да изпитва в такъв хубав ден, при това ден, в който бе постигнала целта си. Да, беше намерила един моряк, който бе приел да ѝ помогне да избяга в замяна на приказната скъпа огърлица.

Катрин проследи с поглед полета на един ястреб над замъка и си каза, че е щастлива. О, да, щастлива, щастлива като чучулига, защото след няколко дни от Белфаст пристигаше корабът с провизии, който със съдействието на моряка щеше сетне да я отведе в северна Ирландия.

Надяваше се, че дотогава Лиъм няма да се е върнал от пиратското си плаване.

Така тя щеше да избяга... и нямаше да го види никога повече.

Ядоса се на собствените си чувства. На неканените сълзи, които напиреха в очите ѝ, на мъката, която терзаеше душата ѝ, на това, че я болеше — и то заради един проклет пират.

Трябваше да си тръгне, преди да се е случило немислимото. Преди да се е влюбила в него.

И трябваше да спре да се безпокои за това как ще бъде посрещната в Англия. Защото Катрин бе решила да се върне при Хок, който все още беше неин законен съпруг.

С разтуптяно още по-тревожно сърце тя видя в разпаленото си въображение как се изправя пред Джон, пред придворните, пред кралицата. Но те нямаше да знаят. Не биха могли да знаят. Да знаят, че в прегръдките на Лиъм Катрин се е държала по-отзивчиво, по-

пламенно и по-сладострастно и от най-скъпоплатената и опитна куртизанка.

Ами баща ѝ? От момента на отвличането си тя нито веднъж не се бе замисляла за него. Но сега се питаше как ли ще я приеме той. Може би Джералд щеше да е изпълнен с гняв и бащинско състрадание, задето е била похитена и обезчестена. А може би щеше да я укорява, задето не му се е подчинила напълно, задето е станала любовница, вместо съпруга на пирата.

— Катрин!

Катрин се стресна и се спря, доволна, че са отклонили вниманието ѝ от обърканите ѝ мисли. По пътеката откъм високите стражеви кули право към нея тичаше — или по-скоро летеше — Ги. Следваше го Макгрегър, но далеч по-бавно.

Катрин се насили да се усмихне лъчезарно.

— Здравей, Ги — махна му тя.

Момчето спря пред нея задъхано.

— Къде беше? Търсихме те навсякъде!

Като се стараеше да избягва погледа на Макгрегър, Катрин разроши гъстия, тъмен перчем на Ги.

— След като Лиъм замина, се почувствах самотна — излъга тя — и реших да се поразходя.

— Трябваше да ми кажеш да дойда с теб — запротестира Ги. — Капитанът нареди да се грижа да не ти се случи нищо лошо. Каза, че е мой дълг да те пазя.

— Лейди Катрин — намеси се Макгрегър, — моля ви, поискайте да ви придружа следващия път, когато решите да напуснете стенете на замъка.

Катрин стисна зъби и гневно го стрелна с очи.

— Да не би да смятате, че възнамерявам да избягам?

Шотландецът не отмести поглед, нито пък отговори.

Тя съжали за думите си.

— Няма начин да избягам от тук и вие го знаете — каза Катрин. — Но отказвам да стоя затворена под тази мрачна купчина камъни. — Тя мина покрай грамадния мъж и продължи нагоре по пътеката. Ги хукна след нея.

— Катрин!

— Да, Ги?

— Не си ли щастлива тук?

Гневът ѝ се стопи. Внезапно ѝ хрумна, че когато си отиде, момчето ще скърби за нея. Може би не трябваше да се сприятелява с него. Но Катрин обичаше децата, а и Ги бе прекрасен малчуган. Като подбираше внимателно думите си, тя каза:

— Ги, не се чувствам нещастна тук. Но приятелите и семейството ми са другаде. Престоят ми тук е само временен.

Той я погледна. В очите му имаше сълзи.

— Ясно. Мислех, че ти си различна от останалите, че ще останеш. Но сега разбирам, че рано или късно и ти ще си отидеш като тях.

Катрин се вцепени. Беше престанала да диша. Останалите. Колко ли бяха на брой? Не искаше да знае. Трябваше да знае.

— Да, и аз съм като останалите — каза тя и се извърна, за да скрие сълзата, търкулнала се по бузата ѝ.

Следвана неотлъчно от Ги, Катрин вървеше към тухлената къща, построена до стария замък. Чувстваше се отегчена и изнервена, усещаше болезнено отсъствието на Лиъм, разкъсваше се от противоречиви желаниа: ту се молеше той да се върне преди да е пристигнал кораба от Белфаст, ту искаше да не е така. Отново бе топъл летен ден и тя беше набрала букет от игликите, нацъфтели край пътеката до мостовата кула.

Стигнаха до къщата и Катрин, хванала цветята в ръка, се надигна на пръсти и се опита да надникне през един от остъклените прозорци. Но завесите вътре бяха спуснати. Тя се обърна към Ги.

— Лиъм ми спомена веднъж за тази къща. Явно, че е съвсем нова. Защо той не живее тук, вместо в онзи ветровит, разнебитен замък?

Ги сви рамене.

— Откакто съм с капитана, а това значи повече от две години, той винаги е живял в централната кула. Но къщата е построена от него.

Катрин зяпна от почуда. Защо му е било на Лиъм да хвърля усилия и средства за строежа на такава хубава къща, а после да я оставя необитаема?

— Влизал ли си вътре?

— Никога. Той я държи заключена.

Тя погледна момчето заговорнически, сетне изтича до предната фасада на къщата. Ги беше прав. Двукрилата входна врата от старо, но красиво резбовано дърво, беше заключена.

— Какво смяташ да правиш? — полюбопитства Ги.

Катрин му се усмихна. В зениците ѝ трепкаха палави пламъчета.

— Да я разгледам.

Очите на момчето се разшириха от изненада; после то също се усмихна.

— Може би ключовете са у стюарда. Но той няма да ги даде на мен. А и капитанът може да се ядоса, когато разбере какво сме направили.

— Остави О'Нийл на мен. — Катрин се замисли за миг. — Не мисля, че стюардът би ги дал и на мен, но... — Лицето ѝ отново грейна в усмивка. — Мога да опитам!

Двамата избухнаха в смях, обърнаха се кръгом — и се озоваха очи в очи с Макгрегър. Както обикновено, изражението му бе каменно, но Катрин съзря в кафявия му поглед някакъв загадъчен пламък.

— Имате ли нужда от помощ, лейди Катрин? — учтиво попита той.

Откакто бе дошла на острова, Катрин беше променила мнението си за едрия, плешив, грубоват мъж. Бе го смятала за прост и неук наемник, но когато я заговореше, думите му бяха вежливи и точни и под тях прозираше образованост, надхвърляща средното равнище. Освен това обичаше да чете. И свиреше с дарба не само на гайда, но и на флейта и цигулка. Не, този грамаден, приличен на бик мъж съвсем не бе такъв, какъвто изглеждаше. При това в малкото случаи, когато смяташе за необходимо да разговаря с Катрин, той се отнасяше с нея с уважение, като с дъщеря на граф... или съпруга на Лиъм.

— Искам да вляза вътре — заповеднически каза Катрин.

— Никой не може да влиза в дома на капитана.

— Защо?

Макгрегър вдигна рамене.

— Не е моя работа да питам.

— У кого са ключовете?

— У капитана, без съмнение.

— А стюардът няма ли ключ?

Шотландецът въздъхна.

— Той ще остане много недоволен, когато научи, че сте влизала вътре.

Усмивката на Катрин се стопи. Лиъм нямаше да обърне внимание на това, че е прекрачила прага на къщата му — защото щеше да бъде прекалено разярен от бягството ѝ. За миг я обзе тъга, каквато Катрин не искаше да изпитва. Още от сега усещаше болката от предстоящата раздяла.

Макгрегър изтълкува изражението ѝ погрешно.

— Хайде, милейди, не се натъжавайте. Ще ви донеса ключовете. Но вие сте тази, която ще трябва после да дава обяснения на капитана.

От устните ѝ се изтръгна вик.

Ги стоеше до нея като вкаменен, с разширени от изумление зеници.

Катрин не можеше да повярва на очите си. Погледът ѝ се спря първо на покрития с прах паркет на пода. Дори в двореца не бе виждала толкова съвършена направа. После се взря в стените, облицовани с дърво, което, догади се тя, беше не друго, а скъп махагон. Майсторите очевидно бяха изключително изкусни занаятчии; невъзможно бе да са от селцето на острова. Катрин пристъпи във фоайето. В позлатени рамки на стените висяха един пищен, извезан в прекрасни тонове гоблен и няколко не по-малко красиви маслени платна.

На прага на трапезарията тя се спря. Тук облицовката беше от тъмен дъб. Кръгла маса, изработена от същото дърво, но с по-светъл цвят, се издигаше върху тежка подпора, върху която бе резбована сложна плетеница от фантастични фигури. Край нея бяха наредени тапицирани високи столове. А дъбовият под бе застлан с персийски килими в червено и златисто.

Катрин хвърли поглед към двата големи скрина, към супниците и вазите от старинно сребро и към покрития с прах златен полилей на тавана, после тичешком се втурна в другата стая. Тя беше по-малка, но също толкова богато обзаведена. Стените бяха украсени с картини. Тежки драперии от дамаска покриваха прозорците. Имаше изобилие от кресла и столове. Една цяла стена беше заета от красива етажерка,

чиито дървени рафтове бяха претърпани с книги. Но най-съществената част от интериора бе огромното бюро, което незнайно как се държеше на тънки, извити крака, чиито долни краища бяха от чисто злато.

Катрин се отпусна отмяляло върху най-близкия стол. По някаква абсурдна причина очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

— Добре ли си, Катрин? — попита я шепнешком Ги.

Тя премигна и го погледна.

— Не разбирам този човек.

Ги не каза нищо, само се огледа отново с благоговение наоколо.

Катрин също обходи стаята с поглед и в очите и нахлуха още сълзи.

— Не го разбирам — повтори тя ожесточено. — Прави се на пират, а всъщност е истински джентълмен. Прави се на варварин, а е умен и начетен. Нарича онзи усвоен замък свой дом, когато току до него има дом, достоен за принц... и за принцеса.

Ги седна върху един дървен стол, чиято седалка бе тапицирана с фина кожа и украсена с големи декоративни гвоздеи от мед.

— Той е велик човек.

— Той напада и плячкосва кораби, Ги. Той е пират.

Момчето вдигна слабите си рамене.

— Такъв е животът. Капитанът сам ми го каза. Владей — или ще бъдеш завладян.

Катрин се взря в хлапака и потръпна. Лиъм беше прав, мили боже, напълно прав. В този свят силата заместваше правдата и самата тя бе изпитала това на собствения си гръб. Очевидно и Лиъм беше научил този болезнен урок. Запита се кога ли се бе случило това. Подозираше, че е било много отдавна, още в ранно детство. Може би в деня, когато Шон О'Нийл го е изтръгнал от прегръдките на майка му.

Това обясняваше много неща. Противоречията в неговия характер и личност, двойствеността, фактът, че можеше да бъде едновременно груб пират и очарователен джентълмен... мъж, когото Катрин се боеше да разбере.

С натезало сърце Катрин се измъкна от замъка по същия начин, по който бе сторила това няколко дни по-рано. Една от доячките ѝ

беше предала съобщението на моряка. Корабът от Белфаст бе пристигнал.

Тя побягна към селото, стряскайки се от всеки звук или сянка. Наполовина се боеше, наполовина се надяваше, че всеки момент може да се окаже лице в лице с Макгрегър, или още по-лошо — с Лиъм. Но шотландецът не се бе мяркал през целия ден, а Лиъм все още беше в открито море.

Трябваше да се срещне с моряка до една от кръчмите, разположени на Първа улица, както наричаха тук черния път срещу пристанището. Катрин го забеляза да се спотайва край буретата с бира, струпани до стените на кръчмата. Погледът ѝ се отмести настрана и обходи околността. Селцето бе потънало в обичайния си делничен живот — преминаващи каруци, неколцина мъже, забързани по някаква работа, една жена, продаваща риба, една изписана проститутка, надничаща иззад ъгъла на улицата. Долу до пристанището две деца подритваха топка. Изведнъж кръвта на Катрин се смрази и всеки милиметър от кожата ѝ настръхна. Недалеч от най-близкия кей стоеше закотвен „Морски кинжал“.

Тя забави крачка и се вторачи в кораба. По палубата се суетяха мъже, които го подготвяха за престой в пристанището; други мъже разтоварваха сандъци и бурета на кея. Катрин напрегна зрението си, за да вижда по-добре и едва тогава си даде сметка, че се надява да зърне Лиъм за последен път, преди да отплава с кораба, който щеше да я отведе от острова.

— Милейди?

Тя подскочи от уплаха, но веднага след това въздъхна облекчено. Беше морякът.

— Изплаши ме! Кога пристигна „Морски кинжал“?

— Тая заран.

Катрин зяпна от изненада. Лиъм бе пристигнал още преди часове, а тя още не го бе виждала. Дали все още беше на борда? Може би наблюдаваше разтоварването на плячката си? Не, не биваше да се чувства наранена, задето не бе дотичал веднага при нея; напротив, трябваше да е доволна.

— Готови ли сме за тръгване?

— Направо за Белфаст, милейди — усмихна се морякът.

Катрин затвори очи, обзета от ужасяващо колебание, от непоносимо тежки съмнения. Не искаше да заминава... Но трябваше. И все пак не можеше да тръгне без да каже прощално „сбогом“ на Лиъм. Ако наистина искаше да избяга, трябваше да се добере възможно най-бързо до кораба за провизии. И в същото време не преставаше да се вижда в прегръдките на Лиъм. Предусети, че ако не тръгне сега, няма да тръгне никога.

— Къде е Лиъм? — задавено попита тя.

Морякът я погледна и се поколеба.

Катрин облиза устни, опитвайки се да намери сили да тръгне — сили, които до този момент бе напълно убедена, че притежава. Пулсът ѝ препускаше в такт с нейните съмнения.

— Точно зад теб, Катрин — много меко и много... заплашително каза Лиъм.

Катрин усети как земята под краката ѝ се разлюля. Тя се извърна рязко. Пред нея стоеше Лиъм и я гледаше студено. В ръката му подрънкваше рубинено-златната огърлица, с която Катрин бе подкупила моряка.

24.

Лиъм подхвърли безценната огърлица на моряка.

— Задръж я, Джако. Чудесно свърши своята работа.

Катрин покри устата си с ръка. Очите ѝ се бяха разширили от изумление и от уплаха. Джако се ухили, прибра накита, отдаде стегнато чест на Лиъм и се отдалечи. Катрин вдигна глава към Лиъм. Погледът му я смрази.

Той изглеждаше подивял от ярост и Катрин имаше всички основания да се страхува, от него. Но вместо да се ускори, пулсът ѝ започна да се успокоява и тя осъзна, че в действителност изпитва облекчение.

Лиъм я сграбчи за ръката и я придърпа към себе си.

— Нямах представа, че си толкова нещастна тук, Катрин.

Катрин вдигна поглед към красивото му лице. О, господи! Наистина изпитваше облекчение. Всъщност изобщо не бе искала да го напуска. Изобщо.

Лиъм я разтърси, за да я накара да дойде на себе си. Стискаше здраво устни.

Катрин се поколеба. Очите ѝ се навлажниха.

— Аз... аз не бях толкова нещастна, Лиъм.

Смехът му беше груб, суров.

— Тогава защо? — настоя той. — Защо?

Изпитваше безразсъден копнеж да се хвърли в прегръдките му, но вместо това стоеше като закована на мястото си.

— Длъжна бях... пред себе си.

Лиъм я гледаше втренчено.

— Не можех да приема пасивно това положение — тихо обясни тя.

В очите му трепна пламък.

— Никога не си демонстрирала и най-малка склонност към пасивност в мое присъствие.

Катрин знаеше какво има предвид и се изчерви.

— Не е честно.

— Животът също не е честен. До гуша ми дойде от твоето притворство. — Той я повлече обратно в посоката, от която бе дошла.

Катрин трябваше да подтичва, за да върви в крачка с него. Направи няколко безуспешни опита да се освободи от болезнената му хватка, но скоро се отказа, защото бе повече от очевидно, че Лиъм иска да я влачи след себе си. Тя забелязва, че преминаващите селяни ги наблюдават с жив интерес. По много от мъжките лица имаше усмивки. Лиъм ускори и без това бързите си широки крачки и Катрин се препъна и политна напред, но желязната му ръка я задържа изправена.

— Какво се каниш да правиш? — попита тя, без да успее да скрие тревогата в тона си.

Очите му бяха късчета сребрист лед.

— Ще приключим с този въпрос веднъж завинаги.

— Какво искаш да кажеш?

Вместо отговор на устните му се изписа жестока усмивка. Катрин започваше наистина да се плаши. Лиъм бе побеснял, не разбираше, че всъщност не бе искала да го напусне, а тя не бе готова да разкрие сърцето си пред него, не още. Нямахше ни най-малка представа какво беше намислил.

Вместо да продължи към хълма със замъка, той внезапно сви вдясно по една улица, която водеше към центъра на селото.

— Искам да знам къде ме водиш — задъхано каза Катрин.

Този път Лиъм не я погледна.

— В църквата.

И тогава между стеблата на китка сребристи брези, разлюлени от топлия летен бриз, Катрин съзря прясно белосаната църква с нейната висока сива камбанария и със златния кръст, който се извисяваше към небето. Изведнъж започна да се досеща какво възнамеряваше да направи Лиъм... но сигурно грешеше!

— Лиъм, спри, това е пълна глупост — извика тя и се опита да издърпа ръката си от стоманената му хватка.

В отговор той я повлече по каменната пътека, край която бяха засадени сини теменуги, сетне по трите стъпала на параклиса.

— Какво си мислиш, че правиш?! — простена Катрин, когато Лиъм блъсна с рамо входната врата. Двете крила се разтвориха рязко и се удариха с трясък от вътрешната страна.

— Време е да се оженим — каза той.

В църквата беше хладно и изумително тихо. Приглушена светлина проникваше през стъклописите на прозорците, украсяващи главния кораб на църквата точно над олтара, пред който бяха застанали Катрин и Лиъм. Не липсваше нито един от богослужебните символи, включително и голямото златно разпятие и по тях Катрин веднага разбра, че църквата е католическа, но това изобщо не я успокои. Напротив, увеличи объркването ѝ.

— Лиъм — промълви тя отчаяно, — аз вече съм омъжена. Много добре знаеш това.

Леденият му поглед я прободеше.

— Да, но също толкова добре знам, че бракът ти не е консумиран. Нищо чудно Хок вече да се е развел с теб. Но дори да не е, ти със сигурност си наясно, че папата не признава бракове между католици и еретици. По законите на твоята вяра, Катрин, ти не си омъжена за Хок.

— Но ти си протестант — отпаднало прошепна тя. Започваше да осъзнава, че Лиъм говори напълно сериозно. И, разбира се, че думите му бяха чиста истина.

— Моята вяра си е моя работа — каза той с равен тон. — Но отец Майкъл няма да откаже на молбата ми, защото аз построих тази църква, аз го доведох тук и аз му плащам заплата. Той може да ме покръсти и да ни ожени.

Катрин отвори уста да се възпротиви, но успя единствено да издаде измъчен стон. През съзнанието ѝ като светкавица премина мисълта, че винаги бе искала тъкмо католическа сватба — но, естествено, не с един безбожен пират.

— Лиъм! — долетя мъжки глас от другия край на църквата.

Полуизвърнатата, Катрин проследи с поглед свещеника, който вървеше към тях по пътеката между седалките. Тъмното расо се развяваше грациозно около стройното му тяло. Беше млад, тъмнокос мъж, който гледаше Лиъм с усмивка, сякаш страшно се радваше, че го вижда. Сърцето на Катрин пулсираше толкова буйно, че ѝ прималеха.

Нима наистина ще бъде толкова ужасно да съм съпруга на Лиъм О'Нийл?

— Отче Майкъл — тихо каза Лиъм, — бих желал да се запознаете с Катрин Фицджералд.

Отец Майкъл се обърна към нея. Отново се усмихваше.

— Надявах се да се запозная с вас, милейди — започна той, без да сваля поглед от нея. Сините му очи излъчваха доброта и спокойствие. — Да ви поздравя с „добре дошла“ на нашия остров и да ви предложи услугите си в случай, че се нуждаете от тях.

Катрин не бе в състояние да говори.

— Искам да ни ожените — каза Лиъм. — Естествено, преди това ще изрека всички необходими тържествени клетви.

Свещеникът не изглеждаше ни най-малко изненадан.

— Да разбирам ли, че желаете церемонията да се състои сега?

— Да — отвърна Лиъм. Гласът му отекна остро в празната църква. — Искам да ни ожените незабавно.

Коленете на Катрин се подгънаха. Но Лиъм моментално я хвана и я изтика напред към олтара, като я държеше изправена. Очите му бяха приковани в нейните. Катрин видя мрачната решителност в погледа му и разбра, че никой, бил той човек или звяр, дявол или бог, нямаше да му попречи да стори това, което бе намислил.

Лиъм отвори вратата на спалнята. Като внимаваше да не го поглежда, а още по-малко — да го докосва, Катрин влезе в тяхната спалня. Бяха съпрузи. Невероятно, но факт: те бяха мъж и жена. Тя отиде до най-далечния край на стаята и зарея поглед през тесния прозорец към двора, без всъщност да вижда нищичко.

Трябваше да приеме съдбата си. А нейната съдба очевидно бе Лиъм О'Нийл.

Наистина, какъв друг избор имаше? Най-вероятно Хок вече бе получил развод. Тогава не беше ли по-добре да бъде съпруга на пирата, вместо негова метреса? Ако Лиъм не се бе оженил за нея, ако я беше освободил, никой мъж нямаше да я иска за жена, не и след престоя ѝ на острова; баща ѝ не можеше да ѝ окаже подкрепа и тя щеше да бъде бездомна скитница, захвърлена на улицата.

Пък и, честно казано, съвсем тайничко, нима бе толкова лошо да е негова съпруга? След като така копнееше за него? След като беше на границата на това да се влюби в него? След като може би вече бе преминала тази граница?

Сълзи замъглиха зрението на Катрин. Беше изтощена, толкова изтощена и толкова несигурна във всичко. В него, в себе си. Не се

осмеляваше да мисли нито за миналото, нито за бъдещето. Не и сега, не точно днес. Тя обгърна раменете си с ръце.

Едва сега ѝ направи впечатление пълната тишина, която цареше в стаята. Но Катрин знаеше, че не е сама. Погледна зад гърба си. Лиъм все още стоеше на прага и я гледаше съсредоточено, с напрегнато изражение.

Пулсът ѝ препускаше ожесточено. Но тя не отмести очи.

Челюстта му се стегна. Той извърна глава настрана и заби поглед в земята. Колко красив бе профилът му! Но не трябваше ли Лиъм да ликува в този момент? Беше поискал да се оженят и бе постигнал своето. Защо тогава изглеждаше толкова потиснат? Защо изведнъж се бе затворил в себе си? Нима беше възможно и той да изпитва същата неувереност, същото смущение?

Катрин не бе в състояние да откъсне очи от него. Питаше се какво ще ѝ каже, какво може да направи сега, когато вече бяха съпрузи. Най-накрая Лиъм вдигна глава и сребърният му поглед я прониза отново. Сетне прокара ръка през косата си — нещо напълно несвойствено за него — и на Катрин ѝ се стори, че пръстите му лекичко потреперват.

Тя овлажни устни.

— Какво ще правим сега?

Лиъм продължаваше да я гледа.

— Какво искаш ти, Катрин?

— Не знам. — Но мислите ѝ се бяха върнали в старите ѝ мечти, в които тя се бе виждала толкова весела, толкова невинна и тъй щастлива — една засмяна невеста. Катрин искаше сега да бъде тази невеста.

— Не искам да воювам с теб — каза той пресипнало.

Тя трепна и погледът ѝ отново се стрелна към него.

— Тогава сигурно ще трябва да промениш твърдите си методи, Лиъм.

— Сигурно.

Помежду им легна неловка тишина. Катрин усети напрежението в собственото си тяло — в бедрата, в гърдите, в главата си. Вече бяха съпрузи. Това бе тяхната първа брачна нощ. За разлика от преди, сега Лиъм имаше пълното право да я отведе в леглото си. Това бе нощ за нежност и любов. Защо тогава той стоеше и я гледаше така мрачно? Какво го възпираше да дойде при нея, както бе правил толкова пъти?

Неговите ръце също бяха скръстени.

— Чудя се дали между нас изобщо е възможно да има мир.

— Нещо се надигна в гърдите ѝ.

— Н-не знам.

Лицето му се изопна още по-силно.

Катрин отново овлажни устни.

— Можем... да опитаме.

Очите му се разшириха, ръцете му се отпуснаха покрай тялото.

Тогава тя осъзна колко искаше да се помирят, колко изморена беше от непрекъснатата война с него и със себе си и как силно копнееше за топлото убежище на силната му прегръдка. За тялото му, което ѝ даваше не само утеха, но и наслада. Бузите ѝ поруменяха.

— Сега сме мъж и жена. Би било лудост да... воюваме.

Лиъм се спусна с бързи крачки напред, но когато стигна до нея, рязко спря, без да я докосне.

— Мисля, че аз съм лудият, Кейт. Да извърша всичко това, да рискувам толкова много... заради теб!

Дива, необузdana, радостна възбуда възпламени цялото ѝ същество. Катрин направи опит да я овладее, да я укроти.

— Може би ще се получи — промълви тя. — Можем да направим така, че да се получи.

Почувства как погледът ѝ се замъглява от сълзи. Ръката ѝ се протегна и погали бузата му. Миг след това той завъртя глава, разтвори дланта ѝ и нежно я целуна.

Катрин се хвърли в обятията му. Устните им се сляха и този път това бе увертюра към нещо много по-дълбоко от плътска любов.

Нечия ръка покри голото ѝ тяло със завивка и Катрин се събуди. В стаята се носеха звуци, които първоначално ѝ се сториха странни, но след това тя ги разпозна: слугите пълнеха ваната с топла вода.

Полузаспалото ѝ съзнание лека-полека започваше да работи нормално. Намираще се в леглото, в тяхната спалня — спалнята, която деляха от дълго време. Постепенно Катрин си припомни всичко. Лиъм не ѝ беше позволил да замине и взаимната им страст не бе познала граници. Първия път я бе любил изумително нежно, изумително внимателно, а втория — диво, яростно. След това тя вече не помнеше.

Ръцете му, устните му, огромният му, горещ член, думите, които ѝ бе шептял — ласкави или предизвикателно похотливи — всичко беше като в мъгла. Всичко, освен едно нещо, което се бе запечатало в паметта ѝ съвършено ясно.

Нито веднъж Лиъм не беше свършил вътре в нея.

Внезапно я заля вълна от отчаяние, прогонвайки блаженото ѝ доволство. Винаги бе искала да има деца. Все още искаше. А и вече бе негова съпруга. Защо Лиъм продължаваше да отказва да я дари с дете? Какви тъмни демони го караха да се държи толкова необичайно? Всички мъже искаха деца. Всички мъже искаха наследници, продължение на рода си, безсмъртие. Всички, освен един: мъжът, който бе неин съпруг.

И изведнъж тя си припомни неговите думи. Припомни си ги толкова ясно и отчетливо, сякаш самият той бе в стаята и ги произнасяше в същия този момент. Не искам деца. Няма да имам деца. За нищо на света не бих им оставил в наследство такъв живот.

Катрин рязко отвори очи. Стаята бе обляна в слънчева светлина, която ѝ подсказа, че е вече следобед. Смут и болезнена тъга изпълваха цялото ѝ същество.

Какво толкова имаше против децата, та да отказва да има дори едно? Коя бе причината за тази негова странна, мрачна решимост?

Катрин не знаеше отговора. Тя се обърна и се загледа в прислужника, който посипваше билки във ваната, пълна с гореща вода. До обонянието ѝ достигна аромат на розмарин. Катрин се опита да разведри съзнанието си, ала не успя. Но вече се бе разбудила напълно, затова се надигна, увила чаршафа около гърдите си. И тогава от устните ѝ се отрони тихичко възклицание.

На прага на стаята стоеше Лиъм и я наблюдаваше напрегнато. Беше сериозен, но когато погледите им се срещнаха, на лицето му се изписа съвсем лека, нерешителна усмивка.

Катрин успя да му отвърне с усмивка, която бе не по-малко свенлива и неуверена от неговата.

— Добро утро, Кейт. — Той се доближи до нея, хвана ръката ѝ, поднесе я към устните си и целуна дланта ѝ, без да я изпуска от очи. Прислужникът се престори, че не е забелязал нищо и се изниза от стаята. Тялото на Катрин реагира на целувката мигновено. Бузите ѝ пламнаха. Погледът на Лиъм бе изпълнен с толкова топлина, че Катрин

неволно се запита дали не означава за него много повече, отколкото ѝ бе дал да разбере.

Тази мисъл я стресна и, кой знае защо, я съкруши.

Лиъм приседна на леглото до нея.

— Какви тъмни мисли се въртят в главата ти, та се събуждаш толкова сериозна и унила?

Катрин го погледна изпитателно, но той, изглежда, наистина искаше да узнае, затова тя изплю камъчето:

— Лиъм, вероятно сега, когато вече сме женени, ще искаш да имаш деца?

Усмивката изчезна от лицето му. Той се изправи в цял ръст и сведе поглед към нея — поглед, изпълнен с ярост.

— Не, Катрин. Мислех, че си ме разбрала. На този свят няма да се родят мои деца.

Катрин придърпа завивката чак до шията си.

— Не те разбирам.

— Убеден съм — процеди през зъби Лиъм.

Обхваната едновременно от изумление и гняв, тя изкрещя:

— Аз съм твоя съпруга. Бог ми е свидетел, че не аз пожелах това, но то е факт и следователно имам някакви права.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ, сетне се върна на очите ѝ.

— Не желая синовете ми да обикалят по моретата, защото не са приети никъде другаде. А ако, не дай боже, имаме дъщеря, нейният избор би бил още по-малък. Не. Не искам деца.

Катрин поклати глава.

— Моля те, Лиъм, това е много важно за мен. Трябва да го обсъдим. Трябва...

— Не!

Нотката на дива ярост в гласа му я накара да трепне. Очите му пламтяха.

— Не. Не. Не искам да раждаш пирати и уличници.

Катрин извика след него, но той вече бе затръшнал вратата зад гърба си.

25.

Писмото пристигна месец по-късно, през август. Донесе го Лиъм при завръщането си от своето второ плаване, което бе продължило едва седмица. Катрин позна печата веднага — беше на графа на Дезмънд. Сърцето ѝ престана да бие. Очевидно баща ѝ дръзко продължаваше да използва отличителните белези на властта, която вече не му принадлежеше.

Докато тя се взираше в писмото като омагьосана, Лиъм я наблюдаваше изпитателно.

— Ще отида горе в банята да махна от себе си солта и мръсотията. — На устните му заигра усмивка, нежна и закачлива. — Може би ще дойдеш да ми помогнеш да се изкъпя, след като прочетеш писмото.

— Благодаря ти, Лиъм — каза меко Катрин. После проследи с поглед как той се качва по стълбите. Беше ѝ липсвал много, но се налагаше срещата, която бе очаквала с толкова копнеж, да бъде отложена. Тя знаеше, че Лиъм бе излязъл нарочно, за да я остави да прочете писмото на баща си на спокойствие, и му бе признателна за това. През няколкото месеца, изтекли от отвлечането ѝ и особено през седмиците след сватбата ѝ с Лиъм, Катрин се беше научила да избягва всякакви мисли за света извън техния остров. Баща ѝ бе част от този свят... и тя съвсем не бе сигурна, че иска да узнае новините от него.

Катрин се приближи до камината и неохотно разчупи печата, изпълнена със страх.

Първи юли в година хиляда петстотин седемдесет и първа.

Скъпа моя Кейти, защо не пишеш? Какво става? Целият двор говори за твоето отвлечане; кралицата е побесняла, Джон Хок — също. Но тя е отхвърлила молбата му да организира поход в преследване на теб и О'Нийл.

Изпълняваш ли моята воля? Поддава ли се О'Нийл на твоята съблазън? Ще подкрепи ли каузата ми? Моето

положение не се е променило. Проблемите и тревогите ми са същите, даже и по-големи. В Дезмънд Фицморис е все така силен. Кралицата в двореца си скубе косите, отчаяна, че никога няма да успее да залови този фанатизиран мерзавец. Филип го подкрепя по-силно от когато и да било, както от време на време прави и Катерина Медичи. Това положение не може да продължава повече, скъпа Кейти. Скоро Фицморис ще се е укрепил толкова здраво в Дезмънд, че само Бог би бил в състояние да го отстрани от нашите земи. Кейти, макар че сега си омъжена за Хок, трябва да привлечеш О'Нийл на наша страна, ако още не си го сторила. Ние се нуждаем от такъв могъщ съюзник. Изпрати го при мен.

Твой любящ баща,

Джералд Фицджералд

С треперещи ръце Катрин припряно сгъна писмото и го хвърли в огъня. Все още беше омъжена за Джон Хок.

Дишаше учестено, слепоочията ѝ пулсираха. Писмото носеше дата първи юли... Може би Хок се бе развел с нея след това. О, господи. Нещо не беше наред. Лиъм я бе отвлякъл на петнадесети април. Не беше ли редно Хок да се разведе с нея веднага?

Тя се отпусна в едно кресло. Не беше в състояние да разсъждава. Нима имаше двама съпрузи?

О, господи! Катрин погледна към стълбите. В този момент горе, в тяхната стая, Лиъм се къпеше. Колко се бе привързала към него!

Не. Не беше просто привързана. Не бе и просто пленена от него. Много, много повече. Тя го обичаше.

Опита се да се успокои, но не успя. Ала въпреки почти истеричното си състояние, Катрин осъзна, че не може повече да се крие на острова на Лиъм и да се преструва, че реалният свят не съществува. Не можеше повече да пренебрегва дълга си към своя баща, който разчиташе на нея да наклони везните на съдбата в негова полза. Беше дошло време да убеди Лиъм да се съюзи с Джералд и да му помогне, макар че изобщо не ѝ се искаше да използва Лиъм, да намесва в брака им политика.

Не, не можеше повече да избягва задълженията си на предана дъщеря, не можеше да избягва въпроса за собственото си бъдеще. Защото бъдещето само бе дошло при нея. Катрин побягна към стълбите.

* * *

Лиъм все още седеше във водата, която вече бе станала хладка, когато чу стъпките ѝ. На лицето му веднага грейна усмивка. Той проследи с поглед как Катрин влиза в стаята, как затваря вратата след себе си. Всеки път, когато я видеше, реагираше по един и същ начин: с изумление и възхита пред нейната красота, нейния дух, нейния ум. Само че с всеки изминал ден тези чувства ставаха все по-дълбоки.

Забеляза, че е разстроена. Какво ли ѝ пишеше онзи негодник, баща ѝ? Още от самото начало Лиъм бе предугадил, че писмото не съдържа добри вести и се беше колебал дали да ѝ го даде. Но не можеше повече да я лишава от връзка с баща ѝ, така както не можеше да я лишава от нищо друго. Лиъм въздъхна и се изправи в цял ръст. По мускулестото му тяло се стичаше вода.

— Какво има, Катрин? — попита меко той.

Със силно преbledняло лице, тя бързо отиде до него и му подаде кърпа. Лиъм я улови за китката, преди да се е отдръпнала.

— Какво те натъжи така, любов моя?

Погледът ѝ срещна неговия. Гърдите ѝ се повдигаха задъхано.

— Татко е много отчаян — поде тя припряно. — Безпокои се за мен. Братовчед му продължава да узурпира всичко, което някога му принадлежеше. Ако в най-скоро време Фицморис не бъде заловен от Перът, изглежда че ще утвърди властта си в Дезмънд и никога няма да може да бъде изтласкан от там. — Катрин овлажни изсъхналите си устни. — Никога не съм искала много от теб. Но сега имам молба.

Лиъм не помръдна. Сивият му поглед беше спокоен, внимателен.

— Трябва да помогнеш на баща ми, Лиъм. — Гласът ѝ се прекърши. — Той е жертва на огромна несправедливост, знаеш това. Моля те, Лиъм. Умолявам те да ми помогнеш.

Той взе ръцете ѝ в своите и каза с много нежен тон:

— За теб с удоволствие бих извърши такова предателство, Катрин.

— Ще изпълниш молбата ми? — извика тя.

— Аз вече помагам на баща ти — сериозно заяви Лиъм. Но усети бодване в сърцето — от угризения и... от страх. Беше се срещнал с Фицморис само веднъж, преди много месеци, но това бе достатъчно. След тази зимна среща той бе започнал редовно да снабдява бунтовниците с всичко, от което имаха нужда, за да живеят и да продължават и засилват съпротивата си срещу англичаните. Никога хората на Фицморис не бяха имали толкова храна, толкова оръжия и муниции, толкова сили.

Лиъм си даваше сметка колко опасен е неговият план. Да подкрепяш някого, за да можеш после да го унищожис, беше наистина рисковано и деликатно начинание, пълно с множество слаби места, които лесно можеха да го провалят. А, ако се провалеше, Фицморис щеше да завладее Дезмънд и той, Лиъм, щеше да е спомогнал за това. Катрин никога нямаше да разбере. Щеше да сметне, че я е предал и да го презре.

— К-как? — заекна Катрин, очевидно изумена. — Кога?

Той погали бузата ѝ, докосна лекичко ухото ѝ.

— Катрин, цялото ми съществуване е подчинено на политиката. Спя, храня се, живея и дишам с нея. Искам поне между нас да няма никаква политика. — Лиъм вдигна брадичката ѝ, взря се в зениците ѝ, сетне я целуна полунежно, полухищно. — Искам да няма нищо друго, освен това.

Катрин отвърна на целувката му и се сгуши в прегръдките му.

— Лиъм, толкова съм ти благодарна. Но какво точно правиш? Атакуваш корабите на Фицморис в открито море?

Той поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Ш-шт. Знам, че си много умна, Катрин, но не бива да се занимаваш с политика. Така, от разстояние, няма никаква надежда да ѝ повлияеш.

Тя вдигна ръка и я допря до лицето му. Жестът ѝ го изненада, защото макар да бе необузвано пламенна в леглото, извън него Катрин беше доста сдържана.

— Мисля, че това беше ласкателство — каза тя с разтреперан глас. — Да не би да искаш да кажеш, че ако бях в двореца или в

Ирландия, бих могла да окажа влияние върху действията на мъже като баща ми и Фицморис?

Лиъм притисна дланта ѝ към бузата си и се взря в пленителното ѝ лице. Не искаше да ѝ казва, че тя вече оказваше влияние върху съдбите на такива мъже. Защото именно Катрин го бе тласнала към участие в заговор, който при успех щеше да разтърси настоящото равновесие на силите и в крайна сметка щеше да засегне всички им. Предпазливо, но искрено той промълви:

— Катрин, жена като теб може да премести планини, стига да реши.

Тя го погледна поруменяла.

— Майка ми беше такава жена — каза тя.

— Без съмнение ти си наследила нейната упоритост, нейния ум и нейната красота.

— Аз не съм голяма красавица, Лиъм.

— В манастира са те научили на скромност, но жените, които пленяват мъжете, трябва да знаят стойността си. Скромността не е от полза за тях.

Катрин сбърчи чело.

— Защо казваш това?

— Защото за разлика от майка си, ти си наивна и твърде невинна. Някой ден може да имаш нужда от всички оръжия, с които разполагаш. И тогава скромността няма да ти помогне, любов моя. — Самият той не знаеше защо ѝ говори толкова открито. Може би защото с участието си в предателския заговор предизвикваше смъртта. Ако го хванеха и увиснеша на бесилката, Катрин щеше да остане сама на света. Тази идея изобщо не му допадаше. — Ти си толкова прелъстително красива, че когато те видят, мъжете мислят за едно-единствено нещо. Можеш да направиш всеки мъж свой роб, стига да поискаш. И тогава той ще изпълни всяка твоя молба, дори ако това противоречи на собствените му желания или интереси. — Лиъм мислеше за сътрудничеството си с Фицморис. Мислеше за Тауър и бесилката.

Тя продължаваше да го гледа, но в очите ѝ се четяха напрегнатост и тъга.

— Думите ти не ми харесват. Освен това аз не съм те направила свой роб, Лиъм.

Лиъм се засмя.

— Нима?

Той придърпа ръката ѝ надолу и я обвини около тръпнещия си фалос.

— Започна да набъбва още щом ти се появи на прага на стаята и с всеки изминал миг става все по-нетърпелив.

Катрин дръпна ръката си. Изглеждаше така, сякаш след миг щеше да се разплаче.

Лиъм прокле похотливите си желания и я обгърна с ръце.

— Съжалявам, Кейт. Прости ми, че се държа така, когато ти си толкова разстроена. Каж ми, какво те тревожи? Има още нещо, нали?

— Да! Джон Хок не е поискал развод — извика тя, допряла лице до мокрото му рамо. — Писмото от татко е от първи юли. Ако е искал да се разведе с мен, дотогава трябваше вече да го е направил. Опасявам се, че още съм съпруга на Хок.

Лиъм се вцепени, но реши да не я лъже.

— Знам.

— Какво? — Катрин се изскубна от прегръдките му и го погледна слисано.

Той не се опита да я спре.

— Наистина не е поискал развод, но не мисли за това. Ние се оженихме според твоята вяра, Катрин. Не е ли достатъчно?

Тя го изгледа продължително.

— Хок сигурно още ме смята за своя жена. Както и цяла Англия.

Лиъм усети как в гърдите му се надига гняв, но се помъчи да го овладее.

— Не е лесно да бъдеш отритнат от света, Кейт. Знам го добре. — Той видя, че погледът ѝ се смекчи. — Недей да ме съжаляваш, нямам нужда от това. Ти също нямаш нужда да бъдеш съжалявана — дори от самата себе си.

Катрин продължаваше да го гледа безмълвно.

— Ние сме женени законно пред бога и пред папата, а това не е малко. Ти ми принадлежиш, Катрин. Или може би още искаш да се върнеш в Англия... при Джон Хок? — Очите му потъмняха и за миг дъхът му спря.

Но тя прошепна:

— Не.

Лиъм се взря в лицето ѝ. Гневът му се беше изпарил и вместо него в гърдите му разгаряше безумна радост.

— Ти искаш да останеш с мен? По собствено желание?

— Да. — Катрин вдигна очи към него и в тях имаше толкова топлина, толкова нежност и обич, че той онемя. Следващите ѝ думи прозвучаха като клетва: — Няма да те оставя, Лиъм. Никога.

Зениците му се разшириха. Една вена на шията му пулсираше трескаво.

— Обещавам — задавено каза тя. — Каквото и да се случи.

От гърдите му се изтръгна звук — плътен и дълбок, дрезгав и възбуден. Той я придърпа към себе си, впи устни в нейните и Катрин се озова прикована между стената и тялото му. Тя посрещна целувката му с жар. Езикът ѝ се сплете с неговия. Лиъм усети вкуса на сълзите ѝ и знаеше, че това са сълзи на радост. След миг я взе на ръце, отнесе я на леглото и вдигна полите ѝ.

— Да, любими, да! — изстена Катрин. Той проникна в нея рязко, мощно, яростно. Погледите им се срещнаха.

Този път Лиъм мълчеше, останал без думи и без дъх от усещането за нея и от нейното признание. Но докато се плъзгаше в нея отново и отново, той я гледаше право в очите, надявайки се, че Катрин ще види, ще разбере любовта, която изпитваше към нея, любовта, която бе таил толкова дълго. Вкопчила пръсти в раменете му, Катрин плачеше и Лиъм усети, че оргазмът ѝ приближава. Самият той беше като обезумял. Трябваше да се овладее, да излезе от нея, преди да е експлодирал в топлината ѝ, плодовитата утроба.

— Лиъм! — изпъшка Катрин и впи нокти в лицето му. — Моля те, недей!

Той застина. Членът му пулсираше диво, неистово вътре в нея. Никога досега не бе изпитвал толкова могъщ копнеж да остане, да не напуска това пламтящо гнездо, да му подари силата си.

— Не, Катрин — простена Лиъм. — Не мога.

Мускулите ѝ се стегнаха и по изражението ѝ той разбра, че е готова да се бори докрай, за да постигне своето. Без да пуска лицето му, Катрин извика:

— Обичам те! Искам деца от теб! Лиъм, моля те!

Лиъм се бе надвесил над нея. С изключение на лудо пулсиращия му пенис, цялото му тяло бе стегнато и напълно неподвижно. Душата

му се мятеше в агония. Кой мъж, над чиято глава виси примката, би направил дете на такава жена? По бузите му се стичаше пот.

— Лиъм, искам дете — извика Катрин отново. Цялото ѝ лице беше мокро от сълзи. — Любими... обичам те!

Той изрева, впи устни в нейните и, вместо да излезе от нея, проникна още по-дълбоко — не един, не два, а много, много пъти, полудял от екстаз. И когато накрая горещата, мощна струя избликна дълбоко в тялото и, Катрин се вкопчи в него и се разрида от щастие.

Ричмънд

Движена от двадесет и един гребци, кралската ладия се носеше по водите на Темза и позлатеният ѝ нос пореше вълните като нож. Бе приятен есенен следобед и Елизабет седеше на открито, облегната на меката възглавница. Палубата на ладията, както обикновено, бе обсипана с цветя. До кралицата седяха две от нейните придворни дами и няколко благородници. Една от дамите свиреше на лютня.

Пред тях се издигаше дворецът Ричмънд. Множеството му кули, кубета и островърхи покриви сякаш опираха в небето над огромната овощна градина, покрай която плаваше ладията. Зад градината се разстилаха все още тучно зелени хълмисти и гористи възвишения.

Наближаваха речните стъпала пред двореца. Белите лебеди, които плуваха спокойно наоколо, се разпръснаха, когато гребците насочиха ладията към брега. Елизабет се изправи с помощта на придружаващите я джентълмени и след като те я прехвърлиха на каменните стъпала, им благодари с грациозен реверанс. Сетне обаче усмихнатото изражение слезе от лицето ѝ и тя се втурна почти тичешком през градините към портата на двореца. Придворните дами трябваше да бягат, за да я настигнат.

Този следобед Елизабет не се бе забавлявала и беше в мрачно настроение. Как би могло да бъде иначе? Още сутринта ѝ бяха съобщили, че сър Джон Перът пристига в двореца, за да се срещне с нея. От тази вест веднага я беше заболяла главата. Последното нещо, което Елизабет искаше да обсъжда в момента, бе варварска Ирландия. Имаше толкова други проблеми. Съвсем наскоро хората ѝ бяха разкрили поредния заговор за освобождаване на сестра ѝ Мери, заговор, който предвиждаше убийството на Елизабет и католически бунт, подкрепян от дук Алба от Холандия. Целта на заговорниците бе да възкачат Мери на английския престол. Техен главатар беше дук Норфолк, но зад него стояха папата и Филип Испански. Само преди седмици Елизабет бе прогонила испанския посланик от страната. Норфолк беше хвърлен в Тауър. Папата не я интересуваше.

Но заговорът срещу нея бе само най-пресният от всичките ѝ политически проблеми. Молеше се поне Перът най-после да ѝ съобщи, че скоро ще ѝ донесе главата на Фицморис върху сребърен поднос. Защото проклетият католик също искаше да я свали от трона.

Тя се чувстваше зле и това чувство бе продиктувано от страх. Никой не разбираше колко е трудно да си кралица. Трудно, напрегнато и опасно.

Ричмънд бе най-големият от кралските дворци и на пръв поглед разпръснатите сгради, дворове и градини и многобройните кули и кръгли кубета създаваха впечатление за разбърканост и пълна липса на ред. Но Елизабет намери пътя безпогрешно и пое право към средния двор, през който стигна до двореца и влезе в него през западния портал.

Тя профуча през фойето и през салона, покрай коленичилите почтително придворни. В покоите ѝ на горния етаж я очакваше нетърпеливо комендантът на Мънстър. Без да обърне внимание на Сесил, по-точно, на лорд Бъргли, и на братовчед си Том, Елизабет впери поглед във възпълната фигура на Перът. Червеносият мъж подгъна коляно с изненадваща грациозност.

— Ваше величество — каза той, — оставам, както винаги, ваш вечно предан слуга.

Беше още и неин природен брат, макар това никога да не бе признато открито. Елизабет му направи знак да се изправи.

— Сър Джон — заяви тя, — надяваме се, че ни носите добри новини.

Джон я погледна право в очите, без да мига.

— Така е, защото винаги е добре да се знае кои са предателите на Англия, нали?

Елизабет трепна и погледна към Сесил и Ормънд. Сесил беше спокоен и сдържан както винаги, но братовчед ѝ бе почервенял от гняв.

— Ние знаем кои са предателите в Ирландия и знаем кой е техния водач — проклетият папист Фицморис. Няма ли да го заловите, преди да е дошла зимата и всички мои хора да са измрели от глад? — Зимата затрудняваше изключително много връзките с британските войски в Ирландия и тяхното изхранване и с всяка изминала година броят им намаляваше все повече, в резултат не толкова на бойните действия, колкото на глада и болестите.

— О, ще го залоя, обещавам ви — решително каза Перът. Но той й бе обещавал това вече десетки пъти.

— Този бунт започва да ни омръзва — изсумтя Елизабет, изгубила търпение. — Нима е толкова трудно да се хване в плен един-единствен човек? Може би ще трябва да натоварим някой друг с тази задача.

Сър Джон почервеня.

Сесил се покашля и се доближи до кралицата.

— Мисля, че трябва да изслушате новината, която ви носи сър Джон. Тя обяснява защо толкова месеци не успяваме да се доберем до Фицморис.

— Да — изръмжа Джон, все още зачервен. — Той има далеч по-сериозен съюзник от Филип.

— Всеки друг би бил по-сериозен съюзник от испанския крал — изсумтя отново Елизабет. — Той е заобиколен от проблеми и единственият му мотив да помага на ирландците е желанието му да ме нарани!

— Пригответи се за най-лошото, Елизабет — прошепна в ухото й Сесил.

Тя изтръпна.

— Кой подкрепя католическите предатели сега? Кой се осмелява?

Перът се усмихна, сякаш моментът му доставяше наслада.

— Прословутият пират-полуирландец, Господарят на моретата.

Елизабет го гледаше като онемяла. И не проумяваше.

Не можеше да проумее. Отказваше да проумее. Най-сетне тя успя да се усмихне.

— Единственото провинение на Лиъм, колкото и неприятно да е то, бе отвличането на момичето на Фицджералд и впускането му в разврат и оргии с нея на далечния му остров. Може би това подкрепя тезата на Том, че Лиъм се е съюзил с Фицджералд, че иска да се ожени за Катрин и да възстанови властта на баща й в Дезмънд. Но нищо повече.

— Ваше величество — студено каза Перът, — аз преследвам Фицморис из цяла южна Ирландия вече почти цяла година. Знам какво говоря. Все ми е едно дали дъщерята на Фицджералд е любовница на О'Нийл. Все ми е едно дори дали му е съпруга или не. Но знам какво

говоря. Това пиратско копеле снабдява Фицморис с провизии, с оръжие и с всичко останало, от което бандитът се нуждае.

Елизабет усети, че ѝ прилошава. Хвърли поглед към Том и видя, че той вярва на Перът. Обърна се към Сесил, но той също изглеждаше убеден в истинността на думите му.

— Не! — извика тя. Внезапна, ужасяваща болка бе пронизала гърдите ѝ. — Не, вие грешите! Моят златен пират може и да подкрепя Фицджералд, но никога, никога не би подкрепил човека, който открито заявява, че иска да ме детронира! — Още малко и щеше да избухне в сълзи. Не, Лиъм не можеше да я предаде така. Та той я обичаше... поне малко.

— Не греша — почти изкрещя Перът, вече напълно почервенял. — Имам шпионин сред бунтовниците, Ваше величество. Той ги е видял да се срещат очи в очи. Видял ги е да си стискат ръцете. За бога, та от пролетта насам той е видял ирландците да разтоварват „Морски кинжал“ цели три пъти. Знам какво говоря.

Елизабет се извърна. Сесил я отведе до едно кресло. Сега тя усещаше, че наистина ще се разплаче. Протегна ръка, но тя бе хваната не от Сесил, а от коленичилиия до нея Ормънд.

— Как е възможно? — прошепна Елизабет на своя братовчед. — Как може да ми причинява това?

Том вдигна ръката ѝ и я целуна нежно.

— Лиъм О'Нийл няма сърце — каза той. — Той няма друг господар освен себе си и ако някога си смятала, че не е така, си била заблудена, Бес.

— Но... — Тя покри очите си с ръка, сподави риданието, което напираше в гърлото ѝ и едва тогава погледна към Том. — Но той беше привързан към мен, сигурна съм.

— Не — властно каза Ормънд и отново целуна ръката ѝ. — Аз съм привързан към теб, винаги съм бил най-верният ти съюзник, а и сме братовчеди. О'Нийл е издънка на Шон. Спомни си за това, защото то обяснява всичко.

Елизабет стисна ръцете му, обзета от внезапен гняв. Наистина, как бе могла да забрави, че пиратът е син на един жесток варварин и убиец? Как бе могла да забрави онази първа среща с Шон О'Нийл, когато тя беше съвсем младо момиче, току-що коронясано за кралица?

Господи! Беше предадена. И като жена, и като кралица. Глупачка! Елизабет се обърна към Сесил.

— Защо вие не сте узнали за това? — извика тя с пламнало лице. — Нали ви дадох хиляди лири, за да имате шпиони навсякъде? Защо не разбрахте за това предателство, лорд Бъргли?

Сесил не трепна.

— Получих някои сведения за него, Ваше величество, но не исках да ви безпокоя излишно, преди да съм се уверил в истинността им. И понеже наистина ми се струва твърде невероятно и нелогично О'Нийл, синът на Мери Стенли, да подкрепя един католически бунтовник, реших, че първо трябва да събера достатъчно доказателства за това, вместо да ви съобщавам слухове.

Кралицата го гледаше втренчено. Сесил беше прав, разбира се. Макар предателството на пирата вече да бе доказано, в това нямаше никаква логика. О'Нийл не бе кой знае колко набожен, но беше твърд протестант. А ако подбудите му да се съюзи с Фицморис не бяха религиозни, то какви други биха могли да бъдат?

— Явно е бил купен — обади се Ормънд. — Трябва да разгромим Фицморис, а не можем да го сторим, преди първо да сме заловили О'Нийл.

Елизабет се опитваше да възвърне способността си да разсъждава, а това не бе никак лесно, защото сърцето ѝ беше разбито и в същото време изпълнено с ярост. Но тя беше кралица. Не можеше да си позволи изблици на слабост. Ормънд бе прав. Пръстите ѝ намериха ръката му и я стиснаха.

— Очевидно е — каза Елизабет с треперещ глас, — че в жилите на Лиъм О'Нийл тече кръв на изменник, че в главата му се мътят предателски мисли.

Тя скочи на крака и даде воля на гнева си.

— Той не е нищо друго, освен едно пиратско копеле, един проклет убиец, който е предан единствено на себе си и на никой друг. Той предаде Короната, предаде нас.

Перът изсумтя в знак на съгласие. Сесил и Том не помръдваха.

— Искам главата му — завърши Елизабет.

Перът се приближи към нея.

— Определете цена за главата му. Изпратете по петите му Дрейк или Фробишър^[1]. О'Нийл е много способен мореплавател, но Дрейк

може да го хване.

Тя преглътна, облиза устни и не можа да не потръпне при мисълта да изправи най-добрия си морски капитан срещу Лиъм О'Нийл. Кой щеше да победи в такава схватка? Дали нямаше да загуби и двамата? Идеята ѝ се стори ужасяваща.

Елизабет затвори очи. Все едно. Трябваше да хване своя златен пират, да го хване и да го осъди за предателството, което бе извършил. Сетне... сетне той щеше да увисне на въжено, както му се полагаше.

Тя прочисти гърло.

— Прав сте, сър Джон. Обявявам награда от петдесет хиляди лири за онзи, който ми доведе Лиъм О'Нийл.

Очите на Сесил се разшириха.

— Бюджетът ни е твърде ограничен, Ваше величество — промърмори той предупредително.

— Не ме интересува — извика Елизабет. Друг път щеше да се тревожи за проклетата хазна. — Искам главата му! — Но изведнъж си представи златокосата му глава набучена на желязна пика и стомахът ѝ се сви. — Искам го жив — заяви тя прегракнало. Защото жената, която живееше, дишаше и мечтаеше вътре в кралицата, трябваше да се срещне с него лично, да го накара да ѝ обясни постъпката си. Защото трябваше да има някакво обяснение.

Внезапно в съзнанието ѝ проблесна нова мисъл. Елизабет застина. Тя искаше главата му... но същото искаше още един човек. Човек, чиито подбуди бяха много по-силни от алчността. Човек, който търсеше отмъщение, който хранеше дълбока, непреодолима, лична омраза към Лиъм О'Нийл. Този човек със сигурност щеше да ѝ доведе Господаря на моретата.

— Изпратете да повикат Джон Хок! — извика кралицата.

Джулиет дръпна юздите на кобилата си. Кончето беше само на три години, още не бе добре обучено и движенията му бяха резки и некоординирани, но тя се чувстваше на седлото не по-зле, отколкото в люлеещ се стол. От малка обичаше да препуска по хълмовете и ездата се бе превърнала в нейна втора природа.

Под възвишението, на което бе спряла коня си, се простираше Хокхърст. Каменният замък бе построен преди няколко века и макар че

някои може би биха го сметнали за порутен и разнебитен, Джулиет го намираще очарователен, много по-хубав от собствения ѝ дом, който бе толкова натруфен с всичките си кули, бойници и стъклописи. Тя преглътна. Повтаряше си, че след като е приятелка на Катрин, няма нищо нередно в това да отиде в имението, за да види Джон Хок. Току-що бе узнала от стюарда в Търлстоун, че вчера следобед господарят на Хокхърст се е прибрал у дома.

Но дълбоко в душата си Джулиет знаеше, че лъже сама себе си, че е нередно да го посещава — нередно и опасно.

Тя прогони тази мисъл. Хок беше съпруг на най-добрата ѝ приятелка. При последната им среща той бе обезумял от гняв заради отвличането на Катрин. Какво ли бе настроението му сега? Дали тъгуваше? Имаше ли новини от нея? През изминатите месеци Джулиет често бе мислила за Катрин и Хок.

Тя пришпори игривата кобила по склона. Животното препусна надолу в лек галоп. Докато приближаваше към каменния портал на Хокхърст, Джулиет почувства как я обзема все по-силен смут. Трябваше да се върне, да се престори, че никога не го е срещала, че дори не знае за неговото съществуване. Но копитата на коня ѝ вече чаткаха по заоблените камъни на алеята, която водеше през един тунел към кръглия двор пред замъка.

Тя дръпна юздите толкова рязко, че животното се изправи на задните си крака. Джулиет остана на седлото. Сърцето ѝ туптеше силно. Не биваше да идва. Трябваше да препусне обратно към къщи. Все още никой не я бе видял. Все още можеше да се върне. Младата кобила заподскача неспокойно в ситни кръгове, сякаш бе танцьор, който иска да направи пирует. И тогава старинната, тежка входна врата на имението се отвори и на прага се появи Хок.

Погледът на Джулиет светкавично се стрелна към него. Божичко, беше забравила колко е величествен, колко е тъмен. Беше забравила колко я плашеше.

И бе забравила колко е красив.

Той не се усмихна. Вместо това бързо се отправи към нея. Този път не носеше пурпурната си униформа, а проста туника, износен кожен жакет, не по-малко износени панталони и ботуши за езда. Ръката му сграбчи поводите на кобилата и мигновено я укроти. Погледът му срещна погледа на Джулиет.

Тя усети, че се изчервява. Напомни си, че той не знае, нищо за нея. Не можеше да знае най-съкровените ѝ мисли. Не можеше да знае за срамните сънища, които ѝ се присънваха нощем.

Нито пък можеше да знае колко внимателно се беше облякла за срещата си с него. Цяла сутрин Джулиет бе пробвала и захвърляла рокля след рокля, преди да се спре на една изключително пищна и красива тафта, чийто тъмнозелен цвят подчертаваше снежната белота на кожата ѝ и изумително тъмната ѝ коса. Роклята бе богато обшита с кожи, а над нея Джулиет беше наметнала пелерина в подходящ цвят. Но Джон Хок изглежда не забелязваше колко ѝ отива тази премяна. Синият му поглед не се отместваше от лицето ѝ.

— Добър ден, лейди Стратклайд. Това се казва изненада. — Говореше отсечено.

Тя преглътна нервно. Не биваше да идва. Не и след онези ужасни сънища, в които Джон Хок, съпругът на най-добрата ѝ приятелка, я целуваше по възможно най-шокиращ начин. Тя почувства как руменината ѝ се сгъстява още повече.

— Чух, че сте се върнал — успя да каже Джулиет, но гласът ѝ едва се чу. Тя прочисти гърло.

Хок я гледаше втренчено.

Джулиет облиза устни.

— Н-надявам се нямате нищо против, задето реших да се отбия — промълви тя.

Той стисна челюст. Не изглеждаше доволен и следващите му думи потвърдиха това.

— Всъщност, имам много важна работа.

Джулиет замръзна. Току-що ѝ бе дал съвсем ясно да разбере, че изобщо не желае да разговаря с нея. Това я нарани дълбоко. За да скрие сълзите, набъбнали в очите ѝ, тя заби поглед в земята и нервно започна да си играе с поводите на коня. Защо ѝ трябваше да идва?

Хок измърмори нещо на себе си и изведнъж силните му ръце се заключиха около кръста ѝ и я вдигнаха от седлото. Джулиет остана без дъх, парализирана от допира му.

Когато той я свали на земята, тя светкавично отстъпи назад и се взря в него онемяла. Сърцето ѝ туптеше лудо.

— Лейди Стратклайд?

Истината я връхлетя с чудовищна жестокост. Тя не бе дошла в Хокхърст да пита за Катрин. Беше дошла да види Джон. Беше дошла, защото тайно, греховно копнееше за този мъж, за съпруга на най-добрата си приятелка — въпреки, че самата тя бе вече сгодена за лорд Саймън Хънт.

Джулиет си пое дълбоко дъх. Знаеше, че трябва да се качи на коня и да си тръгне — преди да е разкрила истинските си чувства, преди да е предала скъпата си приятелка, преди да е предала собствения си годеник

— Аз... не се чувствам добре. Не съм привикнала към ездата — излъга тя. — Струва ми се, че ми се вие свят.

Той я изгледа втренчено.

— Наистина ли? Никога не съм виждал жена да стои по-добре на седлото от вас. При това кобилата ви е все още полудива.

Похвалата му я изпълни с нелепо удоволствие. Но изведнъж тя се стресна, защото Хок бе уловил ръката ѝ.

— Влезте вътре. Може би чаша ейл ще възстанови силите ви.

Джулиет не можа да измисли как да откаже поканата, затова го последва в салона и му позволи да я настави до масата. Той не седна до нея. Нареди да донесат нещо ободряващо, сетне продължи да я гледа, без да се опитва да поведе разговор.

Джулиет отново пое дълбоко дъх.

— Сър Джон, дойдох да ви видя, защото Катрин е най-близката ми приятелка и се надявах, че може да имате някакви новини от нея.

Изражението му стана още по-мрачно.

— Нямам.

— Никакви? — Тя беше изумена. — Но след толкова много време О'Нийл вече би трябвало поне да ѝ позволява да поддържа някаква връзка с вас!

— Не. Не съм получил нито ред.

Джулиет седеше като закована на мястото си. Обзе я смущение. Джон бе вперил поглед през прозореца към хълмовете, оцветени в сиво и пурпурно — багрите на приближаващата зима. Тя се взря в лицето му, опитвайки се да разчете чувствата, които го вълнуваха. Видя гняв — явно все още беше разярен заради отвличането на Катрин, но не и мъка.

Джулиет стисна ръце в скута си.

— Сигурна съм, че Катрин е добре. Сигурна съм, че той не ѝ е причинил нищо лошо.

Хок се обърна към нея.

— Да, несъмнено не е имало изнасилване. А и ако тя го е разочаровала, отдавна щеше да я е освободил.

Тя зяпна смаяно, когато осъзна за какво намекваше. Че Лиъм е спечелил Катрин, че я е съблазнил и че тя доброволно е станала негова любовница. Бузите ѝ пламнаха.

Не знаеше какво да каже, за да го утеши. А изпитваше неудържим порив да го стори. Тя се изправи, отиде до него и лекичко докосна ръката му, като за миг стисна пръстите му. Синият му поглед я прониза. Джулиет застина като омагьосана, неспособна да отклони очи, неспособна да говори.

— Катрин не искаше да бъде отвлечена, сър Джон — успя да каже тя най-накрая. — Единственото, което искаше, бе да се омъжи за вас. Знам го от самата нея. — Това беше истина. И все пак Джулиет си спомняше съмнението, което бе видяла тогава в погледа на приятелката си. Но никога нямаше да каже на Джон за това.

Той я наблюдаваше безизразно.

— Ако научите нещо за нея — промълви тя, смутена от погледа му, — ще бъдете ли така добър да ме уведомите?

Хок кимна.

Джулиет осъзна, че няма оправдание да остава по-дълго тук. Но не искаше да си тръгва. Не преставаше да се пита кога ще го види отново.

— Кога се връщате в двореца?

— Довечера.

Тя с мъка скри отчаянието си. Беше се надявала, че Джон ще остане в Корнуол за няколко дни. Макар да знаеше, че бързото му заминаване е най-доброто разрешение. За всички.

Следващите му думи я сепнаха.

— Натоварен съм лично от кралицата да заловя О'Нийл. Войниците и корабите ми са почти готови за отплаване. Възнамерявам до седмица да вдигна платна.

От устните на Джулиет се отрони възклицание. Не знаеше нищо за този обрат на събитията. Джон срещу Лиъм. Обзе я панически страх.

— Какво ще правите с него? — полуизвика, полупрошепна тя.
Хок я погледна право в очите.

— Кралицата иска главата му.

Сега вече Джулиет не просто се страхуваше. Беше ужасена.

— Сър Джон... той е опасен човек! Моля ви, пазете се... Бог да ви помага.

Очите му се разшириха от изненада.

Тя се извърна рязко, уплашена, че той е доловил нейната загриженост за безопасността му — загриженост, каквато нямаше право да изпитва — и забърза към вратата.

Внезапно здравите му ръце хванаха рамото ѝ, спряха я и я обърнаха обратно към него. Джулиет настръхна. Очите му блестяха като буйни сини пламъци.

— Благодаря ви за молитвите, лейди Стратклайд — каза той.

Тя поруменя от удоволствие. Сърцето и туптеше бързо и силно, сякаш всеки момент щеше да се пръсне.

— И ако почакате само миг, ще ви изпратя до Търлстоун.

Щеше да бъде с него още малко време! Радостта ѝ бе безмерна. Но тогава Джулиет си помисли за предстоящото му заминаване, за това къде и защо заминаваше, и радостта ѝ се стопи. Мили боже, толкова се страхуваше, че когато намери Лиъм О'Нийл, Хок може да намери и смъртта си.

И в този момент тя разбра, че ако Джон умре, сърцето ѝ ще бъде разбито. Че копнееше за нещо повече от неговите целувки. Че се бе влюбила в съпруга на най-добрата си приятелка, и то в навечерието на собствената си венчавка с лорд Хънт.

[1] Фробишър — сър Мартин Фробишър (1535–1594) — английски мореплавател, изследвал арктическите морета край Канада, а по-късно и Индия; участник в разгрома над Непобедимата армада. — Б.пр. ↑

Заливът Дингъл, Ирландия

„Морски кинжал“ стоеше закотвен, докато моряците бързо изваждаха от трюмовете скъпоценния товар и го превозваха с малки лодки до брега, където ги очакваха хората на Фицморис. На брега бе и Лиъм, слязъл още с първата лодка, пълна с провизии, които щяха да стигнат на ирландските бунтовници за началните месеци на зимата. А тя щеше да се спусне над Ирландия съвсем скоро. Денят бе студен и неприятен. Лиъм носеше тежка вълнена наметка, а от ноздрите му излизаше пара.

До него стоеше Хю Бари. Двамата мъже наблюдаваха разтоварването на „Морски кинжал“, което се командваше от първия помощник-капитан.

— Това ще ни стигне за първата половина от зимата — каза Бари.

— Знам — отвърна Лиъм. — През януари ще се срещнем отново, но не тук. — Вече беше използвал залива Дингъл два пъти и не искаше повече да рискува. — Има едно заливче съвсем малко на юг от Голуей. Знаеш ли го?

Бари кимна.

Лиъм се взря в него. През последната година младият мъж се бе състарил значително. По лицето му, доскоро съвсем гладко, се бяха появили бръчки. А и беше отслабнал. Не че бе едър мъж поначало, но сега беше станал тънък като вейка. Лиъм отдавна бе престанал да мрази Хю Бари. Каузата на бунтовниците беше почти безнадеждна и сега Лиъм просто го съжаляваше.

— Как е Кейти? — изненада го с въпроса си Бари.

Лиъм се постара да не се усмихва, да не позволява на погледа си да заблести със светлината, която греиваше у него само при споменаването на името ѝ.

— Добре.

— По своя воля ли стои при теб, О’Нийл? Или все още е твоя пленница?

Лиъм отново сдържа усмивката си.

— Тя е с мен по собствено желание, Бари — каза той кратко, нарочно премълчавайки, че са се оженили. Ако го заловяха, за Катрин щеше да е по-добре хората да не знаят, че тя не само му се е отдала, но и че е станала негова съпруга. Лиъм прекрасно си даваше сметка за скандала, който би предизвикало това разкритие.

— Ти каза, че Фицморис желае да се срещне с мен. Тогава къде, по дяволите, е той?

— Не знам — отговори Бари и вдигна поглед към гористите хълмове зад тях. — И аз се питам същото.

Още от пристигането си в залива Дингъл Лиъм чувстваше някакво напрежение. Наистина, мисията му не бе лишена от опасности, но той бе преживявал далеч по-рисковани приключения без да изпитва такова пробождащо усещане за тревога. Фактът, че Фицморис закъснява за среща, уговорена още преди няколко месеца, никак не му се нравеше. Какво се бе случило с водача на бунтовниците, питаше се Лиъм с нарастващо безпокойство.

— Фицморис няма да дойде — внезапно заяви той, осъзнал изведнъж истината. В същия миг ръката му стисна дръжката на рапирата.

— Какво? Откъде знаеш?

Лиъм не отговори. Вече беше убеден, че се задават неприятности. Погледът му изпитателно обходи хълмовете, покрити с гори и скали. Не забеляза нищо подозрително, но въпреки това се обърна към хората си и отсечено им нареди да разтоварят кораба възможно най-бързо, като междуременно го приготвят за незабавно отплаване.

— Ще се срещна с Фицморис друг път — каза той на Бари, а мислено добави: ако Фицморис все още е жив и на свобода. Вече усещаше съвсем ясно опасността, затова се отправи с широки крачки към разпенените вълни с намерение да се върне на борда на „Морски кинжал“.

Бари тръгна след него.

— След два месеца — каза той.

Лиъм тъкмо кимаше в знак на съгласие, когато се чу вик.

Съпроводен от мускетен изстрел.

Лиъм се завъртя светкавично с извадена шпага. Откъм гората наизскачаха английски войници, въоръжени с шпага и мускети, и се спуснаха надолу по хълма.

— Към кораба! — извика Лиъм на своите моряци.

Чуха се още изстрели. Неколцина бунтовници паднаха повалени. Други извадиха мечове и копия и се хвърлиха срещу англичаните. Британската пехота бе последвана от конница, която в този миг се носеше стремглаво към брега. Лиъм потръпна. Ирландците носеха само кожи вместо ризници и бяха въоръжени с ножове и ками, с тежки мечове и почти безполезни копия. Войниците на кралицата щяха да ги избият до крак. Кой ли ги бе предал, питаше се Лиъм, докато бягаше към една от лодките.

Бари също бе извадил меча си и тичаше към своите хора, за да посрещне атаката на англичаните. Изведнъж от гърлото му се изтръгна вик. Лиъм го чу и се извърна, за да види как Бари се стоварва на земята, ударен от вражески куршум. На гърдите му бавно разцъфваше кърваво цвете.

Разгаряше се жестока битка. Ирландците се бранеха сърцато, но оръжията им не можеха да се мерят с тези на враговете им. Англичаните съсичаха бунтовниците с леките си, остри като бръснач шпаги или ги застрелваха в гръб с мускетите си. Настъпваше истинско клане, което при това щеше да приключи съвсем скоро. Лиъм се втурна обратно към бойното поле.

Хю правеше опити да се изправи, но не можеше да се закрепори дори на колене. Лиъм го вдигна на крака, но в този момент зърна препускащия към тях ездач, пусна Бари и се извърна, готов за бой. Войникът, който бе прибрал мускета си, замахна с шпага. Лиъм парира удара с такава сила, че ездачът отхвъркна от седлото. Опитва да се изправи, но Лиъм се стрелна към него, простря го с един ритник обратно на земята и в следващия миг прониза сърцето му с шпагата си.

После се обърна към Бари. Олюлявайки се, ирландецът, който някак си се бе закрепил на крака, се мъчеше да вдигне, меча си. Лиъм изби оръжието от ръката му, метна дребния мъж през рамо и побягна към морето. Моряците вече се бяха качили по лодките и му подвикваха да побърза. Той нагази в студените води, стигна до най-близката лодка и прехвърли Бари в нея, след което го последва. Двама от моряците хванаха веслата и бързо загребах по посока на „Морски кинжал“.

Покрай ухото на Лиъм изсвистя куршум и всички в лодката рязко се наведоха.

Лиъм вдигна глава пръв и погледна към отдалечаващия се бряг. Битката вече бе свършила. Повечето бунтовници бяха избити или смъртоносно ранени, но неколцина бяха успели да се измъкнат и бягаха нагоре по хълма към гората. Английските войници обхождаха полесражението и доубиваха ранените ирландци, които все още дишаха. Изведнъж очите на Лиъм се разшириха. Един грамаден мъж, възседнал дребно конче, което изглеждаше като премазано под огромната му тежест, се отдели бавно от групата на победителите и нагази на няколко метра навътре в морето. На главата му нямаше шлем и червената му коса изпъкваше ярко на фона на навъсеното небе. Мъжът гледаше право към Лиъм. Това не можеше да е никой друг, освен сър Джон Перът.

Дори от разстояние яростта му бе повече от очевидна. Той вдигна ръката си, свита в юмрук и я размаха срещу отплуващата лодка. Лиъм стисна зъби и отвърна на погледа му. Току-що се бе разминал на косъм от смъртта — по волята на бог или на съдбата.

Когато дотича Ги, Катрин беше в кухнята. Заедно с две кухненски прислужници тя приготвяше сладкиши и ръцете ѝ лепнеха от захарния сироп. Последната седмица бе изпълнена с трескава работа — беше дошло времето да се приготвят ликьори, да се сушат плодове, да се варят конфитюри.

Излишно бе да чува думите на Ги. Възбуденият вид на момчето ѝ беше достатъчен, за да разбере, че „Морски кинжал“ се е върнал. Че Лиъм се е прибрал у дома.

Катрин се изми и припряно избърса мокрите си ръце. Сърцето ѝ туптеше радостно — докато не осъзна какво казва Ги. „Морски кинжал“ вече бил закотвен на кея и на борда имало ранени.

— Откъде знаеш? — изкрещя Катрин, представяйки си Лиъм на носилка, блед и безжизнен.

— Бях там, когато корабът пристигна — отговори момчето и побърза да добави: — Не е капитанът, той е добре, но нареди да качат един ранен мъж в къщата. Каза да извадиш лекарства и да приготвиш легло.

Катрин въздъхна облекчено, но не губи време, а веднага се обърна към двете прислужници и им нареди да донесат кошницата с лекарствата, вода, сапун и чисти кърпи за превръзки. После изхвърча от стаята, хукна нагоре по стълбите към неизползваната спалня и отметна кожите от прозорците, за да пропусне вътре резливия зимен въздух. Противно на онова, което се препоръчваше единодушно от всички лекари, Катрин смяташе, че свежият въздух е здравословен и укрепва силите.

Тя махна покривката от леглото. Зад гърба ѝ се появи един от слугите.

— Оставете на мен, милейди.

— Запали огън, Нед — нареди Катрин и излезе от стаята.

Докато тичаше надолу по стълбите, чу плътния тембър на Лиъм. Погледът ѝ обходи тревожно цялото му тяло сантиметър по сантиметър.

Един слуга свали наметката на Лиъм. По ризата му имаше кървави петна, а също и по панталоните. Но Катрин не видя никакви рани.

— Добре ли си, Лиъм? — извика тя и се хвърли в обятията му.

Лиъм ѝ се усмихна нежно.

— Харесва ми това посрещане, тази гореща загриженост — измърмори той. — Да, Кейт, аз съм добре. Но твоят стар приятел не е.

Първоначално Катрин не го разбра, но се извърна и най-после видя човека, който лежеше върху една кожа, опъната между два дървени кола. Мъжът бе в безсъзнание, а по лицето му беше избила трескава пот. Очите на Катрин се разшириха от изумление, когато разпозна Хю.

— Божичко! — Тя се втурна към носилката, коленичи до нея и докосна челото му. Беше ужасяващо горещо. Тогава видя раната, която се бе възпалила и се нуждаеше от незабавно лечение. Хю отвори очи, но погледът му беше празен.

Катрин кимна.

— Занесете го горе. — Двамата моряци се подчиниха начаса. Тя се обърна към стюарда, който стоеше зад нея. — Донеси ми оцет, бренди и плесенясал хляб.

— Плесенясал хляб? Ние нямаме...

— Намери ми плесенясал хляб. Незабавно! — извика Катрин. После привдигна поли и се спусна към стълбите, решена да спаси живота на човека, когото някога бе обичала и за когото бе възнамерявала да се омъжи.

— Знаех си, че това си ти — прошепна Хю няколко дни по-късно. Катрин току-що бе влязла в стаята. Усмихна се, доволна, че се е събудил и че треската е отминала. Всъщност тя вече знаеше, че Хю ще оживее.

— Очевидно е доста трудно да се убие мъж от рода Бари.

Хю я погледна.

— Отначало, когато не бях на себе си заради треската, те мислех за ангел.

Катрин се засмя, като си припомни последната нощ, прекарана с Лиъм.

— Нямам нищо общо с ангелите.

Очите на Хю не се откъсваха от лицето ѝ.

— Ти би могла да бъдеш ангел, Кейти. Толкова си красива.

Тя се взря в него. Усмивката ѝ беше изчезнала.

— Станала си дори още по-хубава от последния път, когато те видях — каза Хю с въздишка и отпусна глава върху възглавниците. — А аз, аз все още съм слаб като новородено коте.

— Това е вярно — отвърна Катрин. — Но раната ти заздравява и след някой и друг ден ще можеш да се изправяш и да ставаш от леглото.

— Как бих могъл да ги благодаря, задето ми спаси живота?

Тя не се поколеба нито за миг.

— Погрижих се за теб така, както бих го сторила за всеки друг. Няма нужда да ми благодариш.

Хю я погледна замислено.

— Може би ще намеря начин.

Катрин сви рамене, извърна се и с изненада установи, че на прага е застанал Лиъм. Тя му се усмихна и веднага отиде при него.

— Не преставаш да ме смайваш — каза той.

— Докато си тук, на моя остров, искам от теб едно-единствено нещо — тихо каза Лиъм. Дватамата с Бари бяха сами в стаята.

— Можеш да искаш от мен всичко — отвърна Бари. — Дължа на теб и на Кейти свободата и живота си.

Лиъм седна на един стол до камината. Същото стори и Хю. Лиъм наля две чаши ирландско уиски.

— Катрин не знае, че помагам на Фицморис и предпочитам да остане в неведение за това.

Бари го погледна сепнато.

— Нима не те е попитала как съм се озовал на твоя кораб, при това ранен?

Лиъм се взря в чашата си с мрачно изражение.

— Попита ме. Аз я излъгах. Казах ѝ, че съм носил храна за теб и че сме били нападнати от бандити.

— И тя ти повярва?

— Да, повярва ми — троснато отговори Лиъм. — Така е по-добре. Катрин не би могла да ме разбере, ако ѝ кажа истината.

— Да, като се има предвид, че Фицморис се опитва да присвои онова, което някога принадлежеше на баща ѝ, не бих я упрекнал, ако се почувства предадена — съгласи се Бари.

Катрин стоеше като вкаменена на прага на стаята с поднос, върху който имаше пресен пай с месо. Бе чула всяка дума от разговора. Подносът се изплъзна от ръцете ѝ и издрънча на пода. Паят се пръсна на парчета.

Лиъм да помага на Фицморис? Не... не бе възможно!

Дватамата мъже скочиха едновременно от местата си. Лиъм се извърна към нея преbledнял.

Катрин се взря в красивото му лице шокирана, неспособна да повярва.

— Каж ми, че не е вярно — прошепна тя дрезгаво. — Лиъм!

— Не мисля, че си ме чула добре, Кейт — меко каза той, протегна ръка и докосна бузата ѝ.

Тя го отблъсна с едно тръсване на главата.

— Чух как каза на Хю, че ме лъжеш. Че помагаш на най-злия враг на баща ми! На Фицморис!

Лиъм преглътна.

— Любов моя, не е това, което си мислиш.

Катрин отново отблъсна ръцете му с недоверие, с растящ гняв... и с истинска паника.

— Не! Отговори ми, кажи ми истината, кажи ми, че съм разбрала погрешно това, което чух, преди да съм слязла в селото, за да разпитам всеки един от моряците, с които си плавал по твоите дълги, тайнствени пътешествия!

— Ти не разбираш — настоя Лиъм.

Тя прочете в погледа му и болката, и страха, и почувства как сърцето ѝ се разчупва на две. Обърна се с лице към Бари.

— Хю?

Той не реагира.

— С какво се занимава той, Хю? — Бари отново не отговори, само лицето му преbledня още по-силно. — Ти ми дължиш живота си! Отговори ми, Хю! — изкрещя Катрин.

Бари бавно се надигна.

— Дължа живота си и на Лиъм, Кейти.

Тя се обърна към съпруга си, стиснала юмруци. Сърцето ѝ агонизираше. Шокът отстъпваше място на чист, всепоглъщащ ужас.

— Какво не разбирам, Лиъм? Какво?

— Това е само за заблуда — каза той. — Подкрепата ми за Фицморис, имам предвид.

Катрин го гледаше втренчено. Гърдите ѝ се надигаха задъхано. В тази секунда целият ѝ свят се срива. Думите на Лиъм не бяха нищо друго, освен признание на вината му.

— Значи не отричаш. Не отричаш, че помагаш на най-злия враг на баща ми?

Лиъм потръпна.

— Катрин... аз наистина му помагам, но не е това, което си мислиш. Не съм забравил интересите на баща ти.

Той помагаше на Фицморис.

— Интересите на баща ми? — прошепна тя. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. О, господи, нима бе възможно? Как бе могъл Лиъм да я предаде така? Та той ѝ беше съпруг!

Лиъм заговори с тих, успокояващ тон, но Катрин му обърна гръб и покри лицето си с длани. Цялото ѝ тяло трепереше. Не чу нито дума. Лиъм, когото обичаше, бе съюзник на Фицморис. След като само преди няколко месеца тя го бе помолила да помогне на баща ѝ. Беше я

лъгал, че помага на Джералд... беше й казал да му има доверие. И тя му бе вярвала.

В такъв случай не беше възможно Лиъм да я обича.

О, господи!

Бари излезе от стаята, за да ги остави насаме, но Катрин дори не го забеляза.

— Катрин — прошепна Лиъм иззад гърба й и улови раменете й. — Опитвам се да ти обясня цялата игра. Трябва да ме слушаш много внимателно.

Катрин се дръпна рязко и се извърна към него. Лицето й бе изкривено от ярост... и омраза.

— Не! Няма нищо за обясняване! Негодник! Лъжец! Измамник! — Тя се нахвърли с юмруци върху него.

Лиъм не помръдна. Стоеше неподвижен и безмълвен, докато Катрин удряше гърдите му, задавена от ридания — заради загубата на една любов, която никога не бе имала, която никога не бе съществувала; заради болката от предателството, която не можеше да понесе. Заслепена от неударим плач, тя не видя сълзите в очите на самия Лиъм.

— Опитвах се да ти обясня защо през изминалата година помагах на Фицморис — каза той с равен глас. — Но ти отказваш да ме слушаш, отказваш да ми повярваш. Не чу нито дума от това, което ти казах.

Катрин отново се втренчи в него поразена, залята от нова вълна на болка. Значи бе снабдявал побъркания католик в продължение на цяла година? Значи се бе съюзил с братовчеда на баща й малко след като я беше срещнал за пръв път!

— Не! — Тя вдигна ръце, сякаш за да се предпази от него. Никога през живота си не бе изпитвала по-силна омраза към някого. — Не ме докосвай!

— Нямах друг избор, освен да ме изслушаш — каза Лиъм с нотка на гняв в тона си. Ръцете му се отпуснаха.

— Никога повече няма да те слушам — извика Катрин и в този миг пожела да го нарани така, както той бе наранил нея. Ала не можеше. Защото го бе обичала... Но Лиъм не я обичаше.

— Имам план, Катрин — поде той. Изражението му беше толкова сериозно, толкова искрено, че Катрин отстъпи назад ужасена.

— Не! — изкрещя тя. Как ѝ се искаше да не бе изгорила писмото на баща си, за да може сега да му го хвърли в лицето.

— Катрин, това е един рискован и несигурен план. И първата стъпка към осъществяването му беше да направя Фицморис по-силен — продължи Лиъм, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Не! — извика Катрин отново. Един тих глас в съзнанието ѝ, в сърцето ѝ, я предупреждаваше да не прави това, да изслуша Лиъм, но тя не му обърна внимание. — Нека аз да ти кажа за моя план!

Челюстта му се стегна.

— Ти си прекалено разстроена и аз те разбирам. — Той отиде до бюфета и ѝ наля чаша уиски.

— Не ме разбираш. Не би могъл — изкрещя Катрин, която го бе последвала.

Лиъм се обърна и ѝ подаде чашата.

— Изпий това.

Тя блъсна ръката му и чашата се пръсна на пода. Двамата се взряха един в друг.

— Не искам да те нараня — каза Лиъм. — Никога не съм искал.

— Ти не можеш да ме нараниш — отвърна Катрин. Думите прозвучаха нелепо на фона на обляното ѝ в сълзи лице. — С теб сме си лика-прилика. — Тя се изсмя горчиво. — И двамата прекрасно умеем да играем игри, да правим театър... да използваме другия за чисто егоистични цели.

Той я гледаше напрегнато. Катрин предизвикателно отвърна на погледа му, замаяна от безумната болка, която я разкъсваше цяла.

— Ти си твърде честна, за да играеш играта, за която говориш — каза накрая Лиъм.

— Нима? — изсмя се тя истерично. — Не искаш ли да чуеш за каква игра става дума... скъпи?

— Не мисля. — Сивият му поглед беше помръкнал.

— Помниш ли писмото, което баща ми изпрати през юли? Онова, което ти ми донесе? — попита Катрин пресипнало.

Той кимна бавно.

— Аз го изгорих. Знаеш ли защо?

— Не. И не искам да знам. — Но не отмести поглед от очите ѝ, нито помръдна от мястото си.

В стаята беше толкова тихо, че неравномерното дишане на Катрин се чуваше съвсем отчетливо.

— Изгорих го, за да не можеш да го намериш и да го прочетеш. За да не узнаеш никога съдържанието му.

Той се взря в нейните изпълнени с ненавист очи.

— Но сега ти ще ми кажеш какво е имало в това писмо, прав ли съм?

— Да! — извика тя и заби юмрук в гърдите му. Лиъм очевидно не забеляза това. — Да, дявол да те вземе, да! Много отдавна, още преди да се омъжа за Хок, баща ми ме помоли да те използвам. Да те прелъстя, за да те отведа до леглото си... и до олтара! Той поиска от мен да те направя свой роб с помощта на тялото си. Да играя ролята на изкусителка. Да те принудя да се ожениш за мен. Чуваш ли ме, Лиъм?

На лицето му се четеше ужас, който нарастваше с всеки изминал миг.

Звукът, който се изтръгна от устните на Катрин, бе нещо средно между плач и смях.

— И аз изпълних молбата му. Беше само игра, Лиъм, нищо повече. Всеки мой стон и въздишка бяха чиста преструвка, предназначена да те побърка от желание, да те направи мой слуга. Преструвах се, че единственото, което ме интересува, си ти и сексът с теб. Преструвах се, че не мога да живея без теб, без твоите ласки. Преструвах се, че те обичам! — Тя осъзна, че отново е избухнала в ридания. — В замяна на това ти трябваше да помогнеш на баща ми — а не на Фицморис!

— Ако за теб всичко е било само игра... защо тогава плачеш? — попита той дрезгаво.

— Защото загубих! О, господи, загубих всичко. Отдадох ти се, а ти — дано вечно да гориш в ада! — ти ме измами и помогна на проклетия папист.

Лиъм я гледаше така, сякаш виждаше пред себе си непозната жена. Или чудовище.

Усмивката ѝ, разсечена от потока сълзи, беше жестока.

— Бях глупачка да смятам, че съм способна да победея. Но ти също си глупак. Да повярваш, че бих могла наистина да обикна сина на Шон О'Нийл!

Той рязко пое дъх.

Катрин понечи да излезе, но неговите студени и остри като кинжал думи я спряха.

— Ти си кучка, Катрин.

Тя се извърна отново към него.

Погледът му пламтеше от гняв.

— Студена, долна кучка.

Очите ѝ се разшириха изумено.

— Можеш да се върнеш при Хок — Лиъм ѝ обърна гръб и се отправи към вратата.

— Върви! — изкрещя Катрин след него, отново разтърсена от ридания. — Махай се! Върви надалеч и никога не се връщай! Надявам се ти и твоят проклет кораб да потънете на морското дъно! Чуваш ли ме, Лиъм? Чуваш ли?

Но той не ѝ отговори и изчезна в мрака на коридора. А на следващия ден „Морски кинжал“ отплава в открито море.

Само че този път не се върна.

III. ТАУЪР

28.

Януари 1572, Ричмънд

Ричмънд беше най-топлият и най-уютният от многобройните дворци на Елизабет и тя имаше навика да прекарва в него по-голямата част от зимните месеци.

В камината на нейния апартамент бумтеше силен огън. Но през прозорците, които гледаха на изток към парка и овощната градина, се виждаха голите дървета, огъващи се под напора на непрестанния студен вятър. Небето над тях беше притъмняло страховито. Очевидно съвсем скоро щеше да връхлети буря. В далечината се чу приглушен гръм.

Елизабет току-що бе отпратила придворните си дами и сега стоеше в стаята сама. Ормънд ѝ бе изпратил съобщение, че ще я посети във връзка с нещо много важно, което не търпяло отлагане. Елизабет знаеше, че главата на Том е заета преди всичко с мисли за Ирландия и очакваше най-лошото.

Тя закрачи напред-назад. Нервите ѝ бяха изопнати до скъсване. Вчера бе признала пикльото на Мери, Джеймз, за крал на Шотландия — постъпка, която се беше заклела никога да не предприема. Но обстоятелствата в крайна сметка я бяха принудили да го стори. Непрекъснато се появяваха нови и нови заговори, насочени срещу нея и подкрепящи Мери, подпомагани все по-силно от чужбина. Времената бяха такива, че навсякъде по света законни владетели биваха измествани от претенденти за трона. Елизабет усети около гърлото си лепкавите, задушаваци пръсти на страха. Всеки път, когато някой монарх биваше свален от престола, тя си представяше себе си на негово място. Не искаше да изгуби трона — а и главата си — в толкова млада възраст, пък и в по-напреднала. Не искаше никога да я сполети подобен ужас. Колко несигурен бе животът на кралете!

Ормънд връхлетя в стаята.

— Той е полудял!

Елизабет изтръпна.

— За кого говориш? За Фицморис? — Изведнъж почувства непоносим студ. Перът беше изтласкал Фицморис на запад, но фанатикът отново бе успял да се укрие. Нима никога нямаше да го хванат? Проклет да е Лиъм О’Нийл, задето му осигури достатъчно храна да преживее и тази зима!

— Не, не говоря за този католически негодник. Говоря за твоя прекрасен пират, Лиъм О’Нийл!

Елизабет замръзна на мястото си.

— Сега пък какво е направил Лиъм?

— Нападнал е още един кораб, този път испански, само че плаващ за Холандия, а не за Ирландия. Това е втория кораб, плячкосан от него само за последните две седмици. А през последния месец той е нападнал четири различни кораба, включително един, предназначен за шотландския кралски дворец в Единбург. Наистина е полудял. Развилнял се е като бясно куче!

Елизабет бе поразена. В миналото Лиъм бе подбирал жертвите си, ала очевидно вече се нахвърляше сляпо върху всеки изпречил се на пътя му плавателен съд. Но пък да нападне кораб от Испания — страната, която му беше платила в кюлчета злато и сребро, за да помага на Фицморис? Това бе необяснимо.

— Лиъм явно е загубил разсъдъка си — отсече тя. — Доскоро в действията му имаше разум и цел. Сега вече не е така. Какво мислиш за това, Том?

Бътлър се усмихна сурово.

— Мисля, че той е човек без бог, без страна и без крал. Мисля, че трябва да увеличиш наградата за главата му и да се молиш Хок да успее да го залови.

— Не искаш ли да поиграем на табла, Катрин? — попита Ги.

Катрин стоеше изправена до тесния прозорец на салона и се взираше в снега, който се сипеше неспирно върху острова, шибан от постоянния, ръмжащ вятър. Тя се загърна в наметката си, без изобщо да забележи малкото момче, което бе застанало до нея; без да види лицето му, изопнато от загриженост и тревога.

Погледът ѝ се замъгли от упоритото виране в белия сняг. Някъде там, сред зимните бури и суровите северни морета, плаваше

проклетият предател Лиъм О'Нийл. Катрин стисна наметката си още по-силно, неспособна да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

Все още не можеше да го проумее. Не можеше да си представи, че Лиъм е бил в състояние да се смее заедно с нея, да се грижи за нея и да я люби толкова ненаситно повече от девет месеца, и в същото това време тайно да съзаклятнички с Фицморис. Колко малко е означавала за него — ако изобщо е означавала нещо.

Нямаше го почти от два месеца. Нямаше и никакви вести от него. Не ме интересува, каза си тя решително. Не ме интересува къде е и какво прави. Не ме интересува, дори ако го е застигнала клетвата ми да потъне заедно с кораба си.

Ги я хвана за ръката.

— Ако не ти се играе на табла, не искаш ли поне да ми почетеш малко, Катрин? — Момчето изглеждаше разтревожено.

Катрин се усмихна насила, после се наведе и го целуна по главата.

— Разбира се.

— Ги, струва ми се, че можеш да почетеш с Катрин по-късно.

Тя се извърна и се озова лице в лице с Макгрегър. Грамадният шотландец се движеше с необичайна за размерите си лекота. Изобщо не беше чула кога се е приближил. Този път Лиъм бе отплавал без него. Може би го беше оставил да я пази в случай, че се опита да напусне острова. Тази мисъл за малко не я разсмя. Къде би могла да отиде? При баща си? При Джон Хок? При кралицата?

— Милейди, бих желал да говоря с вас насаме.

Бузите ѝ започнаха да поруменяват. Нима беше разбрал? Мозъкът ѝ заработи трескаво. Не, реши тя. Не би могъл да разбере. Единственият човек, който знаеше, бе нейната камериерка, но тя се бе заклела тържествено, че ще мълчи. Катрин се обърна към Ги.

— Ще бъда с теб след няколко минути. Какво ще кажеш да се срещнем тук малко по-късно?

Момчето кимна с облекчение и излетя от стаята. Катрин обърна гръб на Макгрегър и отново се загледа през прозореца. Нима вятърът никога нямаше да престане? Вероятно. Непрекъснатият му плач огласяше целия остров като вой на глутница изгубени самотни вълци. Как можеше човек да живее на това място през зимата? И да не полудее? Катрин усещаше как нишката, на която се държеше

разсъдъкът ѝ, все повече изтънява. Тя се взря във вихрушката навън, без да може да потисне въпроса, който напираше в съзнанието ѝ. Какво ли е да плаваш в такова време в открито море?

Студено, и самотно, и опасно.

— Той никога не е излизал в морето по това време на годината — обади се Макгрегър иззад гърба ѝ.

Катрин се наежи.

— Не ме интересува.

— Не ви интересува дали не е заловен? Дали не е попаднал в беда? Или още по-лошо — дали зимните бури не са разбили кораба му в скалите? Дали сега не лежи на морското дъно, заедно с останките от „Морски кинжал“?

Тя скръсти ръце.

— Рано или късно съдбата му ще го застигне. Та той е просто един кръвожаден пират.

— Лиъм знае ли? — попита шотландецът.

Катрин пое дъх толкова рязко и шумно, че Макгрегър със сигурност бе чул. Но тя продължи да гледа през прозореца.

— Моля?

— Знае ли, че носите неговото дете?

Дъхът ѝ секна. Усети замайване и отпадналост. Това не беше ново усещане. През последните няколко седмици неведнъж ѝ се бе случвало да се почувства зашеметена и да не ѝ достига въздух. Нямахше опит в тези неща, но се досещаше, че причината е в новия живот, зреещ в утробата ѝ. Тя не отвърна нищо.

— Лейди Катрин, живял съм много години, познавам много жени и макар да загръщате тази пелерина като щит пред себе си, мога да забележа, че коремът ви расте. Има и други белези. Моля ви, нека поговорим открито.

Катрин се извърна към него, едновременно ядосана и уплашена. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Това е моето дете — яростно каза тя. — А не негово!

Гласът на Макгрегър беше изненадващо нежен.

— Той знае ли?

— Той няма никакви права — извика Катрин в прилив на пламтящо ожесточение при спомена за ужасяващото му предателство. — Никакви!

— Отказвате да отговорите на въпроса ми. Но аз смятам, че колкото и да е разгневен и наранен, той никога не би ви оставил така, ако знаеше. Кога се очаква да се роди бебето?

Катрин го изгледа враждебно.

— Наранен? Лиъм? Човек трябва да има сърце, за да бъде наранен. А той няма! — Тя тихичко заплака.

— Лиъм има сърце и ако вие не знаете това, значи не сте жената за него — глухо каза Макгрегър.

— Не съм, разбира се! — свирепо изсъска Катрин. — Надявам се да е умрял!

Тъгата в очите на шотландеца я порази.

— Кога, Катрин?

Тя пое глътка въздух, за да се успокои.

— През юли, струва ми се. Вероятно съм бременна от четири месеца, ако не и от по-рано.

— В селото има акушерка. Искам да ви прегледа.

Внезапно Катрин изпита облекчение, задето тайната ѝ е разкрита, огромно облекчение. Толкова се бе страхувала от това, че е бременна и самотна, че няма на кого да зададе хилядите въпроси, които я вълнуваха, към кого да се обърне, на кого да се довери.

— Да — кимна тя. Бледото ѝ лице бавно възвръщаше цвета си. — И то колкото е възможно по-скоро.

Ирландия, южно от Голуей

Лиъм се взираше в гористия бряг на малкото заливче. Всички инстинкти му подсказваха, че не бива да слиза на брега. През двата месеца, прекарани в морето, той бе узнал, че го преследват. На три пъти британски кораби бяха застигали „Морски кинжал“. И трите пъти Лиъм бе успял да се измъкне само с кратка размяна на оръдейни залпове, благодарение на бързината на кораба си и на ловките си маневри.

Сега той беше извън закона, преследван за измяна към Короната. И в това нямаше нищо изненадващо, при положение, че наистина бе извършил предателство. Още от самото начало Лиъм бе наясно, че играта може да стигне до тук. Беше се подготвил да води известно

време живота на издирван престъпник... и да се измъкне невредим от всички хайки за главата му. Но сега вече не го беше грижа.

В действителност искаше някой да се осмели да го преследва.

Въпреки предчувствията си, Лиъм се качи в капитанската лодка и нареди на гребците да карат към брега. Искаше да се бие, да има срещу себе си враг — все едно дали истински или въображаем.

Лицето му се изопна. В съзнанието му нахлу образът на Катрин. Вече не му пукаше, че не е успял да ѝ обясни плана си; всъщност дори се радваше, че не ѝ бе казал как в крайна сметка беше възнамерявал да помогне на баща ѝ да си върне Дезмънд. Да върви по дяволите! Кучка. Долна кучка. Собствената му коварна съпруга! Беше го използвала през цялото време. Беше се преструвала, че го обича.

Той се изправи на кърмата и заизучава приближаващия се бряг. Нямаше и следа от ирландските бунтовници и от Фицморис, но сърцето му пулсираше възбудено. Усещаше опасността. Предчувстваше, че нападението е неизбежно. И го очакваше с тръпнещо нетърпение.

— Бъдете нащрек — обърна се Лиъм към петимата моряци в лодката. — Не сме сами. — Вече бе зърнал блясъка на металните остриета между дърветата.

Лодките, в които имаше всичко на всичко дузина мъже, стигнаха брега. Моряците наскочаха на пясъка. Всички бяха мълчаливи и напрегнати. Ръката на Лиъм се стрелна към шпагата. И когато ездачите и пехотинците се втурнаха към него откъм гората, той отметна глава назад и се засмя.

За миг му хрумна, че в действителност иска да умре... но и че ще се бие докрай.

Докато конниците се спускаха по склона, следвани от пешаците, Лиъм осъзна, че той и хората му са изправени не срещу малък отряд, а срещу не по-малко от сто войници. Желанието му за смърт изчезна със същата бързина, с която се бе появило. Беше длъжен да живее, за да спаси хората си. Не можеше да ги обрече на гибел, независимо колко му се искаше да влезе в бой.

— Свалете оръжията — заповяда той и сам прибра шпагата си. — Вдигнете ръце.

Мъжете се подчиниха. Войниците се хвърлиха към тях с извадени шпаги. Ноздрите на конете свистяха, ушите им бяха

прибрани назад. Ездачите спряха бесния им галоп чак в последния момент, миг преди да прегазят враговете си, и наобиколиха малката група моряци от всички страни, отрязвайки им всички възможни пътища за бягство. С разширени от изненада очи Лиъм разпозна водача на армията, възседнал едър черен жребец. Беше Джон Хок, чиито устни в този момент бавно се разтягаха в усмивка.

Изненадата му се изпари. Лиъм поздрави мислено Бес за идеята да изпрати по петите му единствения мъж, който наистина желаше неговата смърт. Ръката му отново се плъзна към дръжката на шпагата.

Хок пришпори коня си напред и застана точно пред него.

— Нима се предаваш без бой, О'Нийл?

— Нима искаш да се бия? — спокойно попита Лиъм. Припомни си Катрин, прекрасна и почти гола в господарската спалня на Барби Хол, очакваща жениха си за своята първа брачна нощ. Запита се дали Хок се е развел с нея, но сетне си каза, че не го е грижа. Хок вече можеше да си я вземе, ако все още я желаше.

— Знаеш, че искам — тихо каза Хок, впил поглед в него.

Лиъм вече не изпитваше никакво желание да умира, но пък най-накрая имаше пред себе си истински враг от плът и кръв. Той се усмихна ликуващо.

— Ела, Хок. Ела.

Хок скочи от седлото.

Лиъм продължи да го предизвиква.

— Несъмнено искаш да отмъстиш за Катрин. Несъмнено искаш смъртта ми заради многото безкрайни нощи, в която тя споделяше леглото ми с такава пламенност.

Хок трепна. Лицето му пребледня и той измъкна шпагата си.

— Копеле! Ще набуча главата ти на пика, можеш да бъдеш сигурен в това!

Лиъм също извади своята шпага, смеейки се с неподправено удоволствие. Само първите няколко изучаващи удара бяха по-бавни; после движенията на двамата мъже станаха светкавични, неуловими. В един миг, кръстосали шпаги, Лиъм и Хок се гледаха напрегнато като елени със сплетени рога. В следващия и двамата отскачаха назад, за да се хвърлят пак един срещу друг. Никой не успяваше да вземе превес и да предприеме атака — бяха еднакво добри бойци, а и се движеха

едновременно, в пълен синхрон. Шпагите им отново се кръстосаха. Мъжете дишаха тежко. Израженията им бяха свирепи.

Лиъм отблъсна удара и се метна напред с мълниеносна бързина. Най-сетне бе успял да изпревари съперника си. Острието на шпагата му начерта на бузата на Хок дълга червена линия.

Хок изръмжа и връхлетя върху Лиъм с нечовешка сила, но Лиъм парира и този удар. Дватама обикаляха в кръг като танцьори под звънтящия такт на бляскащите остриета. Изведнъж шпагата на Хок се стрелна напред и проряза туниката на Лиъм, оставяйки след себе си тънка като бръснач кървава бразда през средата на гърдите му.

Съперниците отскочиха назад едновременно, задъхани, плувнали в пот. Но само след миг се спуснаха отново един срещу друг като разярени петли, вкопчени в кървава, безмилостна схватка. Шпагите звънтяха, фините стоманени остриета вибрираха, срещаша се и са разделяха със зловец, скърцащ звук. Почти заслепен от стичащата се по челото му пот, Лиъм се хвърли напред. И този път атаката му успя. Шпагата му, по-бърза от стрела, избягна защитния маньовър на Хок и опря смъртоносния си връх в гърдите на англичанина в опасна близост до сърцето му. Но Лиъм не натисна острието.

Хок се закова на място.

Лиъм се усмихна победоносно.

— Искаш ли да живееш? — попита той, без да сваля шпагата от гърдите на Хок.

Усмивката на Хок беше точно копие на неговата.

— А ти?

Едва в този момент Лиъм осъзна, че в главата му бяха прицелени около дузина заредени мускети.

— Хвърли шпагата, пирате — заповяда Хок. — Ти спечели битката, но аз спечелих войната. Хвърли оръжието веднага, ако искаш да останеш жив.

Лиъм бавно отмести дългата, тънка шпага и я пусна на земята.

Без да обръща внимание на кръвта, обагрила ризата му там, където острието бе проболо кожата на гърдите му, Хок се наведе, вдигна шпагата и я подаде на един от войниците. Сетне измъкна и кинжала на Лиъм от пояса му.

Лиъм стоеше неподвижно като статуя. Двама войници бързо и грубо извиха ръцете му назад под мълчаливия, триумфален поглед на

Хок. Миг по-късно около китките му щракнаха железни белезници.

— В името на Нейно величество Елизабет, кралица на Англия — каза Хок, — те обявявам за свой пленник.

Отмина още една седмица. Катрин с изненада установи, че брой дните с нетърпение, но си каза, че просто копнее зимата да свърши по-скоро, да дойде пролетта... а след нея и бебето. Акушерката бе потвърдила нейните предположения — детето трябваше да се роди през юли.

Катрин погали корема си — навик, който беше придобила напоследък. Когато не носеше пелерина, бременността ѝ бе очевидна, макар и все още само като малка издутина. Надяваше се бебето да се чувства удобно. Въпреки че мразеше баща му, Катрин обичаше детето. Някога бе мечтала да има много деца, но оттогава се бяха случили толкова неща. Изглежда, че това щеше да бъде единствената ѝ рожба и тази мисъл я изпълваше с още по-силна обич. Знаеше, че би сторила всичко за това дете. Но какво в действителност можеше да стори?

Принудена бе да мисли за бъдещето. Любовта ѝ към Лиъм беше мъртва, убита от неговото предателство. Катрин не можеше да остане на острова. Но не искаше и да се върне при баща си, не искаше да сподели, нещо повече — да увеличи неговия позор, да живее в изгнание. Повече от ясно бе, че не би могла да отиде при Джон, нито пък в двореца. Едно-единствено нещо знаеше със сигурност: трябваше да се измъкне от този остров. Трябваше да се върне в Ирландия.

Защото Ирландия я зовеше така, както запаленият фар зове моряците към брега. Как ѝ се искаше да се прибере у дома. Нейните роднини със сигурност щяха да намерят мъничко място за нея и детето ѝ в своите домове, в сърцата и в живота си.

Но Катрин нямаше представа как би могла да си тръгне от острова. Макгрегър я наблюдаваше неотлъчно, както ястребът наблюдава жертвата си. Шотландецът явно бранеше онова, което според него принадлежеше на Лиъм. Катрин упорито, ожесточено си повтаряше, че детето е нейно и само нейно. Лиъм нямаше никакви права върху него. Беше се отрекъл от тях още в мига, в който бе предал тяхната любов, съюзявайки се с Фицморис.

Но макар да знаеше, че трябва да напусне Иърик преди бебето да се е родило и преди Лиъм да се е върнал, тя не успяваше да намери достатъчно сила и воля, за да планира бягство.

Силни удари разтърсиха вратата на стаята ѝ.

Катрин се сепна и припряно прекоси малката спалня за гости — същата, в която беше настанен Хю Бари, докато се възстановяваше от раната си. Първото нещо, което стори Катрин след като узна за предателството на Лиъм, беше да се премести от стаята, в която бяха живели заедно.

Тя отвори вратата. Необичайно пребледнял, на прага стоеше Макгрегър. Катрин мигновено разбра, че се е случило нещо ужасно... с Лиъм.

— Какво има?

— Нося лоши вести. Дръж се — каза грамадният шотландец, но очевидно самият той не можеше да се държи на краката си, защото се стовари върху единствения стол в спалнята с покрусено изражение.

— Какво има?! — изкрещя Катрин и се спусна към него. — Лиъм! Мъртъв ли е?

Макгрегър я погледна.

— Не, но скоро ще бъде. — Той млъкна за миг, без да я изпуска от очи. — Бил е пленен от първия ти съпруг, Катрин. Сър Джон Хок е устроил засада на Лиъм и хората му на юг от Голуей миналата седмица. „Морски кинжал“ се е измъкнал. Но Лиъм — не.

Катрин впери поглед пред себе си онемяла. Колко лека бе станала изведнъж... и колко смешно танцуваше подът под краката ѝ — сякаш беше корабна палуба.

— Той е пленник на кралицата — продължи Макгрегър. Гласът му звучеше някак странен и далечен. — В момента го водят към Тауър, където ще бъде съден за измяна и после обесен край градските порти като всички пирати.

Катрин извика и припадна. Последното, което видя, преди да изпадне в несвяст, бе Лиъм — с пречупена шия, с бледо лице, с разлюляно на бесилката безжизнено тяло.

29.

Ричмънд

Сесил съобщи новината на кралицата.

— Сър Джон Хок е пленил Лиъм О'Нийл, Ваше величество. Корабът му пристигна в Лондон тази сутрин.

Елизабет зяпна.

— Сигурен ли си, Уилям?

Сесил размаха малък свитък.

— Това съобщение е изпратено лично от сър Джон. Той ще дойде при вас незабавно, след като се погрижи О'Нийл да бъде затворен в Тауър. В писмото не се казва как и къде е бил заловен пиратът.

Елизабет усети, че цялото ѝ тяло трепери. Дълбоко в себе си се бе надявала, че никой, дори сър Джон, не ще успее да алени хитрия ирландски негодник. Но ето че това се бе случило. О'Нийл беше заловен и се намираще в Тауър — мястото, което се полагаше на всеки предател. Елизабет знаеше, че трябва да се радва, да ликува. Да, тя беше доволна. Но... какво бе другото чувство — това, което караше сърцето ѝ да тупти тъй задъхано?

— Това наистина са добри вести — промълви тя най-накрая.

Сесил се приближи до нея.

— Моят съвет е да помислим много внимателно и задълбочено какво да правим оттук насетне — каза той тихо.

Елизабет вдигна към него поглед, пълен с благодарност. Пред очите ѝ изникна образът на О'Нийл, увиснал на примката. И кой знае защо това видение не ѝ се понрави... Та нали този мъж беше един мръсен негодник, предател, изменник? Не, той трябваше да си получи заслуженото. Да послужи за назидание на всички, в чиито глави се въртяха нечестиви помисли. Защо тогава самата мисъл за това я ужасяваше така?

— Какво мислиш ти, Сесил?

— Мисля, че О'Нийл е Господарят на моретата. Години наред ни е оказвал неоценима помощ. Мисля, че трябва да разнищим

загадъчното му поведение по ирландския въпрос и да решим дали обесването на пирата е най-доброто разрешение за нас.

Елизабет кимна с облекчение, независимо, че прекрасно знаеше какво би трябвало да стори със своя златен пират.

— Фицморис се е покрил толкова добре, че Перът няма никаква представа къде да го търси — отбеляза тя.

— Да, а пиратът го е запасил с достатъчно храна, за да няма нужда да излиза от зимната си бърлога преди новата пролет.

Елизабет усети прилив на гняв.

— Трябва да хванем побъркания фанатик! Не можем да си позволим да загубим още една година във война с този нещастник! Не понасям мисълта да похарча дори още един фартинг^[1] заради проклетия ирландец! — Как ѝ се искаше да зареже онази бедна земя на варвари и католици. Но не смееше. Не можеше да позволи някоя друга нация да стъпи на острова.

Сесил наклони глава настрана.

— Фицморис е дяволски умен. Преди да подпишем договора с Испания, трябва да дадем на Филип ясно да разбере, че не можем повече да търпим неговата намеса в Ирландия.

— И в Шотландия — добави разгорещено Елизабет. Мисълта за Мери и за заговорите, които никнеха като гъби след дъжд, не ѝ даваше мира.

— Да. Но картината започва да се прояснява, Ваше величество. Сега, след като О'Нийл е в затвора и след като няма да има подкрепата на испанците, Фицморис ще се окаже в задънена улица.

— Моля се да стане така — промълви Елизабет.

Без да я изпуска от поглед, Сесил най-неочаквано каза:

— Фицджералд никога не ни е създавал и половината от проблемите, които ни създава побърканият му братовчед.

Елизабет се взря в него и внезапно осъзна, че съветникът ѝ беше прав. Фицджералд приличаше на досаден бръмчащ комар, но не можеше да стори нищо повече от едно-две безобидни ужилвания, след което биваше прогонен или размазан. Единственото му желание бе да управлява Дезмънд по своя деспотичен маниер, без външна намеса.

Сега кралицата проклинаше деня, в който се бе съгласила със своите съветници и бе решила да лиши Фицджералд от властта, имотите и титлата му. Още тогава Сесил се беше възпротивил срещу

това решение, предусещайки какво ще стане в южна Ирландия, когато графът на Дезмънд вече го няма. И бе имал право. От ситуацията се беше възползвал Фицморис, който търсеше не просто надмощие над другите ирландски лордове, но и реставрация на католицизма и премахване на английската кралица.

Колко съжеляваше сега Елизабет, задето бе унищожила графа на Дезмънд!

Нямаше прозорци. Нямаше светлина. Килията беше абсолютно черна. И вмирисана от телата на стотиците затворници, които бяха гнили тук преди Лиъм. Стените бяха толкова дебели, че колкото и да напругаше слуха си, той не долавяше нито звук. Накрая се предаде. Намираше се на няколко етажа под земята и беше безсмислено да се опитва да чуе нещо или някого.

Запита се дали животът му е стигнал своя край. Беше изпаднал в това безизходно положение заради една жена. Каква ирония! Той, синът на Шон О'Нийл, да бъде пленен и осъден заради жена — при това жена, която беше обичал.

При тази мисъл сърцето му бе пронизано от толкова силна болка, че Лиъм неволно притисна гърдите си и затвори очи. Не, това не беше любов, каза си той. Никога не е било. Беше просто една безмерна, нечовешка страст. Бе взел ненаситното си желание да я притежава за любов. Но се беше заблуждавал. Това не беше любов, не можеше да е било, никога нямаше да бъде.

Лиъм с усилие накара разума си да разсъждава трезво. Не биваше да мисли за Катрин, нямаше смисъл. Всичко бе свършило. Заради нея се бе впуснал в рискована игра, без да съзнава що за жена е всъщност тя. Да, всичко бе свършило и сега той трябваше да мисли единствено за собственото си бъдеще — и за това как да избегне бесилката.

Защото Лиъм наистина възнамеряваше да я избегне. Искаше да живее. Все още не бе направил последния си ход, а това беше решителният ход, стъпката, очаквана от него с възбуда още от мига, в който бе решил да участва в играта. Забавянето само увеличаваше тръпката на очакването и това чувство се засилваше с всеки изминал

ден, в който Фицморис продължаваше да диша. Но Лиъм не можеше да играе сам. Трябваше му партньор. Трябваше му кралицата.

И спечелването ѝ бе само въпрос на време, каза си той. Бес със сигурност щеше да го повика при себе си, за да го укори, да го прокълне. Но Лиъм познаваше жените и бе зложил живота си на своята убеденост в слабостта на женската природа. Бес го обичаше и несъмнено се чувстваше жестоко наранена от предателството му. Лиъм знаеше, че трябва да бъде търпелив, че ще чака дни, дори седмици, преди Елизабет да благоволи да го измъкне от тази дяволска дупка. Но това рано или късно щеше да стане и тогава трябваше да я съблазни, да я ухажва така, както би ухажвал най-красивата, най-невиждано прелъстителната сирена... както някога бе ухажвал Катрин.

Лиъм скочи на крака и започна да обикаля килията, обмисляйки кой е най-добрият възможен начин да се отърве от примката. Но играта вече не му доставяше удоволствие. Беше станала безсмислена. Защото залогът бе променен. Сега Лиъм се бореше единствено за свободата си — за свободата да се върне към своя живот на Господар на моретата... живот, който той вече не желаше. В какъв глупак се бе превърнал!

Някога, преди не чак толкова много време, залогът в играта беше ръката на Катрин и връщането им заедно в Ирландия. Бъдещето бе изгряло пред тях, слънчево и светло. Всичко това беше останало в миналото. Сега Лиъм играеше само за своята жалка свобода и за не толкова малко жалкия си живот.

Катрин пристигна в Лондон с Макгрегър и Ги, изтощена до смърт от лудешки бързото пътуване. При вестта за залавянето на Лиъм, тя бе наредила да потеглят незабавно към английската столица. Всичко се бе променило. Животът на Лиъм беше поставен на карта.

Беше я предал, но не заслужаваше да умре. От цяла седмица Катрин живееше в ужасяваща тревога и смъртен страх. Никога нямаше да прости на Лиъм подлото предателство, нито пък щеше да може да го забрави. Но не искаше смъртта му. Трябваше по някакъв начин да предотврати екзекуцията му; трябваше да помоли кралицата да го помилва.

В странноприемницата „Бялата мечка“ отсядаха предимно чужденци. Тук се настаняха и пътешествениците от остров Йърик.

Веднага узнаха, че кралицата е в Ричмънд, че Лиъм е затворен в Тауър и че съдбата му още не е решена. Но във въздуха витаеше възбудено очакване — лондонското простолюдие вече предвкусваше удоволствието от обесването на поредния пират при градските порти.

Катрин се взря в отражението си в огледалото. Страхът бе направил лицето ѝ бледо и изпито. Около очите ѝ имаше огромни тъмни кръгове.

Да, беше напълно изтощена. Но това бе без значение. Сега Катрин имаше задача — задачата, която я бе довела в Лондон: да освободи Лиъм О'Нийл. И тя беше готова на всичко, за да успее, макар че никога нямаше да се върне при него като негова съпруга.

Елизабет крачеше напред-назад из залата за аудиенции. Сърцето ѝ препускаше лудо. Бе наредила да ѝ доведат пирата, защото нямаше търпение да му поиска сметка за неговото предателско поведение... и предателско сърце. Нямаше търпение да го види паднал на колене пред нея, умоляващ за прошка; да чуе жалките му обяснения и оправдания.

— Успокой се, Бес — прошепна Лестър на ухото ѝ.

— Не мога — срязва го тя, подразнена от невъзмутимото му спокойствие. Робин не обичаше да има съперници, а знаеше, че Лиъм е един от любимците на кралицата. Затова бе дяволски доволен, че пиратът се беше оказал подъл изменник. Откакто Лиъм беше доведен в Тауър, Лестър неуморно настояваше пред Елизабет престъпникът незабавно да бъде изправен пред съда, осъден и обесен.

Никак не ѝ се щеше Робин да присъства на срещата ѝ с Лиъм. Нито пък Ормънд и Сесил. Но знаеше, че се нуждае от тяхното мнение и съвет. Защото на себе си тя не можеше да разчита.

Вратите на залата се отвориха. Елизабет се спря като закована. Пред нея се изправиха дузина гвардейци от дворцовата охрана в красивите си червени униформи. Но тя не ги видя. Мъжете бяха предвождани от Джон Хок, но Елизабет не забеляза и него. До Хок стоеше затворникът.

Очите ѝ се разшириха. Видът на нейния златен пират бе толкова окаян, че за миг сърцето ѝ се сви от съжаление.

Туниката му, някога снежнобяла, бе окървавена и мръсносива. Не по-малко мръсни и окъсани бяха и панталоните му. Дори от

разстоянието помежду им Елизабет долавяше миризмата на нечистото му, отдавна немыто тяло. Беше небръснат, разбира се, и късата му брада бе рошава и неравна. Погледите им се срещнаха.

И в този момент от съжалението, което бе усетила преди малко, не остана и следа. Колко горд и безстрашен беше този мъж! Взирайки се в хладните му сиви очи, Елизабет осъзна, че въпреки вида си, Лиъм е съхранил своето достойнство и величественост непокътнати. Това бе човек, когото никой смъртен не можеше да победи. Човек, който би преклонил глава единствено пред смъртта и който дори тогава би излъчвал същата тази лъвска гордост и лъвска смелост.

Постепенно Елизабет обърна внимание на много други неща във вида му. Лиъм стоеше надменно изправен в целия си огромен ръст; раменете му бяха изпънати, въпреки че китките му бяха здраво стегнати зад гърба с тежки окови. Главата му бе вдигната високо. Нещо повече, по устните му играеше лека усмивка, а очите му гледаха Елизабет с откровена дързост... така, както би гледал жена, която иска да вкара в леглото си.

Не, той не изпитваше страх — нито от смъртта, нито от кралицата.

Елизабет почувства възбуда и едновременно с това бе поразена. Този мъж никога нямаше да престане да смуцава жената у нея. Но като кралица тя държеше на неговото уважение и страхопочитание.

Мисълта за измяната му я прониза отново като кинжал. Как бе могъл да я предаде? Нима изобщо не го беше грижа за нея? Благодарна бе на бог и на собствената си желязна воля, че въпреки огромното изкушение не го беше поканила в спалнята си в онази нощ, преди година.

За да прикрие вълнението си, тя се усмихна възможно най-студено.

— Ела тук, пирате. — Но устните ѝ трепереха.

Лиъм пристъпи напред без да сваля очи от нейните и с цялото си нахалство каза:

— Моля да ми простите, Ваше величество.

Едва след това благоволи да падне на колене в краката ѝ.

— Нима? Долен негодник! Не ми изглеждаш ни най-малко разкаян.

— Напротив, разкайвам се дълбоко. — Той вдигна поглед. — Моля да ми простите не само за предполагаемите ми престъпления, но и за това, че се появявам пред вас в такова зловонно състояние.

Елизабет гледаше коленичилият в нозете ѝ мъж и се питаше какво ли е намислил този път. Думата „предполагаеми“ не убягна от вниманието ѝ.

Погледът му беше прекалено дързък, прекалено мъжки, пълен с прекалено много обещания.

Тя се разтрепери. В момента се чувстваше много по-малко кралица и много повече — млада и наранена девойка. Огледа го изучаващо и забеляза, че оковите му причиняват болка. Но Елизабет не заповяда да ги свалят. Той заслужаваше да страда заради онова, което ѝ бе сторил.

— Можеш да станеш.

Лиъм се изправи със забележителна лекота и грациозност — нещо, което малцина мъже биха успели да направят със завързани отзад ръце.

— Благодаря.

Присъствието на останалите мъже в залата смуцаваше Елизабет. Никак не ѝ харесваше, че чуват всяка разменена между нея и Лиъм дума, че наблюдават всеки техен жест. Но знаеше, че не бива да отпраща съветниците си. Бе твърде опасно да остава насаме с Лиъм О'Нийл.

— Следващия път се изкъпи, преди да дойдеш при мен, защото не понасям ужасния ти вид и миризма — чистосърдечно призна тя.

— Надявам се да има следващ път. — Лиъм наклони глава настрана. — И аз не понасям собственото си тяло — каза той небрежно и отново се взря в очите ѝ. — Сигурен съм, че приличам на отрепка от Брайдуел.

— Може и да те изпратя в Брайдуел — отвърна Елизабет и стисна дланите си в юмруци. Да не би да възнамеряваше да я съблазни с този тъй пряк сив поглед?

Веждите му най-безцеремонно се вдигнаха.

— Но това е място само за бандити и уличници.

— Ах, тогава може би трябва да изпратя там твоята пачавра. — Мисълта накара Елизабет да се усмихне мрачно.

Арогантността му се стопи. В очите му припламна далеч не толкова хладен блясък.

— Една любовница едва ли може да бъде наречена пачавра.

— Нима? Нямах представа, че има разлика — каза Елизабет. После, като се мъчеше да прикрие изгарящата я ревност, попита: — Още ли се интересуваш от нея?

— Тя беше добра играчка за леглото ми.

— Къде е сега съпругата на Джон Хок?

— На моя остров.

В този момент желанието да останат насаме надделя у Елизабет. Трябваше да узнае истината.

— Всички да излязат — нареди тя.

Ормънд, който бе проследил цялата сцена с навъсена физиономия, изглеждаше засегнат заради доведената си сестра, защото хвърли един последен унищожителен поглед към О'Нийл и напусна залата, последван от Уилям Сесил. Лестър обаче не бързаше да се подчини; вместо това се приближи до Елизабет. На лицето му бе изписана загриженост.

— Ваше величество — запротестира той.

Погледът, който му отправи Елизабет, беше студен и бляскав като лед. По дяволите, сега нямаше време да се занимава с Робин! Нямаше време за никого, освен за пирата.

— Вие също, милорд. Искам да разговарям с тази отрепка насаме.

— Не е разумно от ваша страна — каза Дъдли, почервенял от гняв.

— Но аз съм кралица и ако искам да се държа като глупачка, ще се държа — сръза го тя.

Дъдли се завъртя на пети разярено и излезе от залата.

Тогава кралицата забеляза, че Хок още стои до вратата с мрачно изражение.

— И вие, сър Джон.

Хок се поклони, зачервен не по-малко от Лестър, но Елизабет осъзна, че това се дължи не само на гняв, но и на унижение.

— Простете ми, Ваше величество, но този пират е опасен човек. Не мисля, че трябва да оставате насаме с него. — Той се поколеба. — А и бих желал да науча нещо повече за своята съпруга, ако позволите.

— Пиратът може и да е предател, но не би ме наранил. А за съпругата си ще научите по-късно. Излезте — заповяда тя.

Хок удари ядно токове, сви устни и също излезе.

Елизабет стисна дланите си. Бяха мокри. Погледът ѝ срещна погледа на Лиъм.

— Би ли ме наранил, негоднико?

Той се усмихна нежно.

— Не.

Сърцето ѝ, което вече биеше неудържимо, се размекна. Това бе онзи Лиъм, когото познаваше и когото толкова обичаше. По дяволите, защо се бе оказал тъй подъл, тъй продажен и безсърдечен?! Тя закричи напред-назад.

— Ти си господар на моретата вече от години и винаги си се ползвал с мълчаливото ми одобрение — каза тя. — Никога не си вършил нищо, което би навредило на моите интереси, нещо повече — защитаваше ги, дори когато е ставало въпрос за изключително тайни и опасни мисии. — Елизабет спря и се обърна към него. — Защо? Защо, Лиъм, защо ме предаде?

Изражението на Лиъм бе станало напълно сериозно.

— Моля те да ме изслушаш внимателно, Бес, много внимателно.

Тя се наежи, подразнена от неговата фамилиарност.

— Слушам те. Чакам. Очаквам това обяснение от дълго време.

— Намеренията ми не бяха да те нараня.

Елизабет стоеше като вкаменена под настойчивия му поглед. Кралицата беше изчезнала; останала бе само жената, която никога не бе намерила смелост да изживее мечтите си.

— Аз не съм папист и ти го знаеш. Знаеш, че по време на управлението на сестра ти съм видял достатъчно много клади, за да не може дори да ми хрумне да подкрепям фанатик като Фицморис.

— Да, знам. И тъкмо затова не мога да те разбера, Лиъм — извика тя. — Ти предаде мен, Лиъм. Своята приятелка и кралица!

— Не! — Лиъм пристъпи към нея. — Не съм те предал. Ти преследваш бунтовниците в Ирландия от години без никакъв успех. Лорд Перът е неспособен да залови Фицморис и всички знаят това. Но аз — той направи драматична пауза. Очите му блестяха. — Аз мога да хвана католика, Бес, и ако ме пуснеш на свобода, ще го хвана.

Елизабет зяпна от изумление.

— Що за безочие? — извика тя. — Какви номера ми пробутваш, Лиъм? Молиш ме да те пусна на свобода? Ти си предател. А предателите трябва да увиснат на бесилката.

В погледа на Лиъм нямаше и следа от уплаха. Той каза търпеливо:

— Ти не ме слушаш, Бес.

Кралицата трепереше.

— Как би могъл да ме накараш дори да си помисля да те освободя?

Лиъм лекичко се усмихна.

— Никога не съм те предавал. Напротив, поех огромен риск за собствения си живот, като се съюзих с най-злия ти враг, за да мога да го заловя и да го изправа пред теб.

Тя го гледаше втренчено, неспособна да говори.

— Нима нямаш и други шпиони, Бес? — с безкрайна мекота продължи той. — Толкова ли си изненадана от това, че реших да бъда твой агент? Кой друг би могъл да подмами и да плени Фицморис, ако не аз, с моята репутация на негодник и с моите възможности на морски капитан?

Елизабет продължаваше да мълчи. Мислите ѝ препускаха с шеметна скорост, разкъсвани между логиката, която ѝ казваше да не вярва на думите му и обичта, която изпитваше към него и която я изпълваше с вълнение и надежда.

— Направих го по-силен с единствената цел да мога след това да го унищожа — спокойно каза Лиъм. И на устните му разцъфна усмивка — усмивка на победител, на господар на играта. — И когато го сторя, очаквам да бъда щедро възнаграден от теб. — Погледът му прикова нейния.

Елизабет се извърна, представяйки си наградата, която щеше да ѝ поиска — награда, за която никой друг мъж не би се осмелил да помоли, твърде лична, твърде интимна. Вече долавяше вкуса на целувките му, усещаше прегръдките му. Тя навлажни устни и се опита да прогони женските фантазии от мислите си. Беше кралица. Не можеше да си позволи да бъде съблазнявана от този мъж.

Но в главата и отекна един-единствен въпрос. Би ли посмяла? Би ли посмяла да се довери на своя златен пират и този път, след всичко, което ѝ бе причинил?

Вдигнала качулката на своята обшита с кожи кадифена пелерина, за да скрие лицето си, Катрин премина през северната порта на двореца Ричмънд. От едната ѝ страна вървеше Макгрегър, от другата — Ги. В компанията на грамадния шотландец и на малкото момче Катрин далеч не се чувстваше незабележима.

Всеки момент щяха да я разпознаят. Твърде разстроена заради неминуемата гибел на Лиъм, тя се бе замислила за собствената си поява в двореца едва преди час, когато вече пътуваха с една лодка от Лондон към Ричмънд. Знаеше, че пристигането ѝ ще предизвика удивление, вълнение и всевъзможни ужасяващи клюки и се молеше единствено за още малко време, преди да се случи неизбежното.

Най-важното бе да научи колкото е възможно повече за Лиъм. И да се срещне с кралицата.

За останалото щеше да мисли после.

Докато преминаваха през малкия портал и се изкачваха по широкото стълбище, което водеше право към дворцовия вестибюл, Катрин разсъждаваше върху абсурдното си положение. Да защитава човека, който бе предал най-подло както самата нея, така и баща ѝ. Да оправдава съюза му с Фицморис. Колко смешно. И колко тъжно.

Влизането в двореца накара сърцето ѝ да заподскача от страх. Да си уреди аудиенция при кралицата бе най-лесната задача. Но как щеше да убеди Елизабет да пощади живота на Лиъм? Откакто бе научила за залавянето му, Катрин не мислеше почти за нищо друго и не бе успяла да намери нито един убедителен аргумент в негова защита.

Беше разсъждавала много и върху въпроса как да се представи в двореца. Всички я смятаха за съпруга на Джон Хок, освен ако Лиъм не бе казал на някого за сватбата на острова. В крайна сметка Катрин реши да не споменава втория си брак. Това нямаше да ѝ помогне. Защото тя изобщо не възнамеряваше да живее с Лиъм отново, дори ако той останеше жив. През тези дни бе достигнала до най-тайните, най-тъмните дълбини на душата си и бе открила, че част от нея все още обича Лиъм — глупаво, противно на разума и волята ѝ — и че винаги ще го обича. Но никога нямаше да може да възвърне доверието си в него.

Неговото предателство бе оставило в сърцето ѝ белег, който Катрин щеше да носи у себе си завинаги.

Тя се спря на прага. Просторният салон беше претъпкан. Прихванала с ръка качулката си, Катрин се огледа и трепна, щом видя няколко познати придворни дами и между тях — Ан Хейстингз, най-добрата ѝ приятелка в двореца.

— Стойте тук — прошепна тя на Макгрегър и Ги и с мъка си запробива път към баронесата.

— Ан! — прошепна напрегнато Катрин, когато най-сетне се добра до нея.

Ан се извърна и сините ѝ очи се ококориха.

— Пресвети боже! Катрин! Какво правиш тук?! — Сетне очите ѝ се разшириха още повече и Катрин прочете в тях разбиране, което не успя да си обясни.

— Трябва да говоря с кралицата — каза тя кратко, сетне припряно добави: — Но после ще се видим с теб, насаме. — Знаеше, че Ан ще иска да узнае всичко за живота ѝ с прочутия пират през последните месеци.

— Нейно Величество е в залата за аудиенции — бързо прошепна Ан.

Катрин стисна ръката ѝ в знак на благодарност и се отдалечи.

— Катрин! — извика Ан. — Чакай! Има още нещо, което трябва да знаеш!

Но Катрин не ѝ обърна внимание. Хвърли поглед към Макгрегър, сетне забърза през салона с наведена глава, като разблъскваше по пътя си благородните дами и джентълмени, без нито веднъж да вдигне очи. Сега вече сърцето ѝ туптеше така, сякаш щеше да изскочи от гърдите. Едва когато излезе от салона и се озова в преддверието пред залата за аудиенции, тя изправи глава. Сърцето ѝ подскочи. Двете крила на масивната дървена врата бяха затворени и край тях се тълпяха около дузина царедворци и още толкова гвардейци. Кралицата разговаряше с някого насаме.

Налагаше се Катрин да почака, докато дойде нейния ред. Тревогата ѝ се засилваше с всеки изминал миг. Страхът ѝ — също.

Внезапно вратата се разтвори. Придворните замръзнаха по местата си и устремиха погледи към прага ѝ. Разговорите секнаха.

Войниците пристъпиха напред, сякаш за да ескортират молителя, който в този момент излизаше от личната си аудиенция при кралицата.

Но това не беше обикновен молител, съвсем не. Беше затворник. Беше Лиъм — раздърпан и окъсан, с оковани зад гърба ръце... с невероятно горда осанка.

От устните на Катрин се отрони възклицание. Звукът не беше силен, но в абсолютната тишина, възцарила се във фоайето, той отекна като тревожен камбанен звън. Погледите на всички присъстващи се прицелиха в Катрин.

Лиъм също я чу и, разпознал безпогрешно гласа ѝ, вдигна очи право към нея. В тях гореше ярост.

Тя срещна погледа му. Беше я предал, но въпреки това сърцето ѝ се обля в кръв заради неговите страдания. Докато очите ѝ се изпълваха със сълзи, Катрин бавно, без повече да я е грижа за собственото ѝ достойнство, пусна качулката си и я остави да падне назад и да разкрие лицето ѝ.

Фоайето се изпълни с изумени, слисани възклицания, последвани от приглушен шепот.

Тогава Катрин видя, че зад Лиъм стои кралицата и я гледа втренчено със същото смайване, с което я гледаха останалите присъстващи. Изведнъж сърцето ѝ спря да бие. Защото облеченият в червена униформа мъж, който пристъпи до Лиъм, бе не друг, а Джон Хок.

[1] Фартинг — английска дребна монета, равна на четвърт пени.
— Б.пр. ↑

30.

На лицето на Хок беше изписано шокирано, ужасено изражение. Катрин погледна отново към Лиъм. Ако появата ѝ в двореца го бе изненадала, той не го показваше с нищо.

Прииска ѝ се да потъне в земята, да се стопи, да изчезне. Срамуваше се от Джон. Беше се отдала на греховни наслади с Лиъм, докато истинският ѝ съпруг бе Хок. И в най-мрачните си кошмари не си бе представяла срещата си с него по този начин: пред очите на целия двор, и то в момента, когато Хок отвежда в Тауър не друг, а Лиъм — мъжът, който я бе отвлякъл от брачното ѝ ложе, когото всички смятаха за неин любовник... и за чийто живот Катрин бе дошла да проси милост.

Тя полагаше неимоверни усилия да не поглежда към Лиъм, да не му обръща повече внимание. Усещаше с всяка фибра на тялото си десетките любопитни очи, вперени в нея и заинтригувания шепот, който я обграждаше. Дали Лиъм бе разкрил пред някого тайната на техния брак? Катрин отново погледна крадешком Джон, питайки се дали все още се смята за неин съпруг и какво ли би казал или сторил, ако знаеше истината. Беше уверена, че в очите на всички тя е една пачавра и че всички до един я заклеймяват като опозорена завинаги жена. Това без съмнение бе най-ужасяващия момент в нейния живот.

Ужасът ѝ нарасна още повече, когато забеляза, че зад Джон е застанал граф Лестър с не по-малко слисано изражение на лицето. Но изненадата му бързо бе сменена от друго чувство и тъмният му поглед стана пронизващ и настойчив. Катрин бързо отмести очи, но само за да зърне, че нейният природен брат, граф Ормънд, също е тук и далеч не изглежда доволен.

Зави ѝ се свят.

Тогава кралицата избута Хок и Лиъм и пристъпи напред. Катрин мигновено се свлече на колене пред нея.

— Това съвпадение е невероятно. Какъв позор! — остро каза Елизабет.

— Ваше величество! — промълви Катрин. Пулсът ѝ препускаше лудо.

— Стани. Ще поговорим насаме. Веднага.

Това бе заповед, на която Катрин с радост се подчини. Не само защото искаше да се махне начаса от това място, пълно с любопитна публика от придворни дами и благородници — включително двамата ѝ съпрузи, — но и защото бе дошла в двореца именно за да се срещне с кралицата насаме. Тя се изправи непохватно. Нечия ръка — тази на Макгрегър, както се оказа, — ѝ помогна да стане на крака. Катрин придържаше пелерината плътно загърнатата около тялото си, за да скрие бременността си. Ако се разбереше, че носи и дете в утробата си, нещата само щяха да се усложнят още повече.

— Отведете затворника в килията му — обърна се Елизабет към Хок.

Хок кимна. Погледът му отново потърси погледа на Катрин. Шокът му от нейната поява в двореца бе повече от очевиден. Яростта му — също. Дали се досещаше защо е дошла? Дали я осъждаше за нейното падение? Катрин не можеше да го вини — гневът му бе оправдан. А щом разбереше, че е бременна с дете от Лиъм, той щеше да се разгневи още повече.

Хок хвана затворника за лакътя и го изблъска напред. Сърцето на Катрин отново се сви и преди да успее да се въздържи, тя впери очи в Лиъм. Само ако не я бе предал... само ако я бе обичал! Би било толкова лесно да моли за милост. Но в такъв случай той изобщо нямаше да е в затвора. В такъв случай собственото ѝ сърце щеше да бъде непокътнато, а не разкъсано от болка.

Тя хвърли един последен поглед към него. Въпреки окаяния си външен вид, Лиъм вървеше с вдигната глава, с изправени рамене. Светлината, която се процеждаше през прозорците, караше стоманените окови на китките му да блестят. Беше толкова горд, толкова дързък и спокоен, сякаш не се намираше във властта на разярената кралица и на безмилостната съдба, а самият той владееше положението. Сякаш бе господар не само на моретата, но и на цялата тази опасна игра. Но това не беше истина. Лиъм бе жертва, а не господар. Катрин потрепери.

Кралицата я гледаше втренчено. Тя се сепна. Молеше се лицето ѝ да не е издало чувствата, които все още изпитваше към него.

— Ела — нареди Елизабет.

Катрин я последва в залата за аудиенции. Когато останаха сами, кралицата каза:

— Вече не се изненадвам, че те виждам тук, Катрин. Още от самото начало трябваше да се досетя, че ще дойдеш. — Очите ѝ пламтяха.

Катрин не отвърна нищо. Правеше отчаяни опити да измисли поне един ясен и убедителен аргумент в защита на Лиъм. Но умът ѝ бе объркан и разкъсан от въпроси. Знае ли кралицата за брака ѝ с Лиъм? Казал ли е на някого? Трябваше да бъде много предпазлива.

— Значи ти последва своя любовник в двореца. Да не би да искаш да ме молиш да пощадя предателя? — попита кралицата, свила ръце в юмруци.

Катрин въздъхна облекчено. Лиъм не бе казал на никого, че са женени.

— Да. Бих искала да ви помоля да го помилвате, Ваше величество.

Погледът на Елизабет бе студен като лед.

— Ти си точно копие на своята безсрамна майка.

Сърцето ѝ трепна. Кралицата бе разярена. Катрин преглътна уплашено. Не беше очаквала това. При последната им среща Елизабет се бе държала любезно и приятелски.

Но сега, почервеняла от гняв, тя размаха заплашително пръст, без да даде възможност на Катрин да говори.

— Трябваше да се досетя още в мига, когато те видях за пръв път, че ще се окажеш същата прелъстителка като майка си!

Катрин въздъхна.

— Не съм прелъстителка — прошепна тя, изненадана от зlostната атака на кралицата.

Елизабет се засмя.

— Не отричай! Ти си съблазнила О'Нийл още преди годежа си с Джон Хок, нали? Накарала си го да те желае! Принудила си го да те похити, а най-вероятно — и да извърши предателство!

От гърдите на Катрин се изтръгна вик. Беше поразена.

Но кралицата не бе свършила.

— Майка ти беше кучка! — изкрещя тя. — Тя примами баща ти в леглото си, когато собственият ѝ съпруг лежеше на смъртния си

одър! Ти си същата като нея! Да станеш метреса на един пират, при все че си съпруга на почтен мъж.

— Не! — извика Катрин. — Не е вярно! — В желанието си да се защити тя едва не обясни на кралицата, че бракът ѝ с Хок не е бил консумиран и че всъщност Лиъм е неин законен съпруг. Но се въздържа. Не биваше да спори със своята господарка, а и Лиъм бе неин съпруг само на думи, нищо повече. Никога вече нямаше да бъде нещо повече.

— Не е вярно?! — Почервеняла от ярост, Елизабет вдигна ръка и удари Катрин през лицето. Силно. — На колене!

Катрин политна, но не падна. Притисна длан към бузата си и усети струйка кръв — пръстенът на кралицата бе раздрал кожата ѝ. В очите ѝ нахлуха сълзи — не от болка, а от уплаха. И от безсилен гняв.

— На колене! — повтори Елизабет.

Катрин пое дъх и свали ръка от бузата си. Нямаше избор, а и не смееше да не се подчини. Внимателно, без да бърза, тя коленичи на пода.

Кралицата започна да обикаля около нея.

— Ти си виновна за всичко — заяви тя. — Ти прелъсти моя златен пират, също както се опита да прелъстиш Лестър и Ормънд.

Катрин прехапа устни, за да не отговори както подобава на тези чудовищни обвинения. Колко несправедлива бе Елизабет, колко жестока!

Кралицата спря пред нея и впери поглед надолу към сведената ѝ глава.

— Когато за пръв път дойде в двореца, Ормънд беше против теб. Но ти го омая с прелестите си и сега вече той като че ли изпитва дори някакво влечение към теб. Ами Робин! При всяко твое появяване Робин те гледа така, сякаш се готви да се нахвърли отгоре ти като разгонен жребец върху млада кобила! Позволи ли му вече да те вкара в леглото си?

Катрин дишаше бързо и накъсано. Опита се да отговори, но не успя и вместо това само поклати глава.

Елизабет се наведе над нея застрашително, разтреперана от гняв.

— Ако се осмелиш да спиш с него, ще наредя да те обезглавят.

— Не! — прегракнало прошепна Катрин.

— Не искам пачаври в двореца си.

Макар да стоеше на колене, Катрин изправи рамене и вдигна глава.

— Ваше величество, не съм съблазнявала собствения си брат, нито пък Дъдли.

— Моли се това да е истина. — Кралицата я прониза с ледения си поглед. — Не, не мога да виня Лиъм, нито пък който и да било друг мъж задето е поискал да вземе онова, което предлагаш толкова евтино. Ти си единствената виновница за всичко, ти си тази, която трябва да бъде наказана.

Сърцето на Катрин се сви.

— Аз обичах Лиъм — прошепна тя преди да се овладее.

— Така ли?

Погледите им се срещнаха. Очите на Елизабет пламтяха свирепо. Как бе могла да каже подобно нещо след предателството на Лиъм? Но и как би могла да замълчи, когато това беше единствения начин да се защити срещу яростната атака на кралицата? Когато това бе самата истина?

Елизабет изсумтя.

— И какво по-точно обичаше у него? Неговите ласкателства... или размера на члена му?

Катрин трепна слисано. Бузите ѝ поруменяха.

— Отговори ми — настоя кралицата.

— Какво искате да ви кажа? — сухо попита Катрин.

— Как беше той в леглото?

Тя погледна Елизабет право в очите. Знаеше, че е по-добре да не отговаря. Но знаеше също, че пламтящите ѝ бузи говореха повече и от най-ясно произнесените думи.

— Кучка! — изсъска Елизабет и се извърна.

Катрин затвори очи, за да спре сълзите на безпомощен гняв, които напиреха да се търкулнат по лицето ѝ. Не разбираше защо кралицата я мрази толкова. Но бе невъзможно да се брани срещу подобни злостни обвинения, да защити своята невинност. Пък и каква ти невинност? В действителност всички тези обвинения в основата си бяха верни.

Тя изпадна в отчаяние. Не разполагаше с никакви оръжия, нямаше нито един съюзник. Можеше да разчита единствено на себе си. Трябваше да вложи целия си разум и предпазливост.

— Ваше величество — каза Катрин и облиза устни, — поемам цялата вина за това, че подмавих Лиъм, че го съблазних. Не успях да се въздържа, също като майка си. Вие сте права. И... аз съжалявам най-искрено. — Тя наведе глава, разтреперана от яростната битка между своето достойнство и здравия си разум. — Моля да ми простите.

Елизабет не помръдна, но Катрин усещаше погледа ѝ.

— Не мисля, че мога — каза тя накрая, но тонът ѝ беше много по-спокоен и далеч не така хаплив.

Катрин се осмели да вдигне очи.

— Тъй като аз съм виновна за всичко, би било несправедливо и безсмислено да обвинявате Лиъм, нали?

В погледа на кралицата неочаквано проблесна искрица уважение.

— Не знаех, че умееш да спориш толкова добре, Катрин.

Катрин не отмести поглед.

— Не бих посмяла да споря с вас, Ваше величество.

Очите на Елизабет я пронизваха.

— Майка ти също беше много хитра, много умна и решителна. Тя неведнъж е падала на колене пред мен, за да моли за снизхождение към нейния господар. Също като теб.

Катрин я наблюдаваше внимателно, без все още да смее да се надява или да се успокоява от променения тон на кралицата и от хода на разговора.

— Лиъм е предател, дори ако причината да изгуби разума си е в неговото сладострастие. А предателите трябва да бъдат наказани на бесилката.

Катрин не помръдна. Изражението ѝ не се промени, въпреки че думите на Елизабет я шибнаха като камшик. Ако искаше да спаси Лиъм трябваше да го стори сега, при това с безупречна убедителност.

— Вие познавате Лиъм още откакто е бил новородено, пищящо бебе. Несъмнено все още изпитвате поне малко привързаност към момчето, с което сте израснали заедно, което е било отгледано в собствения ви дом?

— Може би — каза Елизабет с разнежен поглед.

— Нима това общо минало, общите ви спомени не му дават право на още една възможност?

— Не — отговори кралицата решително. — Не му дава. — Сега лицето ѝ имаше мрачно изражение. — Онова тъжно и самотно малко момче сега е опасен мъж. Мъж, който извърши предателство спрямо мен! Аз обичах момчето. Но мъжът ме отвращава!

Внезапно Катрин разбра причината за омразата на Елизабет.

— Отвращава? — меко попита тя. — Или възхищава?

Слисване, сетне ярост преобразиха лицето на кралицата. Но преди да успее да проговори или да я удари, Катрин извика:

— Ваше величество, той е мъж, на когото много жени се възхищават заради неговата мъжественост и благородство, независимо че е пират. Аз съм само една от десетките жени, които е притежавал, и след мен ще има още много. Не се самозаблуждавам. Нито една жена не може да устои на такъв мъж, дори да е велика кралица.

Гневът на Елизабет отлетя толкова бързо, колкото се бе появил. Сега тя гледаше Катрин с открито уважение.

— Ти вече не си онова неопитно, незряло девойче, нали, Катрин?

Катрин не си направи труд да ѝ отговаря.

— Ваше величество, някога Лиъм ви служеше вярно. Може да ви бъде полезен отново. В края на краищата, той е Господарят на моретата. Умолявам ви, пощадете го. Човек като него не заслужава да умре. Накажете го, но не го убивайте. Помислете за стойността му.

— Никога вече няма да мога да му имам доверие — каза Елизабет.

Страх, изненада и пълно разбиране пронизаха Катрин. Колко добре разбираше сега кралицата. Също като нея, Елизабет страдаше от неговото предателство.

— Вие имате много мъдри съветници. Със сигурност някой от тях ще измисли начин Лиъм да стори нещо, с което да възвърне вашето доверие.

Кралицата не отговори.

Катрин се изправи на крака някак тромаво.

— Той ще ви бъде далеч по-полезен жив, а не мъртъв.

— Той ще бъде полезен пример за всички бъдещи заговорници, ако увисне на примката — отвърна Елизабет, но очите ѝ бяха потъмнели.

Катрин отчаяно търсеше подходящите думи.

— Ако бъде екзекутиран, вие никога няма да можете да си го върнете. Това ще бъде краят. Способна ли сте да го понесете? — Молеше се кралицата да обича Лиъм повече, отколкото самата Катрин бе предполагала.

Но кралицата отново не отговори. Дори не беше я чула. Просто стоеше и гледаше Катрин с разширени очи.

Внезапно Катрин осъзна, че при изправянето си бе забравила да загърне пелерината, която се беше разтворила, откривайки нейната бременност. Тя пребледня като платно.

Без да сваля поглед от заобления ѝ корем, Елизабет промълви:

— Ти си бременна. Трябваше да се досетя. Би било далеч по-необичайно, ако О'Нийл не беше оставил доказателство за своята мъжественост.

Катрин инстинктивно дръпна краищата на пелерината си. Тонът на кралицата внезапно стана враждебен.

— Това негово дете ли е?

— Да! — извика Катрин.

— Кога ще се роди?

— През юли.

— Безсрамие. Ти си истинска безсрамница. Не мога да търпя такава пачавра... която на всичко отгоре разнася из двореца ми своето копеле!

Катрин неистово се бореше с отчаянието си и с порива да изкрещи, че нейното дете не е копеле.

— Вие бяхте приятелка на Мери Стенли.

— Тогава не бях кралица — парираща я Елизабет.

Катрин разбра, че е загубила. И то точно тогава, когато по всичко изглеждаше, че ще спечели.

— Детето усложнява нещата — мрачно каза кралицата. — Лиъм не ми спомена нищо.

— Той не знае.

Очите на Елизабет се разшириха от изненада. Сетне тя лекичко се усмихна на себе си.

Катрин не обърна внимание на изражението ѝ. Беше обзета от униние.

— Ваше величество, нима няма да позволите на Лиъм да види собствения си син?

Погледът на кралицата бе пронизващ, смехът ѝ — студен.

— Ако реша да пощадя този негодник, причината не би имала нищо общо с неговото копеле. — Сетне очите ѝ се присвиха. — Момче ли ще бъде? Астролозите ли ти казаха?

— Не съм правила опити да определя пола на детето — бавно промълви Катрин.

— Трябва незабавно да отидеш при астролог — каза Елизабет. — Искам да знам дали ще родиш син на Лиъм.

Защо ли, запита се Катрин. Какво бе намислила кралицата? Не можеше да разбере. Внезапно Елизабет попита:

— Джон Хок знае ли?

Катрин се вкамени.

— Не.

Кралицата се усмихна отново.

— Тогава трябва да го повикаме. Той трябва да знае.

Ужас стисна гърлото на Катрин. Джон Хок бе последната ѝ грижа... но ето че се бе превърнал в най-належащи от всички проблеми.

— Влезте, сър Джон — заповяда Елизабет.

Катрин изтръпна, когато Хок пристъпи в стаята. Очите му бяха отправени не към кралицата, а към нея. Той впери поглед в издутия ѝ корем, който Катрин не се и опитваше да скрие. Собственото му лице също бе изгубило здравия си цвят.

Как ѝ се искаше да бе имала време да се срещне с него насаме, да му съобщи внимателно новината, да узнае какви са мислите и намеренията му. Този път тя отбягна погледа му и сведе очи към токите на обувките му. Сърцето ѝ биеше толкова силно и бързо, че ѝ прилоша.

— Погледни ме, Катрин — каза сър Джон.

Катрин не можеше да стори нищо друго, освен да се подчини. Долната му устна бе издадена напред в горчив упрек и възмущение.

— Съжалявам — отмаляло промълви тя. Усецаше, че разстроените ѝ нерви няма да издържат още дълго.

— Искам само едно — каза Джон с не по-малко разтреперан глас. — Кажете ми, че проклинаш всеки миг, който си прекарала в неговите обятия... в неговото легло.

Очите ѝ срещнаха неговите. Дъхът ѝ спря. Тя отвори уста, за да отговори — да излъже, — но не успя да произнесе нито звук. Хок стисна зъби и отмести поглед.

— Беше глупаво от моя страна, нали? — обърна се той към просторната стая или може би към себе си.

Катрин изпита ненавист към самата себе си. Хок беше добър, благороден мъж. Не заслужаваше това. Не заслужаваше такава жена. Заслужаваше съпруга, която да го обича, да е мила и добра, да му е вярна. Но Катрин не можеше да лъже за онова, което бе преживяла с Лиъм. Почувства се като хваната в капан, от който нямаше как да се измъкне.

Кралицата изсумтя.

— Много глупаво, Джон. Няма никакво значение какво е изпитвала тогава. Това, което има значение, е това, че тя е тук сега, че носи в утробата си дете от друг мъж, а е твоя съпруга.

Катрин започна да трепери. Но не каза нито дума. Сега, когато знаеше истината, Джон поне щеше да се разведе с нея час по-скоро. Хок наклони глава на една страна. Устните му бяха свити.

— Добре ли си Катрин? Имам предвид, в твоето положение?

Тя облиза устни.

— Аз... аз просто съм изтощена.

— Нищо чудно, че е така — каза Джон. — Кога ще се роди детето?

— През юли.

Той кимна, погледна отново към корема ѝ, сетне извърна глава.

— Сър Джон — рязко произнесе Елизабет, — какво възнамерявате да правите с Катрин?

Хок се усмихна язвително.

— Какво искате да направя, Ваше величество? Да се разведе с нея? И да я оставя на улицата, да я принудя да проституира, за да нахрани детето си?

— Това би било добър урок за нея — промърмори кралицата.

Катрин бе пребледняла.

— Ще отида при баща си — прошепна тя.

Джон се обърна към нея.

— Фицджералд е беден като просяк. Той едва успява да изхрани жена си и сина си, а ти искаш да отидеш при него? По-добре недей.

— Можем да я върнем обратно във Франция, откъдето дойде — отбеляза Елизабет. — Нямаме нищо против да я изпратите да роди в някой манастир, дори ако решите да я оставите там до края на дните ѝ. С радост бихме намерили подходящ дом, в който да отгледат детето.

От гърдите на Катрин се изтръгна силен вик. Тя се обърна към Хок и потърси погледа му. В зелените ѝ очи гореше отчаяна молба.

— Не!

— Тя ще отиде в Хокхърст — заяви Джон с непроницаемо изражение. — Където ѝ е мястото.

Катрин зяпна. Не можеше да повярва на ушите си. Нима той не смяташе да я отхвърли? Сигурно не бе чула добре.

Веждите му се вдигнаха.

— Какво очакваше, Катрин? Да се разведа с теб и да те оставя да просиш или да крадеш, за да си осигуриш прехраната? Ти си моя съпруга. Може и да си се поддаде на съблазните на пирата, но не искаше да бъдеш похитена от него. И ако в онзи ден не бях проявил такава небрежност и бях поставил добра охрана, отвличане нямаше да има... и това дете в утробата ти щеше да бъде мое.

Катрин сплете ръце.

— Няма да поискаш развод?

— Аз знам какво е дълг, мадам — грубо каза Хок. — Моят дълг е да се грижа за теб... и за детето ти.

Въпреки смайването си, Катрин си даде сметка, че е истинска щастливка. Предстоеше ѝ да отглежда дете — дете, което трябваше да храни, да облича, да възпитава, — а Лиъм нямаше да ѝ помогне, дори ако останеше жив, защото тя никога нямаше да се върне при него. Господи, защо тогава не изпитваше щастие? Чувстваше се опозорена и омърсена, отчаяна и объркана. Ужасена.

Тогава разбра. Собственото ѝ подло съзнание прошепна истината. Как ще живееш без Лиъм?

Катрин преглътна риданието, напирасо в гърлото ѝ. Стори ѝ се, че полудява.

Кралицата посрещна думите на Джон с възхищение.

— Добре казано, сър Джон. Вие сте много благороден човек.

Хок сведе глава.

— Бих искал утре сутринта да изпратя съпругата си до Хокхърст лично, с ваше позволение — каза той.

— Имате го — отвърна Елизабет. — Но при едно условие.

Както Катрин, която все още не можеше да повярва, че не сънува, така и Джон се възряха въпросително в господарката си. Кралицата се усмихна.

— Катрин трябва да остане завинаги в Корнуол, далеч от Лондон. Не искам да ми се мярка пред очите, сър Джон. Крайно съм недоволна от нейното поведение и нямам желание тя да посее заразата си сред останалите почтени дами в моя дворец. Ясно ли е?

Хок кимна мрачно.

Катрин онемя. Заточение. Бяха я осъдили на заточение в Корнуол като наказание за греховете ѝ. Щеше да живее там... като съпруга на Хок.

Джон протегна ръка към нея. Тя видя това, но не можеше да го докосне. В съзнанието ѝ бавно се оформяше една-единствена мисъл: ако останеше с Хок, щеше да наруши божиите повели. Нито една жена нямаше право да има двама съпрузи.

Той сви устни и здраво я хвана под ръка.

— А сега ще те заведа в твоята стая, Катрин. Мисля, че е по-добре да останеш там до утре, когато ще отпътуваме.

Докато Джон я отвеждаше, Катрин хвърли последен отчаян взор през рамо и срещна победоносния, враждебен поглед на кралицата.

Елизабет беше победила. Но Катрин не бе и сънувала, че за нея изходът от двубоя ще бъде доживотно изгнание в Корнуол, и то като съпруга на Хок. Пред очите ѝ бе единствено Лиъм — окъсан и мръсен, окован във вериги, затворен в Тауър. Гърдите ѝ се изпълниха с панически ужас.

Как би могла да отиде при Хок, след като беше съпруга на Лиъм? А и как щеше да помогне на Лиъм, ако напуснеше двореца?

Веднага щом излязоха от стаята на кралицата, Катрин спря, извърна се към Джон и го сграбчи за униформата.

— Джон! Трябва да ти кажа нещо — извика тя. — Аз съм омъжена за О'Нийл. Мога да ти покажа и брачното свидетелство.

31.

Хок се вторачи в нея като вкаменен.

Едва сега Катрин проумя какво бе казала. Сърцето ѝ туптеше бясно. Опита се да си наложи да мисли, но способността ѝ да разсъждава се беше изпарила. Вероятно не биваше да му казва истината, особено пък точно тук и сега, досами стаята на кралицата и сред всички тези жени и мъже, които ги наблюдаваха с любопитство и ги обсъждаха шепнешком. Но беше твърде късно да си върне думите назад, а и колкото и да е странно, изпита облекчение.

Джон я сграбчи за лакътя.

— Ще говорим после — процеди през зъби той и я повлече след себе си. Като по чудо тълпата се раздели на две, за да им направи път. Миг преди да излязат от фоайето, Катрин зърна лицето на Ан. Баронесата изглеждаше изпълнена с искрено съчувствие.

Изведнъж Катрин осъзна кой бе човекът, изправен зад Ан и залитна. Беше Лестър, който я гледеше втренчено.

Хок я държеше здраво и не я остави да падне.

— С теб ли са онези двамата? — попита той.

Катрин видя, че Макгрегър и Ги ги следват по петите.

— Да, — Тя се поколеба. — Много съм привързана към момчето, а Макгрегър ме придружи до тук. Боях се да дойда сама.

Хок хвърли унищожителен поглед към Макгрегър.

— Не ми трябва пирати. Нито пък на Катрин. Вече не.

Катрин проумя, че сега вече наистина остава съвсем сама. Тялото ѝ се разтрепери.

— Всичко е наред — меко им каза тя. — Ще се оправя.

Без да каже и дума повече, Хок забърза заедно с нея по един дълъг коридор, оставяйки шотландеца и момчето зад гърба си. Когато се отдалечиха достатъчно от салона, хватката му леко се отслаби. На прага на една от покритите галерии, водещи към други части на двореца, той се спря. Беше невъзможно да се разчете изражението на лицето му, но синият му поглед бе властен, настойчив. Сякаш

хипнотизирана, Катрин не успя да отмести очи, да извърне глава. В гърлото ѝ беше заседнала огромна буца.

— Кажи ми истината. Кажи ми, че не греша. Ти беше не по-малко слисана от мен, когато О'Нийл те отвлече в нашата първа брачна нощ, нали?

Тя кимна бавно.

В погледа му проблесна гняв.

— Значи те е съблазнил с красивото си лице и с престорената си усмивка.

Не смееше да каже „да“. Не смееше изобщо да говори.

— И когато те е помолил да се омъжиш за него, ти си се съгласила охотно.

Сълзи замъглиха очите ѝ.

— Не, Джон — тихо каза тя. — Изобщо не беше така.

— А как беше? — попита Хок.

— Той ме завлече до църквата без да обръща внимание на протестите ми. Твърдеше, че ти най-вероятно си се развел с мен. Католическият свещеник извърши бракосъчетанието веднага. — Тя замълча. Не можеше да продължи. Никога нямаше да каже на Джон, че по онова време вече е била почти влюбена в мъжа, който я бе отвлякъл; че веднъж омъжена за него, беше приела с радост съвместния живот с него.

— Принудил те е да станеш негова жена? — остро попита Хок.

Катрин прехапа устни. Джон не разбираше, а и тя не можеше да му обясни. Преглътна, за да спре сълзите си.

— Нима имам двама съпрузи? Какво да правя? — извика тя.

Хок отново хвана ръката ѝ. Когато проговори, тонът му беше успокояващ, нежен. Но и решителен.

— Знае ли някой друг за този брак?

Тя поклати глава.

— Не казвай на никого.

— Защо? — Внезапно я обхвана паника.

— Защото ти и аз сме законни съпрузи, Катрин, независимо от твоя втори брак, който при това е бил сключен по принуда. А и пиратът ще бъде обесен. Нямам намерение да те изоставям сега, когато имаш нужда от помощ. Какъв мъж бих бил иначе?

Катрин го погледна смаяна.

— Не ме разбирай погрешно — мрачно продължи той. — Изобщо не съм щастлив от всичко, което се случи. Но след като пиратът умре, ще успеем да оставим миналото зад гърба си. Ако не вярвах в това, вероятно щях да те изоставя, както би сторил всеки друг мъж.

Катрин плачеше и клатеше упорито глава.

— Защо плачеш? — гневно попита Джон. — За него? Обичаш ли го?

Тя издърпа дланта си от неговата и смутено обгърна с ръце раменете си, като си повтаряше, че не бива да отговаря искрено.

— Той е бащата на моето дете. Не искам да бъде обесен.

— Той ще бъде обесен — твърдо каза Хок, — защото в неговия случай кралицата не може да прояви снизходителност. И така ще е най-добре. Най-добре за всички. Ако помислиш малко, ако помислиш за детето си, ще се съгласиш с мен.

Нейното дете. Детето на един пират и предател. Детето, което всички щяха да заклеймят като незаконородено, дори по-лошо — като син на Лиъм О'Нийл. Внезапно, ала и твърде късно, Катрин разбра Лиъм напълно. Внезапно проумя какво му е струвало да израсте и да живее под грозния товар на своя произход, неспособен да промени факта, че е синът на Шон О'Нийл. Внезапно си припомни колко пъти му се беше подигравала презрително, колко пъти го бе заклеймявала за това, че е син на Шон О'Нийл. Припомни си последната злостна свада помежду им, когато преднамерено го бе излъгала, че никога не би го обикнала, защото е син на Шон О'Нийл.

Остра болка прониза сърцето ѝ, душата ѝ. Как бе могла да прояви такова безсърдечие, такава жестокост?

Нима собственото ѝ дете щеше да страда като Лиъм заради греховете и престъпленията на своя баща?

Катрин избърса очите си и вдигна поглед към Джон.

— Ще се грижиш ли за детето ми? — колебливо попита тя. — Ще бъдеш ли добър, нежен баща? — Сърцето ѝ се разкъсваше. О, Лиъм, толкова съжалявам, но трябва да защитя нашето дете. Трябва!

— Не само, че ще бъда добър баща на твоето дете, Катрин, но ще му дам и името си — заяви Хок. — Дори ако е момче.

От гърдите ѝ се изтръгна вик. Устните ѝ отказваха да говорят. Очите ѝ бяха плунали в сълзи, напълно слепи.

— Разбира се, ти ще ми родиш и мои синове — каза Хок.

Катрин извърна глава настрана, неспособна да сдържа плача си, и кимна. Тя беше майка и като всяка майка бе готова на всичко, за да защити детето си. Но, боже мой, колко трудно ѝ бе да приеме съдбата си — колко трудно и колко болезнено. Не, нямаше избор. Вече не, не и за нея. Защото дори да се случеше чудо и Лиъм успее да избяга или бъде освободен, Катрин не можеше да се върне при него... макар вече да знаеше със сигурност, че го обича с цялото си сърце.

Но се налагаше да се обърне с лице срещу жестоката реалност. Не изглеждаше много вероятно Лиъм да бъде пуснат на свобода, а досега никой не бе успял да избяга от Тауър. Наистина само чудо можеше да го изтръгне от лапите на смъртта.

А Катрин много отдавна беше престанала да вярва в чудеса.

Трябваше да направи всичко, което бе по силите ѝ, за да спаси Лиъм, осъзна тя с неочаквана непоколебимост — всичко, каквото и да ѝ струваше. Това щеше да бъде прощалния ѝ дар за него, дар в знак на вечна любов, необикновен дар — собствения му живот.

Тя реши да остане в стаята си, вместо да слиза в трапезарията за обяд. Имаше нужда да остане насаме със себе си, за да помисли и да планира следващите си стъпки, а и без това нямаше желание да се излага на любопитните и неприлични погледи на придворните. Току-що беше успяла да убеди Джон да отложат отпътуването си за Корнуол с няколко дни заради очевидното ѝ изтощение и сега се чувстваше спокойна. Така поне разполагаше с малко повече време, за да потърси мощен съюзник, който да ѝ помогне да спаси Лиъм.

Освен това сега беше обзета от още по-твърда решителност. Защото бе осъзнала, че ще умре, ако не го види преди да замине за Корнуол. Не знаеше какво точно иска да направи или да му каже, ако успееше да се промъкне тайно в килията му; знаеше само, че трябва да го види още веднъж. Но как?

Не смееше да се обърне към Джон с подобна молба.

В съзнанието ѝ изникна образът на един мъж с тъмна, зловеща красота. Усмивката му бе похотлива и опасна, намеренията му — дръзки, непочтени, порочни. Робин Дъдли, граф Лестър. Един от най-

могъщите хора в двореца, не, в цяла Англия. Той може да ѝ помогне... стига само да поиска.

И Катрин знаеше съвсем точно цената, която щеше да се наложи да плати, за да получи подкрепата му. Но бе готова да я плати, за да види Лиъм отново, за да спаси живота му.

Но не можеше да се обърне към Лестър направо. Не смееше. Спомняше си твърде добре заплахата на кралицата да я обезглави, ако някога се доближи до леглото му. Имаше само един човек, на когото можеше да се довери и да използва като куриер — Ан Хейстингз. Затова Катрин ѝ изпрати съобщение, с което я молеше да дойде в стаята.

Когато на вратата се почука, тя подскочи стреснато. Но на прага стоеше Ан, с нейната широка усмивка. Катрин въздъхна с облекчение, направи ѝ знак да влезе и залости вратата зад гърба ѝ. Двете жени се прегърнаха.

— Катрин! — възкликна Ан. — Толкова се радвам да те видя. Колко се тревожих за теб през тази една година! Колко си красива!

— Благодаря ти, че дойде, Ан.

— Как няма да дойда?! — лукаво ококори очи Ан. — Катрин, та ти прекара почти цяла година с един от най-породистите и, както се говори — най-страстния от всички мъже! И го последва до тук, въпреки че знаеше как ще бъдеш посрещната!

Катрин приседна на леглото, вперила поглед в своята приятелка.

Ан я наблюдаваше изпитателно.

— Е? Наистина ли е толкова страстен, колкото го описват? Ненадминат в леглото? Ненаситен? Ти съвсем не ми се виждаш похабена. А и скоро ще родиш дете от него.

Катрин беше разочарована и огорчена.

— Може би трябва сама да провериш това, Ан?

— О, аз те разстроих! Но не можеш да ме осъждаш за моите фантазии. Собственият ми съпруг е стар, дебел и на всичко отгоре похотлив. Божичко, скъпа, та ти изглеждаш съкрушена. Но защо? Аз се радвам за теб, Катрин. Да притежаваш такъв мъж! Как ми се иска пиратът да беше отвлякъл мен.

Разочарованието на Катрин се стопи. Ан просто беше една бърбровка, но в никакъв случай не ѝ мислеше злото.

— Страхувам се, че ще го обесят.

— Имаш основание да се страхуваш. Кралицата ненавижда изменниците и за да не изневери на принципите си, би обесила човек и за най-невинното предателство.

— Никак не ме утешаваш.

— Целта ми не е да те утешавам. Ако обичаш своя пират, трябва да бъдеш умна като майка си, да играеш дипломатично и предпазливо. Едно мога да ти кажа със сигурност: съветниците на Елизабет са разделени на два лагера по въпроса. Сесил не иска О'Нийл да бъде обесен.

Катрин усети в гърдите си искрица надежда.

— Лорд Бъргли често успява да убеди кралицата!

Ан вдигна предупредително ръка.

— Но Лестър мрази О'Нийл и е напълно доволен от развоя на събитията. Той настоява Елизабет незабавно да го осъди на смърт. Непрекъснато ѝ напомня за всяка една от размириците, които стават по света, както и за метежниците, които съзаклятничат срещу нея тук, в Англия. Защото прекрасно знае, че страхът ѝ от заговори ще я накара да използва Лиъм за назидание на останалите.

Сърцето на Катрин се сви. Лестър. Колко правилен е бил замисълът ѝ!

— Ан, моля те да ми направиш една-едничка услуга.

Ан потупа ръката ѝ.

— Знаеш, че стига да мога, ще изпълня молбата ти.

— Искам да предадеш на Лестър една бележка от мен, и то веднага.

Ан подскочи и я зяпна втрещено.

— Катрин! — Сетне очите ѝ се разшириха още повече. Беше схванала намеренията на своята приятелка. — Ти не знаеш какво вършиш!

— Напротив, Ан, знам прекрасно какво трябва да бъде свършено.

Камбаните на параклиса удариха полунощ. Катрин нервно отброи всеки удар. С изпотени длани и пресъхнали устни тя седеше на една пейка в дворцовата градина, загърнала пелерината около треперещото си тяло.

След миг го видя да се задава между голите дървета — висока величествена фигура в тъмно наметало, която бързо се приближаваше към параклиса. Ноктите на Катрин се забиха в дланите ѝ.

— Милорд — тихо извика тя.

Той смени рязко посоката си и се отправи към нея. Катрин се изправи на крака. Беше вдигнала качулката си и я стискаше толкова здраво затворена, че лицето ѝ почти не се виждаше.

Лестър спря пред нея и лекичко се усмихна.

— Имаш ли представа как се почувствах, когато получих съобщение, че искаш да се срещнеш с мен, и то тайно?

Катрин трепереше. Не отвърна нищо. Погледът ѝ бе вперен в красивото му лице, обляно от лунната светлина, която се процеждаше между два разкъсани облака.

Въпреки неустоимия порив да побегне, тя не помръдна, когато Лестър протегна ръка към нея и свали качулката ѝ.

— Господи, толкова си красива — каза той с предрезнял глас. Пръстите му докоснаха бузата ѝ.

Катрин с мъка остана неподвижна.

— Сега съм по-дебела.

Погледът му срещна нейния.

— Носиш дете от нето. В това няма нищо чудно. Винаги съм знаел, че си родена да поемаш и отглеждаш мъжкото семе, да носиш и раждаш деца.

Тя не каза нищо.

Очите на Лестър бавно обхождаха лицето ѝ.

— Мислеше ли си за мен, скъпа моя? Когато пиратът проникваше в прекрасното ти тяло — мислеше ли за мен?

Катрин изтръпна.

— Аз често мисля за теб — каза Лестър. — Все още те желая. Дори повече от преди. — Той се усмихна леко, улови ръката ѝ и я притисна към слабините си. Беше твърд като скала.

Катрин рязко дръпна ръката си.

— Аз съм бременна!

— Някои жени предпочитат да се любят в това състояние.

Тя беше шокирана. Усети страх. Не бе предполагала, че Лестър ще бъде отново толкова настоятелен, не и сега, не и когато носеше дете в утробата си.

— Аз не съм от тях.

— Не ти вярвам. — Той я придърпа към себе си. Катрин настръхна, когато усети коравия му член до бедрото си, но не оказа съпротива. — Ти си страстна жена. Разбрах го още щом те видях. И доказателството за това е, че не си омръзнала на О'Нийл, че те задържа на своя остров почти цяла година. Предполагам, че те е научил на много и приятни начини да доставяш удоволствие на един мъж. — Устните му докоснаха нейните. — Но той е в затвора от няколко седмици. Тялото ти сигурно вече тръпне от желание. Смятам да заема мястото на пирата, Катрин.

Тя отчаяно завъртя глава, за да отдалечи устните си от него. Беше останала без дъх.

— Спрете. Моля ви.

— Но нали ти ме повика? — тихо промълви той. Погледът му я прониза. — Какво искаш от мен, Катрин?

Катрин притисна ръце към гърдите му в напразно усилие да остави поне малко разстояние между телата им.

— Имам нужда от вашата помощ.

— Знам. И мога да се досетя за какво ти е нужна помощта ми.

Тя го погледна слисано.

Лестър се усмихна.

— Кралицата ми каза, че си я молила доста умело, доста убедително да пощади живота на твоя любовник, пирата. Катрин, ти си права да се обърнеш към мен. Единствено аз съм в състояние да ти помогна да постигнеш целта си. Елизабет не може да ми откаже.

— Значи ще я убедите да помилва Лиъм? — прошепна едва чуто Катрин.

— Готова ли си да платиш цената, която ще поискам?

Със свито от ужас сърце, тя кимна.

Лестър се усмихна. Тялото му се притисна към нейното.

— Тази нощ?

— Не! — Катрин се отскубна от него и отскочи назад, обзета вече от истинска паника.

Той не направи опит да я задържи. Очите му я наблюдаваха с нескрит интерес. Беше самоуверен и спокоен — като хищник, дебнещ лесна плячка.

Задъхана, Катрин срещна смело погледа му.

— Първо трябва да успеете да направите така, че Лиъм да получи свободата си. Едва тогава ще дойда при вас. След като родя детето си.

Лестър се изсмя.

— Не съм съвсем съгласен. Значи трябва да чакам чак докато пиратът бъде пуснат на свобода? И дори тогава да те имам само веднъж? Залогът е твърде голям, Катрин. Ако научи за това, кралицата ще се разгневи до смърт. А и става въпрос за живота на твоя любим. Не мисля, че един път ще бъде достатъчен.

Тя поклати глава, повтаряйки си, че не бива да плаче, че трябва да бъде силна.

— Когато Лиъм е на свобода, аз ще дойда при вас само веднъж. — Тонът ѝ бе твърд и решителен, но ѝ се наложи да стисне здраво раменете си с ръце, за да се опита да спре треперенето на тялото си. — Може и преди да се е родило бебето, ако наистина желаете това.

Той я изгледа изпитателно.

— А ако откажа?

— Тогава никога няма да ме притежавате — отвърна Катрин далеч по-спокойно, отколкото се чувстваше.

Този път Лестър не се засмя.

— Мога да те притежавам още сега и ти не ще се осмелиш да се оплачеш пред никого. Не е ли така?

Катрин простена.

— Но в такъв случай ще бъде против волята ми — извика тя, вече наистина уплашена. — Аз ви предлагам една безкрайна нощ на удоволствия, Дъдли. Нощ, в която ще ви разкрия всичките си умения на съблазнителка. — Гласът ѝ секна. По бузите ѝ се търкаляха сълзи.

Той я погледна втренчено.

— Дадено.

Но Катрин не изпита облекчение.

— Има още нещо.

Веждите му се извиха въпросително.

— Искам да видя Лиъм. Само веднъж. В крайна сметка, може и да не успеете да издействате освобождаването му.

— Разбирам. — Тонът му бе рязък; лицето му — изопнато.

— Ако до два дни не съм посетила Тауър, уговорката ни отпада — блъфира тя.

В очите на Дъдли светна опасен огън.

— А когато го посетиш, ще му дадеш ли това, което току-що отказа да дадеш на мен?

— Това не ви влиза в работата.

Известно време той я гледаше мълчаливо. Накрая каза:

— За две услуги се плаща двойно, Катрин.

Катрин разбра какво имаше предвид, кимна и се извърна, готова да си върви.

Лестър я хвана за ръкава.

— Не бързай толкова.

Тя се обърна отново с лице към него с очевидна неохота.

— Ела тук — каза той. — Искам да скрепим сделката с целувка.

Събуди го някакъв шум.

Беше остър, скърцащ звук и отначало Лиъм, стреснат в съня си, помисли, че е плъх и се приготви да убие проклетия звяр, ако реши се приближи до него.

Но скърцащият звук притихна. Сега ясно се чу изщракване. Лиъм рязко се надигна от проснатия на земята сламеник и седна върху него. Някой отключваше вратата на килията му.

Както винаги, вътре цареше непрогледна тъмнина, но той имаше смътна представа за времето, понеже два пъти дневно му носеха овесена каша и вода. Днес вече бе изял и двете си дажби — значи, беше късна вечер, може би дори полунощ. Лиъм скочи на крака и застана нащрек, готов да срещне приятел... или убиец.

Вратата се разтвори широко и в килията се разля ярка светлина. Той вдигна ръка, за да предпази очите си от ослепителния блясък. За миг успя да зърне само един от надзирателите и зад него фигурата на непознат посетител в наметало с вдигната качулка.

Тогава долови шумолене на колосани платове — звук, който можеше да идва единствено от жена. Лиъм замръзна на мястото си и бавно отмести ръка от очите си, страхувайки се, че сънува. Или че полудява.

С фенер в ръка, Катрин пристъпи в килията.

Видя го в същия миг, в който я видя и той и също като него застина неподвижно. Двамата впиха погледи един в друг, без да

забележат нито лукавата усмивка на надзирателя, нито как той внимателно затвори вратата зад гърба на Катрин.

— Лиъм! — пресипнало възкликна тя. — О, божичко, Лиъм, добре ли си?

Беше като видение с неземна красота. Небесен ангел и в същото време прелъстителка от плът и кръв. Лиъм не помръдваше, не дишаше. Появата ѝ го изпълни с пронизваща болка. Припомни си, че тя го бе използвала, за да помогне на своя баща. Че беше долна, невярна кучка. Че никога не би могла да обича сина на Шон О'Нийл. Беше го чул от собствената ѝ уста.

— Какво искаш? — попита той с груб глас, който отекна сред каменните стени на малката килия. Опитваше се да не обръща внимание на красотата ѝ и — бог да пази душата му! — на неприкритата тревога и загриженост, които се четяха в очите ѝ, наред с още нещо, нещо много повече, нещо, което не можеше да е истина.

Шепотът ѝ беше неравен.

— Исках да те видя.

— Защо?

Катрин извърна глава. Но Лиъм успя да съзре блясъка на сълзи в очите ѝ.

— Защо? — повтори той. — Не си ли доволна, Катрин, че скоро ще получи това, което се полага на един пират?

Тя вдигна поглед и преглътна.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Не си ли доволна, жено моя, че твоят съпруг — синът на Шон О'Нийл — скоро ще умре? И че ще бъдеш свободна да хванеш в капана си благородния и благочестив Джон Хок? Ако вече не си го сторила, разбира се.

Катрин прехапа устни и го погледна наскърбено. По бузата ѝ се стичаше сълза.

— Съжалявам.

Лиъм изтръпна.

Тя му обърна гръб и вдигна ръка, готова да почука на вратата, за да повика охраната.

— Недей! — извика той и с един скок се озова до нея. Пръстите му се вкопчиха в китката ѝ. Катрин не помръдна.

— Катрин — прошепна Лиъм изтерзано. Вече не го беше грижа за това, че го бе измамила и предала. Единственото, което го интересуваше, бе че тя е тук — не онзи образ от фантазиите и кошмарите му, не призрачното видение от неговите нощи и дни, а истинската, живата Катрин — и беше казала, че съжалява. Очевидно в крайна сметка се бе оказал един романтичен глупак, защото усети как в гърдите му трепва надежда. — Катрин, защо дойде?

Тя бавно се извърна с лице към него. Гласът ѝ бе тих, почти беззвучен.

— Дойдох, за да ти кажа... че не искам да умираш.

Надеждата го изпълни целия.

— Нима това има значение за теб?

Катрин пое дъх разтреперана.

— Лиъм... Да.

Той протегна ръце и обхвана с длани лицето ѝ — нейното изумително лице. Лице, което го преследваше от толкова години, още от онази далечна утрин, когато за пръв път я бе зърнал в манастира. Знаеше, че е мръсен и окъсан, но не можеше да спре да я целува, точно както след оня ден в абатството Сен Пиер-Еглиз не бе могъл да спре да мисли за нея всеки ден, час и минута. Устните му докоснаха нейните. В този миг той усети цялата гореща, могъща сила на своята любов — любовта, в която бе отказвал да повярва; любовта, която никога не бе искал; любовта, която го бе обсебила още тогава и от която продължаваше да бъде обсебен; любовта, която направляваше всяка негова постъпка и която го бе тласнала към безумната игра, за да доведе двама им с Катрин до тази точка във времето, сплели ръце в безмълвно страдание в подземията на лондонския Тауър.

Устните ѝ трепнаха при допира му.

Желание се надигна у Лиъм — горещо, страстно, неудържимо — и разтърси тялото му. Той сграбчи Катрин за раменете, неспособен да мисли за нищо друго, освен за този необуздан порив да я притежава, да я подчини, да я направи своя робиня със силата и мощта на тялото си; така, както тя го бе направила свой роб с красотата си, с гордостта си, със своята решителност и ум.

— Катрин, искам те.

Катрин се притисна към него. Тялото ѝ бе топло, приканващо. Тя се взря в очите му и прошепна името му, прошепна „да“.

Лиъм изстена, прегърна я силно и притисна лице до шията ѝ, за да вкуси още малко от пулсиращата горещина на прилепените им едно в друго тела.

— Лиъм, толкова ме е страх. Моля те. — Катрин обсипа челото му с целувки, зарови пръсти в косите му. — Аз също те искам, любими. Нуждая се от теб.

При тези думи и последните тухли от стената, която бе издигнал, за да брани сърцето си, се срутиха. Той се взря в очите ѝ с цвят на море. Това не беше преструвка, не беше театър. В зениците ѝ пламтеше желание, желание и нещо много по-могъщо. Нещо неразруσιμο, вечно. Нещо, предопределено от самата съдба, на което две човешки същества не можеха да противостоят.

Думите бяха там, на върха на езика му. Обичам те. Винаги съм те обичал. Винаги ще те обичам.

Устните му се впиха в нейните. Пръстите му я докосваха ненаситно, изучаваха всяка част от тялото ѝ, наслаждаваха се на всяка извивка. Изведнъж дланта му стигна до корема ѝ. Лиъм се вкамени.

Беше твърд, заоблен и изпъкнал.

Катрин издаде звук, който бе полу-смях, полу-ридание.

— Да, Лиъм, това е твоето дете.

Той вдигна глава и се втренчи в нея невярващо, докато ръката му продължаваше да гали корема ѝ. Беше зашеметен. Сетне погледът му се плъзна надолу към чудноватата издутина.

— Моето дете — прошепна прегракнало Лиъм и в слисания му поглед се прокрадна неимоверна радост. Катрин щеше да го дари с дете!

Вдигна отново очи към лицето ѝ и видя, че макар да бе обляна в сълзи, тя също се усмихваше.

Внезапно радостта му се стопи. Припомни си своето собствено детство, целия си живот.

— О, господи! — възкликна той, разкъсван между ликуващото щастие и отчаяната безнадеждност.

Усмивката на Катрин помръкна.

— Ти не се радваш.

Лиъм направи крачка назад.

— Ти не разбираш. — Изведнъж бе станал отново онова малко тъжно момче; чуваше жестоките, подигравателни подвиквания.

Копелето на Шон О'Нийл. Копелето на Шон О'Нийл.

Тя докосна ръката му.

— Разбирам. Лиъм... аз ще пазя нашия син. Той няма да страда така, както си страдал ти, кълна ти се.

— Не можеш да попречиш на хората да го презират, нито пък да промениш това, че е мой син.

Катрин мълчеше. Той потръпна.

— Какво си намислила?

Лицето ѝ пребледня. С изключение на две ярко розови петна на бузите ѝ — белезите на нейната вина.

Сетне си припомни за неговото предателство и за своята решителност.

— Какво си намислила, Катрин?

— Кралицата е разярена. Хок казва, че ще те обесят.

Хок. Джон Хок. Другият ѝ съпруг.

— Още не съм умрял, Кейт. Нито пък възнамерявам да умирам, поне не в скоро време. Или ти вече си ме погребала?

— Не искам да умираш!

— И няма да умра. Ще избягам от този затвор, ще се върна в морето и ще довърша играта, която започнах. Чуваш ли, Катрин? — изкрещя Лиъм. — И ти ще бъдеш с мен. Ти и детето!

Катрин не отговори. Но мълчанието ѝ му каза всичко, което искаше да узнае.

— Ти си моя жена — каза той. Гърдите му дишаха тежко. Внезапно осъзна, че не издържа повече, че не може да понася нито това пленничество, нито своето безсилие. Обзе го свиреп гняв. Пръстите му стиснаха брадичката на Катрин и я принудиха да го погледне в очите. Тя клатеше глава упорито в знак на несъгласие.

— Спала ли си вече с него, Катрин? Отговори ми!

— Не! — извика тя изплашено.

Това не успокои Лиъм. Тя го мамеше, дяволите да я вземат. Изведнъж изпита натрапчивото усещане, че стените на килията се свиват, че самият той се смалва до жалка, безпомощна отломка. Тялото му се разтърси.

— Ти не отговори на въпроса ми, Катрин.

— Хок казва, че ще те обесят. Правя всичко, което е по силите ми, за да предотвратя това, но не знам дали ще успея — извика

задъхано Катрин. — Хок казва... — Тя млъкна.

Хок. Хок. Хок.

— Какво още казва? — изръмжа Лиъм.

— Че ще даде на твоето дете името си... дори ако е момче!

Тогава той разбра всичко, видя всичко. Видя нейното бъдеще — бъдеще с Джон Хок. Видя ги двамата, настанени удобно в Барби Хол. Видя детето си, растящо като млад английски лорд, нагиздено с панталони, жакет и шапка с големи пера, обучавано от най-добрите учители, разговарящо с лекота на английски, френски и латински, приемано както във висшето общество на Лондон, така и сред провинциалните благороднически родове. Несъмнено щеше да има и други деца, малки момчета и момичета — децата, които Катрин щеше да роди на Джон Хок, както е редно да стори всяка добра съпруга.

Лиъм го мразеше.

В този момент мразеше и нея.

Той се извърна и с див рев стовари юмрука си върху каменната стена. Катрин изпищя уплашено. Лиъм удари стената отново. И отново. И отново... докато не осъзна, че Катрин се бе хвърлила на врата му разридана и крещеше, че не бива да прави това, че го моли, умолява го да спре.

Задъхан, с окървавена ръка, която вероятно бе счупена, защото го болеше ужасно, Лиъм опря лице до стената. Катрин се свлече в краката му, като ридаеше тихо. Той усети, че по собствените му бузи се стичат сълзи. И за пръв път в своя живот изпита съмнение в себе си.

Щеше да изгуби всичко. Жена си, детето си, живота си.

Страх парализира тялото му.

Тогава от дълбините на душата му изригна някаква скрита, могъща сила. Страхът не изчезна, но във вените на Лиъм потече решителност, която подпали кръвта му. Трябваше да извоюва свободата си и щеше да я извоюва. Преди Катрин да е сторила немислимото и да се е върнала при Джон Хок. Преди да се е отдала на Джон или на друг мъж с надеждата, че чрез тялото си ще може да откупи неговата свобода. Преди да е станала политическа жертва в името на неговия живот. И преди самият той да полудее окончателно.

Хокхърст

Беше изминала точно една година от първото посещение на Катрин в Хокхърст. По онова време беше сгодена за Джон Хок и очакваше да стане негова съпруга. Сега ѝ се струваше, че оттогава е минала цяла вечност. Даде си сметка колко наивна и невинна е била, колко малко е знаела за света и за мъжете. Имаше чувството, че за тази една година е остаряла с цяло десетилетие.

Сега се връщаше в Хокхърст при обстоятелства, които и на сън не си бе представяла за възможни.

Движеха се бавно по разкаляния път, който се виеше между хълмовете. По време на пътуването, което продължаваше вече цяла седмица, Катрин почти не беше излизала от каляската, но днес бе настояла да язди сама и Хок се бе съгласил. Преди година ветровитите, обрасли с диви храсти хълмове ѝ се бяха сторили живописни и някак романтични. Сега ги намираще унили, мрачни и враждебни.

Каменните стени, покритият с плочи покрив и комините от варовик на старинната господарска къща вече се виждаха в низината и Катрин усети как в гърдите ѝ се надига паника. Животът ѝ беше истинска лудост. Как би могла да бъде съпруга на Хок, след като копнееше толкова отчаяно за друг мъж? След като носеше в утробата си дете от този друг мъж? Когато този друг мъж вероятно щеше да увисне на бесилката? Как?

Сърцето ѝ се сви болезнено, сякаш стегнато в огромно менгеме. Тя се надяваше, че Лестър ще успее да убеди Елизабет да пощади Лиъм, разчиташе на това, копнееше за това. Но ако Лестър успееше, Катрин трябваше да изпълни своята част от мръсната сделка, която бе сключила с него. Чувстваше се толкова безпомощна. Толкова отчаяна. Толкова самотна.

Копитата на конете изтрополиха по облите камъни в двора на имението и спряха до входната врата. Хок помогна на Катрин да слезе от седлото.

— Родителите ми са в Лондон, така че засега няма да ти се налага да се срещаш с тях.

Тя изпита облекчение, макар че от тревога за Лиъм изобщо не се бе замисляла за това как ще я посрещнат родителите на Хок

— Знам, че си уморена — каза Джон. — Защо не си починеш в стаята си? Няма нужда да слизаш за вечеря, ако си прекалено изтощена.

Катрин видя загрижеността в очите му. Защо Хок продължаваше да се държи тъй мило с нея, след като изглеждаше също толкова нещастен?

— Благодаря ти — каза тя и понечи да влезе в къщата.

— Катрин!

Катрин спря.

Погледът му беше сериозен и изпитателен.

— Трябва да оставим миналото зад гърба си — бавно произнесе той. — Знам, че това няма да е лесно. Нито за мен, нито, разбира се, за теб. Но трябва да опитаме. — Без да сваля очи от нея, Хок направи усилие да се усмихне.

Катрин не успя да каже нищо. Защото в този миг, застанала в двора на Хокхърст, под лъчите на топлото пролетно слънце, тя осъзна, че никога няма да може да остави миналото — и Лиъм — зад гърба си.

— Трябва да опитаме — упорито повтори Хок, след като видя, че тя няма да отговори. — Мисля, че ще е най-добре да родиш детето тук, в Корнуол, далеч от двореца. Не само защото това е желанието на кралицата. Дори след раждането трябва да останеш в Хокхърст, където ще можеш да приемаш гости — ако, разбира се, има кой да те посети. С времето скандалът ще бъде забравен.

Катрин не можеше да се съгласи.

— Скандалът никога няма да бъде напълно забравен. Хората ще шушукат по мой адрес дори и след смъртта ми, както стана с майка ми.

— Не — каза Хок решително. — Всичко ще се забрави. Може би ще трябва да мине някоя и друга година, но когато ни се родят деца, когато заживеем щастливо като голямо и задружно семейство, хората ще забравят.

Тя беше ужасена. Не можеше да направи това. Хок беше добър човек, но Катрин никога нямаше да бъде щастлива като негова съпруга.

— Искам да ми обещаеш — каза той, — че ще забравиш миналото, ще забравиш пирата и ще бъдеш моя предана съпруга.

Ръката ѝ неволно докосна заоблението ѝ корем. Разумът ѝ казваше да произнесе думите, да излъже. Но тя не можеше да го направи. Никога нямаше да забрави Лиъм. Никога.

Дясното око на Хок трепна нервно.

— Нима няма да получа твоето обещание? Дори след всичко, което правя за теб и твоето дете?

Катрин полагаше отчаяни усилия да отговори. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Караш ме да ти обещавам невъзможното — прошепна тя.

От гърдите му се изтръгна болезнен стон.

— Съжалявам — извика Катрин. — Съжалявам, толкова съжалявам! Но не мога да го забравя, никога няма да го забравя. Обичам го, въпреки всичко, което ми е причинил. Бог да ми е на помощ, но го обичам!

Хок се взря в лицето ѝ, сгърчено от безмълвна, разплакана болка. Сетне каза с равен, мрачен глас:

— Той ще бъде обесен, Катрин. И какво ще правиш тогава? Ще чезнеш по някакъв си призрак? — И се отдалечи.

Катрин покри лицето си с ръце. Защото знаеше, че дори ако Лиъм бъдеше обесен, тя пак щеше да го обича, да го желае, да копнее... за един мъртвец.

Разтреперан от гняв и изумление, Хок закрачи през двора без определена цел и посока. Изведнъж забеляза, че към портите на Хокхърст препуска самотен конник. Веднага разпозна кестенявата кобила, както, между впрочем, и ездачката. Беше Джулиет.

През тялото му премина внезапна тръпка.

Джулиет дръпна юздите, конят премина в лек тръс и влезе в двора.

Не беше я виждал от няколко месеца. Каза си, че трябва да се пази — не от нея, а от себе си. Не можеше ли поне да е стара, грозна или зла? Не можеше ли да не го гледа с такива огромни, прекрасни сини очи?

Бе забравил, че тя е най-добрата приятелка на Катрин. Сега си даде сметка, че след като Катрин и детето щяха да живеят в Корнуол, присъствието на Джулиет в Хокхърст може да стане почти постоянно. Тази идея съвсем не му се стори неприятна.

Разбира се, самият той щеше да остане в двореца при кралицата.

Джулиет стигна до него и спря. Безупречното ѝ лице беше поруменяло, а сините ѝ очи, като че ли засияха, щом се спряха на лицето му. Кой знае защо, Хок се запита дали някой някога я е целувал, но веднага прогони тази мисъл от главата си.

— Сър Джон — неуверено каза тя. Руменината на бузите ѝ се бе сгъстила. — Радвам се да ви видя отново.

Той се направи, че не е чул поздрава ѝ.

— Сигурно идвате на посещение при жена ми? — Искаше да бъде груб, да я накара да си тръгне.

Погледът ѝ се плъзна настрана.

— Да.

— Тя е в салона. Сигурен съм, че ще се радва да поговори с вас.

Джулиет сведе очи към земята. Изглеждаше смутена и огорчена.

Хок се почувства като пълен грубиян.

— Простете за лошите ми маниери — резервирано каза той и леко се поклони. — Пътуването беше много дълго и изтощи всички ни.

— Не биваше да идвам — промълви Джулиет, улови поводите и обърна кобилата си. Но преди сам да осъзнае какво върши, Хок хвана юздите с една ръка, а с другата сграбчи Джулиет за коляното.

При внезапния допир тялото ѝ настръхна а очите ѝ се ококориха.

Той също се скова. Погледите им се срещнаха, сетне бързо се разделиха.

Хок пое дъх. Защо се държеше като глупав незрял младок? На устните му с мъка се изписа някакво подобие на усмивка.

— Лейди Стратклайд, моля ви да слезете. Точно сега Катрин има нужда от приятел до себе си.

В продължение на цяла вечност Джулиет го гледаше изпитателно, после елегантно скочи на земята. Той ѝ помогна да стъпи на крака, като се опита да се убеди, че причината да го стори съвсем не е в това, че му е толкова приятно да я докосва.

Джулиет се отдръпна.

— Как е Катрин?

— По-добре, отколкото можеше да се очаква — рязко отвърна той, неспособен да откъсне очи от нея. Следващите й думи го смаяха.

— А вие, сър Джон? Вие добре ли сте?

Хок се взря в зениците й. Знаеше, че няма предвид неговото здраве. Изведнъж му се прииска да излее цялата си болка, цялата си душа пред това шестнадесетгодишно момиче. А тя го гледаше с тези огромни сини очи така, сякаш нямаше нищо, което да желае по-силно от това да го изслуша, да го утеши. Но сигурно си бе въобразил нейното състрадание, нейната загриженост.

— Добре съм — нервно каза той. Лъжа. — И се радвам, че Катрин се върна. — Още една лъжа. Господи, не се радваше, вече изобщо не се радваше.

Очите й се разшириха, изящното й лице се изопна. Сетне Джулиет се усмихна.

— Аз също се радвам, че Катрин се върна — прошепна тя. Усмивката й стана някак неестествено широка. Гласът й потрепери. — Така ще може да дойде на сватбата ми с лорд Хънт през декември.

Хок трепна, сякаш го бяха ударили. Беше изгубил дар слово.

— Омъжвате се за Саймън Хънт? — В главата му нахлу образът на дебелия виконт, на огромното му тлъсто тяло върху крехката фигура на Джулиет, на влажните му целувки върху изящните й устни.

Тя извърна глава настрана. Профилът й бе съвършен, но чертите й внезапно бяха станали безизразни и непроницаеми.

— Да.

Гореща вълна на ревност погълна Хок.

Никой от двамата не каза нищо повече. Като внимаваше да не я поглежда дори за миг, той я придружи до салона, където беше Катрин. Но не можеше да спре да мисли за Джулиет в прегръдките на Саймън Хънт; за красивата Джулиет като съпруга на Саймън Хънт.

Любимата лятна резиденция на Елизабет беше Уайтхол и още при първите радостни стъпки на пролетта тя се бе преместила там с целия си двор. Вън от двореца напъпилите дървета лека-полека разлистваха клоните си, край Темза цъфтяха яркожълти нарциси. А вътре, в залата за аудиенции, Елизабет крачеше неспокойно напред-

назад. Беше време да се заеме с въпроса, който отдавна висеше неразрешен като дамоклиев меч над главата ѝ.

Тя се обърна с лице към мъжете, които бе повикала, за да ѝ помогнат да вземе окончателното и вероятно ужасяващо решение — братовчед ѝ Том Бътлър, граф Лестър и Уилям Сесил — и каза без всякакви предисловия:

— Трябва да осъдя О'Нийл или да го пусна на свобода. Не мога да го оставя да изгние в подземията на Тауър.

Мъжете заговориха разпалено в един глас, предлагайки всеки своето мнение по спорния проблем. Очевидно Ормънд бе отвратен от идеята за помилване, но Лестър неочаквано беше променил виждането си и се обявяваше против съдебен процес. Сесил не каза нито дума. Елизабет извика на двамата по-млади мъже да млъкнат.

— След като той твърди, че може да залови Фицморис, не е ли по-добре да го пусна на свобода?

Ормънд не повярва на ушите си.

— Да не искаш да кажеш, че смяташ да му се довериш?!

Кралицата изгледа братовчед си.

— Струва си да бъде помилван, ако наистина успее да ме отърве от Фицморис.

Ормънд почервения от гняв.

— Този пират няма да те отърве от Фицморис. Всичко, което ти е наговорил, е долна лъжа. Той е съюзник на проклетия католик, а ти се каниш да му се довериш, Бес! Допускаш неговата красива външност и мъжествеността му да повлияят на решението ти!

Елизабет побледня. Доколко думите на Том отговаряха на истината? Боеше се, че той е прав. Всеки път, когато си казваше, че Лиъм трябва да бъде обесен, сърцето ѝ се свиваше от ужас и болка.

Ормънд продължаваше тирадата си.

— Забравяш, че той е син на Шон О'Нийл. Но как можеш да забравиш точно това, след като собствената ми сестра пристигна в двора с неговото дете в утробата си! Бога ми, не те разбирам! Преди не чак толкова много години Мери Стенли се появи в двореца, бременна от Шон О'Нийл. Ти също беше там и видя всичко! Не е ли истинска ирония на съдбата фактът, че сега синът на Мери е извършил спрямо Катрин същото чудовищно престъпление, което собственият му баща

извърши спрямо майка му? Трябва да си си изгубила ума, за да се довериш на този човек.

Намеси се Лестър.

— Да не би да обвиняваш О'Нийл в изнасилване, Ормънд? Не ми е приятно да го казвам, но Катрин съвсем не изглеждаше изпълнена с омраза към пирата последния път, когато я видях.

Ормънд не успя да отговори, защото в този миг Елизабет пристъпи към Лестър заплашително и попита:

— И кога беше това, Робин?

Той се сепна.

— Моля?

Елизабет не повтори въпроса си. Беше чула слух за някаква странна среща между мъж и жена преди седмица в градината край параклиса в Ричмънд. Среща в полунощ. Свидетелят се кълнеше, че жената била Катрин. Не бе видял лицето на мъжа, но твърдеше, че бил много висок, широкоплещест и тъмнокос. Елизабет се взря в Робин и се запита дали й беше изневерил с Катрин, дали я бе предал заради тази жена. Самата мисъл я накара да потрепери. Нима не бе достатъчно, че проклетата кучка беше оплела в мрежите си О'Нийл? Нима не бе достатъчно, че я бяха заточили в Корнуол?

— Ако О'Нийл може да ни доведе Фицморис — заговори Лестър непринудено, сякаш кралицата не бе му задала никакъв въпрос, — той трябва да бъде пуснат на свобода.

Елизабет вдигна учудено вежди.

— Започнал си да пееш нова песен, скъпи Робин. Не беше ли едва онзи ден, когато ме съветваше незабавно да го изправя пред съда и също толкова незабавно да го обеса?

Лестър се усмихна.

— Не можем да си позволим тези непрекъснати войни в Ирландия. Фицморис е прекалено добър водач. Ако О'Нийл може да го унищожи, тогава е хиляди пъти по-добре да го пуснем на свобода, вместо да го бесим. Никой друг не е способен да залови оня папист и ти го знаеш, Бес.

Елизабет го гледаше с леденостудено изражение. Нещо ставаше, сигурна бе в това. Дъдли беше променил мнението си твърде бързо и твърде разгорещено поддържаше идеята за освобождаването на пирата. Това бе работа на момичето. Елизабет го почувства, както

почувства, че отстраняването на Катрин от двореца ни най-малко не бе отслабило желанието на Лестър да я притежава. За миг през главата ѝ мина идеята да обеси тази жена за предателство заедно с нейния любим пират.

— Простете, Ваше величество — намеси се Сесил. Елизабет се извърна към него с облекчение. — Трябва да престанем да разчитаме на сър Джон Перът. Той не може да хване хитрия католик. Най-доброто, което успя да стори, бе да го предизвика на дуел и така окончателно да се орезали.

Кралицата срещна прямия кафяв поглед на своя съветник.

— Аз вече престанах да разчитам на сър Джон — каза тя, — откакто чух тази невероятна история.

И Лестър, и Ормънд се изхилиха, неспособни да сдържат смеха си.

Елизабет ги погледна строго.

— Очевидно той се е побъркал — продължи тя. — Да покани Фицморис на дуел! Пресвети боже! Сър Джон трябва да си е изгубил ума, за да реши, че един личен двубой ще сложи край на цяла война.

Лестър все още беше усмихнат.

— При това на неговата възраст и с неговото тегло!

Ормънд също се кискаше.

— А Фицморис, лисицата му с лисица, изобщо не си показал и носа и така направил резила на сър Джон двойно по-голям.

— Че и тройно — додаде Лестър и двамата мъже избухнаха в смях.

— Престанете веднага — извика Елизабет. — Как можете да се подигравате така жестоко на човека, който ни е служил вярно толкова години и дори е изгубил ума си заради нас!

— Ирландия е трудна страна — меко каза Сесил, за да извини провала на Перът и очевидното му умопомрачение.

— Трябва ли да се доверя на пирата? — попита го Елизабет.

Сесил се усмихна лекичко и заговори само на нея, сякаш другите в стаята не съществуваха.

— Ако О'Нийл залови Фицморис, това наистина ще бъде огромен успех за нас. Но ще ни докара нова купчина тежки проблеми.

— Какво имаш предвид? — попита Лестър.

Сесил дори не го погледна.

— След като Фицморис го няма, кой ще управлява южна Ирландия и ирландците по тези земи?

— Аз — обади се Ормънд.

Сесил се обърна към него.

— Ти си повече англичанин, отколкото ирландец, при това си твърд протестант. Ирландските лордове се отнасят с теб почтително, но никога няма да те последват.

Ормънд стисна зъби.

— Знам какво ще кажеш сега.

Сесил се престори на изненадан.

— Нима?

— Ти никога не си искал Фицджералд да бъде отстранен от Ирландия! — извика Ормънд. — Но вече е твърде късно. Той беше отстранен и лишен от всичките си имоти и титли. Сега е полупобъркан и тъне в мизерия. Ирландците ще трябва да приемат мен като най-могъщия от техните лордове. Няма друг избор.

— Винаги има друг избор — спокойно каза Сесил.

И Елизабет разбра, че той бе решил какво трябва да се направи, ако пиратът бъде освободен и залови Фицморис. Мислено тя благодари на бог, че имаше Сесил — човека, когото познаваше още откакто бе само млада принцеса, човека, на когото винаги бе имала доверие.

— Какъв избор имаме, Уилям?

— Освободете пирата — каза Сесил. — Оставете го да довърши играта, която започна. Пуснете лисицата по петите на жертвата. После трябва само да изчакаме разместването на фигурите по дъската и да запазим онези, които ще ни трябват отново.

— Не можем да се доверим на сина на Шон О'Нийл — настоя гневно Ормънд.

Сесил се усмихна.

— Да му се доверим? Не знам дали можем. Но със сигурност можем да го контролираме.

Мълчание.

— В края на краищата, кралският астролог каза, че любовницата му ще роди син. Какъв по-добър начин да контролираш един мъж, ако не чрез единственото му дете, единствения му наследник?

Никой от присъстващите не помръдна. Само по лицата им се изписаха усмивки. Елизабет плесна с ръце.

— Колко си умен — извика тя, засияла от задоволство.

Сесил също се усмихна. Но си каза, че едва ли е по-умен от пирата, който — ако всичко се развиеше според очакванията на Сесил — наистина щеше да се окаже господар на играта.

33.

Лиъм знаеше, че съвсем скоро съдбата му ще бъде решена.

Бяха му казали да се измие и избърсне, като за целта го преместиха от вмиряната килия в малка, но далеч не толкова неприветлива стая на един от по-горните етажи на Тауър. Дадоха му чисти дрехи и прилична храна. Не му беше трудно да се досети, че го очаква среща с кралицата.

Той беше готов. Готов да надхитри, да надиграе както Елизабет, така и съветниците ѝ, включително и проницателния Уилям Сесил. Защото на карта беше поставено всичко, което му бе скъпо — Катрин, тяхното дете, животът му.

Малко по-късно отведеха Лиъм при кралицата.

Тя го очакваше в преддверието на покоите си и в първия момент Лиъм помисли, че е сама. После обаче забеляза, че зад гърба ѝ е застанал Сесил и въздъхна с облекчение. Защото, колкото и да не му се щеше да се изправя очи в очи с хитрия Сесил, мисълта, че може би ще се наложи да съблазни — а вероятно и да люби — кралицата, за да постигне целта си, съвсем не му беше приятна.

— Изглеждаш в по-добро разположение на духа, пирате — рязко каза Елизабет.

Лиъм се поклони и застана на едно коляно.

— Благодаря ви, че ми позволихте да се изкъпя и да облека чисти дрехи, Ваше величество. Не можете да си представите колко съм ви признателен.

— Нямах желание да приемам в покоите си една воняща отрепка — отбеляза тя. — Можеш да станеш.

Той се изправи на крака.

— Какво да правя с теб, изменнико?

— Не помислихте ли върху моето предложение? — попита Лиъм.

— Да, помислих, но Съветът не е единодушен. Някои подозират, че това е само номер, за да се измъкнеш. — Тя се доближи до него и се взря в лицето му. — Така ли е, Лиъм? Би ли ме предал отново?

— Скъпа Бес, никога не съм те предавал. Няма да те предам и този път.

Елизабет го гледаше изпитателно.

— Мислих доста дълго и много внимателно по въпроса — каза тя след дълга пауза. — И реших, че твоята дума не ми е достатъчна.

Лиъм наклони глава на една страна в напрегнато очакване.

— Трябва ми залог и то достатъчно голям, за да съм сигурна, че ще изпълниш своята част от сделката.

Сърцето му трепна. Катрин. Дали Елизабет щеше да се опита да настрои Катрин срещу него? Или може би да я използва като примамка? Второто предположение съвпаднаше напълно със собствените му желания.

— И какъв залог имате предвид, Ваше величество? — тихо попита той.

— Детето — каза кралицата.

Лиъм се сепна. Мозъкът му трескаво заработи. Знаеше, че преди стотици години децата често са били използвани като пешки в политическите игри, но не можеше да повярва, че намеренията на Елизабет са такива. Не и в този модерен век.

Но много грешеше.

— След като се роди, детето ще бъде доведено при мен — заяви кралицата. — Така твоят син ще бъде залог за правилното ти поведение. Когато аз получа Фицморис, ти ще си получиш сина.

Лиъм я гледаше слисано. Спомни си ранното си детство в двореца. И на сън не си бе представял, че собственият му син може да расте тук и да понася същите жестокости като него. Мисълта за това беше непоносима.

— Лиъм? — попита Елизабет. В гласа ѝ имаше нотка на обърканост.

Той не я чу. Пред очите му се сменяха ужасни картини, които разкъсваха душата му. Представяше си своя малък син обграден от тълпа смеещи се подигравателно английски деца, самотен, тъжен, нещастен. Лиъм навлажни пресъхналите си устни. Никога не бе изпитвал съмнения в способността си да залови Фипморис, но сега изведнъж му хрумна, че може и да не успее. Обзе го страх. Какво щеше да стане тогава с детето му?

— А ако не съумея да го хвана? — попита той. Гласът му бе прегракнал и някак чужд.

Елизабет го погледна косо.

— Ако не получа Фицморис, ще намеря някой добър и лоялен към мен англичанин, който да отгледа детето.

Лиъм отчаяно се опитваше да си поеме дъх. Напразно.

— И ще изпратя най-добрите си мореплаватели по петите ти — добави тя, — за да те доведат обратно в Тауър.

Нямаше друг избор. В името на своето дете, в името на това невинно създание, което не биваше да страда заради него, той трябваше да спечели. Като се стараяше — без особен успех — да не показва болката си, Лиъм каза:

— Ще хвана Фицморис. Но ти ще ми върнеш Катрин, заедно с детето.

— О, не! — извика кралицата — Не, няма!

Той изтръпна.

— Катрин ще остане със своя съпруг, Джон Хок. Не мисли, че смятам да се пазаря по въпроса, негоднико. Единственото, което мога да направя, когато заловиш Фицморис, е да ти дам детето.

Сърцето му удряше като тежък чук. Играта още не бе свършила. Имаше още много ходове, които трябваше да бъдат изиграни правилно. В края на краищата, Джералд продължаваше да е затворен в Саутуърк, така че бе рано Катрин да се връща при Лиъм. Освен това нямаше смисъл да обяснява на Елизабет, че са женени, защото ако все пак свършеше на бесилката, Джон Хок щеше да се погрижи за Катрин и за техния син.

Внезапно погледът му срещна погледа на Сесил и в същия миг Лиъм осъзна, че Бъргли разбира съвсем точно намеренията му и че е с него. Кой знае защо, това не го изненада. Самият той винаги бе усещал, че има неизвестен могъщ съюзник. В очите на верния кралски съветник проблесна малка искрица на одобрение и поощрение. Лиъм си спомни, че преди пет години Уилям Сесил категорично се бе възпротивил срещу отнемането на властта от графа на Дезмънд. Погледите им останаха слети още миг, след което Лиъм насочи вниманието си отново към кралицата

— Нима Хок не иска да се разведе с нея?

— Сър Джон е благороден мъж — отвърна Елизабет. — Той ще изпълни своя дълг към нея. И аз не бих се опитвала да му попреча. Ти не можеш да я имаш. По този въпрос няма да променя решението си. И без това подозирам, че тя по някакъв начин те е подвела да ме предадеш. Ще трябва да забравиш за момичето, Лиъм, и да насочиш мъжките си апетити другаде. — Лицето на кралицата бе придобило гъст червен цвят.

Лиъм не се опита да я разубеди. Вместо това сви рамене и каза небрежно:

— Ти си ме разбрала погрешно. Искам жената заради детето, а не заради себе си. Винаги мога да намеря друга, която да задоволи желанията на тялото ми.

— Наистина ли? — недоверчиво попита Елизабет, но стиснатите ѝ устни се отпуснаха. — Омръзна ли ти вече?

— Хайде, Бес, приличам ли ти на мъж, който е способен да изпитва любов?

Кралицата го изгледа втренчено.

— Не мисля, че има мъж, който е способен да изпитва любов — каза тя след продължителна пауза. — Мисля, че мъжете до един са управлявани от това, което ценят повече от всичко на света — непокорния израстък, скрит в панталоните им. Но Катрин е много красива и много покварена. Тя успя да съблазни както Лестър, така и Ормънд. И теб, естествено.

Лиъм се въздържа от коментар, но пулсът му се ускори. Дали думите на Елизабет трябваше да се разбират буквално? Причерня му при самата мисъл, че може да е така. Но после осъзна, че това няма значение. Знаеше, че каквото и да прави Катрин, го прави за да му помогне, и че щеше да ѝ прости всичко. Но не можеше да не забележи дивата ревност на кралицата и очевидния ѝ страх да има красива съперница. Тогава си даде сметка колко лесно ще му бъде впоследствие да използва това, за да накара Елизабет да мисли точно както той иска.

— Е? — запита тя нетърпеливо. — Приемаш ли моите условия или не? След като бебето се роди, ще го взема при мен. Тогава ще се престорим, че си успял да избягаш. Връщам ти детето, когато ми доведеш Фицморис и нито миг по-рано.

Лиъм кимна.

— Приемам — каза той, улови ръката на кралицата, наведе се и я целуна. — И ти обещавам, че няма да измамя твоето доверие. Служа единствено на теб, както винаги.

— Съмнявам се — измърмори Елизабет, но бузите ѝ поруменяха от удоволствие.

Лиъм се взря в очите ѝ и видя през тях не кралицата, а ревнивата отчаяна жена. Все още можеше да спечели. Защото имаше още един скрит коз — страхът на Елизабет от възможността Катрин да прелъсти нейния любим Лестър. Но Лиъм щеше да го използва едва в самия край на играта. Когато дойдеше времето да получи своята награда.

Катрин крещеше. Крещеше. И крещеше.

Джулиет държеше ръката ѝ, галеше косата ѝ и ѝ говореше успокоително:

— Ще мине. Бъди храбра, Катрин. Бъди храбра.

Катрин почти не я чуваше. От самото начало знаеше, че ще я боли, но никога не си бе представяла, че болката ще бъде толкова ужасяваща, силна и непрестанна. Сякаш в утробата ѝ се забиваха хиляди ножове, които я разкъсваха отвътре. О, господи! Лиъм. Колко се нуждаеше от него.

Най-сетне болката започна да утихва. Катрин заплака. Знаеше, че съвсем скоро страданията ѝ ще започнат отново, още по-силни, още по-страшни. Не мислеше, че ще е способна да ги понесе докрай.

Още от зазоряване се опитваше да роди. Родилните мъки започнаха предишната вечер след вечеря, а истинските болки — около полунощ. До сутринта Катрин вече бе изтощена до смърт. А сега приближаваше обед. Спалнята беше обляна в слънчева светлина. Колко още можеше да продължи всичко това? Колко щяха да издържат силите ѝ?

— Катрин! — развълнувано извика Джулиет. — Акушерката казва, че главата на бебето се вижда! Трябва да се напънеш, миличка, колкото можеш по-силно!

Но Катрин избухна в ридания, връхлетяна от поредния пристъп на нечовешка болка.

— Хайде, лейди, давайте — извика Джини. — Бебето не може да остане в това положение!

Думите ѝ бавно достигнаха до съзнанието на Катрин и когато разбра смисъла им, тя бе обзета от див страх. Не ѝ бяха останали никакви сили да се напъне, но бебето вече не беше в безопасност в утробата ѝ, а бе притиснато между тесните стени на родилния канал. Ами ако не успееше да го изтласка оттам? Сигурно то щеше да умре!

Катрин изпъшка. Трябваше да намери отнякъде силите, които не ѝ достигаха, за да спаси бебето. Детето на Лиъм трябваше да живее. Тя заби пръсти в ръката на Джулиет и напрегна цялото си тяло.

— Добре, Катрин, много добре. Вече се показва цялата му глава!
— извика Джулиет.

Катрин се предаде и се стовари по гръб върху възглавниците, разтърсвана от ридания. Нямаше сила. Нямаше да успее.

— Лиъм! — проплака тя. — Господи, имам нужда от Лиъм!

Джулиет пребледня като платно.

Катрин се запита колко ли пъти в агонията си е произнесла името му на глас. Но след това си каза, че изобщо не я е грижа. Тъкмо Лиъм, а не Джулиет трябваше да е до нея сега, той трябваше да я държи за ръката и да ѝ вдъхва смелост в най-тежкото от всички изпитания в живота ѝ. И не Джон Хок бе мъжът, който трябваше да стои пред вратата на спалнята ѝ.

— Хайде, лейди, напънете се и позволете на клетото дребосъче да се роди — извика Джини.

Пред очите на Катрин изплува образът на Лиъм — напрегнат, загрижен. Трябваше да успее. Трябваше да даде живот на неговото дете. Това бе най-важното нещо в целия ѝ живот. С вик тя се изправи на лакти, изпъшка и направи отчаян, нечовешки напън да изтласка бебето. За миг ѝ се стори, че лицето, наведено тъй близо над нейното и ръката, стиснала нейната, са на Лиъм, а не на Джулиет. Мога, каза си тя. Заради него! Мога, ще успея! Акушерката нададе ликуващ вик и Катрин начаса разбра, че бебето се е родило.

Болката беше изчезнала и вместо нея по тялото ѝ се разля блажен покой. Катрин усети как слабостта ѝ изведнъж се превръща в сила и впери поглед в акушерката, която все още бе наведена над бедрата ѝ.

— Добре ли е бебето? — прошепна тя, като се напрягаше да види нещо. Онова, което зърна, бяха купчина кафяви къдрици и телцето на бебето, покрито с белезникави околоплодни води и кръв.

— Съвсем добре — усмихна се Джини и сръза пъпната връв, свързваща майката и детето.

— Мом-момче ли е... или момиче? — заекна Катрин и отново се надигна на лакти в отчаяно усилие да види новороденото си бебе.

Джини вдигна детето и ѝ го показа.

— Момче, милейди. Дарихте господаря си с прекрасен син.

Лицето на Катрин се обля в сълзи, когато тя съзря за пръв път своето дете. Синът на Лиъм. Бебето имаше кръгло личице и малко, сякаш сплескано от раждането носле; ръцете и краката му изглеждаха необичайно дълги; мъничките му пръстчета мърдаха живо, а сините му, съвсем сини очи, бяха широко отворени... и се взираха право в нея. Никога в живота си Катрин не бе виждала нещо по-красиво. В миг я обзе огромна, всепоглъщаща любов. Ръцете ѝ се протегнаха.

— При това е истински юнак — каза акушерката. — Чакайте да го изчистя малко, преди да ви го дам.

— О, Катрин — извика Джулиет и хвана ръцете на приятелката си. Очите ѝ бяха плувнали в сълзи. — Имаш син! Красив, здрав син.

Катрин се отпусна върху възглавниците, но не откъсна нито за миг поглед от сина си. Джини пови телцето му в чисти пелени, сетне в меко одеяло. Катрин отново протегна ръце.

— Дай ми моя син — усмихнато нареди тя. Очите ѝ блестяха. Също толкова усмихната, Джини пристъпи към нея с детето в ръце.

Внезапно в стаята врълхлетя Джон Хок и застана между двете жени.

— Не.

Катрин се вцепени и завъртя глава в посоката, от която бе дошъл суровия му глас.

— Моят син — прошепна тя объркано и неуверено. — Искам да прегърна сина си.

Лицето на Хок бе изопнато до краен предел.

— Не — повтори той. — Джини, занеси детето долу. Веднага.

— Искам си сина — изкрещя Катрин, надигайки се с мъка от възглавницата. — Искам да прегърна сина си. Защо не ми позволяваш?

Пребледняла, Джулиет бе втренчила разширените си от изумление очи в Хок

Но погледът на Хок беше прикован в Катрин. Лицето му имаше каменно изражение.

— По-добре е да не го прегръщаш, да не го познаваш. Така ще ти бъде по-лесно.

— К-какво? — извика Катрин, като успя да седне в леглото с помощта на Джулиет. — Хок! Искам си сина! — Тя зърна как акушерката се отправя към вратата с детето в ръце. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Моят син! Върнете ми сина!

— Катрин, чуй ме — каза Хок.

— Не! — изпищя Катрин, изрита завивките и с нечовешко усилие прехвърли краката си през ръба на леглото. Зави ѝ се свят и тя се вкопчи в рамката на спалнята, за да не рухне на земята. Обзе я паника — огромна, ужасна, ужасяваща. — Ти ме излъга! Излъга ме! Искам си сина!

— Не те излъгах, но моите планове вече не означават нищо — мрачно каза Хок. — Кралицата е решила да вземе детето при себе си по причини, за които не пожела да ме уведоми.

Катрин го гледаше, неспособна да говори и дори да диша.

— И тъй като според нея това е изключително важно, аз се съгласих — продължи той, сетне добави, изчервен: — Аз служа на своята кралица, Катрин. Не можеш да ѝ откажа.

От гърдите ѝ се изтръгна писък. Ужасът я задушаваше.

— Тя иска да ми вземе сина? И ти ѝ позволяваш? Не можеш да сториш това, не можеш!

— В двореца ще се грижат добре за него, Катрин — каза Джон. — Обещавам ти.

Катрин извика и се преви надве от болка, по-жестока от всички, които бе преживяла до този момент. Когато най-накрая намери сили да се изправи, лицето ѝ беше сгърчено от ярост, от страх и мъка и изглеждаше остаряло и грозно.

— Искам си сина! — изкрещя тя. — Върни ми сина!

— Не мога — каза Хок и прибави колебливо: — Съжалявам. — После се извърна и излезе от стаята.

Катрин простена и скочи на крака. Джулиет я хвана, преди да се строполи на пода.

— Пусни ме — извика Катрин. — Пусни ме, преди да са отнесли моето бебе! О, господи! Господи! Помогни ми, моля те!

Джулиет, чието лице също беше обляно в сълзи, продължаваше да я държи здраво, за да ѝ попречи да последва Хок.

— Катрин, миличка, нищо не можеш да направиш. Не и след като Джон е решил да изпълни волята на кралицата.

Катрин не и обърна внимание. Незнайно откъде тя намери някаква свръхчовешка сила, съумя да се отскубне от Джулиет, да се добере залитайки до вратата и да сграбчи дръжката ѝ. Дървените крила сякаш тежаха цял тон. Задъхана, Катрин разтвори вратата и като се олюляваше премина през коридора и се надвеси през парапета на върха на стълбата.

— Джини! Върни се! Джини! Помогни ми! Искат да ми откраднат сина!

Но никой не се отзова на виковете ѝ. Изтощена и отчаяна, тя се свлече на пода. Джулиет, която се бе спуснала по петите и, я намери простряна по очи да драска по паркета с разкъравени пръсти, скимтяща като ранено животно.

В празния салон измъченият ѝ шепот отекна като камбанен звън. *Нямат право! Нямат право! Господи, помогни ми! Искам си сина!*

Хок зарея празен поглед към хълмовете, които вече бяха потънали в тучна зеленина и осеяни с диви жълти цветя. Небето бе толкова синьо, че денят изглеждаше идиличен. Но това беше илюзия. В ушите на Хок все още къртяха писъците на Катрин. Не тези по време на родилните мъки, а след това, когато беше разкъсана от много по-силна болка. Когато бе наредил да вземат бебето ѝ.

Дворът на имението бе пълен с оседлани коне и войници. Специална покрита карета очакваше дойката и детето. Елизабет изрично бе подчертала колко е важно детето да бъде в безопасност и бе настояла Хок да го донесе в Лондон лично.

Хок беше нещастен и мрачен. Съпругата му обичаше О'Нийл до полуда и в този ден той бе осъзнал, че Катрин е жена, която наистина е способна до края на дните си да копнее по пирата. О, да, тя вероятно щеше да изпълнява съпружеските си задължения към него, можеше никога повече да не спомене и дума за миналото, можеше да се грижи охотно за домакинството и да топли леглото му, да му роди дузина синове. Но винаги щеше да обича Лиъм О'Нийл. Хок се запита какво ли е да обичаш някого толкова силно, толкова всеотдайно и пълно.

Ето че сега той ѝ бе отнел не само нейния любим, но и детето ѝ. В гърлото му се надигна буца. Проклятие! Беше станал слаб. Да откъснеш едно дете от прегръдките на майка му бе едно от най-тежките престъпления. Престъпление, което му се щеше да не бе извършвал и което не искаше да извършва никога повече, дори и заради своята кралица.

Но Катрин щеше да го преживее. Тя бе силна жена. Ала въпреки че беше уверен в това, болката не оставяше душата му на мира.

— Как можахте!

Хок се извърна и се озова лице в лице с един разгневен ангел. Джулиет.

— Мислех ви за благороден, почтен, добър човек, но това, което направихте, беше чудовищно! — Тя плачеше.

Хок се вцепени. Обвиненията ѝ попаднаха право в сърцето му. Знаеше, че няма защо да се опитва да се защитава пред тази девойка с лунни очи.

— Не можех да откажа на кралицата.

— Напротив, можехте! — извика Джулиет.

Той видя, че ръцете ѝ са свити в юмруци.

— Вие не разбирате.

— Разбирам — горчиво каза тя. — Разбирам, че съм се заблудила дълбоко във вас. Разбирам, че не сте и наполовина толкова благороден, колкото изглеждате. Разбирам, че сте ревнив, да, ревнувате за това, че Катрин обича друг мъж. Може би още от самото начало сте планирали това! — Гласът ѝ премина в яростен крясък. — Да се отървете от детето на О'Нийл! — Джулиет вирна глава, предизвиквайки го да отрече твърденията ѝ.

Но той не го стори. Дори да се опиташе, тя нямаше да му повярва.

— Как е Катрин?

Смехът ѝ бе рязък и жлъчен.

— Как е тя? Тя най-накрая припадна... дяволите да ви вземат!

Хок пребледня.

Джулиет се завъртя, хвана полите си и изтича обратно в къщата.

Стиснал зъби, Хок накара да доведат коня му и се качи на седлото.

— Изпратете да вземат дойката и детето — обърна се той към един от войниците. — Готови сме за тръгване.

Катрин отказваше да говори с когото и да било, дори с Джулиет. Остана в леглото цели два дни, за да възвърне силите си. Не успя, разбира се, но нямаше време да чака да се възстанови напълно. Трябваше да направи това, което бе длъжна да направи.

Не сподели намеренията си с никого — нито с Джулиет, нито с Джини, макар че и двете жени ѝ съчувстваха и изглеждаха не по-малко нещастни от нея. На третия ден след раждането на своето бебе Катрин облече слугинските дрехи, които една слабоумна кухненска прислужница ѝ бе донесла през нощта по нейно нареждане. Сетне привърза към бедрото си един ирландски кинжал, като внимаваше да го скрие добре, така че никой да не може да го забележи.

Когато дойде нощта и всички в имението, включително Джулиет, която бе отказала да се прибере у дома в Търлстоун, бяха дълбоко заспали, Катрин се измъкна от леглото, излезе от къщата, наметнала върху чуждата рокля проста сива пелерина и се промъкна до конюшните. Вътре нямаше никой — всички слуги и коняри спяха в отделна къща. Тя избра коня, който бе яздила при последното си пътуване от Лондон към Корнуол през пролетта. Непоколетимата решителност ѝ даваше необикновена сила и за броени мигове Катрин успя да се качи съвсем сама на седлото на послушното животно. Едва когато вече препускаше през входната врата на Хокхърст тя усети колко е слаба. Толкова ѝ примая, че се наложи да се вкопчи в седлото и да си повтаря непрестанно, че не бива да припада, не сега, когато ѝ предстоеше дълъг и труден път.

Отиваше в Лондон, за да се изправи срещу кралицата. Отиваше в Лондон, за да си върне своето дете. Нищо и никой нямаше да може да я спре.

Уайтхол

— Трябва да видя кралицата!

Беше ранна утрин и Елизабет все още се намиреше в покоите си, обградена от своите камериерки. Множество благородници, между

които офицерите от кралската охрана, неколцина гвардейци и други придворни изпълваха фойето пред стаята ѝ, в очакване да се появи. Катрин се бе изправила срещу двамата униформени войници пред затворената врата.

— Трябва да видя кралицата! — повтори тя.

Отчаяната решителност в тона и накара много глави да се извърнат към нея.

— Как влезе тук, жено? — попита един от войниците. — Веднага се пръждосвай. Хората от простолюдието нямат право да се обръщат с молби към Нейно величество.

Катрин упорито стисна устни и изправи рамене. Пелерината ѝ беше прокъсана и прашна; отдавна бе загубила шапчицата си и косата ѝ падаше свободно, разпиляна и несресана; ръцете ѝ бяха мръсни, с изпочупени нокти, а лицето ѝ — бледо, изнурено и набраздено от пот. Дни наред не беше хапвала нищичко и се чувстваше ужасно слаба. Но бе стигнала до двореца и вече нищо не бе в състояние да я спре. Нито тези грубияни, нито който и да било друг.

— Не съм от простолюдието — изсъска тя. — Аз съм Катрин Фицджералд, дъщеря на Джералд Фицджералд, графът на Дезмънд!

Присъстващите на сцената придворни я чуха, възкликнаха удивено в един глас и се вторачиха в нея поразени. Катрин знаеше, че е привлякла вниманието на всички, но не я беше грижа.

— Настоявам да се срещна с кралицата — процеди през зъби тя. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— Не е възможно да си дъщеря на граф — каза войникът. — Що за глупост! Изчезвай оттук. Изчезвай, преди да съм те изхвърлил собственоръчно.

Със сгърчено от ярост лице Катрин разбута войниците и протегна ръка към вратата. Но те моментално вдигнаха щитовете си и я отблъснаха грубо. Тя политна назад, но преди да падне, нечия ръка я прихвана и ѝ помогна да запази равновесие. Без дори да погледне зад себе си, за да види мъжа, който продължаваше да стиска раменете ѝ, тя отново изкрещя с пронизителен глас:

— Аз съм Катрин Фицджералд!

— Катрин! — Лестър я извъртя с гръб към вратата на кралската спалня и с лице към себе си. Очите му бяха ококорени от изненада. Но гласът му бе тих и загрижен: — Мили боже! Какво е станало с теб?

— Дъдли! — извика Катрин и впи нокти в ръцете му. — Трябва да се срещна с кралицата, трябва! Тя открадна моето дете! Искам си детето!

Лестър се взря в нея. Устните му трепнаха, но той бързо изправи глава и кимна властно на пазачите. Единият начаса се извърна, почука на вратата и тя се отвори съвсем лекичко. Войникът прошепна нещо на една от придворните дами на кралицата, чието лице остана скрито за хората във фойето. Миг след това на прага се появи самата Елизабет. На лицето ѝ беше изписано любопитство, примесено с угриженост. Зад нея се показва граф Ормънд.

— Робин? Какво толкова е станало, че не можеше да почакаш още мал... — Внезапно тя млъкна, вперила поглед в Катрин. После въздъхна и кимна разбиращо. Ормънд беше пребледнял.

— Искам си сина — извика Катрин. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха развълнувано. — Вие нямате права над него. Никакви! Настоявам да ми го дадете и то веднага!

Всички във фойето се бяха скупчили да наблюдават необичайната сцена и щом чуха дръзкия тон на Катрин и още по-дръзките ѝ думи, лицата им пребледняха от ужас. Дъдли измърмори в ухото ѝ някакво предупреждение, на което тя не обърна никакво внимание.

Елизабет пристъпи напред.

— Робин, свали ръцете си от нея.

Дъдли неохотно отпусна ръце.

Кралицата се обърна към Катрин.

— Не можеш да ни нареждаш какво да правим.

— Тя е разстроена заради детето и не знае какво върши — бързо изстреля Ормънд.

— Млъкни! — сряза го Елизабет. Във фойето се възцари гробна тишина, сякаш кралската заповед бе отправена към всички.

Катрин усети, че при свадата с войниците и допира с Лестър връвта, която придържаше кинжала към крака ѝ, се е разхлабила и докосна крадешком хладното острие през фустата си. Свирепата, убийствена ярост, която я беше обхванала още в мига, когато кралицата бе отвлякла нейния син, кипеше във вените ѝ. Катрин притисна кинжала към бедрото си.

— Вие откраднахте моето дете като най-обикновена крадла — обвинително извика тя. — Нима дворът не знае за това? — Смахът ѝ беше истеричен. — Защо, Ваше величество? Не искате ли вашите поданици да знаят каква сте всъщност? Да знаят, че отвличате деца, че крадете невинност?

Тълпата зяпна потресено. Гняв изкриви лицето на Елизабет. Ормънд бе станал блед като смъртник.

— Каква невероятна безочливост — извика кралицата. — Отведете я веднага отгук и я хвърлете в затвора Брайдуел, както се полага на уличница като нея!

В същия миг група войници се насочиха към Катрин. Но тя не беше дошла в двореца, за да бъде затворена при проститутките и бандитите. Ръката ѝ се шмугна под фустата.

Лестър сграбчи китката на дясната ѝ ръка изотзад, за да ѝ попречи да извади ножа си.

— Недей! — извика той в паника.

Но Катрин се отскубна от хватката му и успя да хване дръжката на кинжала и да го освободи от връвта. Докато правеше това, тя зърна с крайчеца на окоото си петимата войници, които вървяха към нея, предвождани от Ормънд и в замъгленото ѝ съзнание проблесна една-единствена ясна мисъл: щяха да ѝ попречат да стори това, което трябваше да стори; щяха да я принудят да напусне Уайтхол и да я изпратят в затвора Брайдуел.

Ормънд разгада намеренията ѝ и се втурна към нея.

— Катрин, не! — изкрещя той, протегнал ръка напред.

Лестър също разбра и се опита да хване отново китката ѝ. Но отчаяната лудост придаде на Катрин сили и невероятна бързина и тя успя да отскочи встрани до стената, размахала кинжала.

— Тя има нож! — изкрещя кралицата. — Тя иска да ме убие!

Във фойето настъпи истинска какофония. Елизабет заотстъпва назад, обградена тозчас от своите верни гвардейци, докато дузина войници се спуснаха срещу Катрин. Изведнъж Катрин усети страх. Лестър я сграбчи и я блъсна към вратата на фойето.

— Бягай, Катрин!

Тя го послуша и се шмугна покрай Ормънд, който не само не направи опит да я спре, но дори се изправи пред вратата, за да попречи някой друг да тръгне по петите ѝ.

— Тя е луда! — изкрещя кралицата иззад гърбовете на своите телохранители. — Това момиче е полудяло! Хванете я! Хванете я!

Звъннаха шпаги. Войниците се спуснаха след Катрин с извадени оръжия. Тя тичаше по коридора, но чу зад гърба си силни, бързи стъпки и погледна през рамо. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато видя, че двама от войниците я настигат и че единият от тези войници е не друг, а собственият ѝ съпруг, Джон Хок.

В този миг Катрин осъзна, че е обречена. След секунда Хок или другарят му щяха да я настигнат и дори ако се отбраняваше с ножа си, те пак щяха да я надвият, да я пленят. После щяха да я изпратят в Брайдуел, където затваряха уличниците и тя никога нямаше да бъде освободена, никога нямаше да види детето си.

Вече трябваше да са я настигнали. Катрин очакваше всеки миг някой от двамата да я сграбчи за рамото. Но нищо подобно не се случваше.

Тя отново извърна глава назад и видя на няколко сантиметра от себе си Джон Хок. Погледите им се кръстосаха. И в неговите очи Катрин прочете нещо, което просто не можеше да е вярно. За да разсее съмненията ѝ, той беззвучно произнесе: „бягай“.

Сетне се хвърли към нея... спъна се и падна, при това така, че събори със себе си и другия войник. Телата им се преплетоха и замятаха, блокирайки целия коридор. Тримата войници, които ги следваха, се препънаха в тях и също полетяха към пода.

Катрин побягна.

Катрин стигна до склада за дърва, който се намиреше точно срещу Селинджър Хаус и се спотаи зад струпаните до стената му стърготини и дървени отломки. Стоеше на колене, защото нямаше сили да се изправи на крака. Пръстите ѝ разбутаха прогнилите дървета, за да ѝ осигурят поглед към улицата. Беше изтощена, толкова изтощена, че главата ѝ бучеше и пулсираше болезнено, а вътрешностите ѝ горяха. Бе прекарала целия следобед в неспирен бяг по лондонските улици, за да се измъкне от своите преследвачи.

Слава богу, вече се здрачаваше. Небето беше обагрено в розово и сиво и удължените сенки я скриваха добре. Тя облиза пресъхналите си устни, които бяха напукани и подути и се зае да наблюдава войниците,

водени от Джон Хок, които бяха влезли с конете си в покрития с каменни плочи двор на къщата и сега разговаряха с баща ѝ. Не можеше да чуе думите им, но знаеше какво ще е съдържанието на разговора. Хок щеше да попита дали съпругата му се намира в Селинджър Хаус, а баща ѝ щеше да отговори, че не я е виждал. При това съвсем искрено.

Няколко войника скочиха от конете и влязоха в къщата. Катрин бе сигурна, че ще претърсят всичко, включително съседните сгради. Обзе я отчаяние. Беше толкова изморена, че ако някой я забележеше, нямаше да е в състояние да побегне. Устните ѝ безмълвно отправиха гореща молитва към бог да не я изоставя.

Скоро войниците се върнаха, качиха се на седлата и цялата група, състояща се от около дузина мъже, напусна Селинджър Хаус. Сърцето на Катрин заби силно. Очите ѝ проследиха с трепет ездачите, които се отдалечаваха надолу по улицата, водеща към моста при Тауър. Внезапно Хок се обърна и впери поглед назад — не към къщата, а право към склада... право в нея.

Катрин се сви зад купчината отпадъци. Пулсът ѝ препускаше като подивял жребец. Но Хок очевидно не бе я забелязал, защото не заповяда на хората си да се върнат и да я хванат.

Олюлявайки се, Катрин бавно се изправи и се огледа. Войниците вече не се виждаха. Тя пресече внимателно улицата, вдигнала качулката на главата си. Баща ѝ, който все още стоеше на двора, втренчи поглед в нея.

После Джералд отиде до пазачите, които охраняваха портата на къщата и започна да им обяснява нещо, като ръкомахаше оживено и сочеше към изток, тоест, обратно на Катрин. Те кимнаха и тръгнаха с него към задната част на къщата. В същия миг Джералд ѝ хвърли светкавичен поглед. Това беше сигнал. Тя събра цялата си смелост и се втурна бегом през портите точно в момента, когато Джералд и двамата пазачи свиваха зад оградата. Наоколо вече нямаше никой и Катрин прекоси двора, влезе в къщата и се свлече на пода в преддверието.

Не знаеше колко време е прекарала така — коленичила върху студените камъни, твърде слаба, за да помръдне дори едничък мускул. Следващото нещо, което си спомняше, бе баща ѝ, също коленичил до нея.

— Кейти? Божичко, Кейти! Какво е станало с теб? — Пръстите му докоснаха мръсната ѝ, изподрана буза.

Катрин се разплака и се хвърли в отворените му обятия. Джералд я залюля в прегръдките си, погали косите ѝ и изслуша несвързания ѝ, истеричен разказ за последните събития.

— Какво да правя, татко? Загубих детето си! Лиъм скоро ще бъде обесен! А сега изглежда, че и мен ме очаква същата съдба, защото се опитах да убия кралицата!

Джералд ѝ помогна да се изправи и да се задържи на краката си.

— Трябва да помислим, детето ми, и то много внимателно. Но нещата не са толкова ужасни, колкото изглеждат. Не смятам, че всичко е загубено.

В гърдите на Катрин трепна искрица надежда. Трябваше да дойде при баща си още от самото начало. Джералд беше прочут герой; човек, способен да премести планини и дори изгнанието не бе в състояние да го промени. Тя сграбчи реверите на неговия избелял, покрит с кръпки жакет.

— Какво искаш да кажеш, татко? Какво имаш предвид?

Джералд се усмихна.

— Очевидно не си научила последните новини.

— Какви новини? — прошепна Катрин пребледняла.

— Твоят любим вече не е в Тауър, Кейти. Преди два дни Лиъм О'Нийл е успял да избяга от там. И „Морски кинжал“ е бил забелязан край брега на Есекс да плава на север, към Ирландия. — Той отново се усмихна. — Господарят на моретата е на свобода, Кейти. Лиъм О'Нийл е на свобода.

В този миг Катрин най-после загуби съзнание.

IV. НАГРАДАТА

34.

Уайтхол

Много часове бяха изминали, откакто момичето на Фицджералд се опита да я убие, но Елизабет продължаваше да трепери от ужас и гняв. От възкачването ѝ на престола през 1558 година бе имало неизброими заговори срещу нея, но тя никога не се беше озовавала лице в лице с убиец. И никога не си беше представяла, че убиецът може да е жена, и то жена, която познаваше, с която се бе сприятелила.

— Моля те, Бес, ако не престанеш да обикалящ в кръг като тигър в клетка, никога няма да се успокоиш.

Елизабет се сепна, когато видя Лестър да влиза в спалнята ѝ така, сякаш беше и негова. Тя загърби скупчените край леглото придворни дами, които след плесницата, получена от Ан Хегктингз заради усилията ѝ да утеша кралицата, се бяха отказали от опитите си да сторят същото, хвърли се в обятията на Лестър и се притисна към него.

— Хванали ли са я? Хванаха ли тази долна уличница?

— Тихо, скъпа, спокойно. Мисля, че малко бренди ще ти се отрази добре. — Той ѝ се усмихна, галейки гърба ѝ. Но погледът, който отправи над рамото и към дамите, бе остър и властен. Те разбраха безмълвната заповед и бързо се изнизаха от стаята. Лестър бутна вратата с крак и тя се затвори.

— Хванаха ли я? — извика Елизабет. — Хванаха ли Катрин Фицджералд?

— Не.

Тя изпъшка.

— Какви глупаци! Да позволят на някакво си момиче, при това умопомрачено, да избяга, след като се е опитало да ме убие.

Лестър отиде до бюфета, наля на своята кралица брендите, от което тя очевидно се нуждаеше и ѝ го подаде.

— Пий — нареди той.

Елизабет го изгледа нерешително, сетне се подчини.

Едва когато вече бе погълнала достатъчно от алкохолната течност, Лестър се обади отново:

— Както ти сама каза, тя е луда. Кой знае къде може да отиде?

— Без съмнение при оня негодник, баща ѝ.

— Хок беше в Селинджър Хаус. Тя не е там.

Тя сграбчи реверите на жакета му и го разтърси.

— Ами ти, Робин? Видя ли я добре? Полепнала в кал и мръсотия, с разчорлена като птиче гнездо коса! Видя ли очите ѝ? Видя ли налудничавия, див блясък в зениците ѝ?

— Елизабет — прекъсна я меко Лестър.

— Отговори ми! — извика тя.

— Да.

— И въпреки това продължаваш да я желаш, нали?

Погледът му не трепна.

— Знаеш, че именно ти отказваш да ми дадеш онова, което наистина желая. Нима очакваш да се държа като монах?

Елизабет запрати чашата на пода, без да обръща внимание на остриите парчета, които се разлетяха край краката им.

— Сигурно е отишла при него! При О'Нийл! Сега вече никога няма да мога да я хвана! Може би в същия този момент се държат в прегръдките си! И то след като изрично казах на онзи проклетник, че не може да я има!

Тонът на Лестър бе рязък.

— Кого обичаш наистина, Бес? Него или мен?

Тя стисна зъби и не отговори.

Лестър въздъхна.

— О'Нийл е бил забелязан в открито море. Катрин несъмнено все още е в близост до Лондон. Не е възможно да са заедно.

— Искам тя да бъде заловена и обесена — извика Елизабет.

— Скъпа моя, ти не разсъждаваш трезво. Момичето беше ужасно разстроено. Беше се побъркала от мъка, не знаеше какво върши. Тя...

— Престани. Да не си посмял да я защитаваш, Робин! Предупреждавам те.

Лестър застина.

Тя застана до прозореца и се загледа в сивите, лениви води на Темза, изпъстрени с лодки и ладии.

— Катрин Фицджералд ще бъде изправена пред съда за държавна измяна, Робин. Искам да бъде обесена и тя ще бъде обесена.

— Тя се е опитала да убие кралицата. Не може да остане тук!

— Тя е моя дъщеря, а Хок, който е неин съпруг, го няма и не мисля, че ще се върне скоро. Катрин ще остане тук, Елиноор, поне докато измисля някое безопасно място, където да я изпратя.

Катрин слушаше безучастно спора между Джералд и Елиноор. Никога през живота си не се бе чувствата толкова изтощена. Не можеше дори да държи главата си изправена и тя лежеше отпусната върху ръцете ѝ на масата. Но беше щастлива. Лиъм бе избягал. Лиъм щеше да живее. Тя се засмя тихичко. Сетне очите ѝ се напълниха със сълзи. Сега трябваше да изпълни своята част от сделката с Лестър.

— Виж я само! Та тя е луда! — изсъска Елиноор.

Джералд погледна към дъщеря си, която се смееше през сълзи.

— Тя току що е родила дете. Самата ти много добре знаеш какви са мъките при едно раждане. Остави я на мира.

Катрин ги чу и заби нокти в дървения плот на масата. Беше ли луда? Сама не можеше да проумее защо се бе опитала да убие кралицата. Откъде бе дошъл този свиреп, необуздан гняв? И тогава си спомни. Тя имаше син. Едно мъничко, гладно същество, което и бяха откраднали. Тялото ѝ се разтърси от ридания.

Плачеше не само защото искаше своето бебе, а и защото изведнъж я бе обзел огромен, непоносим страх за него. И двамата му родители бяха престъпници. Лиъм бе избягал, но си оставаше предател. Самата Катрин едва не беше убила кралицата. Какво ли щеше да стори Елизабет със сина им?

Може би Лестър щеше да ѝ помогне още веднъж.

— Кейти — нежно каза Джералд, като се наведе над нея, — трябва да си легнеш, преди наистина да си се разболяла.

Катрин се усмихна на баща си през сълзи.

— Ще видя ли някога отново моето дете, татко? Дали ще има кой да го нахрани, да се грижи за него, да го обича? О, господи, как ще живея?

Той погали мръсната ѝ, разрошена коса.

— Ще поговорим за това утре, мила, когато си отпочинала.

Катрин се остави да я изправи на крака.

— Ами Лиъм? Дали ще го видя някога пак? — задавено извика тя.

Джералд се усмихна, сякаш пиратът никога не го беше предавал.

— Изобщо не се съмнявам в това.

— Знам, че тя е тук.

Застанал със свещ в ръка наред тъмната трапезария на къщата, Джералд гледаше Лестър без да мига.

— Войниците на кралицата идваха няколко пъти, претърсиха всяко ъгълче на къщата и двора и не откриха нищо. Катрин не е тук, милорд.

Лестър се усмихна. Светлинката от свещта танцуваше върху изумителното му тъмно лице.

— Джералд, ти забравяш, че съм твой приятел — меко каза той. — А също и приятел на Катрин. — Черните му очи горяха. — Нейният живот ми е скъп. Не искам тя да увисне на бесилото.

Джералд се поколеба. Интересът на Лестър към дъщеря му бе повече от очевиден. Но преди да потъне изтощена до смърт в дълбок сън, Катрин му бе обяснила, че се е омъжила за Лиъм О'Нийл през октомври на острова на пирата. Той внимателно обмисляше възможностите. Дали бе по-добре Катрин да стане любовница на Лестър, който несъмнено беше най-могъщия мъж в Англия? Или да се върне при пирата и да продължи да живее като негова съпруга, като запази съюза между О'Нийл и Дезмънд?

След кратък размисъл решението беше взето. Въпреки своето влияние, преди четири години Дъдли не бе успял да убеди кралицата да не осъжда Джералд — и сега той беше изгнаник в Селинджър Хаус, лишен от богатствата, от титлата и от властта си. Не, Лиъм О'Нийл можеше да стори за него повече, отколкото Лестър.

— Знам, че тя е тук — повтори Дъдли с растящо нетърпение.

— Тя е изтощена и болна и в момента спи дълбоко.

Със светнал от задоволство поглед, Лестър кимна.

— Ще дойда да я взема след седмица-две, когато всичко утихне. Имам едно малко, усамотено имение в Нортъмбърланд. Това е идеалното място за нея. Междувременно я укривайте добре, а аз ще ви

предупреждавам всеки път, когато кралицата реши да изпрати войници насам.

Джералд кимна, усмихна се и стисна ръката на графа. Лестър се извърна, прекоси стаята с развято около широките му рамене тъмно наметало и изчезна сред черните сенки на нощта.

Катрин бе толкова смазана от умора, че още щом изтерзаното ѝ от болка тяло докосна мекия дюшек на леглото, тя заспа мигновено. И спа през целия следващ ден — дълбоко, без да сънува, без да помръдне нито веднъж

Когато най-сетне започна да се пробужда, усети в гърдите си толкова свирепа, пламтяща болка, че отчаяно ѝ се прииска да заспи отново. Някак си усещаше с малкото остатъци от своето съзнание, че събуждането ще ѝ донесе нещо неописуемо страшно.

— Катрин? — прошепна той.

Катрин се усмихна. Ето че сега сънуваше Лиъм и се чувстваше хиляди пъти по-добре. Колко бързо болката се бе превърнала в радост.

— Катрин. — Гласът му беше тих и дрезгав от вълнение. Пръстите му докоснаха лицето ѝ нежно, болезнено нежно.

Толкова беше истинско. Катрин въздъхна.

— Събуди се, Кейт.

Тя не искаше да се събужда, не точно сега, когато сънуваше, че отново е с Лиъм. Но клепачите ѝ трепнаха и се отвориха. Макар несвикнал с тъмнината в стаята, погледът ѝ го намери веднага. Той седеше на леглото до нея с напрегнато, сериозно лице. Катрин се обърка — знаеше, че сънува и все пак всичко бе съвсем истинско.

— Катрин! — извика Лиъм, наведе се над нея и хвана лицето ѝ в силните си, топли шепи. Ръцете му трепереха. — Бях в Бристъл, когато чух новината, че си нападнала кралицата. Добре ли си?

Тя се взираше в него безмълвно. Беше много, много уморена, но може би все пак не халюцинираше, не сънуваше, че Лиъм е тук при нея, в нейната спалня, до нейното легло.

— Лиъм?

Той я грабна в обятията си и я притисна към гърдите си. Катрин се отпусна в прегръдките му. Лиъм бе нейния пристан, нейния подслон, единствената твърда скала, на която можеше да стъпи сред

този луд, несправедлив и зъл свят. Сега беше в безопасност, беше обичана.

Треперещите му ръце галеха неспирно гърба ѝ.

— Аз не бях с теб, когато имаше най-голяма нужда от подкрепата ми — задавено каза той. Сетне хвана лицето ѝ и се взря в него. — Прости ми, любов моя.

— Лиъм — прошепна Катрин, все още със замъглено съзнание.

Челюстта му се стегна. Тя срещна погледа му и с изненада забеляза, че беше насълзен.

Внезапно устните му потърсиха нейните. Целувката му бе сдържана, но Катрин безпогрешно разпозна жаждата, скрита в нея и му отвърна пламенно. Но след миг Лиъм откъсна устни от нея с въздишка.

— Лиъм! — запротестира тя, протегнала ръка към лицето му.

Но той я отблъсна.

— Кейт! — Беше прегракнал. — Току що си родила. — Успя някак си да се усмихне, но усмивката му бе пълна с печал.

Катрин премигна неразбиращо. Родила? Изведнъж започна да идва на себе си, но не искаше, не искаше да си спомня. Тя зарови лице в гърдите му, обсипвайки с целувки стегнатите мускули, твърдите зърна. Дишаше на пресекулки.

— Недей — прошепна Лиъм и без да я пуска от прегръдките си, се изтегна върху леглото и започна лекичко да прокарва пръсти по гръбнака и. — Катрин — промълви той, — колко много ми липсваше.

Постепенно Катрин се отпусна, успокоена от тишината и силата на тялото му, от нежните му, пълни с обич ласки. Клепките ѝ натежаха и вече ѝ бе почти невъзможно да ги отвори. Но тя успя да го стори и се взря в красивите му, изопнати черти.

— Лиъм, обичам те. — Пръстите и се плъзнаха под ризата му. Клепачите ѝ отново се затвориха.

— Катрин, не заспивай. Трябва да говоря с теб.

Но очите ѝ вече не можеха да се отворят.

— По-късно — измърмори тя с въздишка.

— Катрин! — Беше стиснал брадичката ѝ.

С последни усилия Катрин вдигна клепачи.

— Искам да те взема с мен, но не мога — припряно каза Лиъм. — Имам много работа за вършене. Трябва да хвана Фицморис.

Разбираш ли какво ти говоря?

Фицморис. Не ѝ се говореше за политика точно в този момент. Тя затвори очи.

— Когато го заловя и когато баща ти получи всичко, което му беше отнето, ще дойда да те взема. И ще бъдем заедно, завинаги. Чуваш ли ме?

Катрин премигна объркано. Беше ѝ трудно да се концентрира. За какво говореше Лиъм? Гласът му идваше толкова отдалеч.

— И когато дойда да те взема, ще ти донеса нашето дете — почти извика той. — Катрин?

Съзнанието ѝ вече беше почти пусто. Тя въздъхна и промърмори:

— Вярвам в теб, Лиъм.

— Катрин, трябва да ме чуеш. Тук не си в безопасност. Ще отидеш при майка ми в Есекс.

Катрин се опита да кимне.

Ръката му погали челото ѝ, косата ѝ. Нежно.

— Чу ли поне една дума от всичко, което ти казах? — прошепна той.

Тя не намери сили да отговори. Но ѝ се стори, че миг преди сънят окончателно да я надвие, чу как Лиъм добави:

— Обичам те, Катрин.

Ярките лъчи на утринното слънце пронизваха спалнята на Катрин, когато Елинор я събуди. В първия миг Катрин изпита усещането, че може да заспи отново, да заспи завинаги. Но се подчини на мащехата си и прогони съня, въпреки че цялото ѝ същество се съпротивляваше упорито. Мускулите ѝ бяха стегнати и я боляха, тялото и бе изранено и възпалено. Трябваше да мине известно време, преди Катрин да проумее защо е в такова ужасно състояние.

Господи! Беше родила дете, но Елизабет го бе откраднала от нея. И в яростното си умопомрачение Катрин беше нападнала кралицата.

Тя предпазливо опипа тялото си. Все още се чувстваше изтощена, но част от силите ѝ се бяха възвърнали — сили, от които се нуждаеше, за да оцелее. А се налагаше да оцелее. Налагаше се да намери начин, какъвто и да е, да си върне детето. Освен това се налагаше и да се укрие от своите преследвачи.

Всички тези задачи ѝ се струваха изпълними.

Елинор ѝ помогна да се изкъпе и облече. Катрин погледна отражението си в единственото, при това счупено огледало в стаята. Беше ужасно бледа и ужасно слаба и нямаше нищо общо с някогашната пращяца от здраве, силна и пълна с жизненост Катрин. Може би мъжете най-после щяха да престанат да гледат на нея като на желана играчка за леглото. Дали Лиъм изобщо си спомняше за нея? Ако я срещнеше сега, със сигурност нямаше дори да я погледне.

Очите ѝ се стрелнаха към леглото. Не беше ли сънувала Лиъм тази нощ?

— Така е, сега не си толкова привлекателна — обади се Елинор, сякаш прочела мислите ѝ.

Катрин се извърна към нея, но не видя злоба в изражението на мащехата си.

— По-добре престани да скърбиш — твърдо каза Елинор — и помисли за бъдещето. Ами да, има жени, които са страдали много повече от теб. Сега трябва да вземеш решение. Можеш да позволиш на страданията да те състарят и убият. Но можеш и да предпочетеш да живееш. — Тя помълча. — Майка ти умееше да се бори.

— И аз трябва да бъда силна като нея — промълви Катрин.

— Да. Помисли какво искаш, от какво имаш нужда. После остави миналото зад гърба си и продължавай да вървиш напред, към своите цели. — Устните на Елинор се свиха решително. — Кралицата иска да те обеси, Катрин. Не можеш да останеш при нас в Селинджър Хаус.

Катрин съзнаваше, че всичко, което казва Елинор, е самата истина. Трябваше не само да събере силите и разума си и да поднови борбата за своето дете. Трябваше и да напусне Лондон. Но къде да отиде?

Отговорът беше прост. При Лиъм.

Сега той бе на свобода, беше избягал от Тауър. Катрин не искаше да живее без него, а и бе дошло време да погледне истината право в очите — не можеше да живее без него. Трябваше да го намери, да му каже колко много го обича и да го помоли да я вземе със себе си, където ѝ да отива. Лиъм можеше да ѝ помогне да си върне детето. Как се обърка всичко, каза си тя с горчивина. И двамата изведнъж бяха станали престъпници, обявени извън закона, издирвани от властите.

Погледна отново към леглото и постепенно си припомни нощта. Наистина беше сънувала Лиъм — прекрасен сън, в който той я бе прегръщал, целувал и утешавал. Всичко беше толкова истинско, толкова вълнуващо.

— Приготвих някои неща, които може да ти потрябват — каза Елинор.

Катрин се извърна и я погледна объркано.

— О, не ти ли казах защо те събудих толкова рано, макар да знаех, че имаш нужда от още почивка, за да се възстановиш от раждането и от всички останали кошмари? — попита Елинор. — Баща ти те изпраща при Мери Стенли в Есекс.

Катрин замръзна на мястото си.

— О'Нийл беше тук през нощта. Това е негово решение. Той иска да напуснеш Лондон веднага и всички смятаме, че така е най-добре. Тук не си в безопасност, Катрин — тихо каза Елинор.

Неспособна да реагира, Катрин стоеше като вкаменена и се опитваше да подреди обърканите си, хаотични мисли. Ще отидеш при майка ми в Есекс. Господи! Лиъм наистина е бил при нея снощи. Била е полузаспала и е решила, че сънува.

Защо тогава не я бе взел със себе си?

Катрин напрегна паметта си, за да си спомни думите му. Това бяха най-важните думи, които някога ѝ бе казвал. Трябваше да си спомни. Не беше ли казал, че ще се върне да я вземе? Тя притисна студените си длани към горящите си бузи. Да, той бе обещал да дойде да я вземе... и да донесе тяхното дете... след като залови Фицморис и върне баща ѝ в Дезмънд!

Господи!

Катрин затвори очи и започна да се моли. С цялото си сърце, с цялата си душа. Молеше се мечтите ѝ да се сбъднат; молеше се Лиъм да успее да осъществи всички свои отчаяно смели планове, да намери техния син, да се върне при нея. Дълбоко в себе си тя знаеше, че ако има човек, способен да се изправи срещу съдбата и да я победи, този човек е Лиъм О'Нийл, Господарят на моретата.

35.

Когато чичо ѝ обяви, че заминава по работа за Лондон, Джулиет настоя да го придружи. Понеже знаеше колко е разстроена по повод на предстоящата си сватба и искаше да разведри духа ѝ, той се съгласи. Джулиет не му каза истинската причина, поради която държеше да отиде в Лондон точно сега. Причината беше Катрин.

Слухът за нейния опит да убие кралицата се бе разпространил като горски пожар, стигайки само за няколко дни до Корнуол. Джулиет се боеше, че мъката е помътнила разсъдъка на приятелката ѝ и че Катрин отчаяно се нуждае от нейната помощ.

Трябваше да отиде в Лондон и да узнае колкото е възможно повече за нея. Ричард нае стаи в една от добрите странноприемници и излезе, оставяйки няколко прислужници да помагат на Джулиет. Тя бе казала, че смята да направи някои покупки, но кочияшът изобщо не се впечатли, когато получи нареждане да кара към Уайтхол, вместо към пазара в Чийпсайд.

Сега Джулиет стоеше нерешително в балната зала, без да обръща внимание на пищната украса от астрологични знаци, плодове и странни висулки, окачени по стените и тавана. Погледът ѝ обхождаше тълпата. Беше време за обяд и залата бе пълна с хора, но Джон Хок го нямаше. Всъщност, нямаше нито едно познато лице, но пък и Джулиет поначало нямаше представа от дворцовия живот и от придворните.

Тя махна на един минаващ войник и попита за Хок. Войникът ѝ намигна съзаклятнически — факт, на който тя не обърна никакво внимание — и отговори, че капитанът може да бъде намерен в стаята на охраната. След като получи обяснение как да стигне дотам, Джулиет напусна балната зала и с разтуптяно сърце прекоси двора. Беше мразовит ноемврийски ден — влажен, студен и сив. Тя уви пелерината плътно около тялото си. Все още не можеше да повярва на собствената си решителност и дързост.

Хок тъкмо излизаше от стаята на охраната. Джулиет забави крачка и спря. Очите му се разшириха — беше я забелязал веднага.

Тя усети как се изчервява. Божичко, какво правеше? Беше се заблуждавала, че идва в двореца, за да разбере как е Катрин и дали се грижат добре за бебето. В действителност бе дошла просто за да види Джон Хок.

Двамата се гледаха втренчено, застанали неподвижно в двата края на дългия коридор. Джулиет си спомни последната им среща, когато се бе държала като обезумяла, бе крещяла и го бе обвинявала за това, че изпълнява дълга си към кралицата. Сега съжаляваше за своето необузвано, непристойно поведение. Но нямаше как да заличи стореното.

Най-сетне Хок тръгна към нея. При всяка уверена стъпка шпорите му звънтяха, а високите му ботуши сякаш сияеха. Джулиет извърна поглед настрани, защото ѝ се струваше, че очите ѝ не ще понесат подобна красота. Как бе могла Катрин да предпочете пирата? За Джулиет това беше пълна загадка.

— Лейди Стратклайд — сковано каза той, като улови ръката ѝ и сведе глава в поклон. Но устните му не я докоснаха.

Джулиет издърпа ръката си разтреперана.

— Сър Джон, аз... аз чух за Катрин — извика тя. — Кажете ми, че не е вярно.

Хок я хвана под ръка.

— Да се поразходим в градината.

Джулиет усещаше допира му с всяка фибра на тялото си. Защо този мъж я привличаше толкова неудържимо? На всичко отгоре времето бе ужасно и в градината нямаше жива душа. Бяха сами. Най-сетне той спря до една усамотена беседка. Джулиет вдигна поглед към него.

— Наистина ли Катрин нападна кралицата?

Очите му я пронизаха.

— Да.

— Господи! — извика тя.

Изражението му беше изпълнено с болезнена мъка.

— Вината не бе нейна. Тя беше обезумяла от скръб. Слава богу, че Нейно величество не бе наранена. И че Катрин успя да избяга.

— Слава богу — повтори като ехо Джулиет. — Сър Джон, добре ли е Катрин сега?

Челюстта му се стегна.

— Не знам, Джулиет. Не знам къде е тя.

От гърдите на Джулиет се изтръгна отчаян стон.

— Но на ваше място не бих се тревожил прекалено много — каза Хок, като стисна дланта ѝ. Тя знаеше, че с този жест иска просто да я успокои, но тялото ѝ видимо се стегна. Хок се изчерви и пусна ръката ѝ. — Простете.

На Джулиет ѝ се прииска да притежаваше поне мъничко от опита на Катрин с мъжете, за да може да се държи по-кокетно и не чак толкова смутено. Но после си напомни, че Хок е съпруг на Катрин, че самата тя след месец ще се омъжи за Саймън Хънт. Съкрушена, Джулиет прогони фантазиите си.

— Как бих могла да не се тревожа за нея? Сега тя е някъде — сама и, вероятно, неспособна да се защитава, нито дори да разсъждава нормално.

— Не мисля, че тя е сама.

Джулиет го погледна. Хок знаеше нещо и макар да го криеше от нея, тя изпита облекчение.

Той извърна глава към широката поляна за кегли, която се простираше на отсрещната страна на градината.

— О'Нийл успя да избяга от Тауър малко преди Катрин да се появи в Лондон.

Дали сега бяха заедно, запита се Джулиет. И внезапно осъзна, че те си принадлежаха един на друг и че дори ако все още не бяха заедно, щяха скоро да се съберат. Тя неволно се усмихна, искрено зарадвана при мисълта, че Катрин не е сама в трудностите, че има кой да се грижи за нея, да я обгражда с любов. После със закъснение се сети за мъжа, която стоеше до нея. Божичко! Погледна крадешком Хок, но не съзря у него нищо, където да показва, че възможността Катрин — собствената му съпруга — да се е върнала при другия мъж, го засяга по някакъв начин.

— Джон, съжалявам.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ бавно, като се спираше на всяка част от него.

— Нима? Не мисля. Катрин го обича. Вярвам, че и той я обича. Не биваше изобщо да се опитвам да я задържа като своя съпруга.

Джулиет усети, че гърлото ѝ е задавено от сълзи.

— При последната ни среща — прошепна тя с пламнали бузи, — аз ви обвиних в егоизъм и безчестие. Сега горчиво се разкайвам за това. Сгреших. Вие сте доблестен, самопожертвователен и изключително благороден човек. Простете ми, сър Джон.

Хок я погледна право в очите.

— Аз извърших нещо ужасно — каза той изтерзано. Както очите, така и лицето му издаваха колко страдаше. — Аз отнех новороденото бебе от ръцете ѝ. Никога няма да забравя това. Никога. Нито писъците ѝ, нито риданията ѝ. — Гласът му се прекърши. — Сънувам ги всяка нощ. Всяка нощ.

— Но вие изпълнявахте заповед на кралицата! — извика Джулиет.

В очите му имаше сълзи.

— Но не трябваше и аз знаех, че не трябва. Сега издирват Катрин, за да я съдят за държавна измяна, а детето ѝ е в чужди ръце. — Хок замълча. — Тя няма никаква вина за това, че се нахвърли върху кралицата.

— Вината е в кралицата — извика тя разярена. — В нейната жестокост!

— И в мен — каза Джон и се извърна настрани.

Джулиет почувства болката му така, сякаш бе нейна собствена.

— Джон — прошепна тя, пристъпи към него и докосна рамото му.

Хок се обърна изненадан.

Ръцете ѝ се протегнаха сами и го прегърнаха. Но не я беше грижа. Джон страдаше, а тя го обичаше и нямаше какво друго да стори, освен да го утеши. Джулиет му се усмихна през сълзи и бавно отпусна глава на гърдите му. Дланите ѝ се плъзнаха по гърба му в нежна прегръдка, сякаш той не беше голям, силен мъж, а крехко, чупливо създание.

Джон Хок стоеше неподвижно.

А Джулиет си мислеше: Това я раят. Да прегръщаш такъв мъж Това е. Само да можеше и Джон да я обича така, както тя обичаше него.

Внезапно от гърдите му се изтръгна стон и силните му ръце я притиснаха към тялото му. Джулиет извика и вдигна глава към него. Сините му очи блестяха; болката бе изчезнала. За пръв път в живота си

Джулиет видя и едновременно с това усети мъжкото желание. И се вцепени.

— Джулиет — пресипнало промълви Джон. Едната му ръка разтреперано се зарови в прибраните ѝ в кок къдрици, фибите, които ги придържаха, се пръснаха по земята и над дланта му се изля тежкия водопад на гъстата ѝ, тъмна коса.

Тя не можеше да говори, не можеше да диша. Единственото, на което беше способна, бе да го гледа като омагьосана... и да се надява.

Джон хвана лицето ѝ с големите си, силни ръце и внезапно устните му се впиха в нейните.

В мечтите ѝ целувките му винаги бяха нежни, леки, почти въздушни. Това нямаше нищо общо с мечтите ѝ. Беше много, много повече.

Беше страст. Джулиет инстинктивно разтвори устни и позволи на езика му да проникне в нея, да се сплете с нейния. Никога не си бе представяла, че е възможно тялото ѝ да оживее по такъв магически начин. То тръпнеше, гореше, искаше. Джулиет се надигна на пръсти и изпъна шия, за да бъде още по-близо, да усети още по-дълбоко жарките му целувки.

Хок се опомни пръв и откъсна устни от нея. Дишаше тежко. От гърдите на Джулиет се отрони слаб, скимтящ звук.

— Господи! — промълви Джон, когато намери сили да проговори. Пръстите му благоговейно докоснаха лицето ѝ, сетне пригладиха назад косата ѝ, която падаше, свободна и буйна, чак до кръста. — Джулиет!

Джулиет още се притискаше към здравето му, мъжествено тяло. Макар и останала без дъх, тя успя да се усмихне и да прошепне тихо думите, които отекваха в сърцето ѝ, в цялото ѝ съществуване.

— Обичам те.

Той се вцепени.

Джулиет внезапно осъзна какво бе казала... и какво бе направила. Действителността я връхлетя с цялата си жестокост. Джон Хок не беше свободен мъж. Тя не беше свободна жена. Ужасена, Джулиет отдръпна ръце от гърдите му като опарена и залитайки заотстъпва назад.

О, господи, какво бе сторила!

— Спри! — извика той и я сграбчи за раменете. — Не ми обръщай гръб!

Думите прозвучаха като заповед, на която Джулиет безмълвно се подчини. Така или иначе Джон я държеше толкова здраво, че дори наистина да искаше, тя не можеше да помръдне.

— Катрин принадлежи на О'Нийл — каза той. — Ще се обърна към Кентърбъри и ще поискам развод.

Джулиет остана без дъх. Главата ѝ се въртеше. Не, това не можеше да е вярно. Не можеше мечтите ѝ да се сбъдват.

Но следващите му думи потвърдиха, че мечтите ѝ наистина бяха станали реалност.

— Джулиет — прегракнало, нерешително каза Джон, — Джулиет... бих искал да се омъжиш за мен... ако си съгласна да ме вземеш.

От гърдите ѝ се изтръгна вик.

— Да, Джон, да.

Хок се усмихна.

— Мисля, че те обичам от много отдавна.

— А аз те обичам от първия миг, в който те видях — призна Джулиет.

Той улови ръката ѝ.

— Днес ще говоря с чичо ти. Смятам, че ще успея да го убедя в предимствата на този брак и на сливането на двете съседни имения.

— А ако откаже? — с известна уплаха попита тя.

Хок се усмихна нежно.

— Тогава ще избягаме.

Думите му бяха дръзки, авантюристични и толкова романтични. А и самият той бе тъй силен и смел, че Джулиет не се боеше. Тя се засмя, но после видя погледа му и застина напълно неподвижно.

Неговата глава се наведе, нейната се изправи. И тогава двамата затанцуваха в беседката под чворестите дъбове и старите брястове — танц, познат от незапомнени времена, танц за цял един живот.

Катрин гореше от нетърпение да напусне Лондон. Едната от причините бе тази, че никой нямаше да се сети да я търси в Стенли Хаус. Но имаше и друга, по-важна — Лестър знаеше, че тя се укрива в

Селинджър Хаус и възнамеряваше в близките дни да я отведе в едно от собствените си имения в северна Англия. Откакто узна това от Джералд, Катрин живееше в постоянен страх, че няма да успее да се измъкне от Лондон достатъчно бързо.

Прекрасно съзнаваше, че сега, когато Лиъм бе на свобода, тя трябва да изпълни своята част от сделката с Лестър. Но с цялото си същество копнееше да отложи този момент колкото е възможно повече. Даваше си сметка, че е по-добре да се отплати на Дъдли сега, преди Лиъм да се е върнал, отколкото след това. Но не можеше. Обзета от паника, Катрин потегли към Есекс, бягайки не само от кралицата, но и от нейния влиятелен фаворит.

Мери Стенли я очакваше. Още щом Катрин влезе в малкия двор на имението, входната врата се отвори и на прага се появи крехка русокоса жена в елегантна рокля.

Катрин мигновено забеляза, че Лиъм приличаше на майка си. Мери беше руса, сивоока и много красива; лицето ѝ бе по-мек, женски вариант на лицето на сина ѝ. От всичко, което бе слушала за нея, Катрин знаеше, че през живота си тази жена е понесла много страдания, но въпреки това изглеждаше елегантна и достолепна като истинска аристократка.

Един от мъжете, които я придружаваха, помогна на Катрин да слезе от коня. Всичките ѝ страхове и притеснения от това как ще я посрещнат в Стенли Хаус се стопиха, когато видя топлата приветлива усмивка на другата жена. Мери я прегърна, покани я в къщата и я отведе в малката спалня, в която щеше да бъде настанена.

— Синът ми ми е говорил за теб толкова много, че те чувствам като стара, близка приятелка — каза Мери, докато отваряше вратата на стаята.

Катрин беше смаяна. Лиъм е говорил за нея пред майка си? При това много?

— Бих искала да съм ваша приятелка, лейди Стенли.

По-възрастната жена се усмихна.

— Моля те, наричай ме Мери. — Тя се разшета из стаята, прибра пелерината на гостенката си в гардероба и отметна тежките завивки на голямото старинно легло. Катрин извърна глава към прозореца, който гледаше към заоблените хълмове на Есекс и към едно бистро бълбукащо поточе. Край него пасяха овце и траеха малки агънца.

— Лиъм каза да се грижа за теб така, както бих се грижила за него — каза Мери, вперила поглед в нея.

Беше толкова мила, толкова добра. Катрин усети как и последните остатъци от смущение в нея се изпаряват.

— Вие сте повече от щедра. Благодаря ви — промълви тя трогната. Но в мислите ѝ беше единствено Лиъм. — Често ли се виждате с Лиъм?

— Не. — Усмивката на Мери угасна. — Той води толкова труден живот. Не винаги е безопасно за него да идва в Англия. Още повече пък сега. Но си пишем писма. Лиъм е добър син; винаги, когато може, той идва да ме види.

Гласът ѝ беше изпълнен с любов и това накара Катрин да изпита неописуема радост. Често се бе питала дали майката на Лиъм го обича. Защото много жени биха ненавиждали детето, което са заченали в резултат на брутално изнасилване. Но тази жена не беше от тях.

— Надявам се да нямате нищо против, че дойдох тук? — попита Катрин плахо.

— Ти си съпруга на Лиъм. Майката на неговия син. Жената, която той обича. Как бих могла да съм против?

Катрин се взря в лицето ѝ. Макар Лиъм никога да не ѝ бе казвал, че я обича, тя вярваше, че е така. Но вярата не ѝ беше достатъчна.

— Лиъм ли ви каза... това?

Въпросът като че ли развесели Мери.

— Катрин, онова, което ми е казал за теб през тези години може да запълни цяла книга. Синът ми те обича още от първия миг, в който те е видял.

Катрин се вцепени.

— Може би сега наистина ме обича. Надявам се да е така. Но преди не ме обичаше — искам да кажа, когато живеехме на острова. Той ме измами, предаде ме. Преструваше се, че ме обича, а всъщност помагаше на врага на баща ми, на Фицморис. — Макар да му бе простила всичко, споменът за неговото предателство все още ѝ навяваше тъга.

Мери бе престанала да се усмихва.

— Много хора изгоряха на кладите тук в Есекс, Катрин. По времето на Кървавата Мери всички ние живеехме в непрекъснат страх, че може да ни хвърлят в затвора и да ни изгорят живи. Всички бяхме

свидетели на екзекуциите. — Не исках Лиъм да гледа тези мъчения, тези зверства — та той беше толкова малък, — но свещениците настояваха той също да присъства.

На Катрин ѝ причерня при мисълта, че едно дете, особено пък Лиъм, може да гледа изгаряне на клада.

— Какво се опитвате да ми кажете?

— Фицморис не е обикновен католик като теб. Той е луд. Той изгаря онези, които не са съгласни с убежденията му, точно както правеше Кървавата Мери. Лиъм никога не би се съюзил с такъв човек. Наистина, той прие католицизма, за да се ожени за теб, но никога не би станал помощник на Фицморис.

— Но той го направи — прошепна Катрин.

Мери изсумтя.

— Синът ми е много умен. Планът му беше да подпомогне Фицморис, за да може после да го унищожи. Доколкото ми е казвал, в двореца има кръгове, които настояват Дезмънд да бъде върнат на баща ти, когато Фицморис бъде отстранен.

Катрин вкопчи пръсти в масата. Започваше да разбира, макар все още не съвсем ясно.

— Животът не е нищо друго, освен политика, скъпа моя — мрачно продължи Мери. — Аз съм живяла в двора много години и съм видяла това със собствените си очи. Хората идват и си отиват. Позициите във властта се запълват и изпразват, за да бъдат запълнени отново. Лиъм ще залови Фицморис и тогава мястото на този човек ще трябва да бъде заето от някой друг.

Катрин гледаше безмълвно пред себе си.

— Бунтовникът Фицморис стана прекалено силен и постигна прекалено много успехи, Катрин. Всички вече разбират, че би било далеч по-добре властта в Дезмънд да принадлежи на баща ти.

Катрин нададе вик. Колко добре разбираше сега действията на Лиъм. Трябвало е да му има доверие! Божичко, а тя го беше проклела!

— Това е невероятно дързък и рискован план — прошепна Катрин прегракнало. — Но защо? Защо му е било всичко това? Защо ще е готов дори да извърши предателство, за да възстанови баща ми в Дезмънд? Бих могла да го разбера, ако тази игра бе започнала преди няколко месеца, след като вече бяхме женени. Но когато бяхме на остров Иърик, Лиъм ми призна, че е започнал да помага на Фицморис

много по-рано, веднага след като ме отвлече от френския кораб, с който Джулиет и аз плавахме от Шербург за Англия. Та тогава той почти не ме познаваше.

Мери я гледаше изпитателно.

— Кажи ми, скъпа моя, защо богат и прочут човек като Лиъм би нападнал един малък френски търговски кораб без всякаква политическа стойност и очевидно без ценен товар на борда.

— Не зная.

Мери отново се усмихна.

— Защото за него корабът е съдържал безценен товар — товар, който в очите на другите може би не е означавал нищо.

Катрин продължаваше да я гледа с недоумение.

— Скъпа, на кораба си се намирала ти. А синът ми искаше да те има.

Не, Мери явно грешеше. Катрин бе сигурна, че преди нападението над френския кораб Лиъм изобщо не е подозирал за нейното съществуване. И тогава я прониза внезапно съмнение: ами ако е подозирал?

Януари, 1573

Лиъм стоеше изправен на бака, насочил далекогледа си към разпенения Атлантически океан. След броени часове щеше да се разрази поредната страховита зимна буря. Но Лиъм нямаше намерение да променя курса на „Морски кинжал“, за да потърси подслон и сигурност в някое закътано пристанище. Трябваше първо да установи какъв бе корабът, който морякът на вахта беше забелязал още преди часове — кораб, който очевидно плаваше за южна Ирландия.

„Морски кинжал“ бе прекарал последните три месеца в непрекъснати обиколки край острова, изпречвайки се на пътя на всеки кораб, натоварен с провизии за Фицморис. Сведенията отпреди две седмици гласяха, че от бунтовниците вече са останали една шепа окъсани, изнемощели от глад мъже, които се укривали из голите планински чукари на Кери и които периодично нападали селата от околността, за да отмъкнат последните остатъци храна от местните жители, без да ги е грижа, че онези, от които крадат, също умират от глад, че те също са ирландци, включително жени и деца — невинни, изстрадали жертви на тази опустошителна война.

Това беше отблъскващо занимание. Лиъм се бе зарекъл да не си позволява дори и искрица състрадание към Фицморис и хората му, пък и едва ли можеше да стори нещо срещу глада, който се ширеше из цяла южна Ирландия в резултат от мародерските набези, извършвани както от ирландските бунтовници, така и от английските войници. Не, той мислеше само за едно: трябваше да постави Фицморис на колене; трябваше да си върне сина. И Катрин.

Най-после успя да разпознае националността на малкия кораб, който се движеше пред тях. Беше шотландски. Лиъм се усмихна, свали далекогледа и се разпореди „Морски кинжал“ да поеме курс към тихото, защитено от бурите пристанище на остров Валенсия.

Защото искаше шотландския кораб да стигне до Фицморис. Шотландците нямаха представа, че барутът, с който бяха пълни трюмовете, беше дефектен. Той не можеше да се възпламени и щеше

да направи и малкото останали мускети на бунтовниците негодни да стрелят. Лиъм чудесно знаеше, че Фицморис отчаяно се нуждае от този барут, както се нуждаеше и от хранителните провизии, които така и не достигаха до него.

„Морски кинжал“ направи остър завой и с разпънати платна се понесе през високите, разлюлени вълни, твърдо решен да изпревари връхлитащата буря.

Ричмънд, 1 март 1573

Пратеникът на сър Джон Перът беше едно изтощено до смърт момче на не повече от шестнадесет години. Червената му униформа бе почерняла от кал, разкъсана на множество места и напълно износена. Той се изправи пред кралицата, разтреперан от умора и изнемощялост.

— Ваше величество, лорд комендантът на Мънстър ми заповяда да ви предам това — каза момчето и подаде на Елизабет запечатано писмо.

Кралицата вече знаеше съдържанието му. Слуховете бяха побързи и от най-бързоходния пратеник. Сърцето ѝ пулсираше лудо. Тя разчупи печата, прочете кратките три реда на писмото и вдигна глава.

— Вярно ли е? Наистина ли миналия месец Фицморис се е предал в ръцете на сър Джон при Килмалок?

— Да — отговори момчето. — И представляваше доста жалка картинка. Изпостелял и блед, по-скоро гол, отколкото облечен.

Елизабет отметна глава назад и се засмя.

Лестър пристъпи към нея и я прегърна през кръста.

— Каква чудесна новина! — възкликна той.

Кралицата също го удостои с прегръдка — кратка, но сърдечна.

— О, да! Този католически изменник падна в ръцете ми. Найсетне! — Тя прочете още веднъж последния ред на писмото. Перът пишеше, че О'Нийл е изиграл решаваща роля за залавянето на бунтовника, като на практика го е принудил да се предаде. Елизабет се усмихна отново. Този път нейният златен пират не я беше предал. Пулсът ѝ се ускори при мисълта, че щеше да го види отново, че щеше да го възнагради... може би със страстна целувка.

Тя отпрати момчето и се обърна ликуващо към съветниците си. Но само един поглед върху Сесил ѝ бе достатъчен, за да разбере, че

той иска да говори с нея, че става въпрос за нещо сериозно и че желае да останат насаме. Елизабет въздъхна. Не можеше ли поне малко да се порадва на победата си? Очакваше я от толкова дълго време.

— Уилям?

— Имаме да обсъждаме някои важни въпроси — промърмори Сесил.

Лестър пристъпи напред и застана до кралицата. Беше усмихнат, но в очите му трепкаше предизвикателен пламък.

— Говори. Не желая да отпращам Робин. Нещо повече. — Тя хвърли към Лестър поглед, изпълнен с топлина и нежност. — Бих искала той да вечеря с мен довечера.

Лицето на Дъдли засия.

— На твоите услуги, Бес — промълви той с лениво възбуждащ глас, — винаги на твоите услуги.

Сесил беше раздражен и не направи опит да го скрие.

— Ирландците в южна Ирландия останаха без водач. На мястото на Фицморис може да се появи друг фанатичен католик. Трябва да предотвратим това.

Елизабет изсумтя.

— Знам какво ще кажеш сега.

— Предполагам. Фицджералд изобщо не биваше да бъде отстраняван, Ваше величество. Може и да е непокорен, но е дребен лорд, който се интересува единствено от собствената си власт. Изпратете го обратно в Дезмънд, преди да се е появил някой друг, още по-опасен враг.

Кралицата започна да крачи напред-назад. Не можеше да понася нахалния, безочлив ирландски лорд, винаги го бе ненавиждала. А и Ормънд, който в момента бе в Ленстър по някакви свои дела, изобщо нямаше да остане доволен, ако вечният му враг се върнеше в Дезмънд.

Лестър пристъпи към нея.

— За пръв път в живота си съм напълно съгласен с Бъргли, Ваше величество, Фицджералд е безобиден, особено сега, когато Дезмънд е опустошен. Върнете го в Ирландия колкото е възможно по-скоро, преди поредният Фицморис да надигне глава срещу вашата власт с помощта на испанците.

Елизабет въздъхна.

— Ще го накараме в знак на благодарност за това, че е получил обратно Дезмънд, да се задължи писмено да бъде покорен и лоялен към вас — каза Сесил. — Така ще го направим ваш съюзник. — Той се усмихна. — Нека той да води войните в южна Ирландия. Ние трябва да съсредоточим усилията си в други посоки, както ни се иска от толкова време.

Сесил беше напълно прав. Ирландия бе постоянен, но пък дяволски маловажен, незначителен проблем. Елизабет кимна.

— Така да бъде. Онзи нищожен, наперен изменник ще бъде помилван и върнат в Дезмънд. По дяволите! Колко досадно е всичко това!

Сесил следеше отблизо движението на всички важни политически фигури по света — това му бе работата. В мига, когато научи, че Лиъм О'Нийл е пристигнал в двореца и видя, че Елизабет се втурва към покоите си, за да се приготви за срещата с него, Сесил се усамоти в залата за аудиенции и нареди да му доведат пирата.

О'Нийл влезе в залата с каменно изражение на лицето. Погледът му беше напълно непроницаем. Сесил заповяда на секретарите и помощниците си да излязат. Останали сами, двамата мъже се изправиха един срещу друг. Сесил се усмихна леко.

След известна пауза Лиъм отвърна на усмивката му.

— Милорд, искал сте да говорите с мен.

— Така е — каза Сесил. — Бих желал да те поздравя, О'Нийл, за чудесно изиграната игра. — В тона му се прокрадна възхищение.

Лиъм премигна невинно.

— За каква игра говорите?

— О, говоря за политическа игра. За опасна, смъртоносна политическа игра.

Очите на Лиъм се разшириха от престорена изненада, но лицето му придоби иронично изражение.

— Така ли?

— Има само едно нещо, което не мога да разбера.

Лиъм не реагира.

— Откъде знаеше, че Катрин Фицджералд се намира на френския кораб?

Светлокафявата вежда на Лиъм се изви въпросително.

— Какво ви кара да смятате, че съм бил наясно с този факт, милорд?

Сесил се засмя.

— О, хайде, стига си се превземал. Ти никога не би пленил такъв кораб. Знаел си, че тя е на борда му и точно за това го нападна. Така започна играта, нали?

Лиъм наклони глава и за момент остана безмълвен. После каза тихо:

— Да.

Сесил кимна със задоволство.

— Знаех си. Вече си бил взел решение да се ожениш за нея и да възстановиш Фицджералд.

Лиъм срещна погледа му. Нямаше нищо против Сесил да научи истината.

— Вече бях решил, че Катрин е моя, но едва малко след като я плених, реших да се оженя за нея и да помогна на баща ѝ да си върне властта.

Сесил вдигна учудено вежди.

— Пленил си я само за да се позабавляваш?

— Никога ли не сте желали толкова силно една жена, милорд?

— Не — решително отвърна Сесил. — Никога нямаше да се досетя за това. Но откъде знаеше за пътуването ѝ до Англия? Да не би баща ѝ да е поддържал връзка с нея?

— Не. Фицджералд нямаше представа, че е напуснала манастира.

Сесил очакваше отговор.

Лиъм се усмихна.

— Абатисата ме уведоми за отплаването на Катрин с лейди Джулиет Стратклайд. Виждате ли, аз бях анонимният благодетел, който плащаше издръжката на Катрин.

Лиъм чакаше Елизабет в преддверието на покоите ѝ, без да обръща внимание на придворните дами, които се суетяха край него и му хвърляха копнеещи, прелъстителни погледи. Най-сетне, след като го бе накарала да я чака повече от час, кралицата се появи. Той веднага забеляза, че е подбрала много внимателно облеклото си — беше цялата

в бяло. Дори бижутата ѝ — перли и нищо друго — внушаваха чистота и непорочност.

— Всички да излязат — нареди тя. Сетне погледна Лиъм и се усмихна сияещо.

Той все още размишляваше върху дрехите ѝ. Дали Елизабет искаше да му напомни, че е целомъдрена, недокосната от мъж? Или само искаше да изглежда такава? Едно нещо бе ясно: беше твърде стара, за да се облича в бяло, а и точно този нюанс не ѝ подходеше. Но Лиъм пристъпи към нея, усмихна се и се преви коляно надве.

Вече бяха сами.

— Моля те, Лиъм, стани.

Той се изправи.

— Здравей, Бес.

Погледът ѝ се плъзна по лицето му, сетне — много бързо — надолу по тялото му, преди да се върне отново на лицето.

— Доказах ли предаността си? — тихо попита Лиъм.

Елизабет се усмихна.

— Да. Да, доказа я. Лиъм, негоднико, толкова ме беше изплашил! — Тя улови ръцете му и ги стисна силно. — Ти все още си моят любим пират. — Гледаше го право в очите.

— И все още съм твой верен слуга — измърмори той. — Завинаги.

— Значи не съм ти безразлична — прошепна Елизабет без да откъсва поглед от него. Пристегнатата ѝ в корсета гръд се притисна до ръката му. Поканата бе повече от очевидна.

Лиъм мислеше за Катрин. Трябваше да изиграе много внимателно тази последна част от играта. Той хвана ръката на Елизабет и я преметна през свития си лакът, после нежно прокара пръсти по бузата ѝ. Пластовете пудра бяха направили кожата корава и нееластична.

— Какво има, Бес?

Тя се сепна, но отговори искрено, с треперещ глас.

— Ти никога не си ме целувал, Лиъм.

— Целувка ли е това, което искаш от мен, или нещо повече?

Елизабет се изчерви.

— Какво имаш предвид?

Знаеше, че е неизбежно. Надяваше се само, че една целувка ще задоволи страстта ѝ към него. Той наведе глава и докосна начервените ѝ устни. Тялото ѝ мигновено се отпусна в ръцете му. Целувката му едва ли можеше да се нарече настойчива, но Елизабет се вкопчи отчаяно в него и разтвори устни. Лиъм реагира така, както се очакваше от него — промъкна езика си през тях и я притисна още по-силно към себе си. Цялото ѝ тяло трепереше от възбуда; устните ѝ пламтяха в ненаситна жажда.

Накрая той я пусна. Елизабет се взря в него с блеснал, опиянен поглед. Внезапно наистина бе заприличала на невинна девойка. Тя докосна с пръсти устните си, после плъзна поглед към слабините му.

Лиъм не беше възбуден и нямаше как да го скрие.

Елизабет въздъхна замечтано.

— Трябваше да ме целунеш пред години, негоднико.

Закачливият ѝ тон го успокои. Очевидно тя не възнамеряваше да се разделя с девствеността си. Той се засмя.

— Ваше величество, боях се да не загубя главата си.

— Съмнявам се. — Елизабет го измери с поглед. После тонът ѝ се смени и в очите ѝ блесна нещо, което съвсем не беше желание. — Как е Катрин?

Лиъм трепна. Катрин, която все още се укриваше, защото се бе опитала да убие кралицата. Катрин, неговата, жена.

— Не зная.

— Нима?

— Да.

— Хайде, негодник такъв, тя трябва да е на твоя остров. Войниците ми не могат да я открият никъде. От нея няма и следа — нито в Лондон, нито в южна Ирландия.

— Тя не е на моя остров.

Елизабет го изгледа с широко отворени очи.

— Защо? Нима си престанал да я искаш?

Той не отговори.

Тонът ѝ стана рязък.

— Връщам ти твоя син, както обещах. Нали не си се оженил за нея в очакване на това събитие?

— Тя е омъжена за Джон Хок, не помниш ли? — Лиъм беше нащрек и не каза нищо повече. Нямаше намерение да съобщава на

Елизабет, че той и Катрин са се оженили още много отдавна на остров Иърик. Поне не сега.

Но кралицата изглеждаше развеселена.

— Глупости. Джон Хок се разведе още преди месеци. Всъщност, скоро ще се жени за лейди Джулиет Стратклайд.

Лиъм я погледна изумен. Изведнъж бе обзет от неописуемо въодушевление.

— Ще се ожениш ли за нея? — попита Елизабет.

— Да.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Тази жена се опита да ме убие. Тя е престъпница и заслужава да бъде обесена. Тя е уличница!

Гласът на Лиъм притихна.

— Не можеш ли да ѝ простиш, Бес? Знаеш много добре, че тя беше обезумяла от мъка заради загубата на детето си. Не можеш ли да ѝ простиш, да я помилваш... заради мен?

— Ти ще се ожениш за нея, независимо дали ще ѝ простя или не, нали? — предизвикателно попита Елизабет.

Колко е ревнива и дребнава, помисли си Лиъм, съзнавайки, че е дошло време да направи предпоследния си ход.

— Ти вече изпрати Фицджералд обратно в Ирландия. Но как си представяш, че той би могъл да удържа положението в юга без съюзници? Нима не ти доказах лоялността си, Бес? Помисли за изгодите от един съюз между мен и Фицджералд. Прецени трезво. Аз не обичам войните. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да го държа настрана от всякакви интриги.

Тя го гледаше печално.

— Колко си умен. Разбира се, че бих предпочела Фицджералд да се съюзи с теб, вместо с някой фанатичен католик като Бари или Макдонъл.

Тогава Лиъм извади последния си, решителен коз.

— Когато Катрин стане моя жена, няма да има повече причини да се страхуваш от нея, Бес. Уверявам те.

Елизабет трепна.

— Не говоря за уменията ѝ да си служи с хладно оръжие — тихо добави той.

Кралицата мълчеше, но тежкото дишане издаваше огромната ѝ вътрешна борба.

— Аз пазя онова, което е мое — каза Лиъм все така тихо. — И никой друг не би се осмелил дори да си помисли да престъпи границите на територията, която принадлежи на Лиъм О'Нийл. Даже граф Лестър.

Елизабет пребледня.

— Той все още я желае — извика тя. — Изпаднал е в ярост, когато е узнал за изчезването ѝ. Моите шпиони ми го казаха!

Лиъм неволно изпита болезнена тъга за тази жена, която шпионираше собствения си любовник. Но веднага отпъди сантименталността си.

— Ще убия Лестър, дори ако само му хрумне да я съблазнява — спокойно каза той.

Сега вече Елизабет бе почервеняла.

— Вземи я тогава! Ожени се за нея! А аз ще се моля да я заплодиш поне с дузина деца, дяволите да те вземат!

Но Лиъм не беше свършил.

— Помилването, Бес. Ще я помилваш ли?

Към гнева в изражението ѝ се прибави твърдоглаво упорство.

— Нима вече не ти дадох достатъчно? Връщам ти сина, одобрих брака ти!

— Преди много време ти ми каза, че мога да те помоля за каквото и да е. Обеща да ме възнаградиш за върнатата ми служба. Аз наистина ти служих вярно и сега те моля, Бес. Искам да помилваш Катрин.

Лицето на Елизабет бе станало моравочервено.

— Много добре! Ще я помилвам! Но едно трябва да ти е ясно: ако тази жена се появи пред очите ми, ще накарам незабавно да я хвърлят в затвора! Чуваш ли ме, Лиъм? Дръж я далеч от двореца ми!

— Да — усмихнато отговори Лиъм.

Беше спечелил. Наградата беше негова. Катрин беше негова.

37.

Лиъм получи от кралицата официално опрощение и на собствените си престъпления, както и специална похвата за заслугите си при залавянето на Фицморис. Тя бе намекнала, че в бъдеще го очаква още по-голяма награда, ако успее да овладее и да стабилизира положението в южна Ирландия. Лиъм беше зашеметен. На практика Елизабет му бе обещала, че един ден ще го направи благородник със собствена земя и титла. Така щеше да има какво да остави в наследство на своя син.

Той бързаше към „Морски кинжал“, който бе хвърлил котва в Темза, недалеч от Ричмънд. До него подтичваше хубавичка млада жена. В ръцете ѝ се беше сгушил неговият син.

Лиъм не можеше да откъсне очи от малкото русокосо бебе. Колко сини бяха очите му! Сини, живи и умни. Какъв прекрасен син му бе родила Катрин! Сега Лиъм щеше да ѝ върне нейното дете, както ѝ бе обещал.

При последната им среща тя беше полузаспала и едва ли съзнаваше какво говори. Но му бе казала, че го обича, че вярва в него. Може би тогава това беше истина, може би бе говорила не с разума, а със сърцето си?

Надяваше се да е така. Обичаше я толкова много, че не знаеше дали би понесъл нейните чувства да не са също тъй дълбоки и силни. Но дори да не бяха, Лиъм бе готов да стори всичко, за да спечели сърцето ѝ, точно както преди много, много време бе сторил всичко, за да спечели тялото ѝ.

Нямаше да намери спокойствие, докато не се съберяха отново, докато не заживееха отново като мъж и жена. Завинаги.

— О'Нийл! — извика зад гърба му мъжки глас.

Лиъм го позна и се обърна, за да изчака Ормънд да се приближи. Беше застанал нащрек. Сега този мъж бе негов враг.

Ормънд спря пред него.

— При Катрин ли се връщаш?

— Да.

— Предполагам знаеш, че тя е с баща си. Срецнаха се в Бристъл и отплаваха за Ирландия миналата седмица.

Лиъм беше информиран за това от майка си, която му бе изпратила дълго обяснително писмо.

Ормънд се поколеба, сетне пъкна в ръцете му малък пакет.

— Дай й това. Струва ми се, че би искала да го има.

Лиъм се взря изпитателно в лицето на графа, но не успя да разгадае чувствата му, защото тъмните му очи бяха притворени, а изражението — безстрастно.

— Какво е това?

Устните на Ормънд трепнаха.

— В моментите, когато й е оставало малко спокойствие, майка ми е водила дневник, който ми беше предаден след смъртта ѝ. Помислих си, че Катрин може би ще иска да го притежава.

Лиъм бе поразен.

Ормънд отмести поглед.

— Не ме разбирай погрешно — изръмжа той. — Фицджералд си остава най-заклетият ми враг и съм готов да го смажа така, както сторих при Афейн преди много години, ако се осмели да посегне на онова, което ми принадлежи, или на моята кралица! Това, че Катрин е наполовина моя сестра, няма никакво значение!

Лиъм му повярва, но не можа да не се усмихне.

— Нима думите ми ти се струват забавни?

— Хайде, Том, признай си — присмя му се незлобливо Лиъм. — Ти си се привързал към моята Катрин.

Ормънд стисна устни.

— Съвсем малко. Искам да ти кажа и още нещо. Ако не се ожениш за нея и не я направиш порядъчна съпруга, ще те намеря и вдън земя и ще те завлека до олтара, макар и със сила.

— Ние вече сме женени — тихо каза Лиъм.

Ормънд ококори очи.

— Ти вече си се оженил за сестра ми?

Лиъм се ухили.

— Да. Но по политически причини пазим това в тайна.

Ормънд изсумтя сърдито, но в очите му трепнаха весели искрици.

— Естествено. Аз също ще запазя тайната ви, О'Нийл. — После се усмихна. — Но не си мисли, че след като вече си мой зет, нещо се е променило. Решителността, с която браня интересите на кралицата, няма да се огъне нито пред теб, нито пред който и да било друг.

Лиъм наклони глава.

— Има мъже, на които достойнството приляга като ръкавица.

Ормънд се стресна.

— Това ласкателство ли беше?

Но преди Лиъм да успее да отговори — ако изобщо бе възнамерявал да го стори, — бебето започна да плаче.

Двамата мъже светкавично завъртяха глави към него. Дойката се извърна настрана, поднесе гърдата си към устата му и се зае да го кърми и едновременно с това да го успокоява. Лиъм и Ормънд вдигнаха очи и ги впериха един в друг.

— Твоят син — промълви Ормънд. Гласът му лекичко трепна. — Внукът на майка ми.

— Твоят племенник, Ормънд — спокойно каза Лиъм.

Червенина обагри бузите на другия мъж.

— Не си мисли, че ще ме размекнеш с тези роднински връзки!

Лиъм се засмя.

— И през ум не би ми минало — отвърна той и отдаде чест на ирландския лорд. — Милорд, сигурен съм, че Катрин ще се зарадва много на вашия подарък. Благодаря ви от нейно име.

Но Ормънд не го чу. Цялото му внимание бе погълнато от сучещото бебе.

Кайлморската гора

Джералд Фицджералд се придвижваше триумфално от замъка в Дъблин към земите на Дезмънд. Стотици ирландци — както благородници, така и от простолюдието — се тълпяха по пътя му с радостни възгласи и докато стигнат до гъстата гора, която се простираше на много мили навътре в Голтея и планините Балихура, Джералд и свитата му вече бяха заобградени от огромно множество ликуващи хора. Тогава Джералд, облечен в одежди на келтски вожд, се изправи на стремената и се приготви да произнесе реч. Тълпата замлъкна в нетърпеливо очакване.

Катрин яздеше зад Елинор с щастливо разтуптяно сърце и просълзени очи. Двете жени се погледнаха с обич и сплетоха ръце. Джералд вдигна ръце високо към небето.

— Народе мой! — извика той. Лицето му бе призрачнобледо. — Аз се върнах. Господарят на Дезмънд се върна.

Викове изпълниха долчинката и отекнаха надалеч.

— Никой повече няма да може да ви отнеме Дезмънд — обеща Джералд, но гласът му беше удавен в рева на тълпата. Когато този рев най-сетне утихна, той извика отново: — Никога повече англичаните няма да посмеят да ви пропъждат от родните ви домове и да ви карат да се криете из горите и тресавищата, през планини и реки! Граф Дезмънд умее да защитава онова, което му принадлежи! За Дезмънд, ура!

Катрин изтръпна и пусна ръцете на Елинор. Не можеше да повярва, че баща ѝ се осмелява да говори толкова дръзко против Короната, че подхваща отново песента отпреди осем години, която го бе пратила в изгнание. Елинор също бе пребледняла, слисана не по-малко от Катрин.

Но и лордовете, и разбойниците, и селяните, и слугите избухнаха в диви, ентузиазирани викове и размахаха копия и кинжали, знамена и вимпели.

— Никога повече! — изрева Джералд. — Тук няма принцове, няма кралица, няма бог; тук няма друг господар освен графа на Дезмънд!

Цялата околност се огласи от неистова врява. Джералд, изправен на стремената, обходи множеството с трескаво пламтящ поглед и най-после се усмихна ликуващо.

* * *

Катрин стоеше до прозореца на старата си спалня и се взираше отвъд пенливите води на реката, която течеше под замъка Аскийтън, кацнал върху един малък остров. На отсрещния бряг се извисяваше камбанарията на абатството, в което бе погребана майка ѝ. Наоколо се простираха тучни зелени ливади, а зад тях започваха гъсти гори от бряст, дъб и бор. Катрин познаваше тази гледка толкова добре, колкото

познаваше собственото си отражение в огледалото. Колко хубаво бе най-после да си е у дома.

Но не беше достатъчно. Аскийтън никога повече нямаше да ѝ бъде достатъчен, вече не.

Лиъм. Колко го обичаше. Колко ѝ липсваше. Колко ѝ липсваха той и техния син. Къде бе Лиъм сега? Нали ѝ беше обещал да се върне при нея, заедно с детето?

Бе предал Фицморис в ръцете на кралицата. Баща ѝ бе отново в Дезмънд. Какво още го задържаше? Защо не идваше?

А и нима бе възможно тогава — преди цели две години — да я е отвлякъл нарочно? Да я е познавал, когато тя не бе имала и най-малка представа за неговото съществуване?

— Катрин!

Тя се стресна и се извърна към баща си, който беше влязъл в стаята без да почука. Но приветливата ѝ усмивка се стопи мигновено, когато забеляза мрачното му изражение — нещо доста нетипично за Джералд напоследък, откакто се бяха върнали в Ирландия.

— Татко! Какво се е случило?

— Имаш посетител — каза той.

Лиъм. Катрин нададе вик и притисна ръце към гърдите си.

— Граф Лестър — уточни Джералд.

Тя се вцепени. Изведнъж проумя всичко. Лестър я бе последвал чак в южна Ирландия, чак в Аскийтън, за да получи това, което Катрин му дължеше. Господи! Неспособна да помръдне, тя усети как я обзема смъртен ужас.

Погледът на Джералд беше суров.

— Лестър е един от най-могъщите хора в Англия. Недей да го гневиш, Катрин. Не му се противопоставяй.

— Татко... — запротестира тя отмаляло.

— Не! — срязва я той. — Недей да ме разочароваш точно сега. Направи това, което трябва да направиш. — С тези думи Джералд ѝ обърна гръб и излезе от стаята.

Катрин се втрени със свито сърце в затворената врата. *Направи това, което трябва да направиш.*

Лестър я очакваше в салона на долния етаж. Сам. При появата ѝ той се изправи и обходи с тъмния си поглед цялото ѝ тяло. Устните му бяха стиснати в решителна, сериозна до смърт черта.

Сърцето на Катрин туптеше толкова силно, че ушите ѝ бучаха. Усети слабост. Отмалялост. Спря се, преди да е стигнала твърде близо до него, като не преставаше да се пита с растяща паника дали той не възнамерява да вземе онова, което му се полагаше начаса... тук, в салона.

— Да не би да смяташе да не изпълниш задължението си към мен? — попита Лестър.

Загубила дар-слово, тя само навлажни устните си.

— Да се разходим в градината — рязко каза той и я хвана под ръка, стискайки я толкова силно, че Катрин изпита болка.

Градината. Смяташе да го направи в градината. Тя се остави Лестър да я повлече със себе си през двора към една от градините на замъка, неспособна нито да проговори, нито да се възпротиви. Все пак до момента, когато най-сетне спряха под едно цъфнало ябълково дърво, Катрин бе успяла да преодолее до известна степен страха и вцепенението си. Лестър я пусна. Тя го погледна предпазливо.

— Ти избяга от мен — каза той. Очите му се спуснаха бавно по лицето ѝ и се спряха върху устните ѝ.

— Да.

— Значи си възнамерявала да ме измамиш? — Въпреки мекия му тон, в погледа му пламна гняв.

Катрин изправи глава.

— Аз съм ваша длъжница. И ако настоявате, ще получите това, което ви дължа. Но...

— Настоявам.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Моля те, Робин, не прави това. — Никога не се беше обръщала към него по този начин.

Лестър тръсна глава упорито.

— Много отдавна те желая, Катрин. Трябва да си луда, за да си помислиш, че можеш да ме убедиш да се откажа от теб. Тази нощ можеш да дойдеш при мен доброволно. В противен случай аз ще дойда при теб и ще си получа дължимото, дори ако смяташ да се съпротивляваш.

Катрин потрепери и затвори очи.

— Няма да има нужда да ме изнасилваш. — Тя вдигна отново клепачи и впери поглед в него. — Но аз обичам Лиъм.

Челюстта му се стегна.

— Все ми е едно — процеди през зъби той и се отдалечи.

Катрин го проследи с поглед, повтаряйки си, че ще преживее някак си това изпитание, че после ще успее да забрави тази нощ. Но не можеше да спре да мисли за Лиъм и да се моли да се случи чудо.

Следобедът сякаш продължаваше безкрайно. Катрин отново стоеше до прозореца на спалнята си и се взираше с невиждащ поглед в реката и в околността. Лестър седеше долу в салона с баща ѝ и до ушите ѝ често достигаше смехът на двамата мъже. Катрин долавяше и части от разговора им, по които разбираше, че скоро Джералд ще бъде напълно пиян. Но за нещастие Робин Дъдли изглежда бе решен да остане трезвен.

Ясното синьо небе постепенно започваше да губи цвета си. Слънцето бавно се спускаше към хоризонта.

От долния етаж отново долетя гръмкият смях на мъжете, придружен от писъка на една от прислужниците.

Катрин заби нокти в каменния перваз на прозореца. Небето бе порозовяло, а слънцето висеше като огромно огнено кълбо над гъстата гора.

Не можеше да го направи. Но се налагаше, защото в противен случай той щеше да я изнасили. Отново я облада паника. Може би трябваше да сипе отрова в чашата му?

Небето вече имаше виолетов цвят и в ъгъла му се бе появил бледият сърп на луната.

Тогава Катрин видя кораба — черен и издължен силует с гордо опънати сребристи платна, който се носеше по реката право към нея.

От гърдите ѝ се изтръгна вик.

„Морски кинжал“. Лиъм. Лиъм си беше дошъл.

Но в същия миг тя си спомни кой седеше долу с баща ѝ и радостното ѝ вълнение се изпари, заменено от истински ужас. Катрин се завъртя рязко, изскочи тичешком от стаята си и хукна надолу по тесните, хлъзгави каменни стъпала.

Беше стигнала средата на салона, когато я спря гласът на баща ѝ.
— Кой идва? — попита той. Беше се изправил и леко се олюляваше. Произнасяше думите някак завадено.

Катрин срещна погледа на Лестър.

— Лиъм — прошепна тя.

Лицето на Лестър се изопна и той също се изправи. Бавно.

В този миг Лиъм влезе в салона.

Катрин извика, обзета от дива радост. Облечен единствено в разгърдената си туника, в стегнати панталони и високи ботуши, той бе най-великолепната гледка, която бе виждала някога. Тя се боеше от това, което щеше да се случи, но наред със страха в гърдите ѝ се прокрадна тръпнеща възбуда и я остави без дъх.

Лиъм като че ли не забелязваше останалите присъстващи. Погледът му бе устремен единствено в нея.

— Катрин!

С ликуващ вик тя се хвърли в обятията му.

Лиъм я прегърна и я залюля в силните си ръце. Изведнъж обаче той замръзна на място и Катрин разбра, че едва сега е съзрял изправения зад гърба ѝ Лестър.

Очите ѝ срещнаха обезумелия му поглед.

— Нищо не се е случило — припряно прошепна тя.

— Какво иска той? — Тонът на Лиъм беше много, много опасен.

— Аз... аз му обещах да се възползва от тялото ми, в замяна на което той се съгласи да убеди кралицата да те освободи. — Катрин се притисна към гърдите му и усети как те треперят от гняв — гняв, който я изпълни с ужас. — Лиъм, обичам те толкова силно, че бих сторила всичко, за да спася живота ти.

За миг погледът му се смекчи.

— Катрин. Колко ми липсваше. — Прегърна я още по-силно, но после очите му отново потъмняха. — Ти няма да изпълниш своята част от сделката. — Той я отмести настрана и се извърна към Лестър.

Катрин стоеше като вкаменена.

Лиъм се усмихна студено.

— Чу ли ме, Дъдли? Не ми пука какъв договор си сключил с моята съпруга. Считай го за развален.

Лестър ококори очи.

— И кога стана това?

— Отдавна — отвърна тихо, но заплашително Лиъм.

Погледът на Дъдли се плъзна към Катрин и тя кимна.

Но Лиъм не беше приключил.

— Докосвал ли си я?

Лестър разбра, че го предизвикват и се изпъчи. Ръката му улови инкрустираната дръжка на шпагата. Той не отговори, нито пък свали очи от Лиъм.

Лиъм изръмжа и след по-малко от секунда шпагата му разсече въздуха с остро свистене.

— Може би трябва да те лиша от един твой израстък, към който си тъй силно привързан. Тогава поне ще спреш да измъчваш невинни жени.

Лестър също извади шпагата си. На слепоочието му блестеше струйка пот.

— Ти си се побъркал. Катрин сама дойде при мен. Самата тя се съгласи на тази сделка. Но никога не е топила леглото ми, О'Нийл.

— Престанете! — прошепна Катрин, когато видя Лиъм да пристъпва към Лестър — и Лестър да отстъпва назад.

— Докосвал ли си я? — настоя Лиъм и внезапно се хвърли напред. Шпагата му изсвистя още по-силно, по-гневно. На върха ѝ се развя дълга ивица от жакета на противника му.

Лестър пребледня.

— Не — промълви той.

В този миг Катрин изпищя и се хвърли между двамата мъже.

— Лиъм, моля те! — Застанала с гръб към Лестър, тя се изправи срещу Лиъм толкова решително, че върхът на шпагата му докосна гърлите ѝ. Той моментално отдръпна острието, преди да е разрязал роклята ѝ, но Катрин пристъпи още една крачка напред. — Лиъм, прекратете тази лудост! Нищо съществено не се е случило! Лиъм, моля те! Не можеш да нараниш Дъдли! Божичко! Помисли за мен, помисли за сина си! Този път кралицата със сигурност ще те обеси!

Лиъм я изгледа втренчено. В зениците му гореше див пламък, който тя не бе виждала никога преди.

Катрин устоя на погледа му и видя как кръвожадната ярост в очите му постепенно избледнява и накрая изчезва.

— Лиъм! — задавено извика тя.

Той прибра шпагата си и разпери ръце. Катрин се хвърли в прегръдките му засмяна и зарови лице в гърдите му. Лиъм я притисна силно към себе си, сетне я завъртя така, че и двамата се озоваха с лице към Лестър.

Дъдли ги наблюдаваше неподвижно. Устните му се изкривиха в мрачна, горчива усмивка.

— Утре сутринта си тръгвам. Но те предупреждавам, О'Нийл: пази се. Не обичам да губя онова, което ми принадлежи по право.

Лиъм трепна, но Катрин предупредително стисна ръката му и той остана неподвижен, докато Лестър се извъръщаше, за да си отиде. В този момент се приближи Джералд, който вече изглеждаше напълно изтрезнял, прегърна графа и го поведе към масата, бърборейки оживено с очевидната цел да го успокои.

— Току-що си спечелихме един враг — каза Катрин полугласно, все още разтреперана.

Лиъм я притисна към себе си.

— Лестър е хитър. Сега може и да си мисли, че е наш враг, Катрин, но в крайна сметка, колкото ѝ да не му е приятно, винаги ще бъде наш съюзник тук, в Ирландия. Работата е там, че той мрази Ормънд много повече от теб и мен, понеже двамата са съперници за благосклонността на кралицата.

Той погали гърба ѝ, сетне косата ѝ и най-накрая хвана лицето ѝ в длани и се взря в зениците ѝ.

— Ще се върнеш ли при мен, Кейт? За да бъдеш до мен, да пазиш дома ми, да родиш децата ми, да живееш с мен... да ме обичаш?

— Да — прошепна тя. — Да!

Лиъм се засмя — звънко, щастливо, свободно. После устните му се впиха в нейните в дълбока, разтапяща целувка. Когато най-сетне се откъсна от нея и вдигна глава, Катрин видя, че е усмихнат.

— Имам нещо за теб, любов моя.

Пръстите ѝ се вкопчиха в ризата му.

— Нашият син!

Усмивката му беше нежна и топла. Той кимна и посочи с поглед зад гърба ѝ.

Тя се извърна и видя, че до на вратата е застанала една жена, стискаща в прегръдките си малък вързоп. Катрин извика и се втурна

към нея.

Зави ѝ се свят. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Жената се усмихна и ѝ подаде бебето. Катрин притисна малкото, топло телце към гърдите си.

— Моят син — прошепна тя задавено.

Лиъм се приближи до нея.

— Нейно величество не му е дала име — каза той. — Избери го ти.

Неспособна да сдържи риданията си, Катрин залюля детето в прегръдките си, целуна пухкавата му буза. Бебето се размърда и клепачите му трепнаха и се отвориха. Очите му се взряха право в нейните очи. Майка и син отново бяха заедно — за пръв път откакто се беше родил. Катрин плачеше от щастие.

— Колко си красив... Точно като баща си. — Тя погледна към Лиъм. — Искам да го кръстим Хенри — в чест на бащата на кралицата. В чест на кралицата.

Лиъм се засмя.

— Катрин, скъпа, откога се занимаваш с политика?

Катрин също се засмя. И докато гласовете им звънтяха радостно в просторния салон, устата на Хенри О'Нийл се разтвори в широка прозявка.

Лунна светлина обливаше тъмните каменни стени на спалнята.

Катрин и Лиъм се спряха в средата на стаята. С разтуптяно сърце и вече разтреперани колене, Катрин вдигна плахо поглед към съпруга си.

И в следващия миг се озова в прегръдките му. Устните му се вплетоха в нейните. В целувката му нямаше никаква мекота, никаква гальовност. Беше трескава и жадна, продължителна и дълбока.

Ръцете му се впиха в гърдите ѝ. Катрин разкъса ризата му и плъзна пръсти под нея. При допира им силните му мускули се стегнаха. Лиъм откъсна устни от нея.

— Ненаситница — извика той, измъкна ризата през главата си и я захвърли на пода.

От устните ѝ се изтръгна гърлен смях.

— Тази нощ наистина съм ненаситна, милорд — прошепна тя. Пръстите ѝ се промъкнаха под пояса на панталоните му, докосвайки съвсем леко издутия му до пръсване член. — И не вярвам, че сте в състояние да задоволите жаждата ми.

Лиъм вдигна вежди.

— Предизвиквате ли ме, милейди? Не знаете ли, че пиратите обожават предизвикателствата?

— Нима? — Катрин се усмихна палаво и погали с палец гладките мускули на корема му. Дланта ѝ отново докосна набъбналия му пенис.

Лиъм изръмжа предупредително и след секунда Катрин се намери просната по гръб върху леглото. Тялото ѝ се замята нетърпеливо, докато той се навеждаше над нея бавно, с блеснали сиви очи.

— Ела при мен — прошепна тя.

Устните му трепнаха, но Лиъм не откликна на молбата ѝ. Без да откъсва поглед от лицето ѝ, той внимателно свали корсета ѝ, а след него и долната ѝ риза, откривайки голите ѝ гърди. Дъхът ѝ спря.

Лиъм се усмихна и наведе глава.

В мига, когато езикът му докосна зърното ѝ, Катрин изви тяло като дъга и притисна с две ръце главата му към себе си. Докато Лиъм смучеше гърдите ѝ, пръстите му вдигнаха полата ѝ до кръста, свалиха ленените ѝ гащи и се плъзнаха между овлажнелите ѝ бедра.

Палецът му погали отвора на влагалището ѝ — нежно, обиграно. Катрин изстена.

— Значи не мога да задоволя жаждата ти, така ли, скъпа? — прошепна той и неочаквано плъзна тяло надолу и зарови лице между бедрата ѝ.

Езикът му зае мястото на палеца. Катрин извика, после още веднъж и още веднъж.

Внезапно отмаляла и със замъглено съзнание, тя почувства как се издига високо, високо... докато Лиъм не захапа нежно вътрешната страна на бедрото ѝ. Погледите им се срещнаха. Неговият гореше трескаво, но в гласа му, макар и пресипнал, имаше насмешка.

— Какво беше това, тогава? — попита той.

Катрин се усмихна като насън, но изведнъж позата, в която бе застанал Лиъм там, между разтворените ѝ бедра, накара пулса ѝ

отново да запрепуска.

— Може би жаждата ми е задоволена — примирено каза тя. — Но самата аз съвсем не съм.

Той стисна челюст. Очите му потъмняха. Само след миг устните му отново подхванаха необузданите си ласки. Катрин изстена и се вкопчи в раменете му. Езикът му сякаш изпепеляваше и без това пламналата ѝ кожа. Бедрата ѝ започнаха да се люлеят неудържимо. Внезапно пръстите му бяха там, вътре в нея, дълбоко. Останала без дъх, Катрин изкрещя:

— Лиъм, моля те! Ела в мен, сега! — Но беше късно, защото тялото ѝ вече се извиваше неконтролируемо в нов оргазъм.

Когато тя отвори очи, Лиъм галеше лицето ѝ и се взираше в нея със сияйно сребърни очи. Горещият му, жаден поглед накара цялото ѝ тяло да изтръпне.

— Признавам поражението си — прошепна тя, протегна ръка и я постави на бузата му.

Той се усмихна, но мускулите на лицето му бяха изопнати. Тогавя ръката му поведе нейната надолу по гърдите му, а после още по-надолу, към корема. Погледите им бяха впити един в друг. Лиъм пусна ръката ѝ и Катрин продължи сама, галейки с треперещи пръсти изпъкналите очертания на члена му през обтегнатите панталони.

Тялото ѝ отново бе обхванато от трескави желания.

Той се засмя гърлено, възбудено и в следващия миг бе вече върху нея; силните му ръце я обгръщаха а устните му ненаситно търсеха нейните. Езикът му проникна дълбоко в нея. Катрин не просто го посрещна — тя го засмука жадно още по-навътре и по-навътре.

Сетне уви крака около неговите, принуждавайки телата на двама им да се прилепят толкова плътно, че пулсиращият му фалос се притисна болезнено между бедрата ѝ.

Лиъм прекъсна целувката с ръмжене.

— Кейт, мина толкова време... прекалено много... не мога да чакам повече. — Пръстите му вече раздираха панталоните му.

Перлените копчета се пръснаха по пода. Ръцете на Катрин трескаво се провряха под разкъсания плат и сграбчиха члена му. Пръстите ѝ погалиха издутата му глава първо нежно, после по-дръзко. Лиъм яростно го тласна между дланите ѝ, после още веднъж и още

веднъж. Устните му крещяха името ѝ; гръбнакът му бе извит като дъга; жилите на мускулестите му ръце бяха изпъкнали.

Полусмееща се, полуразридана, с набраздено от сълзи лице, тя го придърпа към слабините си.

Лиъм не се нуждаеше от подкана. С дълбок, разтърсващ рев, той проникна в нея толкова дълбоко, толкова мощно, че Катрин отхвъркна назад и гърбът ѝ се удари в таблата на леглото.

Тя дори не усети. Единственото, което я интересуваше, бе мъжът върху нея, мъжът вътре в нея — мъжът, когото обичаше.

Ръцете му се впиха в хълбоците ѝ, за да я притиснат още по плътно, за да му позволят да влезе още по-дълбоко. Катрин обви нозе около кръста му. Ожесточените му тласъци не спираха нито за миг. Тя крещеше, стенеше и се мятеше; мускулите ѝ се свиваха конвулсивно, отново и отново; беше потънала в мрак, сред който проблясваха огнени светкавици. Тогава почувства как натискът вътре в нея се втвърдява и удължава за последен път, как става невъзможно голям, непоносимо тежък и как горещото, влажно семе изригва дълбоко в утробата ѝ.

Лиъм я задържа в ръцете си. Дишаше тежко и накъсано. После, без да я пуска, той се обърна на една страна и двамата останаха да лежат прегърнати, сплели тела. Устните му се притиснаха до тила ѝ в нежна, ласкава целувка.

Мина доста време, преди Катрин да успее отново да раздвижи скованите си, отмалели крайници. Тя се протегна, надигна се на лакът и погали гърдите на Лиъм, лицето му. Очите ѝ блестяха. Лиъм също отвори очи и в тях също трептеше щастлива светлина. Той ѝ се усмихна и сърцето ѝ се преобърна.

— Обичам те — прошепна Катрин.

.Усмивката му отлетя.

— Колко съм копнял да чуя тези две прости думи.

— Обичам те — повтори тя. — Винаги съм те обичала. Лиъм... съжалявам, че изобщо се усъмних в теб.

— Шшт. — Той сложи пръсти на устните ѝ. — Недей да се извиняваш. Може би трябваше да ти кажа за своята игра още от самото начало. Може би аз съм виновен за всичко, което изстрадахме през тези безкрайни месеци.

— Не се самообвинявай — разгорещено го прекъсна Катрин. — Нека веднъж завинаги наистина да обърнем гръб на миналото. Вече

мога да забравя всичко.

— И да просиш всичко? — попита той. Беше се надигнал от леглото и я гледаше напрегнато.

Тя му се усмихна с обич.

— Няма какво да прощavam.

Лиъм се наведе над нея и я целуна много, много нежно.

— Катрин — каза той, когато устните му най-сетне се откъснаха от нейните, — въпреки, че смятам да живеем през по-голямата част от времето тук, в Дезмънд, би ли имала нещо против да прекарваме по някой и друг месец през лятото на остров Иърик? В къщата, естествено.

Сърцето ѝ трепна радостно.

— Разбира се, че не — прошепна тя. — Дори много искам. — После, макар че душата ѝ пееше, на лицето ѝ се изписа намусена гримаса. — Всъщност, има едно нещо, което ме смущава.

Лиъм я погледна стреснато, но видя, че гримасата ѝ е престорена.

— И какво е то, Кейт?

Катрин седна в леглото, вече напълно сериозна.

— Лиъм, знаеше ли че пътувам на борда на френския кораб, когато го плени?

Той също седна.

— Разбира се.

— Заради мен ли го плени?

Лиъм я погледна виновно.

— Да.

Отговорът му я смая.

— Не мисля, че разбирам!

— Естествено, че не разбираш. Как би могла? — Той я прегърна с една ръка. — Катрин, видях те за пръв път, когато ти беше само на шестнадесет години. Прекарах една нощ в манастира на връщане от едно място наблизо, където бях по работа. Видях те и бях омагьосан. Още там, още тогава ти влезе в сънищата ми и в живота ми. Още тогава се влюбих в теб.

Катрин бе онемяла.

— Абатисата отказваше да отговори на въпросите ми за теб — продължи Лиъм, — а те бяха много. Беше повече от ясно, че интересът

ми към теб я плаши. Но когато ѝ предложих да плащам издръжката ти, тя не можа да откаже, защото баща ти бе престанал да ѝ изпраща пари. И след като станах твой благодетел, тази добра жена ми пишеше редовно, за да ме информира какво става с теб.

— Ти си плащал издръжката ми на абатисата?! — промълви Катрин като замаяна.

Той успя да придаде на лицето си още по-виновно изражение.

— Аз съм мъж, Катрин... и при това пират. Ти беше красива жена без никаква опора в живота и отчаяно се нуждаеше от закрилник. Тогава те желяех почти толкова силно, колкото те желая сега. Но ти беше твърде млада и аз бях готов да чакам. Разбира се, по онова време подбудите ми не бяха толкова благородни. — На устните му трепна разкаяна усмивка, която бързо изгасна. — Намеренията ми бяха когато достигнеш по-подходяща възраст да те направя своя любовница, а не съпруга. Но след като те срещнах, съвсем скоро след това, осъзнах че една краткотрайна връзка не може да бъде достатъчна, за да ти се наситя. — Той се наведе и докосна устните ѝ. — Че никога няма да ти се наситя, Кейт.

По гръбнака ѝ пробягваха тръпки. Тя с мъка събра сили да промълви:

— Но ти се престори, че ме виждаш за пръв път, когато се срещнахме лице в лице на кораба.

— Как бих могъл да ти кажа плановете си? Твърде бързо разбрах, че ти би се съпротивлявала срещу съблазните ми още по-силно, ако знаеше, че съм те похитил преднамерено.

— Да. — Катрин пое дъх, все още неспособна да повярва, че той я е обичал от самото начало, преди дори да го е познавала. — Щях да бъда разярена.

Лиъм я прегърна.

— Можеш ли да ми простиш, Катрин? За това, че поех съдбата ти в свои ръце? За това, че реших да я управлявам? Да я променя?

Тогава тя се засмя и на свой ред го прегърна.

— Лиъм, чак сега проумявам, че всичко, което си направил след като ме отвлече от кораба, е било заради мен, заради любовта ти към мен.

Той ѝ се усмихна.

— Да, Катрин. Така е.

— Помня — прошепна Катрин — как веднъж ми каза, че ти си моята съдба. Най-после разбрах, че си бил прав. — Тя хвана лицето му в шепи. — Наистина те обичам, Лиъм. И благодаря на бога, че си пират.

Погледът му, подозрително овлажнял, се впи в нейния. За миг и двамата замълчаха.

— Обичам те, Катрин — каза накрая Лиъм с тих, но дълбок глас. — Винаги съм те обичал. Винаги ще те обичам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.